

ТРИЛЪР

ДИШН КУНЩ

DIMO

НЕ БОЙ СЕ
ОТ НИЩО

ДИЙН КУНЦ НЕ БОЙ СЕ ОТ НИЩО

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Кристофър Сноу страда от изключително рядко генетично заболяване, при което светлината оказва пагубно въздействие. Той познава загадките, красотата и ужасите на нощта, защото само в мрака е свободен.

Внезапно в живота му настъпва фатална промяна — става свидетел на мистериозно убийство. Кристофър забравя страховете си и се изправя срещу обитателите на Мунлайт Бей, за да предотврати пъклен заговор, заплашващ да унищожи света.

*На Робърт Готлиб, за чието въображение,
всеотдайност и приятелство съм благодарен всеки ден.*

*Ний трябва да носим бреме
и разстояние да извървим.
Ний трябва да носим бреме,
а посоката е неизвестна.
Ний трябва да носим бреме
и никъде не можем да го
оставим,
защото ние сме бремето, което
носим
оттам дотук и оттук дотам.*

Книга на
преброените тъги

ПЪРВА ГЛАВА

ЗДРАЧ

1.

Телефонът на бюрото ми в осветения със свещи кабинет иззвъня и усетих, че предстои ужасна промяна.

Не съм психически болен. Не виждам предзнаменования и поличби в небето. Според мен линиите на дланта ми не разкриват нищо за бъдещето ми и не притежавам гадателски способности.

Но от няколко дни баща ми е на смъртно легло и след като прекарах предишната нощ до него, бършейки потта от челото му и слушайки затрудненото му дишане, разбрах, че няма да издържи дълго. Страхувах се, че ще го загубя и за пръв път през двайсет и осемте си години ще остана сам.

Аз съм единствен син, единствено дете. Майка ми почина преди две години. Смъртта ѝ ме потресе, но поне на мама не ѝ се наложи да страда от продължително заболяване.

Снощи, точно преди зазоряване, капнал от умора се прибрах вкъщи да спя. Но не спях нито дълго, нито дълбоко.

Наведох се и се помъчих да внуша на телефона да престане да звъни, но не успях.

Кучето също знаеше какво означава телефонният звън. Изтича с леки стъпки от мрака и тъжно се вторачи в мен.

За разлика от себеподобните си кучета издържа на погледа на хората дотогава, докато му е интересно. Животните обикновено се вглеждат в нас за миг, после отместват взор, сякаш разстроени от нещо, което са видели в човешките очи. Вероятно и Орсън го вижда и също се разстройва, но не се плаши.

Той е малко странен. Но ми е верен приятел и го обичам.

На седмото иззвъняване се предадох на неизбежното и вдигнах слушалката.

Обаждаше се медицинска сестра от болница „Милосърдие“.

Говорих с нея, без да откъсвам очи от Орсън.

Баща ми бързо отпадал. Сестрата предложи веднага да отида при него.

Оставих слушалката, а Орсън се приближи до стола и сложи голямата си черна глава на коленете ми. Изскимтя тихо и близна ръката ми. Не размаха опашка.

За миг се вцепених. Не бях в състояние да разсъждавам, нито да действам. Тишината в къщата — дълбока като вода в океанска бездна — ме смазваше и лишаваше от сили. После се обадох на Саша Гудал, за да я помоля да ме закара до болницата.

Обикновено тя спи от обяд до осем вечерта. Нощем, от полунощ до шест сутринта, пуска музика по Кей Би Ей Уай, единствената радиостанция в Мунлайт Бей. В пет и няколко минути в тази мартенска вечер Саша по всяка вероятност спеше и съжалих, че трябва да я събудя.

Но също като Орсън с тъжните очи Саша беше моя приятелка, към която винаги можех да се обърна. Освен това беше много по-добър шофьор от кучето.

Тя отговори на второто позвъняване. В гласа ѝ нямаше и следа от сънливост. Преди да ѝ разкажа какво се бе случило, Саша рече: „Господи, съжалявам“, сякаш бе очаквала това обаждане и в телефонния звън бе доловила същата зловеща нотка, която бяхме чули аз и Орсън.

Прехапах устни и отказах да мисля за онова, което предстоеше. Докато татко беше жив, оставаше надеждата, че лекарите грешат. Дори в последния час ракът можеше да се смили над него.

Вярвам във вероятността да станат чудеса.

В края на краищата, въпреки състоянието си, аз съм живял повече от двайсет и осем години, което само по себе си е чудо, макар някои хора, познаващи живота ми отблизо, вероятно мислят, че е проклятие. Вярвам във вероятността да станат чудеса, но по-скоро в човешката необходимост от тях.

— Ще дойда след пет минути — обеща Саша.

Нощем мога да отида до болницата, но по това време ще бъде твърде любопитно зрелище и ще се изложи на голяма опасност, ако тръгна пеша.

— Не — възразих аз. — Карай внимателно. Вероятно ще бъде готов чак след десет-петнадесет минути.

— Обичам те, Снежко.

— И аз те обичам — повторих аз.

Сложих капачето на писалката, с която пишех, когато се обадиha от болницата, и я оставих настрана заедно с жълтата таблетка от аптеката.

Угасих трите дебели свещи с помощта на месингови щипци с дълга дръжка. В тъмата се появиха сенки, змиеподобни струйки призрачен дим.

Сега, час преди здрачаване, слънцето беше ниско на небето, но все още опасно и блестеше заплашително по краищата на надиплените щори, закриващи всички прозорци.

Както обикновено, предусещайки намеренията ми, Орсън вече бе изскочил от стаята и припикаше по коридора.

Кучето тежеше четирийсет и пет килограма и беше мелез между лабрадор и някаква друга порода. Черен като котарак на вещица, Орсън броди в напластените сенки на къщата, издавайки присъствието си само с тупкането на големите си лапи по килимите и с потракването на ноктите по дървените подове.

Не си направих труда да включа лампата с тъмно стъкло на тавана в спалнята ми. Дори непряката жълтеникава светлина на клонящото на запад слънце, процеждаща се през щорите на прозорците, беше достатъчна за мен.

Очите ми са по-приспособени да виждат в мрака, отколкото тези на повечето хора. Макар да съм брат на бухала — образно казано, — не притежавам особената дарба да виждам в тъмното. Моят случай съвсем не е нещо романтично или вълнуващо като паранормален талант. Просто дългогодишното привикване към мрака е изострило нощното ми зрение.

Орсън скочи на столчето за крака, после се сви на креслото, за да ме наблюдава, докато се приготвях за осветения от слънцето свят.

От едно чекмедже в банята извадих шишенце с лосион, осигуряващ защита от слънцето, и щедро намазах лицето, ушите и врата си.

Лосионът леко ухаеше на кокосов орех — аромат, който свързвах с палми, слънчева светлина, тропически небеса, океанска шир и други неща, които никога нямаше да видя. За мен това е ароматът на желанието, отказа и безнадеждния копнеж, наситеният парфюм на непостижимото.

Понякога сънувам, че се разхождам по плажа на Карибско море. Къпя се в дъжд от слънчева светлина, а белият пясък под краката ми е като възглавница от чисто сияние. Топлината на слънцето е поротична и от докосване на любим човек. В съня светлината не само ме облива, но и пронизва. Събуждам се безутешен.

Макар и ухаещ на тропическо слънце, лосионът охлади лицето и врата ми. Натърках и пръстите, и китките си.

Банята имаше един-единствен прозорец с постоянно вдигнати щори, но помещението остава оскъдно осветено, защото стъклата са матирани и нахлуващата слънчева светлина се процежда през клоните на кедър. На перваза потрепваха силуетите на листата.

Отражението ми в огледалото над мивката приличаше на сянка. Дори когато запалих лампата, не можех да се видя ясно, защото единствената крушка на тавана беше слаба и с матова повърхност.

Рядко съм виждал лицето си на ярка светлина.

Саша казва, че ѝ напомням на Джеймс Дийн, идол от петдесетте години, по-скоро такъв, какъвто беше в ролята си в „На изток от рая“, отколкото в „Бунтар без причина“.

Самият аз не виждам прилика. Вярно, косите и светлосините очи са същите. Но той изглежда много тъжен, а аз не мисля, че съм такъв.

Не съм Джеймс Дийн. Аз съм си Кристофър Сноу^[1] и мога да се примиря с този факт.

Намазах се с лосиона и се върнах в банята. Орсън вдигна глава, за да подуши уханието на кокосов орех.

Вече си бях сложил къси спортни чорапи, маратонки „Найки“, джинси и черна фланелка. Бързо навлякох черна джинсова риза с дълги ръкави и я закопчах догоре.

Орсън ме изпрати до фоайето. Верандата беше вдадена навътре и имаше висок таван, а на двора се извисяваха два грамадни калифорнийски дъба, затова до страничните прозорци около външната врата не стигаше пряка слънчева светлина и те не бяха покрити със завеси или щори. Стъклата — геометрична мозайка от зелено, червено и кехлибарено — блестяха меко като скъпоценни камъни.

Извадих от гардероба черно кожено яке с ципове. Щях да изляза след смрачаване и макар да беше март, централното калифорнийско крайбрежие може да стане хладно, след като слънцето се скрие.

Грабнах морскосиня шапка с козирка и я нахлузих на главата си. Отпред, над козирката, в рубиненочервено бяха избродирани думите „ЗАГАДЪЧНИЯ ВЛАК“.

Една нощ през есента я бях намерил във Форт Уайвърн, запустялата военна база край Мунлайт Бей. Шапката беше единствената вещ в хладната и суха стая с бетонни стени, намираща се три етажа под земята.

Макар да нямах представа за какво се отнасят избродираните думи, запазих шапката, защото ме заинтригува.

Обърнах се към вратата и Орсън започна да скимти умолително.

Спрях и го погалих.

— Сигурен съм, че татко би искал да те види за последен път, приятелю. Убеден съм. Но в болницата не пускат кучета.

Прямите му, черни като въглени очи блеснаха. Бих се заклеял, че погледът му преливаше от скръб и съчувствие. Може би защото самият аз го гледах през сълзи.

Боби Халоуей, моят приятел, казва, че имам склонността да отъждествявам животните с хората и да им приписвам човешки качества и чувства, каквито те всъщност не притежават. Вероятно е така, защото за разлика от някои хора животните винаги са ме приемали такъв, какъвто съм. Четириногите граждани на Мунлайт Бей, изглежда, имат по-изтънчено разбиране за живота — както и повече човечност, отколкото някои от съседите ми.

Боби разправя, че да отъждествяваш животните с хората, независимо от това какви преживявания имаш с тях, е признак на незрялост. А аз му отвърям да си го начука.

Успокоих Орсън, галейки лъскавата му козина и чешейки го зад ушите. Странно, но беше много напрегнат. Два пъти наостри уши, за да се вслуша в звуци, недоловими за мен — сякаш предчувстваше надвиснала заплаха, нещо още по-лошо от загубата на баща ми.

Още не съзирах нищо подозрително около неизбежната му смърт. Ракът беше само орис, не убийство — освен ако не искаш да подведеш Господ под съдебна отговорност.

За две години загубих и двамата си родители. Майка почина едва петдесет и две годишна. А сега, само на петдесет и шест години, и татко лежеше на смъртно легло... Всичко това ми се струваше лош късмет, който ме преследваше буквално от самото ми зачатие.

По-късно имах причина да си спомня за напрежението на Орсън, както и много основателна причина да се запитам дали бе надушил приливната вълна от неприятности, носеща се към нас.

Боби Халоей сигурно ще ми се присмее и ще рече, че постъпвам по-лошо, отколкото да отъждествявам кучето с човек и сега вече му приписвам свръхчовешки качества. Ще трябва да се съглася и после да кажа на Боби здравата да си го начука.

Както и да е, галих, чесах и успокоявах Орсън, докато от улицата изсвири клаксон и сетне пак, почти веднага, от алеята за коли пред къщата.

Саша бе дошла.

Въпреки че бях намазал врата си с лосион, предпазващ от слънчевата светлина, вдигнах яката на якето си като допълнителна предпазна мярка.

От масичката във фоайето, под репродукцията на „Зазоряване“ от Максфийлд Париш, грабнах черните си очила.

Сложих ръка на валчестата дръжка от кована мед и отново се обърнах към Орсън.

— Всичко ще бъде наред.

Всъщност не знаех как ще се оправям без баща ми. Той беше нашата връзка със света на светлината и с хората на деня.

Нещо повече, татко ме обичаше както никой друг, както само един баща може да обича оцетено от природата дете. Разбираше ме така, както вероятно никой друг нямаше да ме разбира.

— Всичко ще бъде наред — повторих аз.

Кучето ме погледна сериозно и изджавка веднъж почти състрадателно, сякаш знаеше, че лъжа.

Отворих външната врата и излязох, слагайки си черните очила. Специалните лещи напълно предпазваха от ултравиолетовите лъчи.

Очите са най-уязвимото ми място. Не мога да поемам никакъв риск с тях.

Зеленият „Форд Експлорър“ на Саша беше в алеята за коли пред къщата. Двигателят работеше, а тя седеше зад волана.

Затворих вратата на къщата и я заключих. Орсън не направи опит да тръгне след мен.

От запад бе задухал ветрец, крайбрежен бриз с лек, тръпчив вкус на море. Листата на дъбовете шумоляха, сякаш предаваха тайни от

клон на клон.

Нещо стегна гърдите ми толкова силно, че сякаш запуши белите дробове, както винаги ставаше, когато се налагаше да изляза на дневна светлина. Този симптом беше напълно психологичен, но независимо от това ми въздействаше.

Докато слизах по стъпалата на верандата и вървах по пътеката, водеща към алеята за коли, имах чувството, че нещо ме натиска надолу. Вероятно така се чувства дълбоководен гмуркач във водолазен костюм, когато над главата му тежи водното царство.

[1] Сняг (англ.) — Б.пр. ↑

2.

Качих се във форда и Саша Гудал прошепна:

— Здравей, Снежко.

— Здравсти — отвърнах аз.

Закопчах предпазния колан, а Саша включи на задна скорост.

Докато се отдалечавахме, изпод козирката на шапката си погледнах към къщата и се запитах как ще ми се стори, когато отново я видя. Почувствах, че щом баща ми напусне този свят, всички вещи, принадлежали на него, ще изглеждат по-неугледни и незначителни, защото вече няма да бъдат докосвани от духа му.

Къщата е построена от каменни плочи с минимум хоросан и кедрови греди, посребрели от климата и атмосферните промени, модерна в очертанията си, но не изглежда ни най-малко ефирна. Напротив, изградена е изцяло на земята и е внушителна. След неотдавнашните зимни дъждове изящните извивки на покрива от плочи бяха омекотени от зелен слой лишей.

Докато излизахме на улицата ми се стори, че забелязах сянка, сгушена на един от прозорците в хола, в дъното на дълбоко вдадената веранда, а на перваза — муцуната и лапите на Орсън.

— Откога не си излизал? — попита Саша.

— На дневна светлина ли? Малко повече от девет години.

— Поклонник на мрака.

Саша пишеше и текстове за песни.

— По дяволите, Гудал, не упражнявай поезията си върху мен.

— Какво се случи преди девет години?

— Получих възпаление на апендикса.

— Аха. Тогава, когато за малко да умреш.

— Само смъртта може да ме изкара на дневна светлина.

— Поне белегът ти, останал от това преживяване, е сексапилен.

— Мислиш ли?

— Обичам да го целувам, нали?

— Чудил съм се защо.

— Всъщност белегът ме плаши. Можеше да умреш.

— Но не умрях.

— Целувам го, сякаш за да кажа благодарствена молитва. Задето си тук с мен.

— Или може би защото се възбуждаш сексуално от уродливостта.

— Задник такъв.

— Майка ти не те е учила да говориш така.

— Научиха ме монахините в енорийското училище.

— Знаеш ли кое ми харесва у теб? — попитах аз.

— Заедно сме почти от две години. Да, мисля, че знам какво ти харесва.

— Харесва ми, че никога не ме оставяш да бездействам.

Дори под бронята от дрехи и лосион и зад очилата, предпазващи чувствителните ми очи от ултравиолетовите лъчи, се изнервах от дневната светлина около мен. Чувствах се крехък като черупка на яйце в желязната ѝ хватка.

Саша долови смущението ми, но се престори, че не го забелязва. За да отвлече вниманието ми от заплахата и от безкрайната красота на осветения от слънцето свят, тя стори онова, което правеше най-добре — остана такава, каквато си беше.

— Къде ще отидеш после? — попита Саша. — Когато това свърши.

— Ако свърши. Лекарите може да грешат.

— Къде ще бъдеш, когато предаването ми започне?

— След полунощ? Вероятно у Боби.

— Накарай го да пусне радиото.

— Довечера ще приемаш ли желания?

— Не е необходимо да се обаждаш. Знам какво искаш.

На следващия ъгъл тя зави надясно и потегли по Оушън Авеню, нагоре по хълма, отдалечавайки се от морето.

Двайсет и пет метровите борове пред магазините и ресторантите на широкия тротоар простираха криле от клони над улицата. Настилната беше изпъстрена със сенки и слънчева светлина.

Мунлайт Бей, дом на дванайсет хиляди души, се издига от пристанището и постепенно преминава в равнина с поредица от вълнообразни хълмове. В повечето калифорнийски туристически пътеводители нашият град е наречен Бижутто на Централното

крайбрежие, отчасти защото, придържайки се към плановите си, Търговската камара безмилостно държи да се употребява това прозвище.

Но градът е заслужил името си поради множество причини, сред които не на последно място изобилието от дървета. Величествени дъбове със столетни корони. Борове, кедри, финикови палми. Гъсти евкалиптови горички. Любимите ми са гроздовете от дантелени мирти с благоуханни бели цветове, разцъфнали през пролетта.

В резултат на нашата връзка Саша бе сложила защитни щори на прозорците на форда. Въпреки това гледката беше изумително по-ярка от онази, с която бях свикнал.

Плъзнах очилата надолу по носа си и надникнах над рамките.

Иглите на борове бяха изплели изящна тъмна бродерия върху великолепно пурпурносиньо следобедно небе, блестящо от загадъчност, и по предното стъкло пробягна отражение на тази шарка.

Бързо наместих очилата не само за да предпазя очите си, но и защото изведнъж се засрамах, задето изпитвам такова удоволствие по време на това неповторимо дневно пътуване, докато баща ми умираше.

Шофирайки с разумно висока скорост и без да спира на кръстовищата, където нямаше движение, Саша заяви:

— Ще вляза вътре с теб.

— Не е необходимо.

Неприязънта ѝ към лекарите, сестрите и всичко свързано с медицината граничеше с фобия. Беше убедена, че ще живее вечно. Вярваше в силата на витамините, минералните соли, антиоксидативните вещества, забавящи окислението, позитивното мислене и духовно-физическите лечебни методи. Но посещенията в болница временно разклащаха увереността ѝ, че ще избегне съдбата на преходната плът.

— Говоря сериозно — рече тя. — Би трябвало да бъда с теб. Обичам баща ти.

Привидното ѝ спокойствие противоречеше на треперещия ѝ глас и аз се трогнах от желанието ѝ да дойде заради мен там, където най-много мразеше да ходи.

— Искам да бъда сам с него през малкото време, което ни остава — отвърнах аз.

— Наистина ли?

— Да. Виж какво, забравих да оставя вечеря на Орсън. Би ли се върнала в къщата, за да се погрижиш за това?

— Да — отговори тя, изпитвайки облекчение, че е получила задача. — Горкият Орсън. С баща ти бяха истински приятели.

— Бих се заклел, че усеща какво става.

— Сигурно. Животните разбират всичко.

— Особено Орсън.

От Оушън Авеню Саша зави наляво и пое по Пасифик Вю. До болница „Милосърдие“ оставаха две преки.

— Ще се оправи — каза тя.

— Не го показва много, но вече тъгува по свой начин.

— Ще го прегръщам и милвам.

— Татко беше неговата връзка с деня.

— Сега аз ще бъда тази връзка — обеща Саша.

— Той не може да живее само на тъмно.

— Има мен, а аз няма да го оставя.

— Наистина ли?

— Ще се оправи.

Всъщност вече не говорехме за кучето.

Болницата се помещаваше в триетажна сграда в калифорнийски средиземноморски стил и беше строена в друга епоха, когато терминът не извикваше във въображението прозаична архитектура и евтино строителство. Дълбоко вдадените прозорци се отличаваха с бронзови рамки, потъмнели от времето. Стаите на приземния етаж бяха засенчени от лоджии със сводове и варовикови колони.

Някои от колоните бяха увити с пълзящи растения, покриващи като одеяло покривите на лоджиите. Макар че до пролетта оставаха няколко седмици, от стените като водопади се сипеха тъмночервени и ярки пурпурни цветове.

Осмелих се за няколко секунди да смъкна очилата на носа си и се удивих на окъпаното от слънцето тържество на багрите.

Саша спря пред официалния вход.

Докато се освобождавах от предпазния колан, тя сложи ръка на рамото ми и леко го стисна.

— Обади ми се по клетъчния телефон, когато решиш да дойда да те взема.

— Ще тръгна след залез слънце. Ще вървя пеша.

— Както искаш.

Пак смъкнах очилата на носа си, този път, за да видя Саша така, както никога не я бях виждал. На светлината на свещите сивите ѝ очи изглеждат тъмни, но ясни — такива, каквито са и сега, на дневната светлина. Гъстите ѝ коси с цвят на махагон са светли като вино в кристална чаша, но несъмнено по-светли на галещите лъчи на слънцето. Кремаво-розовата ѝ кожа е осеяна с бледи лунички. Знам разположението им, както познавам съзвездията във всеки квадрант на нощното небе през четирите сезона.

Саша бутна с пръст очилата ми и ги постави на мястото им.

— Не ставай глупав.

Аз съм човек. А ние, човеците, сме глупави.

Но ако оследея, нейното лице ще бъде гледката, която ще ме крепи във вечния мрак.

Наведох се и я целунах.

— Миришеш на кокосов орех — каза тя.

— Опитвам се.

Пак я целунах.

— Не трябва да стоиш дълго на светлината — заяви тя.

Половин час преди да залезе зад океана, слънцето беше оранжево — трескав, непрестанен термоядрен холокост, отдалечен на сто и петдесет милиона километра от земята. На места Тихия океан приличаше на разтопена мед.

— Върви, кокосово момче. Изчезвай.

Слязох от форда и забързах към болницата, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке.

Обърнах се веднъж. Саша ме гледаше. Вдигна палец, за да ми пожелае успех.

3.

Когато влязох в болницата, Анджела Фериман чакаше в коридора. Тя беше медицинска сестра, която работеше нощна смяна на третия етаж и бе слязла да ме посрещне.

Анджела беше мила, хубава жена на около петдесет години, болезнено слаба и със странни светли очи, сякаш отдадеността на професията ѝ бе толкова ожесточена, че по безпощадните условия на някаква сделка с дявола трябваше да дава част от себе си, за да оздравеят пациентите. Китките ѝ изглеждаха твърде крехки за работата, която вършеше. Движеше се леко и бързо и човек би предположил, че костите ѝ са кухи като на птиците.

Тя угаси флуоресцентното осветление на тавана, после ме прегърна.

Когато страдах от болестите на детството и пубертета — заушка, грип и варицела, — но не можех да бъда лекуван извън нашата къща, Анджела ме посещаваше всеки ден. Силните ѝ, кокалести прегръдки бяха неотменна част от професионалното поведение — също като лъжичките за притискане на езика, термометрите и спринцовките.

Но сегашната ѝ прегръдка не ме успокои, а по-скоро ме уплаши и аз попитах:

— Свърши ли?

— Още се държи, Крис. Мисля, че го прави само заради теб.

Приближих се до аварийното стълбище. Вратата се затвори и Анджела пак угаси лампите в коридора на приземния етаж.

Стълбището не е толкова силно осветено, че да представлява опасност за мен. Въпреки това бързо изкачих стълбите, без да махам слънчевите очила.

На площадката на третия етаж чакаше Сет Кливланд, лекарят на баща ми и един от моите лекари. Макар и висок и с рамене, които изглеждат закръглени и достатъчно широки, за да се промъкват през сводовете на лоджиите на болницата, той не се извисява застрашително над хората. Движи се с грациозността на много по-дребен човек, а гласът му е като на добрия мечок от приказките.

— Даваме му болкоуспокояващи лекарства — каза доктор Кливланд, угасяйки флуоресцентното осветление на тавана, — затова от време на време заспива. Но всеки път, когато се събуди, пита за теб.

Най-сетне махнах очилата и ги пуснах в джоба на ризата си. Забързах по коридора, минавайки покрай стаи, където пациенти, страдащи от различни болести и в различни степени на заболяване, или лежаха в безсъзнание, или седяха пред подносите с вечерята. Онези, които видяха, че лампите в коридора угаснаха, разбраха каква е причината и спряха да ядат, за да се вторачат в мен, докато минавах покрай отворените врати.

В Мунлайт Бей аз съм знаменитост по неволя. От дванайсетте хиляди постоянни жители и почти трите хиляди студенти от колежа „Ашдън“, частно учебно заведение с хуманитарен профил, разположено на най-високия хълм в града, аз съм вероятно единственият, чието име знаят всички. Но поради нощния ми живот не всеки от моите съгражданине ме е виждал.

Докато вървах по коридора, повечето медицински сестри и санитарии произнесоха името ми или протегнаха ръце да ме докоснат.

Мисля, че ме чувстват близък не защото у мен има нещо особено привлекателно, не защото обичат баща ми — всички, които го познават, го обичат, — а защото са отдадени на професията си лечители и аз съм крайната цел на искреното им желание да лекуват и да правят добро. Цял живот съм се нуждаел от лечение, но това е непостижимо за силите им.

Баща ми беше в стая за двама. В момента другото легло беше празно.

Поколебах се на прага. После, въздишайки дълбоко — нещо, което не ме окуражи, — влязох вътре и затворих вратата.

Венецианските щори бяха плътно спуснати. Периферията на всяка лъскава бяла летвичка блестеше в оранжево от процеждащата се слънчева светлина на последния половин час от деня.

Баща ми лежеше на леглото до вратата. Очертанията на тялото му бяха в сянка. Чух приглушеното му дишане. Заговорих, но той не отвърна.

Контролирах функциите на организма му само с електрокардиограф. Звуковият сигнал беше изключен, за да не го

безпокои. Ритъмът на сърцето му се следеше единствено от островърхата зелена линия на екрана.

Пулсът му беше учестен и слаб. Докато го наблюдавах, мина през краткотраен период на аритмия, което ме уплаши, сетне пак се стабилизира.

В долното от двете чекмеджета на нощното шкафче имаше газова запалка и две свещи с мирис на лаврови листа и диаметър осем сантиметра, поставени в стъклени чаши. Медицинският персонал се правеше, че не забелязва тези вещи.

Сложих свещите на нощното шкафче.

Това изключение от болничните правила се прави заради ограниченията ми. В противен случай трябва да седя в непрогледен мрак.

В нарушение на противопожарните изисквания щракнах запалката и доближих пламъка до фитила на едната свещ. После до другата.

Вероятно странната ми известност ми дава това право. Не можеш да подценяваш силата на популярността в съвременна Америка.

Лицето на баща ми се откри на успокояващата мъждукаща светлина. Очите му бяха затворени. Дишаше през отворената си уста.

По негово указание не бяха положени героични усилия да поддържат живота му. Дишането му дори не беше подпомагано от кислороден апарат.

Махнах якето и шапката си с надпис „ЗАГАДЪЧНИЯ ВЛАК“ и ги оставих на стола за посетители.

Застанах до леглото, далеч от свещите, и докоснах ръцете му. Кожата му беше хладна и тънка като пергамент. Кокалести ръце. Ноктите му бяха жълти и напукани, каквито никога не са били.

Казваше се Стивън Сноу и беше велика личност. Никога не бе печелил войни, нито бе създавал закони, композирал симфонии или писал известни романи, както се надяваше да направи, докато беше млад, но беше по-велик от който и да е генерал, политик, композитор или удостоен с награда писател, живял на този свят.

Беше велик, защото бе мил. Скромнен, добър и остроумен. Бе женен за майка ми от три десетилетия до смъртта ѝ преди две години и по време на онзи дълъг период на изкушение ѝ остана верен. Любовта

му към нея беше толкова светла, че къщата ни — по необходимост оскъдно осветена — беше озарена по всички начини, които бяха от значение. Татко беше професор по литература в Ашдън — където и мама беше професор във факултета по точни науки — и студентите го обичаха толкова много, че мнозина поддържаха връзка с него десетилетия след като завършеха.

Макар че заболяването ми жестоко ограничи живота му буквално от деня, в който се родих, когато самият той е бил на двацет и осем, татко нито веднъж не ме накара да съжалявам, че е мой баща или съм нещо по-малко от неподправена радост и източник на чиста гордост за него. Живееше с достойнство, не се оплакваше и никога не пропускаше да възхвалява онова, което беше правилно на света.

Навремето е бил снажен и красив. Сега тялото му беше съсухрено, а лицето — изнурено и сиво. Изглеждаше много по-възрастен от петдесет и шестте си години. Ракът се бе разпространил от черния дроб до лимфната му система и после към другите органи, докато го бе разял отвсякъде. В борбата да оцелее баща ми бе загубил голяма част от гъстите си бели коси.

Зелената линия на монитора на електрокардиографа започна лудешки да се стрелка нагоре и надолу. Наблюдавах я със страх.

Ръката на татко леко стисна моята.

Когато го погледнах отново, сапфиреносините му очи бяха отворени, фокусирани върху мен и хипнотизиращи както винаги.

— Искаш ли вода? — попитах аз, защото напоследък той беше вечно жаден, а устата му — пресъхнала.

— Не, нищо ми няма — отговори той, но по тона му пролича, че отново се нуждае от вода.

Гласът му бе едва доловим, малко по-силен от шепот.

Не можах да измисля какво да кажа.

През целия ми живот къщата ни бе огласяна от разговори. Татко, мама и аз разговаряхме за книги, стари филми, за безумията на политиците, за поезия, бухали, мишки, миещи мечки, прилепи, раци и другите същества, с които съжителствах нощем, за музика, история, наука, религия и изкуство. Темите варираха от сериозни дискусии за положението на човека до пикантни клюки за съседите. В семейство Сноу нито една програма за физически упражнения, независимо колко

е напрегната, не се смяташе за достатъчна, ако не включваше всекидневна работа на езика.

И все пак сега, когато отчаяно се нуждаех да разкрия душата си пред баща ми, аз бях безмълвен.

Той се усмихна, сякаш разбра затруднението ми и оцени иронията му.

Сетне усмивката му помръкна. Измъченото му бледо лице стана още по-изнурено. Беше толкова отслабнал, че когато въздушното течение люшна пламъка на свещите, лицето му изглеждаше безплътено като отражение, носещо се по повърхността на езеро.

Когато трепкащата светлина се стабилизира, ми се стори, че татко агонизира, но щом заговори, гласът му разкри по-скоро тъга и разкаяние, отколкото болка.

— Съжалявам, Крис. Адски съжалявам.

— Няма за какво — уверих го аз, като се запитах дали съзнанието му е ясно, или говори през мъглата на треската и лекарствата.

— Съжалявам за наследството, сине.

— Всичко ще бъде наред. Мога да се грижа за себе си.

— Не става въпрос за пари. Ще имаш достатъчно. — Шепнещият му глас заглъхваше още повече. Думите се изплъзваха от бледите му устни безшумно като сурово яйце от пукната черупка. — Другото наследство... от майка ти и от мен. Пигментната ксеродермия.

— Не, татко. Не е имало начин да знаеш какво ще стане.

Очите му отново се затвориха. И пак се чуха думи — рехави и прозрачни като суров белтък.

— Толкова съжалявам...

— Ти си ми дал живот — казах аз.

Ръката му се отпусна.

За миг помислих, че е умрял. Сърцето в гърдите ми сякаш беше плоско камъче, хвърлено по повърхността на вода.

Но ритъмът, следен от зелената линия на електрокардиографа, показва, че баща ми отново е загубил съзнание.

— Татко, ти си ми дал живот — повторих аз, отчаян, че той не ме чува.

Без да знаят, татко и мама носеха латентен ген, срещащ се само в един от двеста хиляди души. Вероятността двама такива хора да се срещнат, да се влюбят и да имат деца е милион към едно. Дори тогава шансът да предадат гена на поколението си е едно към четири.

С мен родителите ми са уцелили десетката. Аз имам пигментна ксеродермия — за по-кратко ПК, — рядко срещано и често фатално генетично увреждане.

Жертвите на пигментната ксеродермия са силно уязвими от рак на кожата и на очите. Дори краткотраен показ на слънце — всъщност на всякакви ултравиолетови лъчи, включително онези на неоновите и флуоресцентните лампи — могат да се окажат пагубни за мен.

Всички човешки същества си навличат увреждания на ДНК — генетичния материал на клетките — от слънчевата светлина, привличайки меланома и други злокачествени заболявания. Здравите хора притежават естествена възстановителна система: ензими, които отстраняват увредените сегменти на нуклеотидните нишки и ги заменят със здрава ДНК.

При онези, които страдат от пигментна ксеродермия обаче ензимите не функционират и възстановяване няма. Предизвиканият от ултравиолетовите лъчи рак се развива лесно и бързо и неконтролируемо създава метастази.

Съединените щати, с население двеста и седемдесет милиона, са дом на повече от осемдесет милиона джуджета. Деветдесет хиляди от нашите съотечественици са по-високи от два метра. Нацията ни може да се похвали с четири милиона милионери, а през настоящата година още десет хиляди ще постигнат този щастлив статут. На всеки дванайсет месеца около хиляда наши съграждани биват поразявани от мълния.

По-малко от хиляда американци страдат от пигментна ксеродермия, а по-малко от стотина се раждат всяка година с това заболяване.

Цифрата е незначителна отчасти защото страданието е много рядко. Освен това броят на болните от ПК е ограничен поради факта, че мнозина от нас не живеят дълго.

Повечето лекари, запознати с тази болест, биха очаквали, че ще умра в детството. Малцина биха се обзаложили, че ще изкарам

пубертета. Никой не би рискувал сериозна сума пари, изказвайки предположението, че на двайсет и осем ще съм още жив.

Шепа ксеродермици, както наричам събратята си по страдание, са по-възрастни от мен и само неколцина — значително по-възрастни, макар че повечето, ако не всички, страдат от прогресиращи неврологични проблеми, свързани със заболяването. Треперене на главата или на ръцете. Загуба на слуха. Нечленоразделен говор. Дори психични разстройства.

С изключение на необходимостта да се пазя от светлината аз съм нормален като всеки друг. Не съм албинос. Очите ми имат цвят, а кожата — пигмент. Въпреки че съм много по-бял от калифорнийски спасител на плажа, не съм мъртвешки блед. В осветените от свещи стаи и нощния свят, който обитавам, дори изглеждам смугъл. Всеки ден, в който оставам в настоящото си състояние, е ценен дар и аз използвам времето си добре и пълноценно. Радвам се на живота. Намирам удоволствия там, където всеки друг ги очаква, но и там, където на малцина им хрумва да ги потърсят.

В 23-ата година преди Христа поетът Хораций е казал: „Възползвай се от днешния ден, не вярвай на утрешния.“

Аз се възползвам от нощта и я яхвам, сякаш е голям черен жребец.

Повечето ми приятели казват, че съм най-щастливият човек, когото познават.

Щастието е нещо, което мога да избира или да отхвърля и аз здраво съм го стиснал в обятията си.

Ако не бяха родителите ми обаче може би щях да бъда лишен от този избор. Майка ми и баща ми коренно промениха живота си, за да ме предпазват по всякакъв начин от пагубното въздействие на слънчевата светлина и докато станах достатъчно голям, за да проумея орисията си, неуморно бдяха над мен. Безкористното им усърдие допринесе неизмеримо много за оцеляването ми. Нещо повече, те ми дадоха обич, срещаща се веднъж в живота, благодарение на която за мен бе невъзможно да избира депресията, отчаянието и уединението.

Майка ми почина внезапно. Макар да знам, че тя разбираше силата на чувствата ми към нея, искаше ми се да ги бях изразил по подходящ начин в онзи последен ден от живота ѝ.

Понякога нощем, на тъмния плаж, когато небето е ясно и звездният свод ме кара да се чувствам както смъртен, така и непобедим и вятърът е утихнал, и дори морето се е смълчало, макар вълните да се разбиват в брега, аз казвам на мама какво означаваше тя за мен. Но не знам дали ме чува.

Сега баща ми — все още с мен, макар и на границата на смъртта — не ме чуваше, като му казвах: „Ти си ми дал живот.“ И се страхувах, че ще си замине от този свят, преди да му кажа всички онези неща, които нямах възможност да кажа на мама.

Ръката му още беше хладна и отпусната. Но аз продължих да я стискам, сякаш за да го задържа на този свят, докато се сбогувам както трябва.

Краищата на венецианските щори, первазът и рамката на прозореца от оранжево започнаха да тлеят в огненочервено, когато слънцето се срещна с океана.

Има само едно обстоятелство, при което някога ще гледам пряко залеза. Ако забележа от рак на очите, преди да му се предам или да оследея, някой късен следобед ще слеза на брега и ще се вторача в онези далечни азиатски империи, където никога няма да отида. На здрачаване ще махна слънчевите очила и ще наблюдавам как светлината гасне.

Ще трябва да присвия очи. Ярката светлина ми причинява болка. Въздействието ѝ е толкова всеобхватно и бързо, че буквално усещам изгарянето.

Кървавочервената светлина по периферията на щорите потъмня до пурпурно и татко стисна ръката ми.

Погледнах го, видях, че очите му са отворени и се опитах да му кажа какво ми е на душата.

— Знам — прошепна той.

Когато вече не бях в състояние да спра да говоря онова, което не беше необходимо да казвам, татко намери неочакван запас от енергия и стисна ръката ми толкова силно, че млъкнах.

Седях разтреперан, а той прошепна:

— Не забравяй...

Едва долавях думите му. Наведох се над леглото и долепах лявото си ухо до устата му.

Тихо и въпреки това внушавайки решителност, в която отекуваше гняв и предизвикателност, той ми даде последните си наставления.

— Не се бой от нищо, Крис. Не се бой от нищо.

И после си отиде. Светлата линия на монитора на електрокардиографа подскочи два пъти и после стана права.

Единствената движеща се светлина остана пламъкът на свещите, който танкуваше над черните фитили.

Не можах веднага да пусна безжизнената му ръка. Целунах челото, сетне брадясалото му лице.

През краищата на щорите вече не се прокрадваше светлина. Светът бе потънал в мрак, който ме приветстваше с добре дошъл.

Вратата се отвори. Отново бяха угасили най-близките флуоресцентни лампи и единствената светлина в коридора идваше от другите стаи.

Висок почти колкото вратата, доктор Кливланд влезе в стаята и натъжен се приближи до леглото.

Анджела Фериман го последва с бързи като на бекас стъпки. Беше стиснала кокалестия си юмрук до гърдите. Раменете ѝ бяха прегърбени, а позата — отбранителна, сякаш смъртта на пациента ѝ бе нанесла физически удар. Електрокардиографът до леглото беше снабден с телеметрично устройство, което изпращаше показанията за сърдечната дейност на татко в стаята на сестрите, намираща се в дъното на коридора. Те бяха разбрали кога животът му угасна.

Не пристигнаха със спринцовки, пълни с епинефрин, нито с преносим дефибрилатор, за да възвърнат сърдечната дейност. Както татко бе пожелал, нямаше героични усилия.

Чертите на доктор Кливланд не бяха създадени за тъжни случаи. Той приличаше на голоблад Дядо Коледа с весели очи и закръглени розови бузи. Помъчи се да придобие мрачен вид, изразяващ скръб и съчувствие, но успя да изглежда само озадачен.

Но чувствата, които изпитваше, ясно се доловиха в тихия му глас.

— Добре ли си, Крис?

— Държа се — отговорих аз.

4.

От болничната стая телефонирах в погребалния дом на Санди Кърк, с когото баща ми се бе уговорил преди няколко седмици. Желанието на татко беше да го кремират.

Двама санитарни, млади мъже с късо подстригани коси и едва наболи мустаци, дойдоха да откарат тялото в хладилното помещение в подземие.

Попитаха ме дали искам да чакам там, с него, докато пристигне микробусът на погребалния дом. Отказах.

Това не беше баща ми, а само неговото тяло. Татко бе отишъл другаде.

Предпочетох да не дръпвам чаршафа, за да видя за последен път бледото му лице. Не исках да го запомня такъв.

Санитарите сложиха тялото на количка. Изглеждаха непохватни, докато вършеха работата, с която би трябвало да са свикнали, и ме поглеждаха крадешком, сякаш необяснимо защо се чувстваха виновни за онова, което правеха.

Може би онези, които пренасят мъртвите, никога не свикват напълно с работата си. Беше окуражително да мислиш, че е така. Тази непохватност може би означаваше, че хората не са толкова безразлични към съдбата на другите, колкото понякога изглеждат.

По-вероятно тези двамата изпитваха само любопитство, докато ме поглеждаха крадешком. В края на краищата аз съм единственият жител на Мунлайт Бей, описан в пространна статия в списание „Тайм“.

Освен това живея нощем и се крия от слънцето. Вампир! Дявол! Мръсен, смахнат, извратен тип! Пазете децата си!

Откровено казано, мнозинството от хората проявяват разбиране и се държат мило с мен. Едно злъчно малцинство обаче са клюкари, които вярват на всичко, което чуят за мен, и разкрояват слухове със самоувереността на зрители на съдебен процес срещу Салемските вещици.

Ако тези двама млади мъже бяха от последния вид, сигурно са останали разочаровани, когато са видели, че изглеждам забележително

нормален. Лицето ми не е мъртвешки бледо. Нито очите ми са кръвясали. Нямам големи кучешки зъби. Дори не закусвах с паяци и червеи. Колко съм скучен!

Колелата на количката започнаха да скърцат, когато санитарите тръгнаха с тялото. Макар че затвориха вратата, аз продължавах да чувам заглъхващото скръц-скръц-скръц.

Останал сам в стаята, осветена от пламъка на свещите, извадих куфарчето на татко от тесния стенен гардероб. Вътре бяха само дрехите, с които беше облечен, когато за последен път влезе в болницата.

В най-горното чекмедже на нощното шкафче бяха часовникът, портфейлът му и четири книги с меки корици. Сложих ги в куфара.

Пъхнах в джоба си газовата запалка, но оставих свещите. Не исках да усещам отново мириса на лаврови листа. Този аромат вече предизвикваше непоносими асоциации в мен.

Тъй като събрах малкото вещи на татко бързо и чевръсто, имах чувството, че се владее отлично.

Всъщност загубата му ме остави вцепенен. Угасих свещите с палеца и показалеца си, без да усещам горещината, нито миризмата на овъглен фитил.

Излязох в коридора и една от медицинските сестри изключи осветлението на тавана. Тръгнах направо към стълбите, по които бях дошъл.

Не използвам асансьор, защото лампите вътре не могат да се загасват, независимо от вдигателните механизми. По време на краткото пътуване от третия етаж до партера лосионът срещу слънчевите лъчи щеше да ми осигури достатъчна защита, но не бях подготвен да рискувам да заседна между етажите за по-продължителен период от време.

Без да забравям да си сложа очилата, бързо слязох по оскъдно осветените бетонни стъпала и за моя изненада не спрях на приземния етаж. Тласкан от непреодолим импулс, който не проумях веднага, движейки се по-бързо от преди, продължих към подземие, където бяха отнесли баща ми.

Сковаността на сърцето ми се превърна в хлад, от който в тялото ми спираловидно се разпространиха ледени тръпки.

Изведнъж ме завладя убеждението, че бях изоставил тялото на баща ми, без да изпълня някакъв тържествен дълг, макар да не можех да се досетя какво би трябвало да направя.

Сърцето ми биеше толкова силно, че го чувах — досущ барабанен ритъм на приближаваща се погребална процесия, но много по-учестен. Гърлото ми сякаш се поду и пресъхна. С неимоверно усилие успях да преглътна тръпчивата слюнка.

На площадката в края на стълбището имаше стоманена врата, а над нея — червен знак за аварийен изход. Объркан и смутен, спрях и се поколебах, сложил ръка на дръжката.

После си спомних какво е задължението, което едва не бях пропуснал да изпълня. Както винаги романтичен, татко поиска да бъде кремиран заедно с любимата снимка на мама и ме натовари със задачата да се уверя, че ще бъде при него в погребалния дом.

Снимката беше в портфейла му, намиращ се в куфара, който носех.

Импулсивно натиснах вратата и влязох в коридора на подземие. Бетонните стени бяха боядисани в лъскавобяло. От сребристите параболични лампи на тавана потоци флуоресцентна светлина заливаха коридора.

Трябваше да спра на прага или поне да потърся електрическия ключ за осветлението. Но аз безразсъдно забързах напред, оставяйки тежката врата тихо да се затвори зад мен. Наведох глава, разчитайки, че лосионът и козирката ще предпазят лицето ми.

Пъхнах лявата си ръка в джоба на якето. Дясната, която стискаше дръжката на куфара, беше изложена на светлината.

Количеството светлина, бомбардиращо ме по време на тичане по коридор, дълъг трийсетина метра, едва ли би било достатъчно, за да предизвика вилнеещ рак на кожата или тумор на очите. Болезнено съзнавах обаче, че увреждането, нанесено на ДНК в клетките на кожата ми, е кумулативно, защото организъмът ми не може да я възстанови. Точно измерена минута на показ на светлината всеки ден в продължение на два месеца би имала същото катастрофално въздействие като едночасово изгаряне, нанесено от самоубийствен сеанс на култ към слънцето.

От ранна възраст родителите ми внушаваха, че последствията от една-единствена постъпка на безотговорност може да изглеждат

незначителни, дори несъществуващи, но от постоянната безотговорност произлизат неизбежни ужасни неща.

Макар да бях навел глава и козирката да ме пазеше от пряката светлина на флуоресцентните лампи, наложи се да присвия очи от блясъка, рикоширащ в белите стени. Трябваше да сложа слънчевите очила, но до дъното на коридора ми оставаха само няколко секунди.

Сиво-червеният под, имитация на мрамор, приличаше на сурово месо, престояло един ден. Зави ми се свят — резултат от отблъскващите шарки на плочките и от страховития блясък.

Минах покрай складовите и машинните помещения.

Подземието сякаш бе опустяло.

Стигнах до вратата в дъното на коридора и влязох в малък подземен гараж.

Не беше общественият паркинг, който се намираше на повърхността. Наоколо имаше само закрит камион с името на болницата и линейка.

В далечината стоеше погребална кола, черен „Кадилак“, на дома на Кърк. Успокоих се, като видях, че Санди още не е взел тялото и не е заминал. Имах време да сложа снимката на мама в скръстените на гърдите ръце на татко.

До излъскания кадилак бе паркиран микробус „Форд“, подобен на линейката, но без стандартните сигнални лампи на бърза помощ. Двете превозни средства бяха с гръб към мен и бяха спрени до голямата вдигаща се врата, която бе отворена за през нощта.

Инак пространството беше празно, за да може камионите за доставки да спират и да пренасят хранителни продукти, завивки и медицински запаси до товарния асансьор.

Тук бетонните стени не бяха боядисани и флуоресцентните лампи бяха по-малко и разположени на по-голямо разстояние една от друга, отколкото в коридора, от който току-що излязох. Въпреки това мястото не беше безопасно за мен и аз забързах към погребалната кола и белия микробус.

В ъгъла на подземието, вляво от вдигащата се врата на гаража и до двете чакащи превозни средства имаше стая, която познавах добре. Хладилна камера, където държаха мъртвите, преди да ги транспортират в моргата на погребалния дом.

В една ужасна януарска нощ преди две години, на светлината на свещите, баща ми и аз чакахме нещастни там повече от половин час с тялото на мама. Не можехме да я оставим сама.

Тогава татко би я придружил от болницата до моргата и крематориума, ако имаше възможност да ме остави. Той беше поет и учен, но двамата с мама имаха сродни души.

Линейката я докара от местопроизшествието. Веднага я сложиха на операционната маса. Мама умря след три минути, без да дойде в съзнание и преди да определят пълната степен на нараняванията ѝ.

Сега звукоизолиращата врата беше отворена и когато се приближих, чух, че вътре се карат някакви мъже. Въпреки гнева гласовете им бяха тихи и емоционалната нотка на напрегнато несъгласие съответстваше на тона на неотложност и тайнственост.

По-скоро тяхната предпазливост, отколкото гневът им ме накара да спра, преди да стигна до прага. Независимо от смъртоносната флуоресцентна светлина, застанах неподвижен в миг на нерешителност.

От помещението се чу глас, който познах.

— Е, кой е човекът, когото ще кремирам? — попита Санди Кърк.

— Господин Никой — отговори друг човек. — Скитник.

— Трябваше да го докараш при мен, а не тук — възрази Санди.
— И какво ще стане, когато разберат, че е изчезнал безследно?

Обади се трети мъж — един от двамата санитарии, които бяха откарали тялото на баща ми от болничната стая на третия етаж.

— За Бога, не може ли просто да го преместим?

Изведнъж, почувствал убеденост, че срещата ми с тях ще бъде опасна, аз подпрях куфарчето на стената и освободих и двете си ръце.

На прага се появи мъж, но не ме видя, защото вървеше с гръб, теглейки количка.

Погребалният кадилак се намираше на два метра и половина разстояние. Преди да ме забележат, аз се промъкнах към него и приклекнах до задната врата, през която товареха труповите.

Надничайки над бронята, виждах входа на хладилното помещение. Мъжът, излизащ с гръб оттам, беше непознат. Трийсетинагодишен, висок метър и осемдесет, едър, с дебел врат и обръсната глава. Беше с работни обувки, сини джинси, червена карирана риза и перлена обеща.

Изкара количката и я насочи към катафалката „Кадилак“, готов да бута, вместо да тегли.

На количката имаше труп, опакован в найлонов чувал с цип. Преди две години майка ми бе транспортирана в подобен чувал.

Санди Кърк излезе след гологлавия и хвана количката с една ръка. Блокира колелото с левия си крак и отново попита:

— Какво ще стане, когато разберат, че е изчезнал безследно?

Непознатият се намръщи и килна глава на една страна. Обещата на ухото му проблесна.

— Нали ти казах, че е скитник. Има само раницата на гърба си.

— Е, и?

— Изчезне ли — кой ще забележи? На кого ще му пука?

Санди беше трийсет и две годишен и толкова хубав, че дори зловещата му професия не пречеше на жените да го преследват. Макар да беше обаятелен и не толкова преднамерено изискан като другите от този занаят, той ме караше да се чувствам неловко. Красивите му черти сякаш бяха маска, зад която имаше не друго лице, а празно пространство — не че беше различен и по-малко мотивиран, отколкото се правеше, а все едно изобщо не беше човек.

— А болничните му данни? — попита Санди.

— Той не умря тук — отговори гологлавият. — Намерих го на междуцатската магистрала. Пътуваше на автостоп.

Не съм казвал за обезпокоителната си представа за Санди Кърк на никого: нито на родителите си, нито на Боби Халоуей, на Саша и дори на Орсън. Толкова много безразсъдни хора са изказвали нелюбезни предположения за мен, основаващи се на външния ми вид и на влечението ми към нощта, че не изпитвам желание да се включа в клуба на жестокостта и да говоря лошо за някого, без да имам основателна причина.

Франк, бащата на Санди, беше приятен и харесван човек, пък и самият Санди никога не бе правил нещо, с което да покаже, че е по-малко достоен за възхищение от баща си. Поне досега.

— Поемам голям риск — каза той на мъжа с количката.

— Ти си извън всяко подозрение.

— Чудя се дали е така.

— Чуди се, като останеш сам — рече онзи с бръснатата глава и прегази с количката крака на Санди.

Санди изпсува и се дръпна от пътя му, а непознатият се насочи право към мен. Колелата скърцаха — досущ като онези на количката, отнесла баща ми.

Без да се надигам, аз се промъкнах между кадилака и белия форд. Един бърз поглед разкри, че отстрани микробусът не е украсен с име на фирма или институция.

Скърцането на количката бързо се усилваше. Инстинктивно усетих, че съм изложен на голям риск. Бях ги заловил да кроят някакъв план, който не разбирах, но явно бе свързан с незаконна дейност. Щяха да искат да го пазят в тайна най-вече от мен.

Хвърлих се по лице на земята и се вмъкнах под катафалката — далеч от погледите им и от флуоресцентния блясък, навътре в сенките — хладни и меки като коприна. Скривалището ми не беше достатъчно просторно, за да ме побере и когато се наведох, допрях гръб до кардана.

Гледах към задната част на превозното средство. Количката мина покрай кадилака и продължи към микробуса.

Обърнах глава надясно и видях прага на хладилното помещение само на два метра и половина от катафалката. Още по-близо виждах лъснатите черни обувки и маншетите на морскосиния панталон на Санди, който стоеше и гледаше гологлавия мъж с количката.

Зад Санди, подпряно на стената, стоеше куфарчето на баща ми. Нямаше къде да го скрия наблизко, а ако го бях взел със себе си, не бих се придвижвал достатъчно бързо, нито бих се шмугнал безшумно под кадилака.

Явно още никой не бе забелязал куфарчето. Може би щяха да продължат да го подминават.

Двамата санитарии — разпознах ги по белите обувки и панталони — изкараха втора количка от хладилното помещение. Този път колелата не скърцаха.

Първата количка стигна до задната част на белия микробус. Чух, че гологлавият отвори товарните врати.

— По-добре да се кача горе, преди някой да се е запитал защо се бавя толкова — каза единият санитар на другия, после тръгна към далечния край на гаража.

Сгъваемите колела на първата количка се прибраха, като изтракаха силно, и онзи с обръснатата глава я бутна във форда.

Санди отвори задната врата на кадилака, когато вторият санитар дойде с втората количка. На нея имаше друг черен найлонов чувал, съдържащ тялото на безименния скитник.

Завладя ме чувство на нереалност, задето се бях озовал в тези странни обстоятелства. Струваше ми се, че сънувам, без да съм заспивал.

Вратите на микробуса се затвориха с трясък. Обърнах глава наляво и видях обувките на гологлавия, който се приближаваше до шофьорското място.

Санитарят щеше да чака, за да спусне големите врати на гаража, след като двете превозни средства заминеха. Останех ли под кадилака, щях да бъда разкрит, когато Санди потеглеше.

Не знаех кой от двамата санитарии е тук, но това нямаше значение. Бях относително убеден, че ще се справя с който и да е от младите мъже, откраднали количката с тялото на баща ми.

Но ако Санди Кърк погледнеше в огледалото за обратно виждане, може би щеше да ме забележи. Тогава щеше да се наложи да се оправям с него и със санитаря.

Двигателят на микробуса се включи.

Докато Санди и санитарят вкарваха количката в катафалката, аз се измъкнах. Шапката ми падна. Грабнах я и без да се осмелявам да погледна към задната част на кадилака, пропълъзах разстоянието до хладилното помещение.

Стигнах до онази мрачна стая, изправих се и се скрих зад вратата, притискайки гръб до бетонната стена.

Никой в гаража не нададе разтревожен вик. Явно не ме бяха видели.

Осъзнах, че съм затаил дъх. Изпуснах го, съскайки продължително през стиснати зъби.

Ужилените ми от светлината очи сълзяха. Закрих ги с ръце.

На две от стените имаше редици със саркофази от неръждаема стомана, в които въздухът беше още по-студен, отколкото в самото хладилно помещение, където температурата беше достатъчно ниска, за да ме накара да се разтрепера. На една страна стояха два дървени стола без тапицерия. Подът бе покрит с бели керамични плочки, между които имаше тесни фуги, за да бъдат почиствани по-лесно, ако от някой найлонов чувал потечеше нещо.

На тавана имаше много флуоресцентни лампи и аз нахлупих шапката на челото си. Учудих се, когато установих, че слънчевите очила в джоба на ризата ми не са счупени. Сложих си ги.

Част от ултравиолетовата радиация прониква дори през плътно предпазно стъкло. През последния час се бях изложил на повече пряка светлина, отколкото през цялата минала година. Опасностите от кумулативния показ на светлина отекваха в съзнанието ми като тропот от копита на страховит черен кон.

Двигателят на микробуса забръмча, сетне постепенно утихна и се превърна в заглъхващо мъркане.

Кадилакът пое след него. Голямата автоматизирана врата на гаража се спусна и срещна прага с трясък, който отегна в подземните владения на болницата. Ехото разтърси смълчаните бетонни стени. Напрегнах тяло и стиснах ръце в юмруци. Макар че със сигурност още беше в гаража, санитарят не издаде звук. Представих си го — с глава, килната на една страна от любопитство, как се е вторачил в куфарчето на баща ми.

Преди минута бях убеден, че мога да се справя с този човек. Сега увереността ми намалня. Физически бях по-силен от него, но за разлика от мен той беше безмилостен.

Не го чух да се приближава. Мъжът стоеше от другата страна на отворената врата, на сантиметри от мен, и аз усетих присъствието му само защото гумените подметки на обувките му изскърцаха по керамичните плочки, когато прекоси прага.

Ако влезеше вътре, сблъсъкът бе неизбежен. Нервите ми бяха опънати като пружини на навит часовник.

След объркващо дълго колебание санитарят угаси лампите. Затвори вратата и излезе гърбом от стаята.

Чух да го пъха ключ в ключалката. Резето щракна — досущ петле на револвер с голям калибър, вкарващ ударника в празно гнездо.

Съмнявах се, че в ледените саркофази на моргата има трупове. Болница „Милосърдие“, намираща се в тихия Мунлайт Бей, не държеше мъртвите на това безумно място, в което големите институции в градовете с висока престъпност ги обработваха.

Но дори във всички тези легла от неръждаема стомана да имаше бездиханни спящи хора, тяхното присъствие не ме смущаваше. И аз ще

бъда мъртъв някой ден — несъмнено по-скоро, отколкото другите на моята възраст. Мъртвите са само мои бъдещи съграждани.

Страхувах се от светлината и сега непрогледният мрак в това помещение без прозорци за мен беше като вода за човек, умиращ от жажда. В продължение на минута-две аз се наслаждавах на абсолютната тъма, която обливаше кожата и очите ми.

Не изпитвах желание да се движа и останах до вратата, облегнал гръб на стената. Едва ли не очаквах санитарят да се върне веднага.

Накрая махнах слънчевите очила и отново ги пуснах в джоба на ризата си.

Макар да стоях в мрака, в съзнанието ми се въртяха ярки кръгове от тревожни мисли.

Тялото на баща ми беше в белия микробус. На път за място, което не знаех. Под опеката на хора, чиито мотиви бяха напълно неразбираеми за мен.

Не можех да си представя логично обяснение за странната размяна на труповете, освен че причината за смъртта на баща ми не е бил ракът. И все пак, ако горките мъртви кости на татко можеха по някакъв начин да уличат някого, защо виновният ще използва крематориума на Санди Кърк, за да унищожи доказателствата?

Явно се нуждаеха от тялото му.

Защо?

В стиснатите ми юмруци се бе образувала студена роса, а вратът ми беше влажен.

Колкото повече мислех за сцената, на която бях станал свидетел в гаража, толкова по-неловко се чувствах в тази тъмна крайпътна спирка на мъртвите. Странните събития събудиха примитивни страхове толкова дълбоко в съзнанието ми, че дори не можех да различа очертанията им, докато се носеха и кръжаха в мрака.

Някакъв убит стопаджия явно щеше да бъде кремиран вместо баща ми. Но защо ще убиват безобиден скитник за тази цел? Санди можеше да напълни бронзовата мемориална урна с обикновена пепел от дърва и аз щях да бъда убеден, че е човешка. Пък и едва ли щях да отворя запечатаната урна, след като я получех. Още по-малко вероятно беше да дам прахообразното ѝ съдържание за лабораторен анализ, за да определя състава и истинския му източник.

Мислите ми бяха заплетени в стегнато изтъкана мрежа. Не можех да ги разплета.

С треперещи ръце извадих запалката от джоба си. Поколебах се, вслушвайки се в загадъчните звуци от другата страна на заключената врата, после щракнах пламъчето.

Нямаше да се изненадам, ако бях видял как някой бял като алабастр труп безшумно се надига от стоманения си саркофаг и застава пред мен с лице, хлъзгаво от смъртта и блестящо на светлината на газовата запалка, с широко отворени, но невиждащи очи и уста, мъчеща се да сподели тайни, но не издаваща дори шепот. Не се озовах пред мъртвец, но от потрепващия пламък се разпръснаха серпантини от светлина и сенки, които затанцуваха по стоманените ковчези, създавайки илюзия за движение на саркофазите, сякаш всеки от тях се измъкваше навън.

Обърнах се към вратата и открих, че за да не се заключи някой случайно, резето може да се освободи отвътре. Не беше необходим ключ. Само трябваше да се превърти с палец.

Вдигнах резето колкото можах по-безшумно. Валчестата дръжка тихо изскърца.

Гаражът явно беше пуст, но аз останах нащрек. Някой можеше да се крие зад носещите колони, линейката или покрития камион.

Присвивайки очи от сухия дъжд от флуоресцентна светлина, за мое изумление видях, че куфарът на баща ми е изчезнал. Сигурно санитарят го бе взел.

Не исках да прекосявам подземие на болницата, за да стигна до стълбите, по които бях слязъл. Рискът да срещна някой от двамата санитарии беше твърде голям.

Който и да бе взел куфара, щеше да открие на кого принадлежи едва след като го отвореше. Щом намереха портфейла на баща ми и картата за самоличност, те щяха да разберат, че съм бил там и щяха да се разтревожат какво евентуално съм чул и видял.

Бяха убили стопаджия не защото е знаел нещо за дейността им, не защото можеше да ги разобличи, а само защото се нуждаеха от тяло, което да кремират, поради все още неизвестни за мен причини. А с онези, които представляваха реална заплаха за тях, щяха да бъдат безмилостни.

Натиснах копчето, задействащо широката спускаща се врата. Механизмът забръмча, веригата се опъна и огромната рулетка започна да пада с ужасяващо дрънчене. Огледах нервно гаража, очаквайки да видя нападател, който изскача от скривалището си и се втурва към мен.

Когато вратата се затвори наполовина, аз я спрях, като натиснах още веднъж бутона и после продължих да я спускам с помощта на трето натискане. Проврях се под нея и тръгнах в мрака.

Високи улични лампи хвърляха металностудена, неясна жълта светлина над алеята за коли, водеща нагоре от подземния гараж. Паркингът в края също бе озарен от тази оскъдна светлина, наподобяваща полярния блясък, който би осветявал преддверието на ада, където наказанието включва вечност, прекарана не в огън, а сред ледове.

Придвижих се колкото е възможно по-навътре в залесените зони, сред нощните сенки на камфоровите дървета и боровете.

Хукнах по тясна улица, водеща към жилищен квартал със старомодни испански къщички. Вмъкнах се в уличка без лампи. Покрай задните стени на къщи със светли прозорци. Зад прозорците имаше стаи, където непознат живот, изпълнен с безгранични възможности и блажено всекидневие, протичаше отвъд досега и почти извън разбирането ми.

Нощем често се чувствам безтегловен и сега изпитах същото. Носех се безшумно като муха, плъзгайки се в сенките.

Този свят без слънце, който ме бе приютявал и поддържал в продължение на двайсет и осем години, винаги е бил място на спокойствие и утеха за мен. Но сега, за пръв път през живота ми, ме измъчваше усещането, че някакъв хищник ме преследва в мрака.

Устоявайки на изкушението да погледна през рамо, ускорих ход и сякаш наистина полетях по тесните задни улици и тъмни проходи на Мунлайт Бей.

ВТОРА ГЛАВА

ВЕЧЕРТА

5.

Виждам съм снимки на калифорнийски пиперови дървета на дневна светлина. Когато са ярко осветени, те приличат на дантела, изящни, зелени мечти.

Нощем пиперовите дървета придобиват различен вид — сякаш навеждат корони и отпускат дългите си клони, за да скрият лица, измъчвани от грижи или скръб.

Такива дървета растяха от двете страни на алеята за коли пред погребалния дом на Кърк, който се извисяваше на могила от три акра в североизточния край на града, навътре от магистрала номер едно. Дотам се стигаше по надлез. Дърветата стояха като редица опечалени, чакащи да поднесат съболезнованията си.

Докато се изкачвах по частния път, по който лампи с формата на гъби хвърляха кръгове светлина, дърветата се раздвижиха от бриза. Съприкосновението между вятъра и листата прозвуча като шепнещ вопъл.

Около погребалния дом нямаше паркирани коли, което означаваше, че няма погребение.

Обикалял съм Мунлайт Бей само пеша или с велосипеда си. Няма смисъл да се уча да карам кола. Не бих могъл да я използвам през деня, а нощем би се наложило да си слагам слънчеви очила, за да се защитя от идващите насреща фарове. Ченгетата обикновено се мръщят, когато видят, че нощем някой шофира с тъмни очила, независимо колко елегантен изглежда.

Пълната луна се бе издигнала на небосвода.

Обичам луната. Тя свети, без да топли. Излага на показ красивото и скрива грозното.

На широкия хребет на хълма върхът се извива, за да образува просторно обръщало с малък, лъскав кръг по средата. В центъра има железобетонна репродукция на „Пиета“ от Микеланджело.

Тялото на мъртвия Христос, сгушено в скута на майка му, беше озарено от отразена лунна светлина. Девата също блестеше с бледо

сияние. На слънцето тази репродукция сигурно изглеждаше непогрешимо дело на лош вкус.

Но изправени пред ужасна загуба, повечето опечалени намират утеха в уверения за вселенски замисъл и значение, макар и така непохватно изразени както в тази скулптура. Едно от нещата, които харесвам у хората, е способността им да се окриляват и от най-малките пориви на надежда.

Спрях пред портала на погребалния дом. Колебаех се, защото не можех да преценя каква е опасността, в която се готвех да се впусна.

Масивната двуетажна сграда в георгиански стил — червени тухли и бели дървени первази — би била най-красивата в града, ако мястото не беше Мунлайт Бей. Космически кораб от друга галактика, кацнал тук, не би изглеждал по-чужд за нашето крайбрежие от красивата купчина на Кърк. Бяха й необходими не пиперови дървета, а брястове, не ясната калифорнийска шир, а мрачни небеса и периодично бичуване с дъждове, много по-студени, отколкото онези, които падаха тук.

Вторият етаж, където живееше Санди Кърк, беше тъмен.

Залите за поклонение се намираха на приземния етаж. През закритите със завеси бронирани стъкла на официалния вход забелязах слаба светлина, блещукаща в задната част на къщата.

Натиснах звънеца.

От далечния край на коридора се зададе човек, който се приближи до вратата. Макар да беше само силует, познах Санди Кърк по безгрижната походка. Движеше се с грациозност, подчертаваща хубостта му.

Той стигна до преддверието и запали вътрешните и външните лампи. Отвори вратата и явно се изненада, че ме вижда да присвивам очи под козирката на шапката си.

— Кристофър?

— Добър вечер, господин Кърк.

— Много съжалявам за баща ти. Той беше чудесен човек.

— Да, така е.

— Вече го взехме от болницата. Отнасяме се с него като с член на семейството, Кристофър, с крайно уважение. Можеш да бъдеш сигурен в това. Знаеш ли, че съм завършил курса по поезия на двайсети век в Ашдън?

— Да, разбира се.

— От него се научих да обичам Елиът и Понд. Одън и Плат. Бекет и Ашбъри. Робърт Блай. Йейтс. Всички. Когато започнах курса, не понасях поезията, а накрая — не можех да живея без нея.

— Уолъс Стивънс. Доналд Джъстис. Луис Глък. Те му бяха любимите.

Санди се усмихна и кимна, сетне каза:

— О, извинявай, забравих.

От загриженост за състоянието ми той угаси лампите във фоайето и на верандата. Застана на тъмния праг и рече:

— Сигурно се чувстваш ужасно, но поне той вече не страда.

Очите му бяха зелени, но на оскъдната светлина изглеждаха лъскави и черни като обвивката на някой бръмбар.

Вторачвайки се в тях, аз попитах:

— Може ли да го видя?

— Какво... Баща ти ли?

— Не отметнах чаршафа от лицето му, преди да го изнесат от болничната стая. Не ми достигна смелост. Не мислех, че е необходимо. Но сега... наистина искам да го видя за последен път.

Очите на Санди Кърк бяха като спокойно море нощем. Под обикновената повърхност се криеха тъмни, буйни дълбини.

Гласът му стана като този на състрадателен придворен към опечален.

— О, Кристофър... съжалявам, но процесът започна.

— Вече сте го сложили в пещта?

Израснал в бизнес, осъществяван сред изобилие от евфемизми, Санди трепна от откровеността, с която формулирах въпроса.

— Да, починалият е в крематориума.

— Не беше ли ужасно бързо?

— В нашата работа не е разумно да се бавим. Ако знаех, че ще дойдеш...

Запитах се дали черните му като обвивка на бръмбар очи ще съберат сили да ме гледат толкова смело, ако имаше достатъчно светлина да видя истинския им зелен цвят.

— Кристофър, потресен съм, като те гледам да страдаш така и знам, че можех да ти помогна.

През необикновения си живот съм имал богати преживявания за някои неща и бедни за други. Макар и странник за дневната светлина, аз познавам нощта като никой друг. Въпреки че съм мишена, срещу която невежите глупци понякога изстрелват жестокостта си, по-голямата част от разбирането ми за човешкото сърце произлиза от взаимоотношенията с родителите ми и с добрите приятели, които като мен живеят предимно между залеза и зазоряването. Следователно рядко съм срещал болезнена измама.

Смутих се от лъжата на Санди, сякаш това беше срам не само за него, но и за мен и не издържах на обсидиановия му поглед. Наведох глава и се вторачих в пода на верандата.

Обърквайки смущението ми със скръб, сковаваща езика, той се приближи до мен и сложи ръка на рамото ми.

Положих усилия да не се дръпна.

— Работата ми е да утешавам хората, Кристофър, и ме бива в това отношение. Но, откровено казано, нямам думи, които да осмислят смъртта или да я направят по-лека.

Дося ми се да го ритна по задника.

— Всичко ще бъде наред — рекох аз, съзнавайки, че трябва да се махна от него, преди да съм сторил нещо необмислено.

— На повечето хора казвам баналности. Никога няма да ги намериш в поезията, която обичаше баща ти, затова няма да ги повтарям точно пред теб.

Кимнах, без да вдигам глава и отстъпих назад, далеч от ръката му.

— Благодаря, господин Кърк. Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Съвсем не си ме обезпокоил. Ни най-малко. Но ако се беше обадил по-рано, можеше да... забавя нещата.

— Вината не е ваша. Всичко е наред. Няма нищо.

Слязох заднешком от тухлената веранда и обърнах гръб на Санди.

Оттегляйки се отново към преддверието между двете тъмни пространства, той попита:

— Мислил ли си за погребението? Кога искаш да бъде? И как да го организираме?

— Не, още не. Утре ще ви кажа.

Докато се отдалечаваше, Санди добави:

— Добре ли си, Кристофър?

Поглеждайки го този път от известно разстояние, аз отговорих със скован, безизразен и премерен тон:

— Да. Добре съм. Ще се оправя. Благодаря, господин Кърк.

— Де да се беше обадил по-рано.

Свих рамене, пяхнах ръце в джобовете на якето си, отново се обърнах с гръб и минах покрай „Пиета“.

В сместа, от която бе направена репродукцията, имаше люспици слюда. Голямата луна ги осветяваше и сълзите сякаш блещукаха по лицето на железобетонната Дева.

Потиснах желанието си да погледна погребалния агент. Бях сигурен, че още ме наблюдава.

Продължих надолу по пътя между самотните, шепнещи дървета. Температурата бе паднала само до шестнайсет градуса. Крайбрежният бриз бе пречистен, след като бе пропътувал хиляди километри над океана, носейки съвсем лек полъх на солена вода.

Наклонът на алеята за коли ме скри от погледа на Санди и аз се обърнах. Видях стръмно извития покрив и комините — мрачни очертания на фона на осеяното със звезди небе.

Тръгнах по тревата и отново поех нагоре по хълма, този път сред сенчестите убежища на храсталаците. Пиперовите дървета забулваха луната с дългите си къдрици.

6.

В зрителното ми поле отново се появи обръщалото на погребалния дом „Пиета“. Порталът.

Санди бе влязъл вътре. Предната врата беше затворена.

Останах на поляната и използвайки дърветата и храстите за прикритие, заобиколих къщата. Вдадената веранда се спускаше към басейн, дълбок два метра, намиращ се в задния двор, до розовите градини. Нищо от всичко това не се виждаше от официалните помещения на погребалния дом.

Град като нашия всяка година посреща около двеста новородени и изпраща в отвъдното стотина свои граждани. Имаше само два погребални дома и този на Кърк вероятно поемаше над седемдесет процента от бизнеса. Смъртта осигуряваше добър живот на Санди.

Гледката от вътрешния двор сигурно е зашеметяваща на дневна светлина: необитавани хълмове, издигащи се в леко надиплени гънки и простиращи се на изток, докдето стига окото, украсени с разпръснати тук-там дъбове с чепати черни стволове. Сега забулените хълмове приличаха на спящи великани под бели чаршафи.

Не видях никого на светлината на прозорците в задната част на къщата и бързо прекосих вътрешния двор. Луната, бяла като венчелистче на роза, плаваше по мастиленочерните води на плувния басейн.

До къщата имаше голям гараж с L-образна форма, побиращ моторен парк, в който можеше да се влезе само от предната страна. В гаража се намираха две катафалки и личните превозни средства на Санди, а в дъното на най-отдалеченото от къщата крило се помещаваше крематориумът.

Промъкнах се в единия ъгъл на гаража, там, където огромни евкалиптови дървета засенчваха почти цялата лунна светлина. Въздухът беше наситен с лечебното им ухание, а под краката ми шумолеше килим от мъртви листа.

В Мунлайт Бей за мен няма непознато кътче — особено това. През повечето нощи аз изследвам нашия особен град и в резултат на

това съм направил някои внушаващи страх открития.

Вляво мразовити светлини бележеха прозореца на крематориума. Приблжих се до него с убеждението — което по-късно се оказа вярно, — че ще видя нещо странно и много по-лошо, отколкото двамата с Боби Халоуей бяхме видели в една октомврийска нощ, когато бяхме тринайсетгодишни...

Преди петнайсетина години като всяко момче на моята възраст и аз проявявах нездрав интерес към загадъчното и зловещо очарование на смъртта. Боби Халоуей и аз — приятели още оттогава — мислехме, че е много смело да се промъкнем в имението на погребалния агент, търсейки отблъскващото, сатанинското и потресаващото.

Не си спомням какво очаквахме — или се надявахме — да намерим. Колекция от човешки черепи? Люлеещи се врати, направени от кости? Тайна лаборатория, където привидно нормалният на вид Франк Кърк и синът му Санди призоваваха мълнии от буреносни облаци, за да възкресят мъртвите ни съседи и да ги използват като роби, за да им готвят и чистят?

Вероятно очаквахме да се натъкнем на светилище на зли богове в някой зловещ пущинак в дъното на розовата градина. В онези дни Боби и аз четяхме много книги на ужасите.

Боби твърди, че сме странни, а аз — че сме нито по-малко, нито повече странни от другите момчета.

Той се съгласява с това, но добавя, че другите момчета лека-полека, с течение на годините, се разделят със странността, докато ние никога няма да го направим.

По този въпрос не съм съгласен с него. Не смятам, че съм по-странен от всеки друг, когото познавам. Всъщност съм много по-малко странен от някои хора.

Същото се отнася и за Боби. Но той не цени странността си и иска и аз да го правя.

Боби *държи* на странността си. Казва, че като признаваме и се отдаваме на странността си, ние сме в още по-голяма хармония с природата, защото самата тя е много странна.

Както и да е, в една октомврийска нощ, зад гаража на погребалния дом, двамата с Боби Халоуей намерихме прозореца на

крематориума. Привлече ни демоничната светлина, пулсираща през стъклото.

Прозорецът беше разположен високо и не можехме да надникнем вътре. Промъквайки се като командоси, разузнаващи вражески лагер, ние взехме една пейка от вътрешния двор, пренесохме я зад гаража и я сложихме под светещия прозорец.

Качихме се на пейката и рамо до рамо огледахме сцената вътре. На прозореца имаше щори, но някой бе забравил да ги спусне и ние ясно видяхме какво правят Франк Кърк и помощникът му.

Светлината не беше достатъчно силна, за да ми причини вреда. Или поне така си мислех тогава, притискайки нос до стъклото.

Макар да се бях научил да бъда много предпазлив, аз все пак бях още малък и следователно обичах приключенията и приятелството, затова можех да рискувам да оследея, само за да споделя онзи миг с Боби Халоуей.

На количка от неръждаема стомана лежеше тялото на възрастен човек. Беше покрито с чаршаф. Виждаше се само обезобразеното му лице. Сплетените и разрошени жълто-бели коси му придаваха такъв вид, сякаш бе умрял от силен вятър. Но съдейки по восъчносивата кожа, хлътналите бузи и жестоко напуканите устни, той явно бе станал жертва не на буря, а на продължително заболяване.

Дори да знаехме кой е, мъжът беше неузнаваем в това безжизнено и безпомощно състояние. Дори да го познавахме бегло, той нямаше да е по-малко ужасен, но вероятно не толкова привличащ момчешкия ни интерес и нездраво задоволство.

За нас — защото бяхме само тринайсетгодишни и се гордеехме с това — най-отблъскващото, най-забележителното и най-чудесното нещо в трупа беше, разбира се, и най-страшното. Едното му око бе затворено, но другото — широко отворено и изцъклено, осеяно от яркочервен звездообразен кръвоизлив.

Как само ни хипнотизира онова око!

Мъртвешки невиждащо, като нарисуваното око на кукла, то все пак ни пронизваше с поглед до мозъка на костите.

Понякога, изпаднали във възторг от страх, а друг път настойчиво шепнейки един на друг като двама откачени спортни коментатори, ние наблюдавахме как Франк и помощникът му подготвят крематориума в ъгъла на помещението. В стаята сигурно беше топло, защото двамата

мъже махнаха вратовръзките и навиха ръкавите си. Капчици пот изтъкаваха воали от мъниста на лицата им.

Октомврийската нощ беше мека. Но ние с Боби треперехме, сравнявахме настръхналата кожа на ръцете си и се чудехме защо дъхът не излиза от устата ни на малки, студени облачета.

Погребалните агенти махнаха чаршафа от трупа и ние ахнахме при вида на ужасите на напредналата възраст и фаталната болест. Но, в края на краищата, ахкахме, изпитвайки същата приятна тръпка на ужас, докато с удоволствие гледахме видеофилми като „Нощта на живите мъртви“ например.

Когато сложиха трупа в картонена кутия и го пуснаха в сините пламъци на печта, аз стиснах ръката на Боби, а той ме прегърна и двамата се притиснахме един до друг, сякаш някаква свръхестествена магнитна сила можеше неумолимо да ни привлече напред, да разбие прозореца и да ни запрати в стаята и в огъня, при мъртвия мъж.

Франк Кърк затвори печта.

Макар че прозорецът беше затворен, трясъкът на вратата на печта беше достатъчно силен и окончателен, за да отеки в мозъците ни.

По-късно, след като бяхме върнали пейката от тиково дърво във вътрешния двор и бяхме избягали от имението на погребалния агент, ние отидохме на футболното игрище зад училището ни. Когато там не играеше никой, мястото беше неосветено и безопасно за мен. Пиехме кока-кола и дъвчехме пържените картофи, които Боби купи от денонощния магазин по пътя.

— Беше страхотно! — развълнуван заяви той.

— Най-страхотното ни преживяване — съгласих се аз.

— По-страхотно и от картите на Нед.

Нед беше наш приятел, който през август се премести с родителите си в Сан Франциско. Отнякъде — така и не каза как — се беше сдобил с колода карти — цветни снимки на пищни голи мадами, петдесет и две красавици.

— Определено по-страхотно от картите — съгласих се аз. — И по-страхотно, отколкото когато онзи гигантски камион-цистерна се преобърна и се взриви на магистралата.

— Да, мега степени по-страхотно от камиона. Гига степени по-страхотно, отколкото когато онзи питбул ухапа Зак Бленхайм и му

направиха двајсет и осем шева на ръката.

— Несъмнено тера степени по-страхотно — потвърдих аз.

— Окоето му! — възкликна Боби, спомняйки си звездообразния кръвоизлив.

— О, Боже, окоето му!

— Грандиозно!

Пиехме кока-кола, разговаряхме и се смеехме така, както никога не бяхме правили.

Какви изумителни същества са хората, когато са тринайсетгодишни!

Там, на игрището, аз знаех, че това зловещо приключение е затегнало възел във взаимоотношенията ни, който нищо и никой няма да развърже. Бяхме приятели от две години, но в онази нощ връзката помежду ни стана по-силна и по-сложна, отколкото беше в началото на вечерта. Бяхме споделили вълнуващо преживяване и усещахме, че това събитие е по-дълбоко, отколкото изглежда на повърхността и отколкото момчетата на нашата възраст могат да проумеят. В моите очи Боби придоби непозната загадъчност, както и аз в неговите очи, защото бяхме извършили онова смело нещо.

Впоследствие щях да разбера, че онзи момент е бил само прелюдия. Нашето *истинско* обвързване се осъществи през втората седмица на декември, когато видяхме нещо безкрайно по-обезпокоително, отколкото трупа с кръвясалото око.

Сега, петнайсет години по-късно, би трябвало да смятам, че съм твърде стар за подобни приключения и твърде обременен от съвестта си, за да се промъквам в именията на други хора, както правят тринайсетгодишните момчета. Въпреки това бях там. Стъпвах предпазливо по пластове евкалиптови листа и отново долепих лице до съдбоносния прозорец.

Пожълтелите от времето щори изглеждаха същите, през които двамата с Боби бяхме надничали преди толкова много години. Бяха спуснати под ъгъл, но пролуките бяха достатъчно широки, за да открият гледка към целия крематориум. Сега бях по-висок и можех да виждам какво става вътре без помощта на пейка от вътрешния двор.

Санди Кърк и помощникът му правеха нещо до апаратурата за кремиране. Бяха си сложили хирургични маски, гумени ръкавици и найлонови престилки за еднократна употреба.

На количката до прозореца имаше черен найлонов чувал със смъкнат цип, разпукал се като узряла фасулена шушулка, а вътре — мъртвец. Явно беше стопаджията, който щеше да бъде кремиран вместо баща ми.

Беше висок метър и осемдесет и доколкото можех да преценя, тежеше около осемдесет килограма. Възрастта не можеше да се определи поради побоя, който му бе нанесен. Лицето му беше ужасно обезобразено.

Отначало помислих, че очите са скрити под черни корички съсирена кръв. После осъзнах, че липсват. Бях се вторачил в празни очни ябълки.

Спомних си стареца със звездообразния кръвоизлив и колко страшен ни се беше видял на Боби и на мен. Но той беше нищо в сравнение с този мъж. Онова беше само безпристрастно дело на природата, а това — резултат на човешка жестокост.

В онзи отдавнашен октомври и ноември Боби Халоуей и аз периодично ходехме при прозореца на крематориума. Пълзейки в мрака и опитвайки се да не се спънем в бръшляна, растящ по земята, ние насищахме белите си дробове с въздух, ухаещ на обграждащите ни евкалипти — мирис, който и до ден-дневен отъждествявам със смъртта.

През онези два месеца Франк Кърк подготви четиринайсет погребения, но само трима мъртвци бяха кремирани. Другите бяха балсамирани за традиционни погребения.

Боби и аз съжалявахме, че залата за балсамиране не ни предлага прозорци. Онова светилище — „където вършеха мократа работа“, както се изразяваше Боби — се намираше в подземие, защитено от шпиони на дявола като нас.

Тайно се радвах, че шпионският ни свят се ограничава със „сухата“ работа на Франк Кърк. Мислех, че и Боби изпитва облекчение, макар да се преструваше на горчиво разочарован.

Гледайки позитивно на въпроса, смятам, че Франк извършва повечето балсамирования денем и ограничава кремациите в нощните часове. Това правеше възможно моето присъствие там.

Макар че огромната пещ изгаряше човешките останки при много висока температура и имаше устройства за контролиране на изгорелите газове, от комина излизаше тънка струя пушек. Франк извършваше кремации само нощем от уважение към опечалените членове на семейството и приятелите, които денем, от по-ниските части на града, можеха да видят погребалния дом на върха на хълма и как останките на обичните им хора се извисяват към небето в тънки, сиви вълма дим.

За наше удобство Ансън, бащата на Боби, беше главен редактор на „Мунлайт Бей Газет“. Боби използваше връзките и познанството си със служителите на вестника, за да набавя текуща информация за смъртните случаи, станали при злополука или поради естествени причини.

Винаги знаехме кога при Франк Кърк е закаран току-що починал мъртвец, но не можехме да бъдем сигурни дали ще го балсамира или кремира. Ето защо, веднага след залез слънце отивахме с велосипедите в погребалния дом, промъквахме се в имението и чакахме пред прозореца на крематориума или докато започнеше процедурата, или докато разберем, че трупът няма да бъде изгорен.

Господин Гарт, шейсетгодишният президент на Първа национална банка, почина от сърдечен удар в края на октомври. Наблюдавахме как го изгарят в пещта.

През ноември дърводелец на име Хенри Еймс падна от един покрив и си счупи врата. Макар че беше кремиран, Боби и аз не видяхме нищо от процеса, защото Франк Кърк и помощникът му бяха спуснали плътно щорите.

Но през втората седмица на декември, когато отидохме за кремацията на Ребека Аквалайн, щорите бяха открити. Тя беше омъжена за Том Аквалайн, учител по математика в гимназията, където учеше Боби. Госпожа Аквалайн, градската библиотечарка, беше едва на трийсет, майка на петгодишно момче на име Девлин:

Легнала в количката и покрита с чаршаф от шията надолу, госпожа Аквалайн бе толкова красива, че лицето ѝ беше не само видение за очите ни, но и тежест за сърцата. Едва дишахме.

Бяхме осъзнали, че тя е хубава жена, но никога не се бяхме занасяли по нея. В края на краищата госпожа Аквалайн беше библиотекарка и нечия майка, а ние — само на тринайсет и склонни да не забелязваме красотата, ненатрапваща се като падаща звезда и чиста като дъждовна вода. Типът жени, каквито можеш да видиш голи на карти за игра, имаше зрелищност, която привлече погледите ни. Дотогава често бяхме виждали госпожа Аквалайн, но никога не я бяхме заглеждали.

Смъртта не я беше загрозила, защото бе умряла бързо. Дефектът на мозъчната артерия, несъмнено по рождение, но така и неподозирани, бе нараснал и се бе пръснал за един следобед. Отиде си за часове.

Тя лежеше на количката и очите ѝ бяха затворени. Чертите на лицето ѝ бяха отпуснати. Все едно спеше. Всъщност устата ѝ беше леко изкривена, сякаш сънуваше приятен сън.

Когато двамата погребални агенти махнаха чаршафа, за да пренесат госпожа Аквалайн в картонения ковчег и после в крематориума, Боби и аз видяхме, че тя е слаба, с изящни пропорции и неопишимо красива. Хубостта ѝ надхвърляше обикновената еротика и ние не я гледахме с нездравно желание, а със страхопочитание.

Госпожа Аквалайн беше толкова млада.

Изглеждаше безсмъртна.

Погребалните агенти я занесоха до пещта с необичайна нежност и уважение. Когато вратата се затвори след мъртвата жена, Франк Кърк махна гумените ръкавици и с опакото на ръката си изтри първо лявото, после дясното си око. Не беше пот.

По време на другите кремации Франк и помощникът му бърбреха почти непрестанно, макар че не чувахме какво си говорят. В онази нощ обаче не си размениха почти нито дума.

Боби и аз също мълчахме.

Върнахме пейката във вътрешния двор и се измъкнахме от имението на Франк Кърк.

Качихме се на велосипедите и подкарахме по най-тъмните улици на Мунлайт Бей.

Отидохме на плажа.

В този час и в онзи сезон широката плажна ивица беше безлюдна. Зад нас, великолепни като пера на феникс, свил гнездо на хълмовете, и трепкащи през клоните на изобилието от дървета, се

виждаха светлините на града. Пред нас се простираше мастиленочерната повърхност на Тихия океан.

Прибойт беше тих. На голямо разстояние една от друга по брега се плъзгаха леки вълни, лениво разливайки фосфоресциращите си гребени, пенещи се отдясно наляво като бяла кожа върху тъмната плът на морето.

Седнал на пясъка и вторачил очи в прибой, аз мислех колко малко остава до Коледа. Само две седмици. Не исках да мисля за това, но празникът проблясваше и отекваше в съзнанието ми.

Не знам за какво мислеше Боби. Не попитах. Нямах желание да разговаряме. Той също.

Разсъждавах каква ще бъде Коледа за малкия Девлин Аквалайн, който вече нямаше майка. Може би беше твърде млад, за да разбира какво означава смъртта.

Том Аквалайн, съпругът на Ребека, разбира се, знаеше какво означава смъртта. Въпреки това той вероятно щеше да украси елхата заради Девлин.

Как ли щеше да намери сили да окачи гирляндите на клонките?

Отваряйки уста за пръв път, откакто бяхме видели женското тяло, Боби каза:

— Хайде да поплуваме.

Макар че денят беше мек, месецът бе декември и не бе минала и година, откакто Ел Ниньо — топлото течение в южното полукуло — мина покрай брега. Температурата на водата беше негостоприемна, а въздухът — леко хаплив.

Боби се съблече, сгъна дрехите си, за да не ги напълни с пясък и ги сложи на усуканото одеяло от кафяви морски водорасли, изхвърлени на брега през деня и изсъхнали от слънцето. Аз също сгънах дрехите си и ги сложих до неговите.

Нагазихме голи в тъмните води и заплувахме срещу вълните. Доста се отдалечихме от брега.

Насочихме се на север. Движехме се успоредно на брега. С плавен замах. С минимално силни тласъци на краката. Изкусно се носехме по отлива и течението на вълните. Отдалечихме се на опасно разстояние от брега.

И двамата бяхме превъзходни плувци — макар и в момента безразсъдни.

Обикновено плувците се чувстват по-добре в студена вода, след като известно време са плували в нея, когато тялото се охлади и разликата между температурата на кожата и водата стане не толкова осезаема.

Нещо повече, усилията създават усещане за топлина. Може да възникне окуражаващо, но измамно чувство за загряване, което е опасно.

Водата обаче се изстудяваше със същата скорост, с която спадаше телесната ни температура. И ние не се почувствахме по-добре — нито привидно, нито другояче.

След като отидохме твърде далеч на север, трябваше да се отправим към брега. Ако имахме малко разум в главите си, щяхме да се върнем при купчината сухи кафяви водорасли, където бяхме оставили дрехите си.

Но ние само спряхме да плуваме. Потрепервайки поемахме въздух — достатъчно студен, за да охлади скъпоценната топлина в гърлата ни. После едновременно, без да пророним дума, се обърнахме на юг, за да плуваме към брега, намирайки се все още твърде далеч от сушата.

Крайниците ми натежаха. Леки, но опасни схващания се извиха в стомаха ми. Ударите на биещото ми сърце изглеждаха достатъчно силни, за да ме потопят под повърхността на водата.

Макар да бяха леки, когато навлязохме във водата, прииждащите вълни станаха по-заплашителни. Хапеха със зъби от бяла пяна и сякаш кристали от ледена злоба образуваха крехка глазура от кръв и костен мозък.

Плувахме рамо до рамо и внимавахме да не се изгубим от поглед. Зимното небе не ни предложи утеха. Светлините на града бяха далечни като звездите, а морето — враждебно. Имахме само нашето приятелство, но знаехме, че в кризисен момент единият от нас би умрял, опитвайки се да спаси другия.

Когато се върнахме там, откъдето бяхме влезли в океана, ние едва имахме сили да излезем от вълните. Бяхме изтощени, гадеше ни се. По-бледи от пясъка и треперейки силно, плюехме тръпчивия вкус на морето.

Беше ни толкова студено, че вече не си представяхме жегата в пещта за кремиране. Дори след като се облякохме, продължихме да

треперим от студ.

Изкарахме велосипедите от пясъка, минахме през затревения парк, граничещ с плажа, и се насочихме към най-близката улица.

Докато се качвахме на велосипедите, Боби каза:

— Дявол да го вземе.

— Аха — отвърнах аз.

Прибрахме се по домовете си.

Легнахме си веднага, сякаш бяхме болни. Спахме. Сънувахме. Животът продължи.

Никога повече не отидохме при прозореца на крематориума.

Нито разговаряхме за госпожа Аквалайн. И след всичките тези години и Боби, и аз все още бихме дали живота си, за да спасим другия, при това без колебание.

Колко е странен светът: нещата, които лесно можем да докоснем и са реални за възприятията — приятните извивки на женското тяло, собствената ни плът, студеното море и блясъка на звездите — съвсем не са толкова реални като нещата, които не можем да докоснем, да вкусим, да помиришем или да видим. Велосипедите и момчетата на тях не са толкова реални, колкото чувствата в душата и сърцето и не толкова осезаеми колкото приятелството, любовта и самотата, които отдавна са надживели света.

Сега, в тази мартенска нощ, далеч от потока на времето на детството, прозорецът на крематориума и сцената вътре бяха по-реални, отколкото би ми се искало. Някой беше зверски пребил до смърт стопаджията и после бе извадил очите му.

Дори в убийството и в размяната на трупа на баща ми да имаше някаква логика, когато всички факти станеха известни, защо да избождат очите на онзи мъж? Имаше ли логична причина да изпращат този окаян човечец без очи във всепоглъщащия огън на крематориума?

Или някой бе обезобразил стопаджията само заради силната, патологична тръпка на преживяването?

Замислих се за едрия мъж с обръснатата глава и перлената обеща. За широкото му, грубо лице. За очите на ловец, черни и вторачени. За студения като желязо стържещ глас.

Можех да си представя, че такъв човек изпитва удоволствие от болката на друг и разсича плътта с безгрижието на провинциален благородник, лениво дялкащ клонка.

Всъщност в странния нов свят, който се бе родил по време на преживяването ми в подземията на болницата, беше лесно да си представя, че дори Санди Кърк е обезобразил тялото. Красивият като манекен Санди, чийто баща бе плакал, докато кремираше Ребека Аквалайн. Вероятно очите бяха принесени в жертва в основите на светилище в далечния, обрасъл с трънливи къпини ъгъл на розовата градина, който ние с Боби така и не намерихме.

Докато Санди и помощникът му бутаха количката към пещта, телефонът в крематориума иззвъня.

Почувствах се виновен и се дръпнах от прозореца, сякаш бях задействал алармена система.

Когато отново се доближих до стъклото, видях Санди да смъква хирургичната маска от лицето си и да вдига слушалката. Тонът на гласа му показва смущение, после тревога и накрая гняв, но през прозореца с двойни стъкла не чувах думите му.

Санди тресна слушалката толкова силно, че едва не откъсна кутията от стената. Който и да беше на другия край на линията, ухото му бе добре продухано.

Докато махаше гумените ръкавици, Санди разпалено говореше на помощника си. Стори ми се, че го чух да произнесе името ми — при това нито с възхищение, нито с обич.

Джес Пин, помощникът, беше дребен човек с мършаво лице, червени коси, кафяви кръвясали очи и тънки стиснати устни. Пин започна да вдига ципа на чувала с трупа на стопадгията.

Сакото на Санди беше окачено на една от редицата кукички на стената вляво от вратата. Той го взе и аз се изумих, когато видях, че под дрехата има кобур, увиснал от тежестта на пистолет.

Виждайки, че Пин се суети с чувала на трупа, Санди му каза нещо троснато и посочи към прозореца.

Джес забърза право към мен и аз рязко се дръпнах от перваза. Той спусна открехнатите щори.

Едва ли ме бяха видели.

От друга страна, аз съм толкова голям оптимист, че това е състояние на атомите в тялото ми. Ето защо реших поне този път да

проявя здрав разум, да послушам не толкова песимистичния си инстинкт и да не губя време. Забързах между стената на гаража и евкалиптовата горичка, в изпълнения с мирис на смърт въздух и се насочих към задния двор.

Донесените от вятъра листа хрущяха силно като охлювени черупки под краката ми. За щастие свистенето на ветреца в клоните на дърветата над главата ми заглушаваше шума.

Бризът бе изпълнен с приглушеното ромолене на океана, над който толкова дълго бе пътувал, и замаскираше движенията ми.

Но би заглушил и стъпките на всеки, който можеше да се промъква след мен.

Бях сигурен, че телефонното обаждане беше от един от санитарите в болницата. Бяха разгледали съдържанието на куфара, намерили портфейла на баща ми и стигнали до извода, че съм бил в гаража и съм станал свидетел на размяната на труповете.

Разполагайки с тази информация, Санди бе осъзнал, че моята поява на предната му врата не е била толкова невинна, колкото изглеждаше. Той и Джес Пин сигурно щяха да излязат навън, за да видят дали още не се спотайвам в имението.

Стигнах до задния двор. Ниско подстриганата морава изглеждаше по-широка и открита, отколкото си я спомнях.

Пълната луна не беше толкова ярка, колкото преди няколко минути, но сега всяка твърда повърхност отразяваше и усилваше светлината ѝ. Тайнствено сребристо сияние изпълваше нощта и ми отказваше прикритие.

Не се осмелих да прекося широкия тухлен вътрешен двор. Реших да стоя надалеч от къщата и от алеята за коли. Да се върна по същия път, по който бях дошъл, беше твърде рисковано.

Хукнах през моравата към розовите градини в задната част на имението. Пред мен се простираха стъпаловидно спускащи се тераси с големи дървени решетки, поставени под определен ъгъл една от друга, безброй тунеловидни градински беседки и лабиринт от лъкатушещи пътеки.

Пролетта по нашето крайбрежие с мек климат не бави появата си, за да съвпадне с датата, ознаменуваща я в календара, и розите вече бяха разцъфнали. Червените и другите тъмно обагрени цветове изглеждаха черни на лунната светлина — рози, подходящи за един по-

зловещ олтар, — но имаше и огромни бели цветове, големи колкото бебешки глави, които кимаха на приспивната песен на бриза.

Зад мен се чуха мъжки гласове — едва доловими и разпокъсани от тревожния вятър.

Приклекнал зад висока дървена решетка, аз погледнах назад, през откритите квадратни пространства между кръстосаните летви и внимателно отместих виещите се пълзящи растения с остри бодли.

Близо до гаражите два лъча на фенерчетата гонеха сенките от шубраците и изпращаха фантоми, които подскачаха по клоните на дърветата и блясваха ослепително по прозорците.

Зад едно от фенерчетата стоеше Санди Кърк и без съмнение размахваше пистолета, чийто кобур бях видял. Джес Пин може би също имаше оръжие.

Имаше времена, когато погребалните агенти и помощниците им не прибягваха до насилие. До тази вечер аз мислех, че още живея в онази епоха.

Стреснах се, когато видях, че в далечния ъгъл на къщата блесна трето фенерче. После четвърто. И пето.

Шесто.

Нямах представа кои биха могли да бъдат новите преследвачи, нито откъде се бяха появили толкова бързо. Разпръснах се, образувах редица и целеустремено се пръснах из двора. Минах покрай плувния басейн и се насочиха към розовата градина, осветявайки околността с фенерчетата. Застрашителни фигури, безлични като демони в кошмарен сън.

7.

Безликите преследвачи и обърканите лабиринти, които ни измъчват в съня, се бяха превърнали в реалност.

Градините се спускаха в пет широки тераси надолу по хълма. Въпреки равните пространства и лекия наклон между тях аз набирах твърде висока скорост, докато слизах, и се уплаших, че ще се спъна, ще падна и ще си счупя крака.

Издигащи се от всички страни, градинските беседки и красивите дървени решетки започнаха да приличат на изтърбушени развалини в мрака. На по-долните нива те бяха обрасли с трънливи пълзящи растения, полазили по дървените решетки, и сякаш гъмжаха от живи същества, докато тичах покрай тях.

Нощта се бе превърнала в действителен кошмар.

Сърцето ми биеше толкова силно, че чак ми се зави свят.

Имах чувството, че небесният свод се плъзга към мен, набирайки инерция като лавина.

Втурнах се към края на градината и едновременно усетих и видях застрашително извисяваща се ограда от ковано желязо. Беше висока два метра и лъскавата ѝ черна боя блестеше на лунната светлина. Забих пети в меката пръст и спрях. Блъснах се в твърдите пръчки, но не достатъчно силно, за да се ударя.

Не вдигнах и голям шум. Заострените като копия вертикални пръти бяха здраво запоени за хоризонтални релси и вместо да изтрака от сблъсъка с тялото ми, оградата тихо издрънча.

Отпуснах се на железата.

Усетих неприятен вкус. Устата ми беше толкова суха, че не можех да събера слюнка и да се изплюя.

Нещо ме жегна в дясното слепоочие. Вдигнах ръка към лицето си. Три трънчета се бяха забили в кожата ми. Извадих ги.

По време на бягството ми надолу по хълма ме беше одраскал трънлив розов храст, макар че не си спомнях срещата с него.

Вероятно защото дишах все по-учестено, приятното ухание на рози стана твърде сладникаво и се изостри във воня на гнило. Долових

и мириса на лосиона ми — почти толкова силен, както когато се намазах, но сега с тръпчив привкус, защото потта бе променила аромата му.

Обзе ме абсурдното и въпреки това непоклонимо убеждение, че шестимата преследвачи ще ме надушат, сякаш са ловджийски хрътки. За момента бях в безопасност само защото вятърът не духаше срещу тях.

Вкопчих се в оградата и погледнах към върха на хълма. Преследвачите се бяха придвижили от най-високата тераса към следващата.

Шест лъча светлина прорязаха розите. За миг осветени отзад и изкривени от онези ярки всеобхватни мечове, летвите на решетките се извисиха застрашително като костите на заклани дракони.

Градините предоставяха на преследвачите повече скривалища за проучване, отколкото откритите морави горе. Въпреки това мъжете се движеха по-бързо от преди.

Изкатерих оградата и се прехвърлих от другата страна, като внимавах да не закача якето или джинсите си на остриите железни шипове. Отвъд се простираха открито пространство, сенчести долини, постепенно извисяващи се редици от осветени от луната хълмове и разпръснати на голямо разстояние един от друг и едва забележими тъмни дъбове.

Дивата трева, избуяла от неотдавнашните зимни дъждове, беше до коленете ми, когато скочих в нея. Долових мириса на зеления сок, който се изля от стръковете, смачкани от обувките ми.

Бях сигурен, че Санди и помощниците му ще претърсят цялото имение, затова побързах да се отдалеча от погребалния дом и хукнах надолу по хълма. Изгарях от нетърпение да изляза извън обсега на фенерчетата им, преди да са стигнали до оградата.

Насочвах се твърде далеч от града, което не беше добре. Нямаше да намеря помощ в дивата пустош. Всяка стъпка на изток беше стъпка към нея, а там бях по-уязвим от останалите хора.

Имах известен късмет заради сезона. Ако лятната жегата вече ни бе завладяла, високите треви щяха да бъдат златисти като пшеница и сухи като хартия. Придвижването ми щеше да бъде белязано от ивици стъпкани стръкове.

Надявах се, че все още зелената ливада ще окаже достатъчна съпротива и ще се затвори като пружина след мен, прикривайки факта, че съм минал оттам. Въпреки това един наблюдателен преследвач щеше да ме открие лесно.

На около шейсет метра, в подножието на склона, ливадата отстъпваше пред по-гъсти храсталаци. Бариерата от жилава прерийна трева, висока метър и половина, преливаше в коча билка и огромни туфи иглика.

Бързо преминах през тези растения и навлязох в естествен канал, широк три метра. Тук растителността беше оскъдна, защото една цяла епоха на бури бе оголила гръбнака на основната скала под хълмовете. От две седмици не беше валило и този скалист път беше сух.

Спрях да поема дъх. Обърнах се отново към шубраците и разтворих прерийните треви, за да видя докъде са стигнали преследвачите.

Четирима от тях вече се катереха по оградата. Лъчите на фенерчетата им пронизваха небето, спираха по прътите и напосоки се стрелкаха по земята, докато мъжете се катереха и прехвърляха оградата от ковано желязо.

Бяха изнервящо бързи и подвижни.

Дали всички като Санди Кърк носеха оръжия?

Имайки предвид техния обострен животински инстинкт, бързина и ловкост, вероятно не им трябваша оръжия. Ако ме хванеха, може би щяха да ме разкъсат с голи ръце.

Запитах се дали ще избодат и моите очите.

Каналът и по-широкият склон, в който бе разположен, се извиваше нагоре на североизток, и после надолу на югозапад. Тъй като вече бях стигнал до най-отдалечената на североизток точка на града, нямаше да намеря помощ, ако тръгнах нагоре по хълма.

Отправих се на югозапад, следвайки оградения с храсти канал. Възнамерявах колкото е възможно по-бързо да се върна в гъсто населена територия.

В плиткия канал пред мен осветената от луната скала блестеше с мека светлина като млечнобял лед в зимно езеро, избледнявайки до невидимост. Обгръщащите ме завеси от високи, сребристи прерийни треви изглеждаха вкочанени от мраз.

Потискайки страховете си да не се спъна в някой камък и да падна или да си изкълча крака в някоя изкопана от природата дупка, аз се отдадох на нощта, оставяйки се на мрака да ме тласка, както вятърът тласка кораб с платна. Хукнах надолу по постепенно спускащия се склон. Имах чувството, че ходилата ми не докосват земята, сякаш наистина се *плъзгах* по замръзналите скали.

След двеста метра стигнах до едно място, където хълмовете се нагъваха един в друг и в резултат се образуваше долчинка. Без да намалявам скоростта, избрах пътя вдясно, защото щеше да ме заведе по-напряко в Мунлайт Бей.

Бях изминал съвсем малко разстояние, когато видях приближаващи се светлини. На стотина метра пред мен долчинката завиваше наляво, около стръмната извивка на тревист склон, и се губеше от погледа ми. Източникът на търсещите светлини се намираше отвъд онзи завой, но аз видях, че са фенерчета.

Никой от мъжете от погребалното бюро не можеше да излезе от розовите градини и да мине пред мен толкова бързо. Онези хора трябваше да са други преследвачи.

Опитвах се да ме пресрещнат. Имах чувството, че ме преследва цяла армия, взводове, които като по магия бяха изникнали от земята.

Спрях и застанах неподвижно. Хрумна ми да направя няколко крачки встрани от голата скала и да се скрия зад високите колкото човешки ръст прерийни треви и други шубраци, обграждащи канала. Но колкото и леко да обезпокоях тази растителност, бях сигурен, че ще оставя следи от минаването си, които ще бъдат очевидни за преследвачите. Те щяха да изскочат от храстите и да ме хванат или прострелят, докато се промъквах по открития склон.

Около завоя пред мен лъчите на фенерчетата станаха по-ярки. Стръкове прерийна трева красиво заблестяха като изваяни очертания на сребърен поднос.

Върнах се в ъгъла на долчинката и поех по лявото отклонение, което бях подминал преди минута. След сто и осемдесет-двеста метра стигнах до друго разклонение. Исках да завия надясно, към града, но се опасях, че те ще предугадят действията ми. Затова тръгнах наляво, макар че този маршрут щеше да ме отведе още по-навътре сред ненаселените хълмове.

Отгоре и от запад се разнесе бръмчене на двигател, отначало далечно, после изведнъж се приближи. Стана толкова силно, че сякаш идваше от самолет, летящ ниско над земята. Не беше заекващото тракане на хеликоптер, а по-скоро приличаше на рева на самолет с повредено крило.

После ослепителна светлина озари върховете на хълмовете, извисяващи се вляво и вдясно от мен и мина точно над долчинката, на трийсет-четирийсет метра от главата ми. Лъчът беше толкова ярък и силен, сякаш имаше плътност и структура като нажежена до бяло лава от разтопен метал.

Високомощен прожектор. Лъчът се изви в дъга и се отрази от далечните хребети на изток и на север.

Откъде бяха намерили такава сложна техника за толкова кратко време? Дали Санди Кърк не беше велик главатар в щаба на някаква антиправителствена милиция, помещаваща се в тайни бункери, претъпкани с оръжия и амуниции, намиращи се дълбоко под погребалния дом? Не, това не звучеше правдоподобно. Такива неща представляваха само същността на реалния живот в днешно време, текущите събития в едно общество, което свободно падаше надолу, докато тази история намирисваше на нещо загадъчно. Това беше територия, която буйната река на вечерните новини още не беше помела.

Трябваше да разбера какво става там горе на земята. Ако не разузнаех, нямаше да съм нещо повече от тъп плъх в лабораторен лабиринт.

Проврях се през храстите вдясно от канала, прекосих полегатия склон на долчинката и се качих на продълговатия хълм, защото лъчите сякаш идваха от онази посока. Докато слизах, един лъч отново освети земята над мен. Наистина блестеше от северозапад, както бях предположил. После мина за трети път, ярко озарявайки стръмния склон на възвишението, към което си проправях път.

След като изпълзях предпоследните десет метра на четири крака, последните десет изминах по корем. На хребета се свих върху голите, набраздени от времето скали, осигуряващи някакво прикритие, и предпазливо надигнах глава.

На съседния хълм, непосредствено до огромната корона на гигантски дъб, стоеше черна бронирана кола. Макар и оскъдно

осветена от отражението на фаровете си, бронираната кола се виждаше ясно: правоъгълна, с четири колела, кацнала на огромни гуми и способна да преодолее всякакъв терен.

Видях и двата високомощни прожектора. Държаха ги в ръце. Единия — шофьорът, а другия — пътникът на предната седалка. И двата прожектора имаха лещи с размерите на дълбока купа за салатата. Като се имаше предвид мощността им, прожекторите можеха да бъдат задействани само от двигателя на бронираната кола.

Шофьорът угаси прожектора си и включи на скорост. Голямата кола изскочи от разперените клони на дъба и се стрелна по високата ливада, сякаш фучеше по магистрала. Стоповете бяха обърнати към мен. Изчезна зад далечния рид, скоро се появи от долчинка и бързо се спусна по по-далечен склон, безпроблемно преодолявайки крайбрежните хълмове.

Мъжете, които вървяха пеша и носеха фенерчета и вероятно пушки, се придържаха към долчинките. В опит да ми попречат да използвам височините и да ме принудят да слеза долу, където преследвачите могат да ме намерят, бронираната кола патрулираше по върховете на хълмовете.

— Кой сте вие, да ви вземат мътните? — измърморих аз.

От бронираната кола излязоха лъчи, които обходиха по-далечните възвишения и осветиха морето от трева, пулсиращо от бриза. Вълна подир вълна от светлина озаряваше извисяващите се хълмове и обгръщаше стволовете на дъбовете.

После голямата кола отново потегли, движейки се безгрижно по не толкова гостоприемния терен. Фаровете подскачаха. Единият прожектор освети хребета на долчинката и сетне отново се плъзна по повърхността на земята. Бронираната кола тръгна на изток, после на юг, към друга наблюдателна позиция.

Запитах се дали това движение се забелязва от улиците на Мунлайт Бей. По всяка вероятност малцина жители на града бяха навън и гледаха под ъгъл, разкриващ суматохата, която би привлякла вниманието им.

Онези, които съзираха прожекторите, вероятно предполагах, че младежи или колежани с фотоапарати преследват лосове или елени — незаконен, но безкръвен спорт, към който все повече хора проявяват търпимост.

Скоро бронираната кола щеше да завие към мен. Съдейки по схемата на издирването, след още две маневри можеше да се озове на хълма, на който се намирах.

Отстъпих надолу по склона и се вмъкнах в долчинката, от която бях излязъл — точно там, където те искаха да бъда. Нямах по-добър избор.

Дотогава бях убеден, че ще избягам. Сега увереността ми започна да отслабва.

8.

Проврях се през прерийните треви и канала и продължих в посоката, в която се бях отправил, преди прожекторите да ме принудят да се кача на хълма. След няколко крачки спрях, стреснат от нещо с блестящи зелени очи, което чакаше на пътеката пред мен.

Койот.

Подобни на вълци, но по-дребни и с по-тясна муцуна, тези слаби и високи, дългокраки същества са не по-малко опасни. Цивилизацията стеснява кръга около тях и те убиват домашни любимци дори в привидно безопасните задни дворове на жилищните райони в съседство с откритите хълмове. Всъщност от време на време се разнася мълва, че койот е похитил и отвлечъл дете, ако жертвата е достатъчно млада и дребна. Макар че рядко нападат възрастни хора, не бих разчитал на въздържаността им, нито на по-големите си размери, ако срещнех глутница — или дори два койота — на тяхна територия.

Нощното ми зрение още се възстановяваше от ослепителната светлина на прожекторите и след миг на напрежение видях, че жарките зелени очи са разположени твърде близо едно до друго, за да бъдат на койот. Нещо повече, освен ако звярът не се беше приготвил за скок, притискайки гърди до земята, съкрушителният му поглед беше насочен към мен от твърде ниска позиция, за да бъде на койот.

Когато очите ми се приспособиха към нощните сенки и лунната светлина, разбрах, че пред мен стои безобидна котка. Не беше кугуар, което би било далеч по-лошо от койот и причина за истински страх, а обикновена домашна котка — светлосива или бежова. Не можех да определя цвета ѝ в мрака.

Повечето котки не са глупави. Дори по време на фанатичното преследване на полски мишки или на дребни пустинни гущери, те не се осмеляват да навлязат навътре в царството на койотите.

Всъщност, когато я видях по-ясно, котката пред мен изглеждаше необичайно бърза и бдителна. Стоеше изправена. Главата ѝ беше наклонена насмешливо на една страна, а ушите — наострени — и ме изучаваше съсредоточено.

Направих крачка към нея и тя изви гръб. Приближих се още и котката се обърна, хукна по посребрената от луната пътека и изчезна в мрака.

Някъде другаде в нощта бронираната кола отново се движеше. Пискливото ѝ бръмчене и ръмжене бързо се усилваха.

Ускорих ход.

Изминах стотина метра и бронираната кола вече не ревеше, а лениво бръмчеше някъде наблизо. Шумът на двигателя приличаше на бавно и дълбоко задъхано дишане. Хищническият блясък на прожекторите търсеше жертва в нощта.

Стигнах до още един разклон в долчинката и видях, че котката ме чака. Седеше точно на кръстопътя, без да е избрала посока.

Тръгнах към пътеката вляво и котката изприпка надясно. След няколко крачки спря и обърна светещите си като фенери очи към мен.

Животното сигурно ясно усещаше присъствието на преследвачите около нас, не само шумната бронирана кола и мъжете, вървящи пеша. С изострените си възприятия котката дори долавяше хормоните на агресия, излъчващи се от тях, и надвисналото насилие. Също като мен и тя искаше да отбегне онези хора. Ако имах възможност, бих избрал път за бягство, разчитайки на животинските инстинкти, не на моите.

Лениво бръмчащият двигател на бронираната кола изведнъж изрева. Силният гръм отекна из долините така, сякаш превозното средство се приближаваше и едновременно се отдалечаваше. Тази буря от звуци ме потопи в колебание и за миг потънах в него.

После реших да тръгна след котката.

Докато излизах от пътеката вляво, бронираната кола изрева по хълма в източния край на долчинката, по която едва не продължих. За миг увисна, сякаш бе изпаднала в безтегловност в промеждутък от време, отброявано от спрял часовник. Фаровете приличаха на двойна жица, водеща цирков въжеиграч във въздуха. Единият прожектор прониза черния купол на небето. Времето спря в онзи скок в празното пространство, сетне отново продължи — бронираната кола потегли. Предните колела се блъснаха в склона на хълма, а задните прекосиха хребета. Стрелна се надолу и от гумите се разхвърчаха чимове трева и пръст.

Някакъв мъж нададе радостен вик, а друг се изкиска. Явно изпитваха удоволствие от преследването.

Голямата кола се спусна само на петдесет метра пред мен. Прожекторите в ръцете на мъжете обходиха долчинката.

Хвърлих се на земята и се претърколих, за да се скрия. Скалистият терен беше ад за костите и усетих, че слънчевите ми очила изпукаха в джоба на ризата.

Докато се изправях, ярък като мълния, разцепваща дъб, лъч озари мястото, където стоях. Изтръпнах от блясъка, присвих очи и видях, че лъчът потрепери и се отмести на юг. Бронираната кола не се изкачваше по склона.

Можех да остана там, където бях, на кръстовището от пътеки, долепил гръб до по-тясната точка на хълма, докато бронираната кола се отдалечеше, отколкото да рискувам да я срещна в следващата вдлъбнатина. Но когато в края на пътеката, по която бях тръгнал, примигаха четири светлини, аз се отказах от лукса на колебанието. Бях извън обсега на фенерчетата на мъжете, но те се приближаваха бързо и се намирах в непосредствена опасност да ме открият.

Когато заобиколих заострената част на хълма и влязох в долчинката от западната страна, котката още беше там и сякаш ме чакаше. Обърна се с гръб към мен и изприпка напред, макар и не толкова бързо, че да я изгубя от поглед.

Радвах се, че стъпвам по камъни, защото не оставях издайнически отпечатьци от стъпки. После установих, че в джоба на ризата ми са останали само парчета от счупените ми слънчеви очила. Докато тичах, опипах джоба си и усетих прегънатата рамка и назъбено парче от стъкло. Останалото явно се бе разпиляло по земята, когато бях паднал при разклона на пътеката.

Четиримата преследвачи сигурно щяха да забележат счупените очила. Щяха да се разделят и да хукнат след мен по-упорито и по-бързо от всякога, заредени с енергия от доказателството, че са близо до жертвата си.

Бронираната кола започна да се изкачва по другата страна на хълма, там, където едва се бях спасил от лъчите на прожекторите. Пронизителното бръмчене на двигателя се усили.

Ако шофьорът спреше на тревистия връх на хълма, за да се вгледа в мрака за пореден път, щях да избягам, без да ме забележи. Но

ако прекосеше хълма и се стрелнеше във вдлъбнатината, фаровете му или лъчът на прожектора можеха да ме осветят.

Котката хукна да бяга. Аз също.

Докато се спускаше между тъмните хълмове, вдлъбнатината стана по-широка от предишните, през които бях минал, и каменистата пътека в средата се разшири. По краищата на каменния път високите прерийни треви и шубраците бяха по-гъсти, но растителността беше твърде далеч от мен, за да ме скрие и аз се почувствах изложен на опасност. Нещо повече, за разлика от предишните, този склон беше прав като градска улица и нямаше завои.

Бронираната кола, изглежда, отново спря на височината. Бръмченето ѝ заглъхна в свистящия бриз и единствените звуци на двигател идваха от мен: стърженето и хриптенето на дишането и сърцебиенето ми — досущ работещи бутала.

Котката беше потенциално по-подвижна от мен и можеше да изчезне за секунди. Но в продължение на няколко минути тя поддържаше постоянна преднина от петнайсет крачки. Приличаше на същински призрак на котка на лунната светлина. От време на време поглеждаше назад с очи, свръхестествено блестящи като свещи по време на спиритически сеанс.

Точно когато започнах да мисля, че това същество умишлено ме води далеч от опасността и да се отдавам на една от онези оргии на отъждествяване на животните с хората, от които мозъкът на Боби Халоуей изтръпва, котката хукна напред и изчезна за секунди.

Минута по-късно съзрях котката в края на канала. Намирахме се в задънена долчинка. От трите ни страни се издигаха стръмни тревисти хълмове. Всъщност бяха толкова стръмни, че нямаше да мога да ги изкача достатъчно бързо, за да се изплъзна от двамата преследвачи, които сигурно ме гонеха по петите. Бях хванат натясно. В капан.

В дъното на дола бяха струпани дърва, довлечени от водата, преплетени кълба от изсъхнали плевели, трева и наноси. Очаквах котката да ми се ухили зловещо и подигравателно и белите ѝ зъби да блеснат в мрака. Но животното скочи на купчината отломки, пхна се в една от множеството малки дупки и отново изчезна.

Това беше канал. Следователно трябваше да води нанякъде.

Бързо се изкачих на хълмчето от наноси с дължина три и височина един метър, което хлътна, изпращя и изхрущя, но се задържа под краката ми. Всичко беше довлечено върху решетка от стоманени пръчки, служеща за вертикална врата на устието на подземен канал, разположен в едната страна на хълма.

Изоставяйки звездите и луната, застанах с гръб към решетката и надникнах в непрогледния мрак. Трябваше леко да се наведе, за да не си ударя главата в скалата отгоре.

Отдолу се разнесе миризма на влажен бетон и плесенясала трева. Не беше съвсем неприятна.

Бавно пристъпих напред, плъзгайки крака. Гладкият под на подземния канал имаше лек наклон. Само след няколко метра спрях, защото се уплаших, че ще падна във внезапно появила се пропаст и ще се пребия или ще свърша със счупен гръбнак на дъното ѝ.

Извадих газовата запалка от джоба на джинсите си, но не изпитвах особено желание да щракна пламъчето. Всяка светлина, мъждукаща по извитите стени на канала, щеше да бъде забелязана отвън.

Котката ме подкани. Виждах само блестящите ѝ очи. Помъчих се да отгатна какво е разстоянието помежду ни и съдейки по ъгъла, под който виждах животното, стигнах до извода, че подът на огромния подземен канал продължава нагоре в полегат склон.

Тръгнах предпазливо към святкащите очи. Когато се приближих, котката се обърна и аз спрях, защото вече не виждах двата насочващи фара.

След няколко секунди животното отново ме призова. Зелените ѝ очи пак се появиха и без да мигат, се вторачиха в мен.

Внимателно пристъпвайки напред, аз се зачудих на това странно преживяване. Всичко, на което бях станал свидетел след залез слънце — кражбата на тялото на баща ми, пребитият труп без очи в крематориума и преследвачите от погребалния дом — беше най-малкото невероятно, но нищо не можеше да се сравни с поведението на този дребен потомък на тигрите.

А може би бях под влиянието на момента и приписвах на тази обикновена домашна котка качеството, че знае в какво положение се намирам, докато всъщност съвсем не беше така.

Може би.

Движейки се слепешком, се добрах до друга могила от наноси — по-малка от първата. За разлика от предишната тази беше влажна. Боклуците хрущяха под обувките ми. Разнесе се по-остра воня.

Продължих да се изкачвам, протегнал ръце в мрака, и установих, че наносите са струпани върху още една решетка със стоманени пръчки. Боклуците, успели да минат през първата, бяха заседнали там.

След като преминах и тази бариера и благополучно се озовах от другата страна, реших да рискувам и да използвам запалката. Свих пръсти в шепа около пламъчето и насочих светлината, доколкото можах.

Очите на котката светеха ярко. Сега бяха златисти, изпъстрени със зелено. Гледахме се в продължение на една дълга минута, после моят водач — ако тя наистина беше такава — рязко се обърна, хукна надолу по канала и се скри от погледа ми.

Използвайки запалката, за да си проправам път и поддържайки огънчето слабо, за да пестя газ, слязох в недрата на крайбрежните хълмове, минавайки покрай по-малки притоци, вливащи се в главния канал. Стигнах до преливник от широки бетонни стъпала, където имаше локви застояла вода и тънък килим от твърди, сивочерни гъби, които вероятно никнеха само през четиримесечния дъждовен сезон. Мръсните стъпала бяха коварно хлъзгави, но заради безопасността на поддържащия ги персонал на едната стена беше закован стоманен парапет, на който висяха сиви гирлянди от изсъхнали треви, изхвърлени от последния порой.

Слизах и се ослушвах за гласовете на преследвачите, но чувах само звуците на собственото си придвижване. Или мъжете бяха решили, че не съм избягал по посока на подземния канал, или се бяха колебали толкова дълго, преди да тръгнат след мен, че имах километър и половина преднина.

На дъното на преливника, върху последните две широки стъпала, едва не паднах в нещо, което отначало ми заприлича на белите, закръглени чадърчета на гъби, растящи тук, във влажната тъма, и несъмнено изключително отровни.

Вкопчен в парапета, бавно минах покрай изпъкналите очертания върху хлъзгавия бетон, като не исках да ги докосвам дори с обувка. Застанах на следващата отсечка от полегатия тунел и се обърнах да разгледам това откритие.

Увеличих пламъчето на запалката и видях, че пред мен има не гъби, а купища черепи. Крехки черепи на птици. Удължени черепи на гущери. По-големи черепи на котки, кучета, миещи мечки, таралежи, зайци, катерици...

По тях нямаше нито частица плът, сякаш бяха сварени и отделени от нея. Бели и жълтеникави на светлината на газовата запалка. Десетки. Нямаше кости от крайници или ребра от гръден кош. Само черепи. Бяха наредени един до друг в три редици — две на последното стъпало и една на второто — и обърнати с лицето напред, сякаш, макар и с празни очни ябълки, бяха там, за да станат свидетели на нещо.

Нямах представа как да възприема това. Не виждах сатанински знаци по стените на подземния канал, нито следи от зловещи церемонии и все пак изложбата имаше неоспоримо символична цел. Количеството на експонатите говореше за фанатизъм и жестокостта, загатната в толкова много убийства и обезглавявания, беше смразяваща.

Припомняйки си интереса към смъртта, който ни беше обзел с Боби Халоуей, когато бяхме тринайсетгодишни, се запитах дали някое хлапе, много по-странно, отколкото ние бяхме, не е извършило това страховито дело. Криминалистите твърдят, че на три-четири години повечето серийни убийци измъчват и убиват насекоми, прогресират към малки животни по време на детството и пубертета и накрая завършват с хора. Може би някой особено зъл млад убиец практикуваше в тези катакомби, подготвяйки се за шедьовъра на живота си.

В средата на третата и най-висока редица от кокалести лица стоеше лъскав череп, който беше определено по-различен от всички останали. Приличаше на човешки. Малък, но човешки. Като череп на дете.

— Мили Боже — промълвих аз.

Шепотът ми отекна по бетонните стени.

Повече от всякога имах чувството, че се намирам във владение на сънища, където такива неща като бетон и кости са безплътни като пушек. Въпреки това не протегнах ръка да докосна малкия човешки череп, нито някой от другите. Колкото и нереални да изглеждаха, знаех, че са студени, хлъзгави и осезаеми.

Обезпокоен да не срещна онзи, който бе събрал тази зловеща колекция, продължих надолу по канала.

Очаквах, че котката отново ще се появи, гледайки със загадъчните си очи и стъпвайки безшумно като перце по бетона, но или не я виждах, или бе свърнала в някой от ръкавите на подземния канал.

Участъци от наклонена бетонна тръба се редуваха с други преливници и точно когато започнах да се притеснявам, че в запалката няма достатъчно газ, за да ме изведе на безопасно място, пред мен се появи и постепенно нарасна кръг оскъдна сивкава светлина. Забързах към нея и установих, че ниският край на тунела, водещ към открития канал на варовикова скала, не е преграден с решетка.

Най-сетне се намирах на позната територия, в равнините на север от града. На няколко преки от океана. На половин пресечка от гимназията.

След влажния подземен канал нощният въздух ухаеше не само освежително, но и приятно. Звездите на бляскавото небе искряха ярки като диаманти.

9.

Според електронния часовник на банка „Уелс Фарго“ беше деветнайсет и петдесет и шест, което означаваше, че баща ми е мъртъв повече от три часа, макар да ми се струваше, че бяха минали дни, откакто го загубих. Таблото показваше, че температурата е шестнайсет градуса, но за мен нощта беше по-студена.

Обществената пералня „Тайди Тайм“, намираща се малко по-нататък от банката, беше обяна във флуоресцентна светлина. В момента там нямаше клиенти.

Приготвих един долар и с присвити очи влязох вътре, сред аромата на сапун, на прах с ухание на цветя и химичната парливост на белината. Наведох глава, за да увелича максимално защитата, осигурена от козирката на шапката ми. Изтичах право към автомата за обмяна на пари, пуснах долара, грабнах четирите монети по двайсет и пет цента, които паднаха в подноса, и излязох.

Две преки по-нататък, пред пощата, имаше платен телефон със звукоизолиращи прегради, които приличаха на крила. На стената над него беше монтирана лампичка на алармена система, поставена в решетка. Окачих шапката си там и сенките паднаха над мен.

Предполагах, че Мануел Рамирес още си е у дома. Обадох му се и майка му, Розалина, каза, че го няма от няколко часа. Работел на две смени, защото някакъв негов колега полицаи бил болен. Тази вечер бил дежурен в участъка, но по-късно, след полунощ, щял да патрулира.

Набрах номера на централата на полицията в Мунлайт Бей и поисках да говоря с Рамирес.

Мисля, че Мануел е най-доброто ценге в града. Той е седем-осем сантиметра по-нисък от мен тежи петнайсет килограма повече, по-голям е с двайсет години и е американец от мексикански произход. За разлика от мен, обича бейзбола. Аз никога не съм следял спорта, защото имам проникателно усещане за потока на времето и не изпитвам желание да използвам ценните си часове в твърде много пасивни занимания. Мануел предпочита кънтри музика. Аз обичам рок. Той е заклет републиканец, а аз не се интересувам от политика.

Любимите му филмови звезди са Абът и Костело, а моята — безсмъртният Джаки Чан. Приятели сме.

— Чух за баща ти, Крис — каза Мануел, когато ни свързаха. — Не знам какво да кажа.

— И аз.

— В такива случаи не можеш да кажеш нищо, нали?

— Да, всичко е без значение.

— Ще се справиш ли?

За моя изненада не можах да кажа нищо. Ужасната ми загуба изведнъж заприлича на хирургична игла, която заши гърлото и езика към небцето в устата ми.

Странно, но непосредствено след смъртта на баща ми аз можах да отговоря, без да се колебая, на същия този въпрос, зададен ми от доктор Сет Кливланд.

Чувствах Мануел по-близък от лекаря. Приятелството размеква нервите и те кара да изпитваш болка.

— Ела някоя вечер, когато не съм дежурен — рече Мануел. — Ще пийнем бира, ще хапнем тамали^[1] и ще гледаме филми с Джаки Чан.

С изключение на бейзбола и кънтри музиката, Мануел и аз имаме много общи неща. Той работи нощем — от дванайсет до осем сутринта, а понякога и на две смени, когато персоналът недостига. И той обича нощта като мен, но работи по това време по необходимост. Нощната смяна не е толкова привлекателна, колкото дневната, но се заплаща по-добре. Нещо по-важно, Рамирес може да прекарва следобедите и вечерите със сина си Тоби, когото много обича. Преди шестнайсет години Кармелита, съпругата на Мануел, почина минути преди да роди Тоби. Момчето е мило и очарователно, но жертва на синдрома на Даун. Майката на Мануел се премести у тях веднага след смъртта на Кармелита и още му помага да се грижи за Тоби. Рамирес познава лишенията. Усеща ръката на съдбата всеки ден от живота си, в епоха, когато повечето хора не вярват в замисъла или в ориста. Мануел и аз имаме много общи неща.

— Звучи страхотно — съгласих се аз. — Но кой ще го сготви? Ти или майка ти?

— О, не майка ми, обещавам.

Мануел е изключително добър готвач, а майка му *се мисли* за такава. Едно сравнение между гозбите им дава страхотно убедителен пример за разликата между доброто дело и доброто намерение.

По улицата зад мен мина кола. Погледнах надолу и видях, че сянката ми дърпа неподвижните ми крака, протягайки се от лявата към дясната страна на тялото. Ставаше не само дълга, но и по-черна на фона на бетонния тротоар. Опитваше да се освободи от мен и да избяга. Но когато колата отмина, отново се върна вляво.

— Мануел, има нещо, което можеш да направиш за мен. Нещо по-голямо от тамали.

— Кажи, Крис.

След дълго колебание отговорих:

— Става дума за баща ми... за тялото му.

Мануел също се поколеба. Изпълненото му с размисъл мълчание наподобяваше котка, наострила уши от любопитство.

В думите ми той чу повече, отколкото издаваха. Когато отново заговори, тонът му беше различен — все още глас на приятел, но придружен с по-твърди нотки на ченге.

— Какво се е случило, Крис?

— Много е странно.

— Странно? — попита той, вкусвайки думата, сякаш беше нещо с неочакван аромат.

— Предпочитам да не говоря по телефона. Ако дойда в участъка, ще ме чакаш ли на паркинга?

Не можех да очаквам, че полицаите ще угасят всички лампи в участъка и ще вземат показанията ми на светлината на свещи.

— За нещо криминално ли говорим? — попита Мануел.

— Много. И странно.

— Шефът Стивънсън днес работи до късно. Още е тук, но няма да остане дълго. Да го помоля ли да почака?

Във въображението ми се появи безокото лице на мъртвия стопадгия.

— Да — отговорих аз. — Да, Стивънсън би трябвало да чуе това.

— Ще можеш ли да дойдеш за десет минути?

— Добре.

Окачих телефонната слушалка, грабнах шапката си, обърнах се към улицата и засенчих очи с ръка, докато покрай мен преминаха още

две коли. Едната беше „Сатурн“, последен модел. Другата — пикап „Шевролет“.

Нямаше бял микробус. Нито катафалка „Кадилак“. Или черна бронирана кола.

Не се страхувах, че издирването продължава. Стопаджията сигурно вече бе станал на въглен в пещта. Когато доказателството се превърнеше в пепел, нищо веществено не можеше да подкрепи странната ми история. Санди Кърк, санитарите и всички други безименни участници щяха да се чувстват в безопасност.

Всъщност с всеки опит да ме убият или отвлекат онези хора биха рискували да си навлекат очевидци на *това* престъпление, с които после трябваше да се оправят, увеличавайки вероятността от още свидетели. Сега най-доброто за онези загадъчни конспиратори беше не агресивността, а дискретността — особено след като единственият им обвинител беше градският особняк, който излизаше от отрупаната си със завеси къща само между здрача и зората, страхуваше се от слънцето, живееше с помощта на наметала, шалове, качулки и маски от лосион и използваше дори нощем под прикритието на купчина дрехи и химични препарати.

Съдейки по скандалното естество на обвиненията ми, малцина биха приели историята ми за достоверна, но бях сигурен, че за Мануел щеше да бъде истина. Надявах се, че и шефът на полицията ще ми повярва.

Отдалечих се от телефона пред пощата и тръгнах към участъка, който се намираще само на няколко преки оттам.

Вървях в нощта и репетирах онова, което щях да кажа на Мануел и на шефа му, Луис Стивънсън, който беше забележителна фигура и за когото исках да бъда добре подготвен. Висок, широкоплещест и атлетичен, Стивънсън имаше лице, което бе достатъчно благородно, за да бъде отпечатано в профил върху древни римски монети. Понякога приличаше на актьор, изпълняващ ролята на отдаден на професията си полицейски шеф, макар че ако това наистина беше актьорско майсторство, изпълнението му беше достойно за награда. Петдесет и две годишен, той внушава убеждението — без да се опитва да го прави, — че е много по-мъдър за възрастта си и с лекота предизвиква уважение и доверие. Стивънсън съчетава нещо от психолога и от свещеника — качества, които са необходими за всеки с неговата

длъжност, но малцина ги притежават. Той е от онези рядко срещани хора, които обичат да имат власт, но не злоупотребяват с нея и имат авторитет, съчетан с вярна преценка и съчувствие. Шеф е на полицията от четиринайсет години и през това време за управлението не се е чул дори намек за скандал, неспособност или некадърност.

И така, вървах по уличките без лампи, осветени от луната, която се бе издигнала на небето. Минавах покрай огради и пътеки, градини и кофи за боклук, обмисляйки думите, с които се надявах да разкажа убедителна история. Пристигнах за две вместо за десет минути. Влязох в паркинга зад сградата на кметството и видях шефа Стивънсън в момент на конспирация и това мигновено заличи хубавите качества, които му приписвах. Пред мен се разкри човек, който въпреки благородното си лице не заслужаваше честта да увековечат лика му на монети или паметници, нито дори да окачват снимката му в участъка до тази на кмета, губернатора и президента на Съединените щати.

Стивънсън стоеше до далечния ъгъл на сградата, близо до задния вход на полицейския участък, осветен от водопад синкава светлина, идваща от лампата на системата за охрана. Човекът, с когото разговаряше, се намираше на няколко крачки от него и в сините сенки се виждаше само отчасти.

Прекоших паркинга и се насочих към тях. Не ме забелязаха, защото бяха погълнати от разговора си. Нещо повече, служебните камиони и автомобили ми осигуряваха прикритие, докато в същото време внимавах да се движа надалеч от пряката светлина на трите високи улични лампи.

Точно преди да изляза на откритото пространство, събеседникът на Стивънсън се приближи до него, разпръсквайки сенките, и аз спрях стъписан. Видях обръснатата му глава и неумолимото лице. Червената карирана фланелена риза, сините джинси и работните обувки.

От това разстояние не съзирах перлената обеща.

Намирах се между две големи превозни средства и бързо отстъпих няколко крачки назад, за да се скрия по-добре в гъстия мрак между тях. Единият двигател още беше топъл и потракваше и пукаше, докато се охлаждаше.

Макар да чувах гласовете на двамата мъже, не можех да разбера думите. Крайбрежният бриз още шумолеше в дърветата и оспорваше

всички творения на човека и този постоянен шепот и свистене заглушаваха разговора.

Установих, че превозното средство отдясно, чийто двигател още беше топъл, е белият микробус „Форд“, с който гологлавият бе потеглил от болница „Милосърдие“ по-рано тази вечер. С тленните останки на моя баща.

Зачудих се дали ключовете са на таблото. Долепих лице до стъклото откъм мястото на шофьора, но не видях почти нищо.

Ако можех да открадна микробуса, по всяка вероятност щях да имам неопровержимо доказателство, че разказът ми е достоверен. Дори ако тялото на баща ми бе откарано другаде, може би бяха останали други веществени доказателства — не на последно място капки от кръвта на стопаджията.

Нямах представа как да запаля двигателя без ключове.

По дяволите, дори не знаех да *шофирам*.

И дори да откриех, че притежавам вроден талант да управлявам моторни превозни средства, равняващ се на Моцартовата дарба за музикални произведения, едва ли щях да измина трийсетината километра на юг или петдесетте на север, докато стигна до границите на друго районно полицейско управление. Не и на блясъка на насрещните фарове. Не и без скъпоценните ми слънчеви очила, които лежаха счупени далеч на хълмовете на изток.

Пък и ако отворех вратата на микробуса, осветлението вътрешно ще да премигне и двамата мъже щяха да ме забележат.

И да тръгнат след мен.

Щяха да ме убият.

Задната врата на полицейския участък се отвори и навън излезе Мануел Рамирес.

Луис Стивънсън и съзаклятникът му веднага преустановиха разговора си. От това разстояние не можех да преценя дали Мануел познава гологлавия, но ченгето като че ли се обърна само към шефа си.

Не можех да повярвам, че Мануел — добрият син на Розалина, опечаленият вдовец на Кармелита и любящият баща на Тоби — участва в нещо, свързано с убийство и ограбване на гробове. Никога не можем истински да опознаем хората в живота ни, колкото и силно да вярваме, че ги разбираме. Повечето приличат на тъмни води с безброй пластове утаени частици, разбърквани от странни течения, извиращи

от най-дълбоките им глъбини. Но бях готов да заложа живота си, че чистото сърце на Мануел не крие коварство.

Не бях готов обаче да заложа *неговия* живот. Ако го повиках да претърси белия микробус и да го конфискува за задълбочен анализ, можеше да подпише смъртната му присъда, както и своята. Бях убеден в това.

Стивънсън и гологлавият изведнъж обърнаха гръб на Мануел и огледаха паркинга. Разбрах, че той им е казал за телефонното ми обаждане.

Приклекнах и се свих по-навътре в мрака между микробуса и камиона на пожарната.

Опитах се да прочета регистрационния номер на белия микробус. Макар че обикновено отбягвах светлината, този път се нуждаех от нея.

Трескаво проследих с пръсти очертанията на седемте цифри и букви, но не можах да ги запомня.

Знаех, че гологлавият, а може би и Стивънсън, се приближава към микробуса. Вече бе пристъпил към действие. Обръснатият, касапинът, търговецът на трупове, крадецът на очи.

Приведен, аз се върнах по същия маршрут, по който бях дошъл. Минах покрай редиците паркирани камиони и коли, шмугнах се в уличката и забързах напред, използвайки кофите за смет за прикритие. Завих зад ъгъла, влязох в друга уличка, тичах още малко, бързоног като котката и безшумен като бухал, същество на нощта, питайки се дали ще намеря безопасно убежище преди зазоряване или още ще бъда на крак и на открито, за да се гърча и почернея от жарките лъчи на изгряващото слънце.

[1] Вид мексиканско ястие от счукана царевица, смесена със ситно накълцано месо, мазнина и лют червен пипер, увити в царевично тесто — Б.пр. ↑

10.

Предположих, че е безопасно да се прибера вкъщи, но ще бъде глупаво да се бавя твърде дълго по улиците. След две минути трябваше да бъда в полицейския участък. Щяха да ме чакат най-малко десет минути, после Стивънсън щеше да се досети, че съм го видял с мъжа, който бе откраднал тялото на баща ми.

Дори тогава вероятно нямаше да дойдат да ме търсят вкъщи. Все още не представлявах сериозна заплаха за тях — и едва ли щях да се превърна в такава. Нямах доказателства за нищо от онова, което бях видял.

Въпреки това те, изглежда, бяха склонни да прибегват до крайни мерки, за да предотвратят разобличаването на загадъчния си заговор. Сигурно не искаха да оставят и най-малката работа недовършена, а това означаваше примка около врата ми.

Отключих предната врата и влязох вкъщи. Очаквах, че Орсън ще е във фойето, но кучето не ме чакаше там. Повиках го, но той не се появи, а ако се приближаваше към мен в мрака, щях да чуя лапите му да тупкат по пода.

Вероятно бе изпаднал в едно от мрачните си настроения. През повечето време беше добър, игрив и дружелюбен и опашката му имаше достатъчно енергия, за да помете всички улици на Мунлайт Бей. Но от време на време светът се стоварваше върху плещите му и Орсън лежеше безжизнен като килим. Очите му бяха отворени, но вторачени в някакъв кучешки спомен или видение отвъд този свят и не издаваше звук, освен по някоя въздишка.

Рядко го намирах в състояние, което, изглежда, беше най-мрачното униние и твърде завладяващо, за да бъде понесено от което и да е куче.

Веднъж седна пред огледалото на вратата на дрешника в спалнята ми и остана вторачен в отражението си в продължение на почти половин час — цяла вечност за съзнанието на едно куче, което обикновено преживява света като поредица от двуминутни чудеса и триминутен ентусиазъм. Не знам какво го привлече към собствения му

образ, макар да изключих кучешка суета и обикновена озадаченост. Орсън изглеждаше изпълнен с тъга. Ушите му бяха увиснали, раменете — отпуснати, а опашката — безжизнена. Кълна се, че понякога очите му преливат от сълзи, които едва сдържа.

— Орсън? — извиках аз.

Електрическият ключ, който включваше и изключваше полилея над стълбището, имаше реостат за регулиране на светлината, като повечето ключове в къщата. Завъртях го на минималната светлина, нужна ми да изкача стъпалата.

Орсън не беше на площадката. Не чакаше и в коридора на втория етаж.

Нямаше го и в моята стая.

Приблжих се до най-близкото нощно шкафче. От най-горното чекмедже извадих плик, в който държах запас от пари. Имаше само сто и осемдесет долара, но това беше по-добре от нищо. Макар да не знаех за какво биха ми потрябвали, възнамерявах да бъда подготвен, затова прехвърлих цялата сума в един от джобовете на джинсите си.

Докато затварях чекмеджето, забелязах някакъв черен предмет на покривката на леглото. Взех го и се изненадах, когато видях, че наистина е онова, което изглеждаше в тъмното: пистолет.

За пръв път виждах това оръжие.

Баща ми не притежаваше пистолет.

Действайки инстинктивно, оставих пистолета и използвах края на покривката за легло, за да избърша отпечатъците си. Подозирах, че са ми устроили клопка, за да поема удара за нещо, което не бях извършил.

Въпреки че всеки телевизор излъчва ултравиолетова радиация, бях изгледал много филми, защото съм в безопасност, стига да седя далеч от екрана. Знам всички велики истории за невинни хора — от Кари Грант и Джеймс Стюарт до Харисън Форд, — безмилостно преследвани за престъпления, които не са извършили, и хвърлени в затвора въз основа на изфабрикувани доказателства.

Бързо се вмъкнах в банята и запалих крушката с нисък волтаж. Във ваната нямаше мъртва блондинка.

Но и Орсън не беше там.

Върнах се в спалнята, заставах неподвижно и се вслушах в звуците на къщата. Ако имаше други хора, това бяха само призраци,

носещи се в ектоплазмено мълчание.

Отново се приближих до леглото, поколебах се, взех пистолета и се засуетих, докато извадя пълнителя. Беше зареден. Не липсваше нито един патрон. Пъхнах пълнителя обратно в приклада. Имах опит с пистолети и установих, че този е по-тежък, отколкото бях очаквал. Тежеше най-малко шестстотин-седемстотин грама.

На кремата покривка на леглото имаше и бял плик. Не го бях забелязал дотогава.

Извадих от чекмеджето на нощното шкафче фенерчето с форма на писалка и фокусирах тънкия лъч върху плика. Отгоре нямаше нищо освен професионално напечатан обратен адрес в горния ляв ъгъл: Оръжеен магазин на Тор, Тук, Мунлайт Бей. Незапечатаният плик, който нямаше нито марка, нито клеймо, беше леко смачкан и изпъстрен с любопитни гънки.

Взех го. На места беше влажен. Сгънатите листа хартия вътре бяха сухи.

Разгледах документите на светлината на фенерчето. Познах старателния почерк на баща ми върху копие с индиго на стандартния формуляр. Той свидетелстваше пред местната полиция, че няма криминално досие, нито психично заболяване, които биха били основание да му откажат правото да притежава оръжие. Имаше и копие на оригиналната фактура от покупката на оръжието, уточняваща, че е деветмилиметров „Глок 17“ и баща ми го е платил с чек.

Побиха ме тръпки, като видях датата: осемнайсети януари, преди две години. Баща ми бе купил пистолета три дни след като мама загина при автомобилна злополука на магистрала 1. Сякаш бе усещал, че му трябва защита.

Клетъчният ми телефон зареждаше батериите си в кабинета срещу спалнята. Изключих го от електрическия контакт и го закачих на колана си.

Орсън не беше и в кабинета.

Саша бе минала да го нахрани. Може би го бе взела със себе си. Ако Орсън е бил толкова тъжен, колкото когато отивах в болницата — и особено ако бе изпаднал в още по-мрачно настроение, — Саша вероятно не беше намерила сили да остави само горкото животно,

защото във вените ѝ, наред с кръвта, има същото количество състрадание.

Дори ако Орсън бе излязъл със Саша, кой бе преместил деветмилиметровия пистолет „Глок“ от стаята на баща ми на моето легло? Не беше Саша. Тя не знаеше, че пистолетът съществува и не би ровила из вещите на татко.

Телефонът на бюрото беше свързан със секретар. Броячът до мигащата лампичка показваше две обаждания.

Според автоматичния глас на апарата, който съобщаваше часа и датата, първото обаждане беше едва от преди половин час и траеше почти две минути, макар че непознатият не бе проронил нито дума.

Отначало дишаше бавно и тежко, сякаш притежаваше вълшебната сила да вдишва по телефонната линия неизброимите ухания от дома ми и по този начин да разбере, че не съм вкъщи. После започна да тананика, сякаш бе забравил, че го записват, като мечтател, потънал в размисъл. Тананикаше импровизиран напев без определена мелодия, монотонен и тих, загадъчен и повтарящ се като песента, която лудият вероятно чува, мислейки, че ангелите на смъртта пеят в хор за него.

Бях сигурен, че е непознат. Предполагах, че бих познал гласа на приятел дори само по тананикането. Освен това бях убеден, че не е сбъркал номера и по някакъв начин е замесен в събитията, последвали смъртта на баща ми.

Когато затвори, усетих, че съм стиснал ръце в юмруци. Бях задържал неволно дъха си и сега го изпуснах шумно. Издишвах горещ, сух дъх и поемах свежа струя, но още не можех да отпусна ръце.

Второто обаждане, записано само няколко минути, преди да се прибера у дома, беше от Анджеа Фериман, медицинската сестра, стояла до леглото на баща ми. Тя не се представи, но аз познах слабия ѝ, мелодичен глас. По време на съобщението говорът ѝ се ускори като все по-неспокойна птица, прелитаща на ограда от колче на колче.

— Крис, бих искала да говоря с теб. *Трябва* да поговорим. Колкото е възможно по-скоро. Ако можеш, още тази вечер. Аз съм в колата си, на път за вкъщи. Знаеш къде живея. Ела ми на гости. Не се обаждай. Нямам доверие на телефоните. Не исках да ти се обаждам и сега. Но трябва да те видя. Влез през задната врата. Колкото и късно да чуеш това съобщение, ела. Няма да съм заспала. Не мога да заспя.

Сложих нова касета на телефонния секретар и скрих оригиналната под смачканите листа хартия на дъното на кошчето за отпадъци до бюрото ми.

Тези два кратки записа нямаше да убедят никое ченге или съдия. Но те бяха единствените доказателства, които притежавах, за да покажа, че с мен става нещо необикновено — по-необикновено и от рядкото ми заболяване. По-необикновено и от оцеляването ми в борбата с пигментната ксеродермия в продължение на двайсет и осем години.

Останах в къщата по-малко от десет минути, но имах чувството, че съм се бавил твърде дълго.

Докато търсех Орсън, очаквах да чуя, че разбиват някоя врата или стъкло и после — стъпки по стълбището. Къщата остана тиха, но тишината бе изпълнена с трепет, като напрежението на повърхността на езеро.

Кучето не беше в спалнята и в банята. Нито в дрешника.

С всяка изминала секунда безпокойството ми за Орсън нарастваше. Онзи, който бе сложил деветмилиметровия пистолет „Глок“ на леглото ми, беше взел или наранил кучето.

Отидох отново в стаята си и в едно от чекмеджетата на бюрото намерих резервни слънчеви очила. Бяха в мек калъф и аз го пуснах в джоба на ризата си.

Погледнах часовника си, който показваше часа с излъчващи светлинни диоди.

Бързо сложих фактурата и полицейския въпросник в плика от оръжейния магазин на Тор. Независимо дали беше доказателство или непотребен боклук, аз го скрих между дюшека и пружината на леглото си.

Датата на покупката изглеждаше важна. Изведнъж *всичко* ми се стори важно.

Задържах пистолета. Може би тази история беше инсценировка, също като във филмите, но се чувствах в по-голяма безопасност с оръжие. Искаше ми се да знам как да го използвам.

Джобовете на коженото ми яке бяха достатъчно дълбоки, за да скрият пистолета. Оръжието тежеше в десния ми джоб не като парче

мъртва стомана, а като нещо живо, задрямала, но не съвсем заспала змия. Помръднеш ли, пистолетът бавно се извиваше: дебел и ленив, неясна плетеница от навити пружини.

Готвех се да сляза, за да потърся Орсън, когато си спомних една юлска нощ, когато го наблюдавах от прозореца на спалнята. Кучето седеше в задния двор. Главата му беше килната на една страна, за да вдигне муцуна към вятъра. Беше хипнотизиран от нещо в небето и изпаднал в едно от най-озадачаващите си настроения. Не виеше, пък и лятното небе беше безлунно. Звукът, който издаваше, не беше нито вой, нито скимтене, а нещо като хленчене, особено и тревожно.

Вдигнах щорите на същия прозорец и го видях на двора. Орсън трескаво изравяше черна дупка в посребрената от луната морава. Това беше странно, защото той беше куче с добро поведение и никога не ровеше.

След малко Орсън остави участъка земя, в която ожесточено драскаше с нокти, придвижи се няколко крачки надясно и започна да изравя нова дупка. Някакво безумие се долавяше в поведението му.

— Какво става, момчето ми? — запитах се аз.

Докато слизах по стъпалата, а пистолетът тежеше в джоба на якето ми, си спомних онази юлска нощ, когато бях отишъл в задния двор, за да поседя до хленчещото куче...

Стенанията му отслабнаха като дъха на стъклар, оформящ ваза над пламъка, и станаха толкова тихи, че не безпокояха дори най-близките ни съседи, но в звуците имаше потресаваща мъка. Със стоновете си кучето извайваше нещастие, по-черно и от най-черното стъкло и по-странно от всяка форма, която можеше да сътвори един стъклар.

Орсън не беше ранен и не изглеждаше болен. Доколкото можех да преценя, единствено видът на звездите го изпълваше с мъка. Но ако зрението на кучето е толкова лошо, колкото казват, тези животни не виждат звездите. Пък и защо звездите биха причинили на Орсън такова терзание? Или нощта, която не беше по-тъмна от предишните? Но той се бе вторачил в небето, издаваше измъчени звуци и не реагираше на успокоителния ми глас.

Сложих ръка на главата му, погалих го по гърба и усетих, че по тялото му преминават силни тръпки. Орсън скочи и изприпка встрани само за да се обърне и да се вторачи в мен от разстояние. Мога да се закълна, че в този миг ме мразеше. Обичаше ме както винаги и все още беше моето куче, но в същото време изпитваше силна ненавист към мен. Въпреки топлия юлски въздух аз буквално почувствах студената омраза, излъчваща се от него. Кучето тръгна из двора, като ту поглеждаше мен, ту небето. Беше необщителен и трепереше от ярост, макар и вече слаба, и хленчеше отчаяно.

Когато разказах това на Боби Халоуей, той рече, че кучетата не са способни да мразят никого, нито да изпитват нещо толкова сложно като истинско отчаяние и емоционалният им живот е елементарен като интелектуалния. Настоях на тълкуването си за онова, което бях преживял и Боби каза:

— Виж какво, Сноу, ако ще продължаваш да идваш тук и да ми надуваш главата с тези холистични глупости, защо просто не си купиш пушка и не ми пръснеш черепа? Това би било много по-състрадателно от мъчителната бавна смърт, на която ме обричаш сега, засипвайки ме с досадните си истории и олигофренската си философия. Човешката издръжливост има граници, дори моята.

Но аз бях убеден, че в онази юлска нощ Орсън същевременно ме мразеше и обичаше. Освен това съм сигурен, че нещо в небето го измъчваше и изпълваше с отчаяние: звездите, мракът или може би нещо, което си е представял.

Могат ли кучетата да си представят? Защо не?

Знам, че сънуват. Наблюдавал съм ги, когато спят, виждал съм ги да ритат с крака, докато гонят зайци насън, и съм ги чувал да въздишат, да скимтят и да ръмжат срещу въображаеми противници.

Омразата на Орсън не ме накара да се страхувам от него, но се боях за него. Знаех, че проблемът му не е лошо настроение или физическо неразположение, което би го направило опасен за мен, а заболяване на душата.

Боби побеснява, когато спомена, че животните имат душа. Започва да пелтечи и изпада в изключително забавна нечленоразделност. Бих могъл да продавам билети за това представление, но предпочитам да си отворя бутилка бира, да се облегна назад и да се наслаждавам.

Както и да е, в онази дълга нощ седях на двора и правех компания на Орсън, макар че може би той не я желаше. Гледаше ме гневно, обръщаше се към небосвода с пронизващи като бръснар викове, трепереше неудържимо и обикаляше двора, докато едва на зазоряване, изтощен, дойде при мен и сложи глава на коленете ми. Вече не ме мразеше.

Точно преди да изгрее слънцето, аз се качих в стаята си и се приготвих за сън, по-рано от обикновено. Орсън дойде с мен. През повечето време, когато предпочита да спи по моето разписание, той се сгушва в краката ми, но тогава легна с гръб към мен и докато спеше, аз галех голямата му глава и приглаждах хубавата черна козина.

Самият аз не мигнах в онзи ден. Лежах и мислех за горещото юлско утро отвъд щорите на прозорците. За небето, което прилича на обърната наопаки синя порцеланова паница с летящи птици по периферията. Дневни птици, каквито бях виждал само на картинка. И пчели, и пеперуди. И сенки, черни като мастило и заострени като нож по краищата — такива, каквито никога не са нощем. Сладкият сън не се вливаше в мен, защото бях пълен догоре с горчив копнеж...

Сега, почти три години по-късно, отворих вратата на кухнята и излязох на верандата с надеждата, че Орсън не е изпаднал в отчаяно настроение. Тази нощ нямахме време за терапия нито за него, нито за мен.

Велосипедът ми беше на верандата. Свалих го по стъпалата и го насочих към ровещото куче.

Орсън бе изкопал пет-шест дупки с различен диаметър и дълбочина в югозападния край на двора и трябваше да внимавам да не изкълча крак в някоя от тях. По този участък от моравата бяха разпръснати грапави буци с изкоренена трева, изтръгнати от ноктите му.

— Орсън?

Кучето не реагира. Дори не спря лудешкото си ровене.

Заобикаляйки го от разстояние, за да избегна струите пръст, които се сипеха ветрилообразно зад ровещите му лапи, заставах срещу него и рекох:

— Здравей, приятелче!

Орсън не вдигна глава. Муцуната му беше забита в земята и любопитно душеше, докато той копаяше.

Бризът беше утихнал и пълната луна висеше като изпуснат детски балон сред най-високите клони на миртата.

Козодоите се спускаха, извисяваха и стрелкаха, кряскайки пронизително, докато сграбчваха летящи мравки и ранни пролетни молци от въздуха.

Наблюдавайки работата на Орсън, попитах:

— Напоследък намирал ли си хубави кокали?

Той спря да копае, но още не ми обръщаше внимание. Настоячиво душеше прясно изровената пръст, чийто мирис стигаше дори до мен.

— Кой те пусна тук?

Саша може би го бе извела, за да отиде по нужда, но бях сигурен, че после го беше прибрала в къщата.

— Саша ли? — въпреки това попитах аз.

Ако тя го бе пуснала да разрови моравата, Орсън нямаше да я издаде. Нямаше да ме погледне в очите, за да не прочета истината в тях.

Остави дупката, която копаяше, върна се на предишната, подуши я и отново се залови за работа, сякаш търсеше връзка с кучетата в Китай от другата страна на земното кълбо.

Може би знаеше, че татко е мъртъв. Животните разбират всичко, както бе отбелязала Саша. Вероятно това усърдно ровене беше неговият начин да изразходва нервната енергия на скръбта.

Оставих велосипеда на земята и клекнах пред риещия демон. Хванах го за нашийника и нежно го принудих да ми обърне внимание.

— Какво ти става?

Очите му бяха черни като опустошената почва, а не като по-ярката, бляскава тъмнота на звездното небе. Бяха дълбоки като бездни и неразгадаеми.

— Трябва да отида на едно-две места, приятел, и искам да дойдеш с мен.

Орсън изскимтя и изви врат, за да огледа опустошението около себе си, сякаш искаше да каже, че няма намерение да оставя това велико творение недовършено.

— Щом настъпи утрото, ще остана при Саша и не искам да бъдеш тук сам.

Орсън наостри уши, но не защото споменах името на Саша или заради нещо друго, което бях казал, и извърна силното си тяло, за да погледне къщата.

Пуснах нашийника му и той хукна из двора, но спря пред задната веранда. Застана мирно и вдигна високо глава.

— Какво има, приятелче? — прошепнах аз.

Макар че разстоянието беше петнайсет-двайсет крачки, вятърът — намалал и нощта тиха, едва чувах гърленото му ръмжене.

Докато излизах от къщата, бях угасил всички лампи, оставяйки стаите потънали в мрак. Сградата още беше тъмна и не видях призрачни лица, долепени до стъклата.

Но Орсън усещаше нещо, защото започна да отстъпва назад от къщата. Изведнъж се обърна рязко с гъвкавостта на котка и хукна към мен.

Изправих велосипеда.

Със спусната опашка, но не и пъхната между краката и с прилепени до главата уши Орсън профуча покрай мен по посока на задната порта.

Доверявайки се на кучешкия инстинкт, без да се бавя, тръгнах след него. Дворът е обкръжен с ограда от сребрист кедър и портата също е дървена. Тежкото резе беше студено. Отворих го безшумно и полугласно изругах скърцащите панти.

Зад портата има утъпкана пътека с къщи от едната страна и с тясна горичка от стари евкалипти от другата. Докато минавахме през портата, изпитах чувството, че някой ни чака там, но пътеката беше пуста.

На изток, отвъд евкалиптовата горичка, има игрище за голф, а по-нататък се намират странноприемница „Мунлайт Бей“ и крайградският клуб. По това време в петък вечер, гледано през стволовете на високите дървета, игрището беше черно и вълнообразно като океана и блещукащите кехлибарени прозорци на странноприемницата в далечината приличаха на портал на величествен кораб, вечно пътуващ за Таити.

Вляво пътеката водеше нагоре по хълма към центъра на града и свършваше при гробището до католическата църква „Свети Бернадет“.

Вдясно пътеката водеше надолу, към равнините, пристанището и Тихия океан.

Завъртях педалите и поех нагоре по хълма, към гробището. Уханието на евкалипти ми напомни за светлината на прозореца на крематориума и за красивата млада майка, лежаща мъртва на количката. Добрият Орсън припкаше до велосипеда. От странноприемницата се носеха приглушени звуци на танцова музика. В една от съседните къщи вляво плачеше бебе. Усещах тежестта на пистолета „Глок“ в джоба си. Козодоите ловяха насекоми със заострените си клюнове. Живите и мъртвите съжителстваха в капана между сушата и морето.

11.

Исках да говоря с Анджела Фериман, защото съобщението ѝ на телефонния ми секретар обещавахе разкрития. Бях в настроение за разкрития.

Но първо трябваше да се обадя на Саша, която чакаше да чуе какво е станало с баща ми.

Спрях в гробището, едно от любимите ми места, пристанище на мрака в по-ярко осветените райони на града. Стволовете на шестте гигантски дъба се извисяваха като колони, крепящи таван, образуван от сплетените им клони. Тихото пространство под тях беше разделено от пътеки като в библиотека. Надгробните плочи приличат на редици с книги с имената на зачеркнатите от страниците на живота, може би забравени другаде, но не и тук.

Орсън се разходи, макар и недалеч от мен, душейки дирите на катериците, които денем събираха жълъди от гробовете. В този миг той не беше ловец, преследващ жертва, а изследовател, задоволяващ любопитството си.

Откачих клетъчния телефон от колана си, включих го и набрах номера на Саша Гудал. Тя отговори на второто позвъняване.

— Татко почина — казах аз, влагайки в думите повече, отколкото Саша можеше да разбере.

Очаквайки смъртта му, тя бе изразила скръбта си. Сега гласът ѝ леко се скова от мъка, овладяна толкова добре, че само аз можех да я доловя.

— Леко... леко ли беше накрая?

— Не изпитваше болка.

— Беше ли в съзнание?

— Да. Имахме възможност да се сбогуваме.

Не се бой от нищо.

— Животът е гаден — каза Саша.

— Само правилата. За да участваме в играта, трябва да се съгласим някой ден да спрем да играем.

— И все пак смърди. В болницата ли си?

— Не. Мотая се насам-натам. Изразходвам енергия. А ти къде си?

— В „Експлорър“. Отивам в „Пънкис Дайнър“ да хапна нещо и да поработя върху бележките си за предаването. — Тя трябваше да бъде в ефир след три часа и половина. — Или да взема нещо за вкъщи и да хапнем заедно.

— Не съм гладен — искрено казах аз. — Но ще се видим по-късно.

— Кога?

— Сутринта ще се прибереш от работа и аз ще бъда у вас. Ако, разбира се, нямаш нищо против.

— Чудесно. Обичам те, Снежко.

— И аз те обичам.

— Това е нашето заклинание.

— Това е нашата истина.

Натиснах бутона „КРАЙ“, за да приключа разговора, изключих телефона и отново го закачих на колана.

Завъртях педалите и излязох от гробището. Моят четириног приятел ме последва, но с явно нежелание. Главата му беше пълна със загадки за катерици.

Проправих си път до къщата на госпожа Фериман, движейки се колкото е възможно по-далеч от центъра. Избирах страничните улички, където вероятността да се натъкна на оживено движение беше малка, и по широките улици с лампи, разположени на голямо разстояние една от друга. Когато нямах избор, освен да мина под гроздовете лампи, въртях педалите бързо.

Орсън ме следваше предано. Изглеждаше по-щастлив от преди, сега, щом можеше да припка до мен, и по-черен от сянката ми.

Срещнахме само четири превозни средства. Всеки път присвивах очи и извързвах поглед от фаровете.

Анджела живееше на главна улица в очарователна къща в испански стил, засенчена от още неразцъфнали магнолии. Стаите отпред не светеха.

Незаклучената странична врата ме прие в проход със сенник, чиито решетки бяха обвити в жасмин. През лятото избуяваха вейки,

обсипани с дребни бели цветчета с пет венчелистчета, скупчени толкова нагъсто, че решетката изглеждаше обвита с многобройни пластове дантела. Макар и рано за сезона, зеленината беше оживена от онези ситни цветчета.

Докато вдишвах дълбоко аромата на жасмина и му се наслаждавах, Орсън кихна два пъти.

Стигнах до задната част на къщата и подпрях велосипеда на един от стълбовете от червено дърво, които крепяха сенника на вътрешния двор.

— Бъди нащрек — казах на Орсън. — Бъди страшен. Бъди лош.

Кучето изджавка, сякаш разбра задачата си. Може би *наистина* разбираше всичко, каквото и да говореше Боби Халоеуей.

Зад прозорците на кухнята и прозрачните пердета бавно пулсираше светлина от свещи.

На вратата имаше четири малки стъкла. Тихо потропах на едно от тях.

Анджела Фериман дръпна пердето. Бързите ѝ нервни очи ме съзряха и после огледаха вътрешния двор, за да се уверят, че съм сам.

Държейки се конспиративно, тя ме покани вътре и залости вратата. Оправи пердето, докато се убеди, че няма пролука, през която някой може да надникне и да ни види.

Макар че в кухнята беше приятно топло, Анджела бе навлякла сив анцуг и отгоре морскосиня вълнена жилетка. Ръчно плетената дреха вероятно бе принадлежала на покойния ѝ съпруг, защото стигаше до коленете ѝ, а шевове на раменете — почти до лактите. Ръкавите бяха навивани толкова често, че образувалите се ръбове бяха дебели като белезници.

Въпреки обемистото облекло Анджела изглеждаше дребна и слаба. Очевидно ѝ беше студено, защото беше бледа и трепереше.

Прегърна ме. Както винаги, обятията ѝ бяха кокалести и силни, макар че усетих нехарактерна умора.

Тя седна до полираната чамова маса и ме покани да се настаня на стола срещу нея.

Махнах шапката и се зачудих дали да не съблека и якето. В кухнята беше твърде топло. Но пистолетът беше в джоба ми и се опасявах, че може да падне на пода или да изтрака в стола, докато

измъквах ръце от ръкавите. Не исках да тревожа Анджеела, а тя сигурно щеше да се уплаши от оръжието.

В средата на масата имаше четири обредни свещи, сложени в рубиненочервени стъклени чашки. Върху полираното борово дърво пълзяха артерии от трепкаща червена светлина.

На масата стоеше и бутилка кайсиево бренди. Анджеела ми даде ликьорена чаша и аз я напълних до половината.

Нейната чаша обаче беше пълна догоре. И не ѝ беше първата.

Тя я хвана с две ръце, сякаш да вземе топлина от нея и когато я вдигна към устата си, повече от всякога приличаше на изоставено дете. Въпреки изнурения си вид Анджеела можеше да мине за трийсет и пет годишна, близо петнайсет години по-малко от истинската ѝ възраст. В този миг лицето ѝ беше като на дете.

— Още от малка исках да бъда медицинска сестра.

— И си най-добрата — искрено казах аз.

Тя облиза кайсиевото бренди от устните си и се вторачи в чашата.

— Мама страдаше от ревматичен артрит. Болестта се развиваше по-бързо от обикновено. Много бързо. Когато станах на шест, тя беше с шини на краката и ходеше с патерици. Малко след дванайсетия ми рожден ден бе прикована към леглото. Почина, когато бях на шестнайсет.

Не можах да кажа нищо смислено или съчувствено по този въпрос. Никой не бе в състояние да го стори. Всяка дума, колкото и искрено изречена, щеше да прозвучи фалшиво като горчив оцет.

Разбира се, Анджеела имаше да ми каже нещо важно, но ѝ трябваше време, за да подреди думите в стегнати редици и да ги изстреля над масата към мен. Защото онова, което имаше да ми каже, я плашеше. Страхът ѝ беше видим.

Бавно проправяйки си път към истинската тема, тя продължи:

— Обичах да нося на мама разни неща, когато не можеше да си ги вземе сама. Чаша чай с лед. Сандвич. Лекарствата ѝ. Възглавница за стола ѝ. Всичко. По-късно подлогата. И към края чисти чаршафи, когато не можеше да се съдържа. Нямах нищо против. Тя винаги ми се усмихваше, когато ѝ носех нещо, и галеше косите ми с безпомощните си подути ръце. Не можех да я излекувам, нито да направя така, че отново да започне да тича или да танцува. Не можех да облекча

болката или страха ѝ, но можех да я *обслужвам*, да я нагласям удобно, да следя състоянието ѝ — и да правя това беше по-важно за мен от... от всичко друго.

Кайсиевото бренди беше твърде сладко, за да го наричат бренди, но не толкова, колкото очаквах. Всъщност беше силно. Но нямаше количество, което би ме накарало да забравя родителите ми, а Анджела — майка си.

— Винаги съм искала да бъда медицинска сестра — повтори тя. — И дълго време работата ми доставяше удоволствие. Беше и страшна, и тъжна, когато загубехме пациент, но винаги ми носеше удовлетворение.

Анджела откъсна поглед от брендите си. Очите ѝ бяха широко отворени от спомените.

— Господи, колко се уплаших, когато те оперираха от апандисит! Помислих, че ще загубя моя малък Крис.

— Тогава бях на деветнайсет. Не бях толкова малък.

— Миличък, посещавах те, откакто ти поставиха диагнозата. Едва беше проходил. За мен винаги ще останеш малко момче.

Усмяхнах се.

— И аз те обичам, Анджела.

Понякога забравям, че прямотата, с която изразявам най-хубавите си чувства, е необичайна и може да стресне хората, и — както в този случай — да ги развълнува по-силно, отколкото очаквам.

Очите ѝ се премрежиха от сълзи. За да ги сподави, тя прехапа устни, но после прибягна до кайсиевото бренди.

Преди девет години преживях един от онези случаи на възпален апендикс, при които симптомите се проявяват едва когато състоянието се изостри. След закуска ме заболя коремът. Преди обяд започнах да повръщам. Лицето ми се зачерви и се облях в пот. Болките ме накараха да се свия като скарида във вряща мазнина.

Животът ми бе изложен на риск заради забавянето, налагащо в болница „Милосърдие“ да бъде извършена необикновена подготовка. Хирургът, разбира се, не беше съгласен с идеята да ме оперира на тъмно. Но дълготрайното излагане на ярката светлина в операционната зала със сигурност щеше да доведе до жестоки поражения на кожата ми, незащитена от блясъка. Рискувах не само меланом, но и белегът ми да не зарасне. Да ме покрият от слабините до пръстите на краката,

беше лесно: троен пласт памучни чаршафи, забодени с карфици, за да не разместят. Използваха още чаршафи, за да импровизират сложен сенник над главата и горната част на тялото ми, направен така, че не само да ме предпазва от светлината, но и да позволява на анестезиолога от време на време да се завира отдолу, да измерва кръвното налягане и температурата ми, да наглася кислородната маска и да се уверява, че електродите на електрокардиографа са на местата си на гърдите и китките ми, осигурявайки постоянен контрол на сърдечната дейност. Стандартната процедура изискваше коремът да бъде покрит с изключение на малка част, където се извършва хирургичната намеса, но в моя случай това правоъгълно пространство бе сведено до възможно най-тесния процеп. С помощта на щипки, които да държат разреза отворен, и огромно количество лепенки, за да предпазят кожата досами ръбовете му, хирурзите най-сетне се осмелиха да ме разрежат. Но дотогава апендиксът ми се бе спукал. Въпреки старателното почистване последва перитонит, разви се възпаление и бързо настъпи септичен шок, който два дни по-късно наложи втора хирургична намеса.

След като се свързах от септичния шок и вече не ме заплашваше неминуема смърт, месеци наред живеях в очакване, че онова, което бях понесъл, ще предизвика неврологичен проблем, свързан с пигментната ксеродермия. Обикновено тези състояния се развиват след изгаряне или продължителен показ на светлина — или поради неизвестни причини, но понякога могат да бъдат предизвикани от силна физическа травма или шок. Треперене на главата или ръцете. Загуба на слуха. Нечленоразделен говор. Дори психични разстройства. Чаках първите признаци на прогресиращо, необратимо неврологично заболяване, но те така и не се появиха.

Уилям Дийн Хауълс, великият поет, пише, че смъртта е на дъното на чашата на всеки. Но в моята чаша явно има още сладък чай.

И кайсиево бренди.

Анджела пак отпи от ликьорената чашка и повтори:

— Винаги съм искала да бъда медицинска сестра. Но виж на какво приличам сега.

Явно искаше да я попитам и аз го сторих.

— Какво искаш да кажеш?

Вторачила очи в привличащите погледа пламъчета по извивките на рубиненочервената чашка, Анджела отговори:

— Медицинските сестри се грижат за живота. А сега аз се занимавам със смъртта.

Не знаех какво има предвид, но чаках.

— Извърших ужасни неща — добави тя.

— Сигурен съм, че не си.

— Видях други хора да правят ужасни неща и не се опитах да ги спра. Вината е една и съща.

— Можеше ли да ги спреш, ако бе опитала?

Анджела се замисли за миг.

— Не — отговори тя, но не изглеждаше по-спокойна.

— Никой не може да носи света на плещите си.

— Някои от нас е по-добре да го сторят.

Дадох й време. Брендито беше чудесно.

— Ако ще ти разкажа всичко, това ще бъде сега. Нямам много време. Променям се.

— Променяш се?

— Да. Чувствам го. Не знам каква ще стана след месец или след шест месеца. Такава, каквато не бих искала да бъда. Някоя, която ще ме ужасява.

— Не разбирам.

— Знам.

— Мога ли да ти помогна?

— Никой не може да ми помогне. Нито ти. Нито аз. Нито Господ. — Тя отмести поглед от обредните свещи, съсредоточи се върху златистата течност в чашата си и заговори тихо, но разпалено: — Съсипваме и това, Крис, както винаги правим, но този път се проваляме повече от всякога. От гордост, наглост и завист. Губим всичко. О, Боже, изпускаме го и вече няма връщане назад, за да поправим стореното.

Макар че Анджела не фъфлеше, подозирах, че е пила повече от една чаша кайсиево бренди. Опитах се да намеря утеха в мисълта, че алкохолът я кара да преувеличава и надвисналото бедствие не е ураган, а само внезапна вихрушка, преувеличена от действието на питието.

Въпреки това тя бе успяла да намали топлината на кухнята и ликьорените чаши. Вече не мислех да събличам якето си.

— Не мога да ги спра — продължи Анджеела. — Но мога да престана да пазя тайните им. Ти заслужаваш да знаеш какво стана с майка ти и с баща ти, Крис, макар че ще те заболи. Животът ти и без това е много тежък.

Всъщност не мисля, че животът ми е особено тежък. Само е различен. Ако се ядосвах заради това и прекарвах нощите си, копнеейки за така наречената нормалност, тогава наистина щях да направя живота си тежък и да се огъна. Приемайки разликата и предпочитайки да съществувам с нея, аз водех живот не по-труден от онзи на повечето хора и дори по-лек от този на някои.

Не казах на Анджеела нито дума по този въпрос. Ако тя бе мотивирана от състрадание, за да направи съдбоносни разкрития, щях да си сложа маската на мъченик и да се представя като герой от велика трагедия. Бих могъл да бъда Макбет. Или лудият Лир. Или Шварцнегер в „Терминатор 2“, обречен да загине в басейна от разтопена стомана.

— Ти имаш много приятели... но имаш и врагове, за които не знаеш — продължи Анджеела. — Опасни копелета. И някои от тях са странни. Променят се.

Пак тази дума. *Променят се.*

Почесах се по врата и установих, че паяците, които почувствах, са въображаеми.

— Ако искам да ти дам шанс... какъвто и да е шанс... ти трябва да знаеш истината. Чудех се откъде да започна и как да ти я кажа. Мисля, че трябва да започна с маймуната.

— Маймуната? — повторих аз, убеден, че не съм чул добре.

— Маймуната — потвърди Анджеела.

В този контекст думата имаше неизбежен комичен нюанс и аз отново се запитах дали Анджеела е трезва.

Когато тя най-после вдигна глава, очите ѝ приличаха на самотни езера, където бе удавена някаква жизненоважна част от онази Анджеела Фериман, която познавах от детството си. Среცнах погледа ѝ — мрачния му сив блясък — и усетих, че кожата ми настръхна. Вече не намирах нищо комично в думата „маймуна“.

12.

— Това се случи на Бъдни вечер преди четири години — започна да разказва тя. — Около час след залез слънце. Бях в кухнята. Печах курабии. Използвах и двете фурни. В едната — курабии с шоколад, в другата — с орехи. Радиото беше пуснато. Някой като Джони Матис пееше „Сребърни звънчета“.

Затворих очи, за да си представя кухнята в онази Бъдни вечер, но и за да намеря оправдание да не гледам вторачените очи на Анджеला.

— Род трябваше да се прибере всеки момент — продължи тя. — И двамата бяхме в отпуск през цялата празнична седмица.

Род Фериман беше съпругът ѝ.

Преди три години и половина, шест месеца след Бъдни вечер, за която Анджеला говореше, той се бе самоубил с ловджийска пушка в гаража на тази къща. Приятелите и съседите бяха потресени, а Анджеला — съкрушена. Род беше дружелюбен човек, с чувство за хумор и обаятелен. Не изпадаше в депресии и нямаше явни проблеми, които биха го подтикнали да отнеме живота си.

— Вече бях украсила елхата. Щяхме да вечеряме на свещи, да пием вино и да гледаме „Животът е чудесен“. Харесвахме този филм. Щяхме да си разменим подаръци. Множество малки подаръци. Коледа беше любимият ни период от годината и се радвахме като деца на подаръците...

Тя млъкна.

Осмелих се да я погледна и видях, че е затворила очи. Съдейки по мъката, изписана на лицето ѝ, бързо подвижната ѝ памет бе прескочила от онази Коледа на юнската вечер, когато бе намерила в гаража тялото на съпруга си.

Светлината на свещите трепкаше по клепачите ѝ.

След известно време отвори очи, но за миг те останаха вторачени в някаква далечна гледка. После отпи от брендито.

— Бях щастлива. Ароматът на курабиите. Коледната музика. От цветарския магазин бяха донесли огромна коледна звезда от сестра ми Бони. Стоеше ей там, в края на плота, червена и весела. Чувствах се

чудесно. Тогава за последен път се чувствах чудесно. И никога повече няма да се почувствам така... Мажех тавата с масло, когато чух някакъв звук — странно цвърчене — и после нещо като въздишка. Обърнах се и видях, че на същата тази маса седи маймуна.

— Господи!

— Маймуна резус. С ужасни тъмножълти очи. Не като на нормалните маймуни. Странни.

— Маймуна резус? — попитах аз. — Познаваш ли видовете?

— Докато учех за медицинска сестра, платих обучението си, работейки като помощник в лабораторията на един учен от Калифорнийския университет. Маймуната резус е едно от най-често използваните животни за експерименти. Виждала съм много от тях.

— И изведнъж една такава маймуна се озова пред теб.

— На масата имаше купа с плодове — ябълки и мандарини. Маймуната белеше и ядеше мандарина. И подреждаше обелките на купчинка.

— Голяма ли беше?

— Беше висока около шейсет сантиметра и тежеше дванайсет-тринайсет килограма.

Маймуна с такива размери би изглеждала огромна, ако я видиш неочаквано на кухненската си маса.

— Сигурно страшно си се изненадала.

— Бях повече от изненадана. Уплаших се. Знам колко са силни за размерите си тези същества. Общо взето са кротки, но от време на време проявяват зловния си нрав.

— Човек не би искал да ги има като домашни любимци.

— О, не. Не и нормален човек. Поне доколкото аз знам. Е, признавам, че понякога маймуните резус са мили. Имат бледи личица и пухкава козина. Но онази не беше мила. Ни най-малко.

Анджела явно си представяше животното.

— И откъде беше дошла? — попитах аз.

Вместо да отговори, тя се скова на стола и наклони глава на една страна, вслушвайки се съсредоточено в звуците на къщата.

Не чух нищо необичайно.

Анджела също. И все пак, когато отново заговори, тя не се отпусна. Тънките ѝ ръце приличаха на животински нокти върху ликьорената чаша.

— Нямах представа как се бе вмъкнала в къщата. Декември не беше твърде топъл през онази година и прозорците и вратите бяха затворени.

— Не я ли чу да влиза?

— Не. Траках с тавите и с купите с тесто. По радиото свиреше музика. Но проклетото нещо сигурно бе седяло на масата само минута-две, защото, докато разбера, че е там, бе изяло половин мандарина.

Погледът ѝ обходи кухнята, сякаш с крайчеца на окото си бе видяла целенасочено движение в сенките по периферията.

Анджела отново успокои нервите си с бренди и продължи:

— Отвратително — маймуна по средата на кухненската маса.

Направи гримаса и избърса с ръка полирания бор, сякаш по масата още имаше косъмчета от онова същество.

— И какво направи? — подканих я аз.

— Промъкнах се до задната врата на кухнята и я отворих с надеждата, че маймуната ще избяга.

— Но тя се наслаждаваше на мандарината и се чувстваше удобно там, където беше — предположих аз.

— Да. Погледна отворената врата, после мен и сякаш се изсмя. Тих кикот.

— Кълна се, че съм чувал кучетата да се смеят. Маймуните вероятно също го правят.

Анджела поклати глава.

— Не си спомням да са се смели в лабораторията. Разбира се, имайки предвид какъв беше животът им там... Нямаха кой знае каква причина да бъдат в добро настроение.

Тя погледна неспокойно към тавана, където три малки преплитащи се кръга светлина трептяха като тлеещите очи на призрак: отраженията на трите рубиненочервени стъклени съда на масата.

Насърчавайки я да продължи, аз казах:

— И маймуната не искаше да излезе.

Вместо да отговори, Анджела стана от стола, приближи се до задната врата и провери резето.

— Анджела?

Тя ми направи знак да мълча и дръпна пердето, за да погледне озарения от луната вътрешен двор. Дръпна го предпазливо, с

трепереща ръка и само на сантиметър, сякаш очакваше да види ужасно лице, притиснато до стъклото и вторачило се в нея.

Ликьорената ми чаша беше празна. Взех бутилката, поколебах се и я оставих, без да си наляя.

Анджела се обърна и каза:

— Това не беше обикновен смях, Крис, а ужасяващ звук, който не мога да опиша. Злобен кикот. Зловещо кудкудякане. О, да, знам какво мислиш — маймуната е само животно и не може да бъде добра или лоша. Вероятно е недружелюбна, но не и злонравна, защото животните могат да бъдат раздразнителни, но не и съзнателно зли. Но аз ти казвам, че онази маймуна беше нещо повече от ехидна. Смехът ѝ беше най-смразяващият звук, който съм чувала, и най-неприятният. И злобен.

— Следвам мисълта ти — уверих я аз.

Вместо да се върне на стола си, тя се приближи до мивката. Всеки квадратен сантиметър стъкло на прозорците над мивката беше закрит с пердета, но Анджела дръпна жълтия плат, за да се увери, че сме напълно скрити от любопитни очи.

После се обърна и се вторачи в масата така, сякаш маймуната и сега седеше там, и продължи:

— Взех метлата, като мислех, че ще я прогоня. Не я ударих, само замахнах към нея. Разбираш ли?

— Да.

— Но маймуната не се уплаши. Тъкмо обратното, *избухна* от гняв. Хвърли полуизядената мандарина, грабна метлата и се опита да я изкопчи от мен. Не я пуснах и животното започна да се катери по дръжката.

— Господи!

— Беше адски подвижна. С оголени зъби, пиццейки и плюейки, тя се насочи към мен, затова пуснах метлата и маймуната падна на пода с нея, а аз отстъпих назад и се блъснах в хладилника.

Анджела пак се блъсна в хладилника. От рафтовете вътре се разнесе приглушено тракане.

— Тупна на пода точно пред мен. Хвърли метлата. Беше толкова *ядосана*, Крис. Не я бях ударила, нито дори докоснала с метлата, но гадното животно беше адски разгневено.

— Нали каза, че маймуните резус били кротки.

— Не и онази. Оголи зъби, изпищя и се втурна към мен. После се върна и пак хукна към мен. Подскачаше, размахваше лапи във въздуха, гледаше ме кръвнишки и удряше с юмруци по пода...

Ръкавите на жилетката ѝ се размотаха и тя пхна ръце в тях. Споменът беше жив и Анджеला явно очакваше, че всеки миг маймуната ще изскочи отнякъде, ще се хвърли върху нея и ще отхапе връхчетата на пръстите ѝ.

— Приличаше на трол — продължи тя. — На гном. Някакво зло същество от приказка. Онези тъмножълти очи.

Представих си ги. Тлеещи.

— И после изведнъж се изкатери по чекмеджетата и скочи на плота, точно *тук*. До хладилника. На сантиметри от мен. Започна да съска. Дъхът ѝ миришеше на мандарина — толкова близо беше. Знаех...

Анджеला млъкна, за да се послуша отново. Обърна глава наляво, за да погледне към отворената врата на неосветената трапезария.

Параноята ѝ беше заразна. И заради онова, което ми се бе случило след залез слънце, аз бях уязвим към заразата.

Напрегнах тяло и наклоних глава, за да не пропусна нито един заплашителен звук.

Трите кръга отразена светлина трепкаха безшумно на тавана. Пердетата висяха неподвижно на прозорците.

След малко Анджеला продължи:

— Дъхът ѝ миришеше на мандарини. Съскаше ли, съскаше. Знаех, че може да ме убие, ако иска, макар да беше само маймуна и четири пъти по-лека от мен. Докато беше на пода, може би трябваше да ритна малкото копеле, но тогава бях лице в лице с нея.

Не ми беше трудно да си представя колко се е уплашила. Морска чайка, охраняваща гнездото си на крайбрежна скала, стрелкаща се непрекъснато в нощното небе с гневни крясъци и силно пляскане на крила, която те кълве по главата и изскубва кичури коса, съвсем не може да се сравни с тежестта на маймуната, описвана от Анджеला, но е не по-малко ужасна.

— Хрумна ми да избягам през отворената врата — продължи тя, — но се страхувах, че това ще я ядоса още повече. Затова застинах на мястото си. Гърбът ми беше опрян в хладилника. Очи в очи с онова противно нещо. След малко, когато се увери, че съм уплашена,

маймуната скочи от плота, хукна към вратата, затвори я, отново се качи на масата и взе недовършената мандарина.

В края на краищата си налях още кайсиево бренди.

— Протегнах ръка към дръжката на това чекмедже тук, до хладилника. В него имаше ножове.

Приковала поглед в масата, както в онази Бъдни вечер, Анджела нави единия ръкав на жилетката си и слепешком посегна към чекмеджето, за да ми покаже къде са ножовете. Без да прави крачка встрани, тя трябваше да се наведе и да се протегне.

— Щях да я нападам, само да имах нещо, с което да се отбранявам. Но преди да сграбча каквото и да било, маймуната скочи от масата и пак започна да пищи. Грабна ябълка от купата и я запрати към мен. Удари ме по устата. Разцепи устната ми. — Анджела закри с ръце лицето си, сякаш и сега я нападаха. — Опитах да се защитя. Маймуната хвърли още една ябълка, сетне трета, като пищеше толкова пронизително, че можеше да счупи кристала, ако имах такъв.

— Искаш да кажеш, че е разбрала какво има в чекмеджето?

Анджела спусна ръце и отговори:

— Да, инстинктивно усети какво има там.

— А ти все пак не се ли опита да извадиш ножа?

Тя поклати глава.

— Маймуната се движеше като светкавица. Имах чувството, че ще скочи от масата, ще ме нападне, докато издърпвам чекмеджето, и ще ухапе ръката ми, преди да съм стиснала дръжката на ножа. Не исках да ме хапе.

— Макар да не е имала пяна на устата, може да е била бясна — съгласих се аз.

— Още по-лошо — загадъчно каза Анджела, отново навивайки ръкавите на жилетката.

— По-лошо от бяс? — попитах аз.

— Стоя си аз до хладилника. Устната ми кърви. Умирам от страх и се опитвам да измисля какво да направя. В това време Род се връща от работа, влиза през задната врата, като си подсвирква, и се озовава право наред тази неразбория. Но не прави нищо, което би се очаквало. Изненадан е, но не чак толкова много. Изненадан е да види, че маймуната е в нашата кухня, но не и от самата маймуна. Ядосва се, че я вижда *тук*. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Мисля, че да.

— Род — да го вземат дяволите — познава тази маймуна. Не казва „Маймуна? Откъде е дошла, по дяволите?“, а „О, Боже“. Само „О, Боже“. Нощта е хладна и има опасност да завали дъжд. Род е с шлифер. Изважда пистолет от един от джобовете си, сякаш е очаквал нещо такова. Да, връща се от работа, в униформа е, но не би трябвало да носи оръжие. Живеем в мирно време. Не се намира във военна зона, за Бога. Разквартируван е в околностите на Мунлайт Бей, на чиновническа работа. Рови се из разни хартии и твърди, че е отегчен. Само пълнее и чака да се пенсионира. Но изведнъж изважда пистолет и аз дори не знам, че го има, докато не го видях.

Полковник Родерик Фериман, офицер от армията на Съединените щати, беше разквартируван във форт Уайвърн — един от мощните икономически двигатели, захранващи цялата страна. Базата беше затворена преди осемнайсет месеца и сега стоеше изоставена, едно от множеството военни съоръжения, което, сметнато за излишно, бе извадено от строя след края на студената война.

Макар че познавах Анджеला — и далеч по-малко нейния съпруг — от детството си, никога не съм знаел с какво всъщност се занимава полковник Фериман в армията.

Може би и Анджеला не знаеше. Докато той не се бе прибрал вкъщи в онази Бъдни вечер.

— Род... държи пистолета в дясната си ръка, цели се право в маймуната и изглежда по-уплашен от мен. Сериозен е. Стиснал е устни. Лицето му е бледо като восък. Поглежда ме, вижда, че устната ми е започнала да се подува и брадичката ми е окървавена. Дори не ме пита как е станало. Пак отмества поглед към маймуната. Не смее да откъсне очи от нея. Звярът държи последното резенче от мандарината, но вече не яде. Вторачил се е в оръжието. Род казва: „Отиди до телефона, Анджи. Ще ти кажа на кой номер да се обадиш.“

— Спомняш ли си номера? — попитах аз.

— Това няма значение. Вече не съществува. Познах телефонната централа, защото първите три цифри бяха на служебния му номер в базата.

— Накара те да се обадиш във форт Уайвърн?

— Да. Но мъжът, който отговори, не се представи, нито каза името на институцията, в която работи. Само рече „Ало“ и аз му казах,

че го търси полковник Фериман. После Род протегна лявата си ръка към слушалката. В дясната държеше пистолета. „Току-що заварих маймуната резус в къщата си, в собствената ми кухня“, каза той. Заслуша се, без да откъсва очи от животното, сетне рече: „Не знам как е станало, по дяволите, но е тук и ми трябва помощ, за да я прибера.“

— И маймуната само наблюдаваше всичко това?

— Когато Род затвори, тя отмести грозните си очички от оръжието и погледна него — предизвикателен и гневен поглед, после нададе онзи проклет звук, ужасния кикот, от който те полазват тръпки по гърба. Сетне, изглежда, изгуби интерес към Род, мен и пистолета. Изяде последното резенче от мандарината и започна да бели друга.

Вдигнах чашата с кайсиевото бренди, което си бях налял, но още не бях докоснал, а Анджела се върна на масата и взе полупразната си чаша. Изненада ме, като я чукна в моята.

— За какво вдигаме наздравица? — попитах аз.

— За края на света.

— Пожар ли ще го унищожи или лед?

— Няма да е толкова лесно.

Беше сериозна като на погребение.

Очите ѝ изглеждаха с цвета на лъскавите саркофази от неръждаема стомана в хладилното помещение в болница „Милосърдие“, а погледът ѝ бе също така откровен, докато, за щастие, не го отмести от мен. Отново се вторачи в чашата в ръката си.

— Род затвори и поиска да му разкажа какво се е случило. Сторих го. Зададе ми стотици въпроси и продължаваше да ме разпитва за кървящата устна, дали маймуната ме е докоснала и ухапала, сякаш не можеше да повярва на историята с ябълката. Но не отговори на нито един от моите въпроси. Само каза: „Анджела, няма да искаш да знаеш.“ Аз, разбира се, исках да знам, но ми беше ясно какво ми говори.

— Поверителна информация, военни тайни — предположих аз.

— Съпругът ми беше включван и преди в деликатни проекти, свързани с националната сигурност, но мислех, че вече не се занимава с тези неща. Каза, че не може да говори за това. Не и пред мен. Не и пред някой извън службата. Нито дума.

Анджела продължи да гледа брендите си, но аз отпих от моето. Вкусът му не беше така приятен както преди. Всъщност този път

открих скрита горчивина, която ми напомни, че костилките на кайсиите съдържат цианиди.

Наздравицата за края на света фокусира съзнанието върху мрачния потенциал на всички неща, дори върху един обикновен плод.

Прибягвайки до непоправимия си оптимизъм, изпих още една голяма глътка и се съсредоточих само върху вкуса, който по-рано ми бе доставил удоволствие.

— След по-малко от петнайсет минути трима мъже реагираха на обаждането на Род. Сигурно бяха дошли от Уайвърн, използвайки за прикритие линейка или нещо друго, макар да нямаше сирена. И никой от тях не беше в униформа. Двама пристигнаха отзад, отвориха вратата и влязоха в кухнята, без да почукат. Третият трябва да е разбил ключалката на предната врата и да е влязъл оттам, тихо като призрак, защото се появи на прага на трапезарията едновременно с другите. Род още държеше на прицел маймуната. Ръцете му трепереха от умора. Тримата мъже носеха пушки със стрели, намазани с приспивателно.

Замислих се за тихата, осветена от лампи улица отпред, за очарователната архитектура на къщата, за трите магнолии и за решетките, отрупани с жасмин. Никой, минаващ покрай това място в онази нощ, не би предположил каква странна драма се разиграва между тези обикновени варосани стени.

— Маймуната сякаш ги очакваше — продължи Анджела. — Не изглеждаше притеснена, нито се опитваше да избяга. Единият я улучи със стрела. Животното оголи зъби и изсъска, но не се помъчи да извади стрелата. Пусна остатъка от втората мандарина, положи усилия да преглътне хапката в устата си, после се сви на масата, въздъхна и заспа. Мъжете заминаха с нея. Род тръгна с тях. Повече не я видях. Род се върна чак в четири сутринта. Бъдни вечер бе минала. Разменихме си подаръците едва на Коледа следобед, когато вече не е забавно. Знаех, че сме в ада, няма изход и вече нищо не ще бъде същото.

Тя изпи остатъка от брентито си и тресна чашата на масата толкова силно, че в стаята сякаш отекна изстрел.

До този миг Анджела бе показала само страх и меланхолия — дълбоки като рак в костите. Сега, от някакъв още по-дълбок източник, бликна гняв.

— Трябваше да им позволя да вземат проклетите си кръвни проби в деня след Коледа.

— На кого?

— Проектът в Уайвърн.

— Проект?

— И оттогава — всеки месец по веднъж. Сякаш тялото ми не е мое и трябва да плащам наем в кръв, че ми е позволено да продължавам да живея в него.

— Форт Уайвърн е затворен от година и половина.

— Съвсем не. Някои неща не умират. Не могат. Колкото и да искаме да са мъртви.

Макар да беше болезнено слаба, Анджела бе хубава по свой начин. Изящна като порцелан кожа, благородно чело, високи скули, изваян нос и великодушна уста, балансираща инак отвесните линии на лицето и даряваща изобилие от усмивки — тези черти, съчетани с безкористното ѝ сърце, я правеха красива въпреки факта, че кожата ѝ беше почти прозрачна и скелетът — зле прикрит зад илюзията за безсмъртие, която предлага плътта. Сега обаче лицето ѝ беше сурово, студено и грозно, ожесточено изострено във всеки ъгъл от воденичния камък на гнева.

— Откажа ли да дам кръвна проба, ще ме убият. Сигурна съм в това. Или ще ме затворят в някоя тайна болница, където да ме наблюдават отблизо.

— За какво е кръвната проба? От какво се страхуват? — попитах аз.

Тя сякаш се наклони да ми каже, но после стисна устни.

— Анджела?

И аз давах всеки месец кръв. За доктор Кливланд. И Анджела ми я взимаше. В моя случай това се правеше за експериментални процедури, които можеха да открият ранни симптоми на рак на кожата или на очите от незначителни промени в състава на кръвта. Макар че даването на кръв беше безболезнено и за мое добро, аз мразех посегателството и можех да си представя колко по-силно щях да го ненавиждам, ако не беше доброволно, а принудително.

— Може би не трябваше да ти казвам — рече Анджела. — Макар че е необходимо да знаеш... за да се защитиш. Да ти разкажа всичко това, е като да запаля фитил. Рано или късно целият ти свят се взривява.

— Болна ли беше маймуната?

— Де да беше болест. Щеше да е по-добре. Може би вече щях да бъда излекувана. Или мъртва. По-добре смърт, отколкото онова, което предстои.

Анджела грабна празната си ликьорена чаша, стисна я в юмрук и за миг ми се стори, че ще я хвърли.

— Маймуната не ме ухапа — настоя тя. — Не ме одраска, нито ме докосна, за Бога. Но те не ми вярват. Не съм сигурна дали и Род ми вярваше. Не искат да рискуват. Накараха ме... *Род* ме накара да се подложа на стерилизация.

В очите ѝ бликнаха сълзи — непроляти, но блещукащи като обредните свещи в червените стъклени чашки.

— Тогава бях на четирийсет и пет. Не бях имала дете, защото *и без това* бях стерилна. Род и аз усилено се опитвахме да имаме дете — лекари, хормонна терапия, всичко, но нищо не помогна.

Потиснат от страданието в гласа ѝ, едва се сдържах да остана на стола и да я гледам безпристрастно. Изпитах желание да стана и да я прегърна. Този път аз да бъда медицинската сестра.

— Но онези копелета ме накараха да се оперирам — с треперещ глас продължи Анджела. — Не само завързаха маточните ми тръби, но отстраниха и яйчниците ми. Отрязаха всякаква надежда.

Гласът ѝ почти заглъхна, но тя беше силна жена.

— Бях на четирийсет и пет и без това бях загубила надежда. Или поне се преструвах, че е така. Но да ме принудят насила... Какво унижение и безнадеждност! Дори не ми казаха *защо*. В деня след Коледа Род ме закара в базата, уж да ме разпитат за маймуната и за поведението ѝ. Не ми обясни нищо. Беше много потаен. Заведе ме на едно място, за чието съществуване не знаят дори повечето хора, работещи в базата. Упоиха ме пряко волята ми и извършиха операцията без мое съгласие. И когато всичко свърши, онези негодници *дори не ми казаха* *защо*.

Блъснах стола и станах. Раменете ме боляха и коленете ми се огъваха. Не очаквах да чуя такава тъжна история. Макар че исках да я утеша, не направих опит да се приближа до Анджела. Ликьорената чаша още беше в ръката ѝ. Разяждащият гняв бе изострил като ножове чертите на хубавото ѝ лице. Мисля, че в този миг тя не желаше да я докосвам.

В продължение на няколко секунди стоях неловко до масата, без да знам какво да направя, накрая отидох до задната врата и проверих резето, за да се уверя, че е спуснато.

— Знам, че Род ме обичаше — каза Анджела, макар че гласът ѝ не омекна при тези думи. — Това разби сърцето му. Съкруши го. Защото им бе сътрудничил и ме беше измамил, за да ми направят операцията. След това вече не беше същият.

Обърнах се и видях, че юмрукът ѝ е вдигнат. Острите черти на лицето ѝ бяха полирани от светлината на свещите.

— И ако началниците му бяха разбрали колко бяхме близки Род и аз, щяха да знаят, че той не може да продължава да крие тайни от мен, не и когато бе изстрадал толкова много заради тях.

— И накрая ти разказа всичко — предположих аз.

— Да. И аз искрено му простих за онова, на което ме бе подложил, но от това не му стана по-добре. Не можех да сторя нищо, за да го изтръгна от това състояние. Беше толкова отчаян... и уплашен. — В гнева ѝ се прокраднаха състрадание и тъга. — Толкова се страхуваше, че нищо не го радваше. Накрая се самоуби... и когато умря, от мен вече не можеха да отрежат нищо.

Тя спусна ръка и разтвори пръсти. Вторачи се в ликьорената чаша, сетне внимателно я остави на масата.

— Анджела, какво не беше наред с маймуната? — попитах аз.

Тя не отговори.

В очите ѝ танцуваха образи от пламъците на свещите. Сериозното ѝ лице приличаше на каменно светилище на мъртва богиня.

Повторих въпроса си.

Когато най-после Анджела проговори, гласът ѝ не беше по-силен от шепот.

— Не беше маймуна.

Знаех, че съм я чул правилно, но въпреки това в думите ѝ нямаше смисъл.

— Не е била маймуна? Но нали каза...

— Приличаше на маймуна.

— Приличаше?

— И, разбира се, беше маймуна.

Напълно объркан, не казах нищо.

— И беше, и не беше — промълви тя. — И това не ѝ беше наред. Анджела не изглеждаше съвсем на себе си.

Започнах да се питам дали фантастичната ѝ история съдържа повече въображение, отколкото истина и дали Анджела съзнава разликата.

Тя се обърна към мен и ме погледна в очите. Вече не беше грозна, а отново хубава. Лицето ѝ беше пепеляво и изпъстрено със сенки.

— Може би не трябваше да ти се обаждам. Бях разстроена заради смъртта на баща ти. Не разсъждавах трезво.

— Каза, че било необходимо да знам... за да се защитя.

Анджела кимна.

— Да, така е. Трябва да знаеш. Висиш на много тънък косъм. Трябва да знаеш кой те мрази.

Протегнах ръка към нея, но тя не я докосна.

— Анджела — казах умолително. — Искам да знам какво всъщност се е случило с родителите ми.

— Мъртви са. Отидоха си. Аз ги обичах, Крис. Обичах ги като приятели, но вече ги няма.

— И все пак трябва да знам.

— Ако мислиш, че някой е длъжен да плати за смъртта им... тогава трябва да знаеш, че това няма да стане. Не, и докато си жив. И докато другите са живи. Дори да научиш част от истината, никой няма да плати. Каквото и да се опитваш да направиш.

Осъзнах, че съм дръпнал ръка и свил пръстите си в юмрук.

— Ще видим — отговорих след кратко мълчание.

— Тази вечер напуснах работата си в „Милосърдие“. — Съобщавайки тази тъжна новина, Анджела сякаш се смали, докато заприлича на дете в дрехи на възрастен. Отново се превърна в момичето, което бе носило чай с лед, лекарства и възглавници на парализираната си майка. — Вече не съм медицинска сестра.

— Какво ще правиш сега?

Тя не отговори.

— Винаги си искала да бъдеш медицинска сестра — напомних ѝ аз.

— Вече няма смисъл. Да превързвам рани по време на война е жизненоважна работа, но в разгара на последната битка между

доброто и злото е глупаво. Освен това се променям. Не виждаш ли?

Не виждах.

— Променям се. Ставам различна. Друга Анджела. Такава, каквато не искам да бъда. Нещо, за което не смея да си помисля.

Все още не знаех как да възприема апокалиптичните ѝ приказки. Дали това беше логична реакция към тайните на Форт Уайвърн или последица от лично отчаяние, породено от загубата на съпруга ѝ?

— Ако настояваш да знаеш за какво става дума, щом разбереш, няма да ти остане нищо друго, освен да седнеш, да пиеш любимото си питие и да чакаш края.

— Настоявам.

— Тогава предполагам, че е време да ти кажа — видимо разколебана рече Анджела. — Но... Крис, това ще разбие сърцето ти.

Тъгата удължи чертите на лицето ѝ.

— Мисля, че трябва да знаеш — повтори тя, — но това ще те съсипе.

Анджела се обърна и прекоси кухнята. Тръгнах след нея.

Тя ме спря.

— Ще трябва да запали лампите, за да взема онова, което ми е необходимо. По-добре чакай тук. Аз ще донеса всичко.

Наблюдавах я, докато си проправяше път в тъмната трапезария. Влезе в хола, запали лампата и се скри от погледа ми.

Неспокойно обиколих стаята, в която бях принуден да остана. Мислите ми бяха объркани. Що за животно беше онова същество — маймуна и същевременно нещо друго? И точно това не ѝ било наред. Такива неща имаха смисъл само в света на Луис Карол, в който Алиса бе попаднала във вълшебната заешка дупка.

Отново се приближих до задната врата и проверих резето. Беше спуснато.

Дръпнах пердето и се вгледах в нощта. Не видях Орсън.

Клоните на дърветата се поклащаха. Вятърът се завръщаше.

Лунната светлина се движеше. Времето явно се променяше. Докато вятърът гонеше дрипави облаци пред лицето на луната, в нощния пейзаж сякаш пробягна сребристо сияние. Всъщност се мърдаха пъстрите сенки на облаците, а движението на светлината беше само илюзия. Въпреки това задният двор се преобрази в зимен поток и светлината започна да ромоли като вода, течаща под лед.

Отнякъде в къщата се чу кратък вик — слаб и самотен като самата Анджела.

13.

Викът беше толкова краткотраен и приглушен, че вероятно не бе по-реален от движението на лунната светлина в задния двор, само звук на призрак, обитаващ стая. Подобно на маймуната, в същото време не беше и звук.

Пердето на вратата се изплъзна от пръстите ми и безшумно закри стъклото. Отнякъде в къщата се разнесе приглушено тупване, което разтресе стените.

Вторият вик беше по-кратък и по-слаб от първия, но бе непогрешимо стенание на болка и ужас.

Може би Анджела бе паднала от някой висок стол и бе навехнала глезена си. Може би бях чул само вятъра и птиците в стрехите. А луната е направена от сирене и небето — от шоколад със звезди от захар.

Повиках Анджела.

Тя не отговори.

Къщата не беше толкова голяма, че да не ме чуе. Мълчанието й беше зловещо.

Ругаейки тихо, извадих пистолета от джоба на якето си. Вдигнах го към светлината на свещите, отчаяно търсейки предпазителя.

Намерих само едно лостче — вероятно онова, което ми беше нужно. Натиснах го и от дупчицата под дулото блесна силен лъч червена светлина, който нарисува ярка точка на вратата на хладилника.

Баща ми бе искал оръжие, с което да могат да боравят дори кротките професори по литература, и бе платил допълнително пари за лазерен мерник. Добър човек.

Макар да не разбирах много от пистолети, знаех, че някои модели имат системи „безопасно действие“ и единственото вътрешно предпазно устройство се освобождава, когато се натисне спусъка и след изстрела отново се заключва. Може би този „Глок“ беше такъв. В противен случай или нямаше да мога да възпроизведа изстрел, когато се изправех срещу нападателя, или суетейки се панически, щях да се прострелям в крака.

Не ми хареса факта, че ръцете ми треперят, но нямах време за дихателни упражнения или за медитация, за да се успокоя.

Не бях обучен за тази работа, но нямаше кой друг да я свърши. Признавам, хрумна ми да избягам, да се кача на велосипеда, да се скрия на безопасно място и да се обадя анонимно на полицията. Но после нямаше да мога да се погледна в огледалото, нито да срещна очите на Орсън.

Докато вървях към отворената врата на трапезарията, си помислих да пхна пистолета обратно в джоба и да извадя нож от чекмеджето, което ми бе показала Анджеला.

Разумът надделя. Не бях по-опитен с ножовете, отколкото с пистолетите.

Пък и да използваш нож, да разрязваш и изкормяш друго човешко същество, изисква по-голяма безмилостност, отколкото да натиснеш спусък. Предполагах, че мога да сторя каквото е необходимо, ако животът ми — и този на Анджеला — бе изложен на опасност, но не изключвах вероятността да съм по-пригоден към сравнително сухата работа да стрелям, отколкото мократа да наръгам някого, където има личен контакт. В отчаяна схватка всяко трепване може да се окаже фатално.

Когато бях тринайсетгодишен, имах сили да гледам какво става в крематориума. Но сега, години по-късно, още не бях готов да наблюдавам по-мрачното представление в залата за балсамиране.

Бързо прекосих стаята и отново повиках Анджеला. Тя пак не отговори.

Нямаше да я викам трети път. Ако в къщата наистина имаше натрапник, само щях да издам местоположението си, ако продължавах да викам Анджеला.

Не спрях да угася лампата в хола, а минах далеч от нея и извърнах лице.

Присвивайки очи от парещия дъжд от светлина, аз погледнах през отворената врата на кабинета. Там нямаше никого.

Вратата на тоалетната беше открехната. Отворих я. Не беше необходимо да запалвам лампата, за да разбера, че и там е празно.

Чувствайки се като гол без шапката, която остана на масата в кухнята, угасих осветлението във фойето. Възцари се блажен мрак.

Надникнах към площадката, където тъмните стълби се виеха и изчезваха нагоре. Доколкото виждах, на горния етаж не светеха лампи и това беше чудесно за мен. Привикналите към мрака очи бяха най-голямото ми предимство.

Клетъчният телефон беше закачен на колана ми. Тръгнах нагоре по стълбите и се замислих дали да не се обадя в полицията.

Но след като не се бях явил на срещата, Луис Стивънсън може би ме търсеше. В такъв случай самият шеф щеше да отговори на обаждането. Вероятно гологлавият с обещата също щеше да се включи в издирването.

Мануел Рамирес не можеше да ми помогне, защото беше дежурен и трябваше да стои в участъка. Не исках да търся друг полицай. Шефът Стивънсън може би не беше единственото корумпирано ченге в Мунлайт Бей. Вероятно всеки полицай, с изключение на Мануел, беше замесен в този заговор. Всъщност, макар да бяхме приятели, не можех да имам доверие и на Мануел, докато не узнаех повече за тази история.

Качвах се по стъпалата, стискайки с две ръце пистолета, готов да натисна лостчето на лазерния мерник, ако някой помръднеше. Непрекъснато си напомнях, че да се правя на герой, означава да се опитам да не застрелям Анджеला по грешка.

Стигнах до площадката и се обърнах. Видях, че на горното стълбище е още по-тъмно. Светлината от хола не проникваше дотам. Качих се бързо и безшумно.

Сърцето ми ускори оборотите, но се изненадах, че не препуска като обезумяло. До вчера не можех да си представя, че бих се приспособил толкова бързо към перспективата за предстоящо насилие. Започнах да забелязвам в себе си обезпокоителен *ентузиазъм* по отношение на опасността.

В коридора на горния етаж имаше четири врати. Трите бяха затворени. Последната — най-отдалечената от стълбището — беше откrehната и отвътре се процеждаше слаба светлина.

Не исках да минавам покрай трите затворени стаи, без да се уверя, че са пусти. Гърбът ми щеше да бъде уязвим.

Имайки предвид заболяването ми обаче и особено колко бързо очите ми щяха да започнат да парят и сълзят, когато бъдат изложени на ярка светлина, можех да претърся помещенията само с пистолета в

дясната ръка и фенерчето в лявата. Това щеше да бъде неудобно, отнемащо време и опасно. Влезех ли в някоя стая, колкото и ниско да се навеждах и колкото и бързо да се движех, фенерчето мигновено щеше да издаде местоположението ми на всеки евентуален нападател, преди да го открия с тесния лъч.

Най-голямата ми надежда беше да заложа на силните си страни, което означаваше да използвам мрака и да се слея със сенките. Движейки се с рамото напред и оглеждайки се в двете посоки, не издавах звук. Къщата също мълчеше.

Втората врата вляво беше открехната и тясната осветена пролука разкриваше част от стаята. Бутнах вратата с дулото на пистолета.

Спалнята. Уютна. Леглото беше старателно оправено. На креслото бе праметнат вълнен шал с весели шарки. На бюрото искреше колекция от старинни шишенца за парфюм.

Една от нощните лампи светеше. Крушката не беше силна и абажурът от кариран плат не пропускаше много светлина.

Не видях Анджела.

Вратата на дрешника беше отворена. Вероятно Анджела се бе качила горе да вземе нещо оттам. Не видях нищо друго, освен окачени дрехи и кутии с обувки.

Вратата на банята в съседство беше открехната и вътре беше тъмно. За всеки, който би се спотайвал там, аз бях идеална, добре осветена мишена. Бутнах я и тя се отвори без съпротива.

Миризмата ме спря и не ми позволи да прекрача прага.

Светлината на нощната лампа не озаряваше пространството пред мен и аз извадих фенерчето с формата на писалка. Лъчът се плъзна по червена локва кръв на белите плочки на пода. Стените бяха опръскани с алени струи.

Анджела Фериман лежеше безжизнена на пода. Главата ѝ беше отпусната назад над ръба на тоалетната чиния. Очите ѝ бяха широко отворени, изцъклени и безизразни като на мъртвата чайка, която веднъж бях намерил на плажа.

На пръв поглед ми се стори, че гърлото ѝ е прерязано няколко пъти с недотам остър нож. Не можех да я гледам нито отблизо, нито твърде дълго.

Миризмата не беше само на кръв. Умирайки, Анджела се бе изпуснала. Силната воня ме блъсна в носа.

Двукрилият прозорец беше отворен. Беше достатъчно голям, за да осигури бягството на убиеца, който би трябвало да е опръскан с кръвта на жертвата си.

Вероятно Анджела бе оставила прозореца отворен. Ако отдолу беше покривът на верандата, убиецът лесно би влязъл и се измъкнал по този път.

Орсън не бе излял, но този прозорец гледаше към предната част на къщата, а кучето беше отзад.

Ръцете на Анджела бяха отпуснати от двете страни на тялото и почти скрити в ръкавите на вълнената жилетка. Изглеждаше толкова невинна. Сякаш бе дванайсетгодишна.

През целия си живот се бе посвещавала на другите. Сега някой, пренебрегвайки безкористното ѝ себераздаване, жестоко бе отнел онова, което беше останало от нея.

Изтерзан и разтреперан, без да мога да се овладее, аз извърнах очи.

Не бях отишъл пръв при Анджела, за да я затрупам с въпроси. Не бях я докарал до този ужасен край. Тя ми се беше обадила и макар да бе използвала телефона в колата си, някой знаеше, че устата ѝ трябва да бъде затворена незабавно и завинаги. Може би онези безлики заговорници бяха решили, че отчаянието ѝ я прави опасна. Анджела бе напуснала работата си в болницата. Чувстваше, че няма причина да живее. И беше ужасена, че се *променя*, каквото и да означаваше това. Жена, която няма какво да губи. Неконтролируема. Щяха да я убият дори ако не бях реагирал на обаждането ѝ.

Въпреки това се чувствах виновен и стоях там затаил дъх.

Последва пристъп на гадене, което премина през стомаха ми на малки вълни като дебела хлъзгава змиорка, после изплава в гърлото и едва не се надигна в устата. Преглътнах го.

Трябваше да се махна оттам, но не можех да помръдна. Бях направо смазан от товара на ужаса и вината.

Дясната ми ръка висеше отстрани на тялото, опъната като отвес от тежестта на пистолета. Фенерчето в лявата рисувахе назъбени щрихи върху стената.

Не бях в състояние да разсъждавам ясно. Мислите ми бяха объркани като преплетени водорасли, изхвърлени от тинест прилив. Телефонът на най-близкото нощно шкафче иззвъня.

Стоях на разстояние от него. Имах странното чувство, че се обажда онзи тип, който бе оставил съобщение на моя телефонен секретар, и ще се опита да открадне нещо жизненоважно от мен с дишането си на ловджийска хрътка, сякаш душата ми можеше да бъде изсмукана от тялото и изтеглена по отворената телефонна линия. Нямах желание да чуя тихото му, странно, немелодично тананикане.

Когато най-последно телефонът млъкна, съзнанието ми сякаш се проясни от пронизителния звън. Угасих фенерчето, пуснах го в джоба, вдигнах пистолета и осъзнах, че някой е запалил лампата в коридора на горния етаж.

Бях предположил, че съм сам в къщата с тялото на Анджеला. Грешах. Убиецът още беше тук и чакаше в коридора при стълбището.

Не можеше да се е измъкнал през спалнята, защото диря от кръв би отбелязала минаването му по кремавия килим. Но защо би избягал от горния етаж, само за да се върне почти веднага през някоя врата или прозорец на приземния?

Ако след като се бе измъкнал, бе променил решението си, че оставя потенциален свидетел и се беше върнал да се справи с мен, той не би запалил лампата, за да извести присъствието си. Би предпочел да ме изненада.

Предпазливо, присвивайки очи срещу светлината, излязох в коридора. Беше пуст.

Трите врати, които бяха затворени, когато дойдох, сега бяха широко разтворени. Стаите зад тях бяха отблъскващо ярко осветени.

14.

Подобно на кръв от рана, от долната част на къщата бликна тишина и нахлу в коридора горе. После се извиси звук, но отвън. Пронизителното свистене на вятъра под стрехите.

Водеше се странна игра. Не знаех правилата. Нито самоличността на противника ми. Бях прецакан.

Щракнах електрическия ключ на стената и коридорът потъна в успокояващ мрак, на фона на който светлините в трите отворени стаи се откроиха още по-ярко.

Искаше ми се да хукна към стълбите. Да слеза и да избягам оттам. Но този път не смеех да оставя зад гърба неизследвани пространства. Щях да свърша като Анджела. С прерязано гърло.

Най-добрият ми шанс да остана жив беше да запазя спокойствие. Да разсъждавам. Да се приближавам предпазливо към всяка врата. Бавно, сантиметър по сантиметър, да изляза от къщата. Да се уверя, че гърбът ми е защитен на всяка стъпка по пътя.

Отворих по-широко очи, заслушах се по-внимателно, не чух нищо и се придвижих към вратата на стаята срещу спалнята. Не прекрачих прага, а останах в сенките, използвайки лявата ръка, за да засенча очите си от ярката светлина на тавана.

Стаята можеше да бъде детска, ако Анджела бе имала дъщеря или син. Но там имаше шкаф с инструменти и множество чекмеджета, висок стол с облегалка и два работни тезгяха. Това помещение беше посветено на любимото ѝ занимание — изработка на кукли.

Погледнах в коридора. Все още бях сам.

Продължавай да се движиш. Не бъди лесна мишена.

Отворих широко вратата на стаята с инструментите. Никой не се криеше зад нея.

Бързо се вмъкнах в ярко осветеното помещение, като се движех с гръб към стените.

Анджела правеше хубави кукли и на лавиците на шкафа в далечния ъгъл имаше трийсетина от тях. Произведенията ѝ бяха облечени в костюми, изискващи богато въображение и усилен труд.

Анджела бе ушила сама дрехите: каубойски, моряшки, бални рокли... Но най-удивителното в куклите бяха лицата им. Всяка глава беше изваяна с търпение и истински талант и бе изпечена в пещта в гаража. Някои бяха от неглазиран матов порцелан. Други — глазирани и бели. Всички бяха изрисувани на ръка толкова внимателно, че лицата им изглеждаха като живи.

С течение на годините Анджела бе продала някои от куклите си и подарила други. Останалите явно бяха любимите ѝ, с които не бе искала да се раздели. Въпреки обстоятелствата и дебнейки дали някой психопат няма да се приближи към мен с нож в ръката, аз видях, че всяко лице е неповторимо — сякаш Анджела не само бе изработвала кукли, но и си беше представяла лицата на децата, които никога не бе носила в утробата си.

Угасих осветлението на тавана, оставяйки само лампата на работния тезгях. Във внезапно спусналия се мрак куклите сякаш се раздвижиха на лавиците, приготвяйки се да скочат на пода. Нарисуваните им очи — някои блеснали от отразена светлина, други с вторачен мастиленочерен поглед — изглеждаха бдителни и съсредоточени.

Побиха ме тръпки. Страхотно.

Това бяха само кукли. Не представляваха заплаха за мен. Върнах се в коридора, насочвайки пистолета ту наляво, ту надясно. Нямаше никой.

Следващото помещение от тази страна на коридора беше банята. Макар и присвил очи, за да се предпазя от блясъка на порцелана, стъклото, огледалата и жълтите керамични плочки, аз видях какво има във всеки ъгъл. Никой не ме чакаше там.

Когато протегнах ръка да угася лампите в банята, зад мен се чу шум. От спалнята. Припряно стържение като нокти по дърво. С крайчеца на окото си съзрях движение.

Обърнах се рязко по посока на звука и вдигнах пистолета, сякаш знаех какво, по дяволите, става, подражавайки на Уилис, Сталоун, Шварцнегер, Истууд и Кейдж от стотиците филмови екшъни. Очаквах да видя огромна фигура, умопомрачени очи, вдигната ръка и извисен в дъга нож, но все още бях сам в коридора.

Движението, което бях забелязал, беше от затварянето на вратата на спалнята отвътре. В смаляващата се пролука от светлина между

затварящата се врата и касата една изкривена сянка се извиси застрашително, огъна се и се смали. Вратата се затвори с плътен звук, сякаш бе врата на трезор в банка.

Когато излязох, спалнята беше пуста и никой не бе минавал покрай мен, докато бях в коридора. Там можеше да бъде единствено убиецът, при това само ако се беше върнал през прозореца на банята и през покрива на верандата, където се е спотайвал, когато открих трупа на Анджеला.

Но ако отново беше в спалнята, убиецът не можеше да е минал покрай мен преди минути, за да запали лампите на втория етаж. Тогава имаше двама неканени гости. Бях хванат в капан между тях.

Да продължа ли напред или да се върна? Скапан избор. И в двете посоки ме дебнеше опасност.

Сигурно очаквах, че ще хукна към стълбите. Но беше безопасно да сторя неочакваното, затова без колебание се втурнах към спалнята. Не си направих труда да превъртя валчестата дръжка, а с всичка сила ритнах вратата, като държах пистолета пред себе си, готов да изстрелям четири-пет куршума във всичко, което помръднеше.

Бях сам.

Лампата на нощното шкафче още светеше. На килима нямаше кървави стъпки, така че никой не можеше да е влизал тук от оплисканата с кръв баня и после да се е върнал отново отвън, по същия маршрут, за да затвори вратата към коридора.

За всеки случай погледнах в банята. Този път оставих фенерчето в джоба си, като разчитах на притока от оскъдна светлина от лампата в спалнята, защото не исках отново да видя всички ужасяващи подробности. Двукрилият прозорец беше отворен. Миризмата беше противна както преди две минути. Тялото, отпуснато над тоалетната чиния, беше на Анджеला. Макар да бе милостиво скрита от мрака, аз забелязах, че устата ѝ е широко отворена, сякаш от изумление, а очите — немигащи.

Обърнах се и нервно погледнах към коридора. Никой не бе влязъл след мен през отворената врата.

Озадачен, се върнах в средата на спалнята.

Течението от прозореца в банята беше достатъчно силно, за да затвори вратата на спалнята. Пък и никое въздушно течение не хвърлило изкривената сянка, която бях зърнал.

Макар че пространството под леглото може би беше достатъчно голямо, за да скрие човек, той би трябвало да бъде притиснат между пода и пружините, а летвите на рамката — впити в гърба му. Пък и никой не можеше да се е шмугнал там, преди да вляза в стаята.

През отворената врата виждах дрешника, който явно не бе приютил натрапник. Но за всеки случай погледнах по-отблизо. Светлината на фенерчето с формата на писалка разкри достъп до тавана. Дори до капака да имаше стъваема стълбичка, никой не можеше да се изкачи бързо като паяк и сетне да прибере стълбичката за две-три секунди — времето, за което бях нахлул в спалнята.

От двете страни на леглото имаше прозорци с пердета. Оказа се, че и двата са заключени отвътре.

Убиецът не бе излязъл оттам, но вероятно аз можех да го направя. Не исках да се връщам в коридора.

Без да изпускам от поглед вратата на спалнята, се опитах да отворя единия прозорец. Рамката беше залепнала от боята. Прозорците бяха френски, с дебели рамки, затова не можех лесно да счупя някое стъкло и да изляза оттам.

Бях с гръб към банята. Изведнъж почувствах, че паяци лазят по гърба ми. Представих си Анджеला — но вече не простряна до тоалетната чиния, а застанала зад мен. Кръвта ѝ капе, а очите ѝ са ярки и безизразни като сребърни монети. Очаквах да чуя как раната в гърлото ѝ клокочи, докато се опитва да каже нещо.

Обърнах се, треперещ от страх, но Анджеला не беше зад мен. Горещата въздишка на облекчение, която се изтръгна от мен, доказва колко сериозно съм завладян от това фантастично очакване.

Още бях в неговия плен, защото очаквах да чуя, че Анджеला ще се изправи в банята. Тъгата ми от нейната смърт беше изместена от страх за собствения ми живот. Анджеला вече не беше човек за мен. Тя беше предмет, самата смърт, чудовище, стряскащо напомняне, че всички умираме, гнием и се превръщаме в прах. Срамувах се да кажа, че малко я мразех, защото се бях почувствал длъжен да се кача горе и да ѝ помогна. Но я ненавиждах, защото ме бе поставила в това в това неприятно положение. Мразех и себе си, че ненавиждах нея, моята любима медицинска сестра. Мразех я и защото ме беше накарала да се ненавиждам. Тази хлъзгава емоционална спирала всъщност не се

отнасяше толкова до омраза, колкото до паника, но въпреки това включваше ненавист.

Понякога няма по-мрачно място от собствените ни мисли: безлунната нощ на съзнанието.

Ръцете ми бяха лепкави. Прикладът на пистолета беше хлъзгав от студена пот.

Престанах да гоня духове и с нежелание се върнах в коридора. Там ме чакаше кукла.

Беше най-голямата от колекцията на Анджеа, висока почти шейсет сантиметра. Седеше на пода с разкрасени крака и ме гледеше на светлината, проникваща през отворената врата от единствената стая, която още не бях разгледал — онази срещу банята. Ръцете ѝ бяха протегнати и на тях висеше нещо.

Това не беше хубаво.

От пръв поглед разбирам, когато нещо не е наред и това беше много, много лошо.

Във филмите появата на кукла неизбежно е последвана от драматично нахлуване на огромен зъл тип. С черна маска. Или с качулка. Понесъл резачка, пушка-помпа или брадва, достатъчно голяма да обезглави тиранозавър.

Погледнах към стаята с инструментите, която още се осветяваше от слабата светлина на настолната лампа. Там не се спотайваше неканен гост.

Отидох в банята. Беше пуста. Налагаше ми се да я използвам, но моментът не беше подходящ.

Приближих се до куклата, която беше облечена в черни джинси, черна фланелка и черни маратонки. Предметът в ръцете ѝ беше морскосиня шапка с две думи, избродирани с рубиненочервен конец над козирката:

ЗАГАДЪЧНИЯ ВЛАК

За миг ми се стори, че прилича на моята. После видях, че наистина е моята шапка, която бях оставил долу, на кухненската маса.

Погледнах към стълбището, сетне към отворената врата на единствената стая, която не бях претърсил, очаквайки неприятности от

едната или от другата страна, и грабнах шапката от малките порцеланови ръце. Сложих я на главата си.

При подходяща светлина и обстоятелства всяка кукла може да има свръхестествен или зъл вид. Тази беше различна, защото нито една черта на порцелановото ѝ лице не ме порази като зловеща, но въпреки това по гърба ми полазиха тръпки.

Онова, което ме уплаши, не беше странното ѝ лице, а познатият вид: куклата имаше моето лице. Сякаш аз бях позирал, за да го изваят.

Бях развълнуван и същевременно уплашен. Анджела ме обичаше достатъчно, за да пресъздаде чертите ми, да ме обезсмърти с обич в едно от творенията си и да го запази на лавиците с любимците си. Но неочакваната среща със собствения ми образ събуди първични страхове — сякаш можех да докосна този фетиш и мигновено да намеря ума и душата си, затворени в него, а някакъв зъл дух, преди това парализиран в куклата, да изскочи и да се настани в плътта ми. Радостен, че се е освободил, той щеше да се втурне в нощта, за да разбива черепи на девственици и да яде сърца на бебета, скрит в моето тяло.

Обикновено се забавлявам с буйното си въображение. Боби Халоей подигравателно го нарича „циркът с триста арени в съзнанието ти“. Това е качество, наследено от мама и татко, които бяха достатъчно интелигентни, за да съзнават колко малко знаят, достатъчно любознателни, за да не престават да учат и достатъчно възприемчиви, за да разбират, че всички неща и събития съдържат неограничени възможности. Когато бях дете, те ми четяха стиховете на А. А. Милн и на Беатрикс Потър, и — убедени, че съм преждевременно развит — на Доналд Джъстис и Уолъс Стивънс. Оттогава въображението ми винаги кипеше от образи от онези стихове: от десетте розови пръста на крака на Тимъти Тим до светулките, гърчещи се в кръвта. При необичайни обстоятелства — като тази нощ на откраднати трупове — въображението ми е твърде буйно и в цирка с триста арени в съзнанието ми всички тигри дебнат да убият дресьорите си и всички клоуни крият касапски ножове и зли сърца под широките дрехи.

Движи се.

Остава още една стая. Провери я, пази гърба си, после веднага слез долу.

Поради суеверие, отбягвайки допира с куклата с моето лице и стъпвайки далеч от нея, се приближих до отворената врата на стаята срещу банята. Спалня за гости. Семпло обзаведена.

Наведох глава и присвих очи от блясъка на лампата на тавана, но не видях никого. Леглото имаше странична преграда и табла, под които беше пъхната завивката, така че пространството отдолу се виждаше.

Вместо гардероб в стаята имаше продълговато орехово бюро с редици чекмеджета и огромен шкаф с две високи врати. Пространството зад тях беше достатъчно голямо, за да скрие възрастен мъж със или без резачка.

В спалнята за гости ме чакаше още една кукла. Седеше в средата на леглото и беше с моето лице, но на ярката светлина не можах да видя добре какво държи в протегнатите си розови ръце.

Угасих осветлението на тавана. Остана да ме води само лампата на нощното шкафче.

Влязох гърбом в спалнята за гости, готов да отговоря с изстрели на всеки, който се появи в коридора.

Шкафът попадна в ъгъла на полезрението ми. Ако вратите започнеха да се отварят, лазерният мерник нямаше да ми е необходим, за да пробия в тях дупки с няколко деветмилиметрови куршума.

Блъснах се в леглото и погледнах куклата. Във всяка от обърнатите ѝ нагоре длани имаше по едно око. Не нарисувано. Не стъклено. Човешко.

Вратите на шкафа висяха неподвижно на пантите.

В коридора не се движеше нищо, освен времето.

Бях безжизнен като пепел в урна, но животът продължаваше в мен: сърцето ми биеше силно като никога дотогава и не само ускоряваше оборотите, но и се мятеше панически в клетката си от ребра.

Отново погледнах жертвоприношението от очи, които изпълваха малките порцеланови ръце на куклата. Кръвясали кафяви очи, млечнобели и влажни, стряскащи и стреснати от голотата си. Знаех, че едно от последните неща, които бяха видели, е бял микробус, спиращ да качи стопаджия. И после — мъж с обръсната глава и перлена обеща.

Но въпреки това бях убеден, че тук, в къщата на Анджела, не бях преследван от същия онзи гологлав човек. Тази смешна игра на

криеница не беше в неговия стил. Той предпочиташе агресивни и брутални действия.

Имах чувството, че бях влязъл в санаториум за млади социопати, където психянали деца бяха завзели по жесток начин властта от болногледачите си и зашеметени от свободата, се бяха развихрили в игрите. Сякаш чувах сподавения им смях в другите стаи. Зловещ, смразяващ кикот, заглушен зад малки студени ръце.

Отказах да отворя вратичките на шкафа.

Бях дошъл тук да помогна на Анджела, но тя вече не се нуждаеше от това. Единственото ми желание беше да сляза долу, да се измъкна навън, да се кача на велосипеда и да избягам.

Тръгнах към вратата и в същия миг лампите угаснаха. Някой бе изключил бушоните.

Мракът беше толкова непрогледен, че дори аз не се чувствах добре. На прозорците имаше тежки завеси и млечнобялата луна не можеше да намери пролуки, през които да се прокрадне. Абсолютна тъма.

Втурнах се слепешком към вратата. После се насочих встрани от нея, защото бях завладян от убеждението, че в коридора има някой и на прага ще се натъкна на остър нож.

Застанах с гръб към стената на спалнята и се послушах. Затаих дъх, но не можах да успокоя сърцето си, което блъскаше като птица в клетка, и се почувствах предаден от собственото си тяло.

Но въпреки паническите удари на сърцето ми чух скърцането на пантите. Вратите на шкафа се отваряха.

Исусе!

Това беше молитва, не ругатня. Или може би и двете.

Отново стиснах пистолета с две ръце и се прицелих там, където мислех, че са големите врати на шкафа. Сетне размислих и насочих дулото десетина сантиметра наляво. Само за да го преместя веднага пак вдясно.

Загубих ориентация в пълния мрак. Вероятно щях да уцеля вратите, но не можех да бъда сигурен, че ще изстрелям куршума точно в пространството между тях. Първият изстрел беше най-важен, защото проблясъкът от дулото щеше да издаде местоположението ми.

Не можех да рискувам да стрелям напосоки. Порой от куршуми сигурно щеше да очисти негодника, но имаше вероятност само да го

раня и по-лошо — да го ядосам.

Какво щях да правя, когато патроните свършеха?

Какво?

Започнах да се промъквам боязливо по коридора, рискувайки сблъсък там, но това не стана. Прекрачих прага и затворих вратата на спалнята за гости, оставяйки я между себе си и онзи, който бе излязъл през вратите на шкафа. Изскърцването на пантите не беше въображаемо, а реално.

Осветлението на долния етаж беше свързано с отделно електрическо табло. На стълбището в дъното на тъмния коридор блесна светлина.

Вместо да чакам да видя кой ще изскочи от спалнята за гости, хукнах към стълбите.

Чух, че зад мен се отвори врата.

Задъхан, взимайки по две стъпала наведнъж, стигнах почти до площадката, когато покрай мен прелетя главата на куклата с моето лице и се разби в стената пред мен.

Стреснат, вдигнах ръце, за да предпазя очите си. Остро парче порцелан се плъзна по лицето и гърдите ми.

Стъпих с десния си крак върху заобления ръб на стъпало и се подхлъзнах. Едва не паднах. Политнах напред и се блъснах в стената на площадката, но запазих равновесие.

Стъпвайки по парчета от порцелановия си лик, рязко се обърнах, за да се изправя лице в лице с нападателя си.

Обезглавеното тяло на куклата, облечено в черно, летеше към мен. Наведох се и торсът профуча над главата ми и се блъсна в стената зад мен.

Вдигнах глава и насочих пистолета към тъмната горна част на стълбището, но нямаше по кого да стрелям. Сякаш куклата сама бе откъснала главата си, за да я запокити към мен и после се бе метнала по стълбите.

Лампите долу угаснаха.

В непрогледния мрак се разнесе миризма на изгоряло.

15.

Проправяйки си път пипнешком, най-после намерих перилата. Вкопчих се в гладкото дърво с изпотената си ръка и започнах да слизам по стъпалата, водещи към преддверието.

Имах усещането, че мракът се увива и гърчи като змия около мен. После осъзнах, че усещам не мрака, а въздуха: нагоре по стълбището се носеха серпентини от горещи талази.

Миг по-късно отделни струйки, после спирали и накрая огромна пулсираща маса дим с противна миризма обгърна стълбите. Идваше отдолу. Беше невидим, но осезаем и ме погълна, както гигантска морска вълна поглъща гмуркач. Кашляйки, давейки се и опитвайки се да дишам, смених посоката с надеждата да избягам през някой прозорец на втория етаж, макар и не през банята, където лежеше Анджела.

Върнах се на площадката, изкачих три-четири стъпала и спрях. С парещи от дима и изпълнени със сълзи очи видях горе пулсираща светлина.

Пожар.

Бяха запалени два огъня — един на горния и друг на долния етаж. Онези невидими психопати бяха погълнати от безумната си игра и изглежда бяха *много*. Спомних си за истинския взвод от преследвачи, които сякаш изникнаха от земята около погребалния дом, все едно Санди Кърк притежаваше способността да възкресява мъртвите.

Отново слязох долу и се втурнах към единствената надежда за живителен въздух — по всяка вероятност в най-ниските части на сградата. Пушекът и изгорелите газове се вдигат нагоре, защото огънят изсмуква по-хладния въздух в основата си, за да се подхранва.

Всяко вдишване предизвикваше спазматична кашлица, засилваше усещането, че се задушавам и усилваше паниката ми, затова затаих дъх, докато стигнах до преддверието. Там паднах на колене, проснах се на пода и установих, че мога да дишам. Въздухът беше горещ и имаше тръпчив мирис, но тъй като всичко е относително,

изпитах по-голяма наслада, отколкото от свежия въздух, разнасящ се от повърхността на Тихия океан.

Не останах дълго да лежа там и да се упражнявам да дишам. Поколебах се само докато поема няколко пъти дълбоко въздух, за да прочистя задръстените си дробове и да събера достатъчно слюнка, за да изплюя част от саждите в устата си.

После вдигнах глава, за да проверя въздуха и да разбера каква е дълбочината на безопасната зона. Не беше много дълбока. Десет-петнайсет сантиметра. Но този плитък басейн трябваше да ми бъде достатъчен, докато намеря изход от къщата. Ако обаче се подпалеше мокетът, безопасната зона щеше да престане да съществува.

Лампите още не светеха. Димът беше ослепително гъст. Трескаво запълзах към мястото, където мислех, че ще намеря предната врата — най-близкият изход. Първото, с което се сблъсках в мрака, беше някакво канапе. Това означаваше, че съм минал под сводестата врата и съм влязъл в хола най-малко деветдесет градуса встрани от курса, който предполагах, че поддържам.

През сравнително чистия въздух близо до пода започнаха да минават ярки оранжеви лъчи, които осветяваха отдолу гъстите маси пушек, сякаш бяха мълнии, проблясващи застрашително над равнина. Бежовата найлонова тъкан на мокета се простираше като огромна плоска ливада от суха трева, от време на време осветявана от електрически заряди. Това тясно, поддържащо живота пространство под пушека приличаше на алтернативен свят, в който бях попаднал, след като бях минал през врата между измеренията.

Зловещите светлинни лъчи бяха отражения от огън, горящ на друго място в стаята, но не разкъсваха мрака достатъчно, за да ми помогнат да намеря изход. Ритмичните проблясъци само засилваха объркването ми и адски ме плашеха.

Не виждах огъня и можех да си въобразявам, че гори в някой далечен ъгъл на къщата. Но скоро се простих с тази утеха. Нямах смисъл да гледам ярките отражения, защото не можех да преценя дали пламъците са на сантиметри или на метри от мен, затова светлината засили безпокойството ми, вместо да ми помогне.

Или се бях натровил по-сериозно от пушека, отколкото предполагах, или огънят се разпространяваше с необикновена бързина. Подпалвачите вероятно бяха използвали бензин.

Твърдо решен да се върна в преддверието и после да намеря предната врата, отчаяно вдишвах все по-парливия въздух близо до пода и пълзах, забивайки лакти в мокета. Накрая се блъснах с чело в издаденото тухлено огнище на камината. Бях по-далеч от всякога от преддверието и не можех да си представя, че ще съумея да се вмъкна в камината и да изпълзя през комина като Дядо Коледа, който се връща при шейната си.

Зави ми се свят. Болка прониза главата ми от лявата вежда до дясната буза. Очите ми пареха от дима и се пълнеха със солена пот. Не се задушавях, но ми се гадеше от отровните изпарения, които се прокрадваха дори в по-чистия въздух близо до пода; започнах да мисля, че няма да оцелея.

Полагайки усилия да си спомня какво беше разположението на преддверието спрямо камината, пропълзах покрай огнището и завих под ъгъл навътре в стаята.

Струваше ми се абсурдно, че не ще мога да се измъкна от това място. Това не беше замък, за Бога, а скромна къща със седем стаи и две бани и дори най-умелият продавач на недвижими имоти в страната не можеше да я рекламира така, сякаш тук има достатъчно пространство, за да задоволи херцога на Уелс и свитата му.

От време на време по вечерните новини показват репортажи за хора, загинали при пожар в дома си, и човек не може да разбере защо не са успели да стигнат до някоя врата или прозорец, намиращи се на десетина крачки от тях. Освен, ако, разбира се, не са били пияни. Или дрогирани. Или достатъчно глупави да се втурнат отново в пламъците, за да спасят любимата си котка. Това може да звучи неблагоприятно от моя страна, след като тази нощ, в известен смисъл, бях спасен от котка. Но сега разбрах как хората умираха при такива обстоятелства: пушекът и мракът бяха по-дезориентиращи от наркотиците или алкохола и колкото по-дълго дишаш зловонния въздух, толкова повече се сковава разсъдъкът ти, а мислите започват да блуждаят и дори паниката не може да те накара да се съсредоточиш.

Преди малко, когато се качих по стълбите да видя какво се е случило с Анджела, се учудих колко съм спокоен и хладнокръвен въпреки заплахата от евентуално насилие. С типичната мъжка самоувереност дори почувствах известно задоволство, предвкушвайки опасността.

Каква промяна може да настъпи за десет минути! Сега, когато ми беше безпощадно ясно, че няма да се измъкна от това положение дори да притежавах половината от самоувереността на Батман, романтиката на опасността вече не ме вълнуваше.

Изведнъж нещо изпълзя от зловещия мрак, мина покрай мен и докосна врата ми. Нещо *живо*. Буйното ми въображение роди представата за Анджела Фериман, легнала по корем, възкресена от зла черна магия, как лази по пода към мен и ме целува по врата със студени, окървавени устни. Въздействието от липсата на кислород ставаше толкова осезаемо, че дори този ужасен и наелектризиращ образ не беше достатъчен, за да ме шокира и проясни съзнанието ми и аз машинално натиснах спусъка.

Слава Богу, че не уцелих, защото още докато изстрелът отекваше в хола, познах студения нос, долепен до врата ми и топлия език в ухото ми. Това беше моето единствено и неповторимо куче, верния ми другар Орсън.

— Хей, приятел... — От гърлото ми излезе само грачене.

Орсън близна лицето ми. Дъхът му миришеше като на всяко куче, но не изпитах отвращение.

Започнах трескаво да мигам, за да проясна зрението си, и червената светлина в стаята запулсира по-ярко от всякога. Но въпреки това не видях нищо, освен неясните очертания на косматата муцуна на кучето.

После осъзнах, че щом е влязъл в къщата и ме е намерил, Орсън ще ми покаже и как да изляза, преди да сме изгорели.

Събрах достатъчно сили, за да се изправа. Разтреперих се. После в гърлото ми като змиорка отново се надигна упоритото чувство за гадене, но както и преди, го потиснах.

Стиснах очи, опитвайки се да не мисля за вълната от непоносима топлина, която изведнъж ме обхвана. Протегнах ръка и сграбчих Орсън за нашияника.

Кучето държеше муцуната си близо до пода, където можеше да диша, но трябваше да затая дъх и да не обръщам внимание на дразнещия ноздрите пушек, докато то ме извеждаше от къщата. Блъснах се в някакви мебели и не се съмнявах, че нещастieto и ужасът ми го забавляваха. Праснах лице в рамката на някаква врата, но не успях да си избия нито един зъб. Въпреки това, по време на краткото

ми пътешествие, непрекъснато благодарях на Бога, че ме е подложил на изпитание с пигментна ксеродермия, а не със слепота.

Точно когато си помислих, че ще припадна, ако не се хвърля на пода да подишам чист въздух, усетих студен повей в лицето и когато отворих очи, можех да виждам. Бяхме в кухнята, докъдето огънят още не беше стигнал. Нямаше и пушек, защото вятърът, нахлуващ през отворената задна врата, издухваше всичко към трапезарията.

На масата стояха трите обредни свещи в рубиненочервени чашки, двете ликьорени чаши и отворената бутилка с кайсиево бренди. Мигайки пред тази уютна картина, аз почти повярвах, че събитията от изминалите няколко минути са били само чудовищен сън и Анджеला, жива и здрава, още увита в жилетката на мъртвия си съпруг, пак ще седне срещу мен, ще напълни чашата си и ще довърши странныя си разказ.

Устата ми беше толкова пресъхнала и мръсна, че едва не взех бутилката бренди със себе си. Но Боби Халоуей щеше да има бира и това щеше да е по-добре.

Резето на вратата в кухнята беше спуснато. Колкото и да беше умен Орсън, съмнявах се, че ще може да отвори заключена врата, за да ме спаси. Най-малкото той нямаше ключ. Явно убийците бяха избягали оттам.

Излязохме навън и се изкашлях, за да прогоня пушека от дробовете си, сетне пъгнах пистолета в джоба на якето. Нервно огледах задния двор и избърсах влажните си ръце в джинсите.

Сенките на облаците плуваха по осветената от луната морава като стада риби под сребристата повърхност на езеро.

Нищо не помръдваше, освен разклащаната от вятъра растителност.

Грабнах велосипеда и го закарах до покрития с жасмин проход. Вдигнах глава и удивен огледах къщата. Бях изумен, че не е погълната цялата от пламъците. Отвън имаше съвсем слаби белези от пожара, който бушуваше вътре. По пердетата на два от прозорците на горния етаж се виеха ярки пламъци, а от вентилационните отдушници под стрехите на покрива разцъфваха бели венчелистчета от пушек.

С изключение на воя и ропота на непрестанния вятър, нощта беше неестествено тиха. Мунлайт Бей не е голям град, но въпреки това има характерен нощен глас: няколко движещи се коли, далечна музика

от бар за коктейли или хлапе, което се учи да свири на китара, лаещо куче, свистенето на големите четки на машините за почистване на улиците, гласове на минувачи, смях на гимназисти, събрали се пред сводестата галерия на Ембаркадеро Уей, и от време на време меланхоличното изсвирване на пътническия влак, приближаващ кръстовището на Оушън Авеню... Но в този момент не се чуваше нищо. Все едно бяхме в най-мъртвешкия квартал на опустял град, намиращ се навътре в някоя пустиня.

Явно пукотът на единствения ми изстрел в хола не е бил достатъчно силен, за да привлече нечие внимание.

Минах под сенника с решетките и вдъхнах приятното ухание на жасмин. Спиците на велосипеда тихо скърцаха за разлика от сърцето ми, което блъскаше в гърдите. Забързах след Орсън към външната врата. Кучето подскочи и отвори с лапа резето — номер, който бях виждал и преди. Тръгнахме по улицата. Движихме се бързо, без да тичаме.

Провървя ни: нямаше свидетели. По улиците не минаваха коли. Нямаше и пешеходци.

Ако някой съсед ме видеше да бягам от къща, обхваната от пламъци, Луис Стивънсън можеше да реши да използва това като оправдание да ме преследва. И да ме застреля, ако окажех съпротива при ареста.

Метнах се на велосипеда, подпрях се с крак на земята и погледнах къщата. Вятърът разклащаше листата на огромните магнолии и през клоните се виждаше, че пожарът се е разпространил и на долния етаж.

Изпълнен със смесени чувства, подкарах велосипеда по паважа, отправяйки се към по-неосветена улица. Орсън припкаше до мен, дишайки шумно.

От къщата на Фериман бяхме изминали почти една пресечка, когато чух грохота на експлодиращите стъкла на прозорците, взривени от непоносимата горещина.

16.

Звезди между клоните, процеждаща се през листата лунна светлина, гигантски дъбове, живителен мрак, спокойствието на надгробни плочи — и за един от нас вечно интригуващата миризма на катерици се катерици: отново се намирахме на гробището до католическата църква „Свети Бернадет“.

Бях подпрял велосипеда на гранитен паметник, върху който имаше увенчана с ореол глава на ангел, и се бях облегал на надгробна плоча с кръст отгоре.

Няколко преки по-нататък сирените внезапно замлъкнаха, когато пожарните коли пристигнаха пред жилището на Фериман.

Не карах велосипеда по целия път до къщата на Боби Халоуей, защото бях сразен от настойчив пристъп на кашлица, който ми попречи да управлявам. И Орсън започна да залита, докато гонеше упоритата миризма на огън с поредица от силни кихавици.

Трябваше да прочистя дробовете си и затова събрах гъста хрчка с мирис на сажди и я изплюх върху плетеницата от криви коренища на най-близкия дъб с надеждата, че няма да му стане нищо. В устата си усещах отвратителен вкус, като че ли бях ял смлени брикети в бульон.

Тъй като прекара в горящата къща по-малко време от безразсъдния си господар, Орсън се съвземаше по-бързо от мен. Докато още хрчех и плюех, кучето вече обикаляше най-близките надгробни плочи и усърдно душеше, търсейки гризачи с пухкави опашки.

В паузите между две изкашляния говорех с Орсън и понякога той вдигаше благородната си черна глава и се преструваше, че слуша. Размахваше опашка да ме насърчи, но не откъсваше вниманието си от издирването на катерици.

— Какво, по дяволите, се случи в онази къща? — питах аз. — Кой я уби? Кой ми правеше номера? И какъв беше смисълът на историята с куклите? Защо просто не ми прерязаха гърлото и не ме изгориха заедно с Анджела?

Орсън разтърси глава и аз се опитах да тълкувам реакцията му. Кучето нямаше отговор на тези въпроси. Беше озадачено. Нямаше представа. Не знаеше защо не са ми прерязали гърлото.

— Мисля, че не беше заради пистолета. Искam да кажа, че бяха най-малко двама, вероятно трима, затова лесно можеха да ме надвият. И макар че ѝ прерязаха гърлото, сигурно имаха и огнестрелно оръжие. Те са отвратителни негодници, садистични убийци. Избождат очите на хората, само за да се забавляват. Много вероятно е да са носили пистолети, така че не са се уплашили от моя „Глок“.

Орсън килна глава на една страна, обмисляйки въпроса. А може би беше заради глока. Или не. Кой знае? Но какво е „Глок“, между другото? И каква е онази миризма? Прекрасна е. Прекрасно ухание. Дали е катерича пикня? Извинявай, господарю Сноу. Работа. Трябва да свърша нещо.

— Не мисля, че запалиха къщата, за да ме убият. Всъщност не ги интересуваше дали ще ме убият или не. Ако им пукаше, щяха да положат по-целенасочени усилия да го сторят. Запалиха пожара, за да прикрият убийството на Анджеа. Това беше причината, нищо друго.

Кучето ми продължи да души в захлас.

— Господи, тя беше толкова добър човек, толкова всеотдайна — горчиво добавих аз. — Не заслужаваше да умре по този начин. Изобщо не трябваше да умира.

Орсън спря да души, но само за малко. Човешко страдание. Ужасно. Нещастие, смърт, отчаяние. Но нищо не може да се направи. Така е устроен светът и човешката природа. Ужасно. Ела да търсиш катерици с мен, господарю Сноу. Ще се почувстваш по-добре.

В гърлото ми се надигна буца — не от мъчителна скръб, а от нещо по-прозаично, затова със силата на туберкулозно болен събрах храчка и посях още една черна стрида върху клоните на дъба.

— Де да беше тук Саша — продължих аз. — Питам се дали в момента ще ѝ приличам на Джеймс Дийн?

Имах чувството, че лицето ми е мазно. Избърсах го и ръката ми също стана мазна.

Сенките на поклащащите се от вятъра листа танцуваха като гробищни феи по тънките треви върху гробовете и по лъскавата повърхност на гранитните плочи.

Въпреки особената светлина видях, че дланта на ръката, с която бях докоснал лицето си, е изцапана с кръв.

— Сигурно воня до небесата.

Орсън мигновено загуби интерес към издирването на катерици и нетърпеливо изприпка до мен. Подуши обувките, краката и гърдите ми и накрая завря муцуна в якето, под мишницата ми.

Понякога подозирам, че Орсън не само разбира повече, отколкото може да се очаква от едно куче, но и има чувство за хумор и талант за сарказъм.

Издърпах муцуната му, хванах с две ръце главата му и казах:

— И ти не ухаеш на рози, приятел. Пък и що за куче-пазач си? Може би вече са били в къщата, когато пристигнах, и Анджела не е знаела това. Но защо не ги ухапа по задника, когато си тръгваха? Ако са избягали през вратата на кухнята, те са минали покрай теб. Защо не намерих банда престъпни типове да се търкалят в задния двор, изпохапани и виещи от болка?

Погледът на Орсън остана вторачен. Беше стъписан от въпроса и загатнатото обвинение. Той беше кротко куче, гонеше гумени топки, ближеше по лицето и беше философ и добър компаньон. Освен това, господарю Сноу, работата ми е да пазя бандитите да не влизат в къщата, а не да им преча да излизат. Много им здраве на бандитите. Кой ги иска наоколо? Бандити и бълхи. Да се махат.

Докато седях срещу Орсън и го гледах в очите, ме обзе чувство за нещо свръхестествено — или вероятно беше мимолетна лудост — и за миг си представих, че мога да чета *истинските* му мисли, коренно различни от диалога, който съчиних вместо него. Различни и обезпокоителни.

Свалих ръце от главата му, но той предпочете да не се извърща от мен и не наведе очи.

И аз не бях в състояние да откъсна поглед от него.

Ако спомена за това пред Боби Халоуей, той сигурно щеше да ме помисли за куку, но наистина усетих, че кучето се страхува за мен. Съжаляваше ме, защото полагах огромни усилия да не призная истинската дълбочина на болката си. Съжаляваше ме, защото не можех да призная колко силно ме плаши перспективата да остана сам. Повече от всичко обаче Орсън се страхуваше за мен, сякаш виждаше приближаващата се колесница на индийския бог Вишну, която аз не

забелязвах. Огромно бяло пламтящо колело, голямо колкото планина, което ще ме смели и превърне в прах и ще го остави да гори във въздушната си дия.

— Какво, кога, къде? — запитах гласно.

Погледът на Орсън беше напрегнат. Анупис, египетският бог с кучешката глава, пазачът на гробниците, надали е гледал по-проницателно. Това мое куче не беше Ласи, нито безгрижно пале със строго премерени движения и неизчерпаема способност за весели пакости от филмите на Дисни.

— Понякога ме плашиш — рекох аз.

Той мигна, разтърси глава, отскочи встрани и заобикаля в кръгове около надгробните плочи, като усилено душеше в тревата и падналите дъбови листа, преструвайки се, че отново е куче.

Може би си внушавах, че Орсън ме плаши. Вероятно блесналите му очи бяха огледала, в които бях видял собствените си очи, а отраженията им — истините в сърцето ми, които не желяех да погледна директно.

— Това би било тълкуването на Халоуей — казах аз.

Изведнъж Орсън започна да рови развълнувано в купчина уханни листа, още влажни от следобедното пръскане с напоителната система, зарови муцуна в тях, сякаш увлечен в издирване на трюфели, изпръхтя и затупа по земята с опашка.

Катерици. Те имат пол. Надушвам горещото им ухание на мускус, господарю Сноу. Те са тук. Бързо ела да подушиш пола на катериците.

— Озадачаваш ме — казах му.

Устата ми още имаше вкус на пепелник, но вече не ме мъчеше сатанинската кашлица. Би трябвало да мога да стигна до дома на Боби.

Преди да взема велосипеда, се изправих на колене и се обърнах към надгробната плоча, на която се бях облегал.

— Как си, Ной? Още ли почиваш в мир?

Не беше необходимо да използвам фенерче, за да прочета надписа. Бях го чел хиляди пъти и часове наред бях мислил върху името и годините под него.

НОЙ ДЖОУЗЕФ ДЖЕЙМС

5 ЮНИ 1888 — 2 ЮЛИ 1984

Ной Джоузеф Джеймс. Но не трите имена ме удивляваха, а необикновената продължителност на живота му.

Деветдесет и шест години.

Деветдесет и шест пролети, лета, есени и зими.

Напук на най-смелите очаквания вече бях живял двайсет и осем години. Ако съдбата е милостива, можеше да стигна и до трийсет и осем. Ако лекарите се окажат лоши пророци, ако законите на вероятността престанат да действат и съдбата си вземе отпуск, вероятно ще доживея и до четирийсет и осем. Едва тогава ще съм се радвал на половината живот, отреден на Ной Джоузеф Джеймс.

Не знам кой е бил, какво е правил почти цял век на земята, дали е имал само една съпруга, с която да споделя дните си, или е надживял три, дали децата му са станали свещеници или серийни убийци, и не исках да знам. Представях си, че този човек е живял богато и чудесно. Вярвах, че е пътувал много. Бил е в Борнео и Бразилия, в Гърция и в свещените земи на Шангрила, високо в планините на Тибет. Обичал е истински и в замяна също е бил обичан, бил е боец и поет, търсач на приключения и учен, музикант, художник и моряк, преплавал седем морета, човек, дръзко отхвърлял условностите. Доколкото той остава за мен само име, а инак е загадка, Ной може да бъде такъв, какъвто искам, а аз — да си представям какъв е бил дългият му живот под слънцето.

— Хей, Ной, обзалагам се, че когато си починал през 1984, погребалните агенти не са носили оръжие — промълвих аз.

Станах и се приближих до съседната надгробна плоча, на която беше подпрян велосипедът ми под бдителния поглед на гранитния ангел.

Орсън изръмжа. Изведнъж стана напрегнат и неспокоен. Главата му беше вдигната високо, а ушите — наострени. Макар че светлината беше оскъдна, явно бе успял да забележи нещо.

Проследих черния му като въглен поглед и видях висок мъж с приведени рамене, който се промъкваше между надгробните плочи. Дори в омекотените сенки забелязах, че тялото му е ръбато и ъгловато, като скелет в черен костюм, сякаш някой от съседите на Ной се бе измъкнал от ковчега си, за да му отиде на гости.

Мъжът спря до редицата гробове, където стояхме двамата с Орсън, и погледна странния предмет в лявата си ръка. Беше с

размерите на клетъчен телефон и имаше светъл екран.

Натисна копчетата и за миг из гробището се разнесе тайнствената музика на електронни звуци — различни телефонни тонове.

Луната се показва иззад един облак и непознатият доближи зеления като кисела ябълка екран към лицето си, за да види по-добре информацията, изписана там. Слабата светлина ми беше достатъчна, за да го позная. Не виждах червения цвят на косите, нито кафяво-червените му очи, но дори в профил мършавото лице и тънките устни бяха смразяващо познати: Джес Пин, помощникът на Санди Кърк.

Той не ни беше забелязал, макар да се намирахме само на трийсет-четирийсет крачки от него.

Останахме неподвижни като гранитните паметници наоколо. Орсън престана да ръмжи, въпреки че шумоленето на вятъра в клоните на дъбовете лесно би заглушило звуците, които издаваше.

Джес Пин отмести очи от устройството, погледна вдясно, към „Свети Бернадет“, после отново се консултира с екрана. Накрая се отправи към църквата.

Така и не ни видя, макар че бяхме на около трийсет крачки от него.

Погледнах Орсън.

И той ме погледна.

Забравихме за катериците и тръгнахме след Пин.

17.

Погребалният агент забърза към задната част на църквата, без да поглежда през рамо, и слезе по широките каменни стъпала, водещи към вратата на мазето.

Следвах Пин отблизо, за да не го изпусна от поглед. Спрях само на десет крачки от стълбите и надникнах вътре.

Ако се обърнеше и погледнеше нагоре, той щеше да ме забележи, преди да успея да се скрия, но това не ме безпокоеше. Джес Пин изглеждаше толкова погълнат от задачата си, че дори звуците на небесни тръби и гласовете на мъртвите, надигащи се от гробовете, нямаше да привлекат вниманието му.

Той огледа загадъчното устройство в ръката си, изключи го и го пхна във вътрешния джоб на самото. От друг джоб извади втори уред, но светлината беше твърде оскъдна, за да видя какъв е. За разлика от първия този предмет нямаше светещи части.

Въпреки шумоленето на вятъра и дъбовите листа, чух стържене и тракане, последвани от силно изщракване след него, второ и после трето.

На четвъртото познах характерния звук. Зареждане на пистолет „Локейд“. Оръжието има самозареждащ се спусъчен механизъм. Когато натиснеш спусъка, нагоре изскача плоска стоманена пружина, която зарежда следващото гнездо.

Преди няколко години Мануел Рамирес ми беше демонстрирал как действа локейдът. Пистолетите със самозареждащи се спусъчни механизми се продаваха само на полицаи и бяха забранени за цивилни лица.

Едва ли тази забрана щеше да смути Джес Пин, който гореше жертви на убийства в пещта на крематориума, за да помага в прикриването на углавни престъпления. Може би и Пин имаше някакви задръжки. Вероятно не би бутнал монахиня от скала ей така, без причина. Въпреки това, припомняйки си червено-кафявите му очи, когато тази вечер се бе приближил до прозореца на крематориума, не бих заложил на монахинята.

Погребалният агент трябваше да натисне спусъка пет пъти, за да изчисти всички гнезда и да освободи заключващия механизъм. Той внимателно натисна дръжката на вратата и отново прибра пистолета в джоба си.

Отвори вратата и мазето без прозорци се оказа осветено. Застана на прага и се послуша в продължение на половин минута. Кокалестите му рамене бяха наклонени наляво, а главата — надясно. Разрошените му от вятъра коси бяха щръкнали като четина. После рязко промени позата си — сякаш внезапно оживяло плашило се освобождава от кръста, на който е завързано — и влезе вътре, оставяйки вратата откритата.

— Стой тук — прошепнах на Орсън.

Слязох по стъпалата и послушното ми куче ме последва.

Долепих ухо до полуотворената врата, но не чух нищо.

Орсън пхна муцуна в четирийсет сантиметровата пролука и започна да души. Тупнах го леко по главата, но той не се дръпна.

Наведох се над него и също проврях глава в процепа — не за да подуша, а за да разбере какво има зад вратата. Присвивайки очи от флуоресцентния блясък, видях стая с размери шест на дванайсет метра, с бетонни стени и таван, отрупана с вещи, обслужващи църквата и неделното училище. Пет газови пещи, голям бойлер, електрически табла и механизми, които не познавах.

Джес Пин бе прекосил по-голямата част от помещението и се приближаваше до затворена врата в срещната стена.

Дръпнах се, встрани и извадих калъфа със слънчевите очила от джоба на ризата си. Меката калъфка се отвори със звук, който ми напомни изсъскването на змия. Горespoменатото ми буйно въображение съвсем се беше развихрило.

Когато си сложих очилата и надникнах отново, Пин беше изчезнал във втората стая. Вратата ѝ също беше откритата, а вътре светеше лампа.

— Там подът е бетонен — прошепнах на Орсън аз. — Моите маратонки няма да издадат звук, но твоите нокти ще тракат. Стой тук.

Бутнах вратата и се вмъкнах в мазето.

Кучето остана навън, до стълбите. Вероятно този път ме послуша, защото бях изтъкнал логична причина.

А може би бе надушил нещо и бе разбрал, че е опасно да продължава по-нататък. Обонянieto на кучетата е хиляди пъти по-остро от човешкото и им съобщава много повече информация отколкото всички възприятия на хората, взети заедно.

С помощта на слънчевите очила бях спасен от светлината и въпреки това виждах достатъчно добре, за да се движа из стаята. Избегнах открития център и вървах близо до пещите и другите съоръжения, с намерение да ги използвам за прикритие, ако Джес Пин се върне.

Времето и потта бяха намалили въздействието на лосиона върху лицето и ръцете ми, но разчитах на пласта от сажди. Ръцете ми сякаш бяха в черни копринени ръкавици и предполагах, че лицето ми също е маскирано.

Стигнах до вътрешната врата и чух два далечни гласа — и двата мъжки, единият на Пин. Бяха приглушени и не разбирах думите.

Погледнах към външната врата, откъдето надничаше Орсън. Едното му ухо беше нащрек, а другото бе отпуснато.

Зад вътрешната врата имаше дълга, тясна и, общо взето, празна стая. На тавана светеха малки лампи, окачени на вериги между откритите тръбопроводи за водата и отоплението, но не махнах очилата.

Стаята имаше формата на буквата „L“ и помещението вдясно беше още по-дълго и по-широко от първото и също оскъдно осветено. Втората секция явно служеше за склад и следвайки посоката на гласовете, минах покрай кашони с материали, украса за различни празници и тържества и пет шкафа, пълни с църковни архиви. Навсякъде сенките се скупчваха като събор на монаси с раса и качулки и аз свалих очилата.

Гласовете се усилиха, но акустиката беше ужасна и все още не можех да различа думите. Макар да не крещеше, Джес Пин беше ядосан, съдейки по заплашителния му тон. Другият сякаш се опитваше да го успокои.

В средата на стаята имаше ясла в естествен размер: не само Йосиф и Светата Дева до люлката с Младенеца, но и цялата сцена с мъдреците, камилите, магаретата, агнетата и ангелите вестители. Конюшната беше направена от дърво, а балите слама бяха истински. Хората и животните бяха от гипс със сърцевина от тел и стърготини.

Дрехите и лицата бяха изрисувани от даровит художник и защитени от водоустойчив лак, който им придаваше блясък дори на оскъдната светлина. Съдейки по инструментите, боята и другите материали, яслата беше в процес на ремонт, след което щеше да бъде покрита с платнище до следващата Коледа.

Започнах да долавям откъслечни думи от разговора на Джес Пин с другия човек и тръгнах сред фигурите, някои от които бяха по-високи от мен. Те не бяха подредени според сюжета. Един от мъдреците стоеше, заврял лице в тръбата на ангел вестител, а Йосиф сякаш разговаряше с камилите. Младенецът лежеше сам в люлката, поставена върху копа слама. Дева Мария имаше блажена усмивка и изпълнени с обожание очи, но вниманието ѝ беше насочено не към Исус, а към една кофа. Друг мъдрец се бе вторачил в задницата на камила.

Промъкнах се между безразборно разхвърляните фигури и в края на яслата се скрих зад ангел, свирещ на лютня. Надникнах и видях Джес Пин на светлината. Стоеше на двайсетина крачки от мен и тероризираше друг мъж, застанал на стълбите, водещи нагоре, към главната зала на църквата.

— Беше предупреден — ръмжеше Пин. — Колко *пъти* те предупреждавах?

Отначало не видях другия човек, който говореше тихо и монотонно, и не разбихах думите му.

Погребалният агент реагира възмутено и започна нервно да крачи напред-назад, прокарайки пръсти през разрошените си коси.

Сега видях, че вторият мъж е отец Том Елиът, пасторът на „Свети Бернадет“.

— Глупак, тъпо лайно — ядосано нареждаше Пин. — Слабоумен идиот, дърдорещ с Бога.

Отец Том беше висок метър и седемдесет, дебел и с изразителното, подвижно лице на роден комедиант. Макар да не бях привърженик на неговата — нито на някоя друга църква, бях разговарял с него няколко пъти и той ми се струваше добродушен човек с чувство за хумор и почти детински ентусиазъм за живот. Много добре разбихах защо енорияшите му го обожаваша.

Но Джес Пин съвсем не изпитваше такива чувства към него. Вдигна мършавата си ръка и насочи кокалест пръст към свещеника.

— Повръща ми се от теб, самодоволно копеле.

Отец Елиът явно бе решил да изтърпи без отговор тази възмутителна словесна обида.

Пин крачеше и ръкомахаше, сякаш се опитваше — с видимо чувство на безсилие — да извае думите си в истина, която свещеникът да разбере.

— Няма да търпим повече глупостите ти, нито намесата ти. Няма да те заплашвам, че ще ти избия зъбите, макар че с радост бих го сторил. Никога не съм обичал да танцувам, но с удоволствие бих потанцувал върху тъпото ти *лице*. Но този път няма да има заплахи като преди, че пак ще ти ги изпратя, защото това май ти харесва. Отец Елиът, мъченикът, страдащ заради Господ. Харесва ти, нали? Да бъдеш мъченик и да умираш от гадна смърт, без да се оплакваш.

Отец Том стоеше с наведена глава. Ръцете му бяха отпуснати до тялото, сякаш търпеливо чакаше бурята да отмине.

Пасивността на свещеника разяри Пин. Погребалният агент сви в юмрук кокалестите пръсти на дясната си ръка и удари дланта на лявата, все едно искаше да чуе сблъсъка на плътта с плът, и гласът му се изпълни с презрение.

— Някоя нощ ще се събудиш и те ще бъдат при теб. Или ще те изненадат в камбанарията, или пред олтара, когато си коленичил да се молиш на Бога, и ти ще им се предадеш екзалтиран, изпитващ наслада от болката, страдайки заради твоя Господ, за да отидеш в рая. Тъпо копеле. Безнадежден малоумник. Дори ще се молиш за тях, докато те разкъсват на парчета, нали, глупако?

Закръгленият пастор реагираше на всички обиди с наведена глава и безмълвно търпение.

Положих усилие да не се намеся. Искях да задам много въпроси на Джес Пин.

Но тук нямаше разпалена пещ, над която да държа краката му, за да изтръгна отговори.

Пин престана да крачи и застрашително се наведе над отец Том.

— Не, повече няма да те заплашвам. Само изпитваш удоволствие, че страдаш заради Господ. Затова ето какво ще стане, ако не се махнеш от пътя ни — ще очистим сестра ти. Хубавата Лора.

Свещеникът вдигна глава и погледна Пин в очите, но пак не каза нищо.

— Лично аз ще я убия — обеща Джес. — С този пистолет.

Той извади оръжието от вътрешния джоб на самото си, явно от кобур под мишницата. Дори от разстояние и на оскъдната светлина видях, че дулото е необикновено дълго.

Инстинктивно бръкнах в джоба на якето си и стиснах дръжката на моето оръжие.

— Пусни я — рече отец Елиът.

— Никога няма да я пуснем. Тя е твърде... интересна. Всъщност, преди да убия Лора, ще се позабавлявам с нея. Още е хубава, макар че става странна.

Лора Елиът, приятелка и колежка на майка ми, наистина беше красива жена. Въпреки че не я бях виждал от година, веднага си спомних лицето ѝ. Предполагаше се, че си е намерила работа в Сан Диего, след като в „Ашдън“ прекъсна длъжността ѝ. Татко и аз получихме писмо от нея и бяхме разочаровани, че Лора не бе дошла да се сбогува лично. Това за новата работа явно беше измислица, за да обясни отсъствието ѝ и Лора още беше някъде тук, държана в плен пряко волята ѝ.

Най-сетне отец Том събра сили да отговори.

— Господ да ти е на помощ.

— Не ми е нужна помощ — отвърна Пин. — Когато напъхам дулото в устата ѝ, точно преди да натисна спусъка, ще ѝ кажа, че скоро ще се срещне с брат си в ада и после ще ѝ пръсна черепа.

— Господ да ми е на помощ.

— Какво каза, свещенико? — подигравателно попита Джес Пин.

Отец Елиът не отговори.

— „Господ да *ми* е на помощ“ ли каза? — презрително продължи Пин. — Едва ли. В края на краищата, ти вече не си един от неговите хора, нали?

Това странно твърдение накара отец Том да се облегне на стената и да закрие лице с ръце. Вероятно плачеше. Не бях сигурен.

— Представи си красивото лице на сестра си — продължи Пин. — И как черепът ѝ се деформира, издува се и се пръсва.

После стреля веднъж в тавана. Дулото беше дълго, защото имаше заглушител и вместо пронизителен изстрел се чу само нещо като тъп удар във възглавница.

В същия миг, със силен металически звън, куршумът рикошира в правоъгълния метален абажур на лампата, висяща точно над погребалния агент. Флуоресцентната тръба не се строши, но лампата се залюля на дългите си вериги и ледено острие светлина като жънещ сърп прониза стаята.

На ритмичното люлеене на светлината грозната като плашило сянка на Пин скочи върху другите сенки, които се стрелнаха досущ косове. Сетне той прибра пистолета под самото си.

Веригите на люлеещата се лампа се усукаха и брънките се търкаха една в друга с такава сила, че издаваха зловец звън, сякаш църковни служители със змийски очи и в подгизнали от кръв раса биеха камбаните за сатанинска литургия.

Пронизителната музика и подскачащите сенки, изглежда, възбудиха Джес Пин. От гърлото му се изтръгна нечовешки вик — първичен и психопатски. Крещейки, той два пъти удари с юмруци свещеника в корема.

Бързо излязох от прикритието си — свирещия на лютня ангел — и се опитах да извадя пистолета си, но оръжието се закачи в подплатата на джоба на якето.

Отец Том се преви на две от ударите, а Пин склочи ръце и ги стовари върху врата му.

Свещеникът се строполи на пода и аз най-сетне измъкнах пистолета.

Джес Пин ритна отец Елиът в ребрата.

Вдигнах оръжието, прицелих се в гърба на Пин и задействах лазерния мерник. Когато смъртоносната червена точка се появи между лопатките на гърба му, се приготвих да извикам „Достатъчно“, но погребалният агент ме изпревари и престана да измъчва жертвата си.

Запазих мълчание.

— Щом не си част от решението, тогава си част от проблема — продължи Джес Пин. — Ако не можеш да си част от бъдещето, разкарай се от пътя, по дяволите.

Това прозвуча като реплика на раздяла. Изключих лазерния мерник и отново се скрих зад ангела. В същия миг погребалният агент се извърна от свещеника. Не ме видя.

Съпътстван от звъна на веригите, Джес Пин тръгна по пътя, по който бе дошъл. Стържещият звук сякаш излизаше не от лампата над

главата му, а от самия него — все едно кръвта му гъмжеше от скакалци. Сянката му няколко пъти се стрелна пред него, после отскочи назад, когато Пин мина отвъд дъговидния меч светлина от люлеещата се лампа, сля се с мрака и зави зад ъгъла, към другото разклонение на стаята с формата на буквата „L“.

Пуснах пистолета в джоба на якето си.

Отец Елиът лежеше до стъпалата, свит като зародиш и тръпнещ от болка.

Хрумна ми да отида при него, да видя дали е сериозно ранен и да науча каквото мога за обстоятелствата, криещи се зад препирнята, на която току-що бях станал свидетел, но не исках да издавам присъствието си. Останах там, където бях.

Всеки враг на Джес Пин би трябвало да е мой съюзник, но не можех да бъда сигурен в добронамереността на отец Том. Макар и противници, свещеникът и погребалният агент бяха участници в някакъв загадъчен и сложен подземен свят, за чието съществуване разбрах едва тази нощ, затова двамата имаха много повече общо помежду си, отколкото с мен. Лесно можех да си представя, че като ме видеше, отец Елиът щеше да извика Джес Пин, който щеше да дотърчи веднага, с развят черен костюм и с онова нечовешко мяукане, вибриращо между тънките му устни.

Пък и Пин и хората му държаха някъде сестрата на свещеника. Това им даваше опора и предимство, с които да манипулират отец Том, докато аз не разполагах с нищо.

Смразяващото тракане на усуканите вериги постепенно заглъхна и мечът от светлина започна да описва все по-къси дъги.

Без да протестира и дори без да изохка, свещеникът се изправи на колене и стана. Не беше в състояние да се държи напълно изправен. Прегърбен като човекоподобна маймуна, той се хвана за перилата и с усилие започна да изкачва стръмните, скърцащи стъпала, водещи към църквата.

Когато най-после стигнеше догоре, отец Том щеше да угаси лампите и аз щях да остана в мрак, който би уплашил дори Свети Бернадет, чудотвореца от Лурд. Време беше да тръгвам.

Преди отново да си проправя път сред фигурите в естествен ръст при яслата, погледнах за последен път нарисуваните очи на ангела с лютнята и ми се стори, че синият им цвят е като на моите. Разгледах

останалите фигури от лакиран гипс и макар светлината да беше оскъдна, останах с убеждението, че онзи ангел и аз си приличаме.

Приликата ме парализира. Обърках се и се помъчих да разбера как този ангел с моето лице се е озовал там и ме чака. Рядко съм виждал лицето си на ярка светлина, но познавам отражението си в огледалата на оскъдно осветените ми стаи. Нямаше съмнение, че ангелът има моето лице — блажен, какъвто не съм, и идеализиран, но все пак аз.

След преживяването ми в гаража на болницата всяка случка и предмет сякаш имаха значение. Вече не можех да вярвам във вероятността от случайни съвпадения. Накъдето и да се обърнех, светът излъчваше загадъчност.

Това, разбира се, беше пътят към безумието: да възприемаш целия живот като заплетена конспирация, ръководена от елитни манипулатори, които виждат и знаят всичко. Здравомислещите разбират, че човешките същества са неспособни да доведат докрай широкомащабни конспирации, защото някои от по-характерните за нас отличителни качества като животински видове са подминаването на детайлите, склонността да изпадаме в паника и неумението да държим устата си затворена. В космичен аспект, едва ли можем да вържем връзките на обувките си. Ако във вселената наистина има тайнствен ред, това не е наше дело и ние вероятно дори не можем да го проумеем.

Свещеникът бе изминал една трета от пътя си нагоре по стълбите.

Напълно озадачен се вторачих в ангела.

Много нощи по коледните празници, година след година, обикалях с велосипеда по улицата, на която се намираше „Свети Бернадет“. Подреждаха яслата на моравата пред църквата. Всяка фигура беше на мястото си, но този ангел не беше там. Или го виждах едва сега. Обяснението, разбира се, беше, че изложението бе твърде ярко осветено, за да рискувам да му се възхитя и ангелът е бил там, но аз винаги съм извъръщал лице и присвивал очи.

Отец Том преполови разстоянието. Качваше се все по-бързо.

После си спомних, че Анджела Фериман ходеше на литургия в „Свети Бернадет“. Несъмнено, като се имаше предвид, че правеше кукли, я бяха накарали да посвети таланта си и на яслата.

Край на загадката.

И все пак не разбирах защо би нарисувала моето лице на ангел. Ако чертите ми имаха място някъде в тази библейска сцена, трябваше да ги сложат на магарето. Явно мнението ѝ за мен е било по-високо, отколкото предполагах.

Образът на Анджеला неволно се появи в съзнанието ми — такава, каквато я бях видял на пода в банята, с очи, вторачени в някаква последна гледка, по-далечна и от съзвездието Андромеда, с глава, килната назад над тоалетната чиния и с прерязано гърло.

Изведнъж изпитах усещането, че съм пропуснал важна подробност, когато я намерих нещастното ѝ разрязано тяло. Отвратен от струите кръв, не я бях гледал дълго — така както години наред бях отбягвал да гледам фигурите в ярко осветената ясла пред църквата. Бях съзрял важна улика, но това не се беше запечатало в паметта ми. И сега подсъзнанието ми ме измъчваше.

Отец Том Елиът стигна догоре и избухна в ридания. Седна на площадката и се разплака неутешимо.

Не можах да задържа образа на Анджеला. По-късно щеше да има време да си припомня и с нежелание да се задълбоча в онзи ужасен спомен.

Минах безшумно през яслата, после покрай шкафовете и кашоните с материали, стигнах до по-късото и тясно пространство, където имаше по-дребни неща, и тръгнах към вратата на склада.

Мъчителните хлипания на свещеника отекваха по бетонните стени и постепенно утихваха, докато заприличаха на обитаващо църквата същество, чиито вопли едва проникват през студената бариера между този и отвъдния свят.

Спомних си за съкрушителната скръб на татко в хладилното помещение на болница „Милосърдие“ в нощта, когато мама умря.

Поради причини, които не разбирам напълно, аз не показвам скръбта си. Когато в гърлото ми се надигне ридание, прехапвам устни, за да изсмуча енергията от страданието и да го преглътна непроизнесено.

Насън стискам зъби и когато се събудя, челюстите ме болят. Вероятно се страхувам да не изкажа на глас чувствата, които предпочитам да не изразявам, докато съм буден.

Излизайки от мазето на църквата, очаквах погребалния агент — блед като восък и с кръвясали очи — да се хвърли върху мен, да се появи от сенките или да изскочи от вратата на някоя пещ като дяволче на пружина от кутия. Но него го нямаше.

Измъкнах се навън и Орсън излезе от гробището, където се беше скрил от Пин. Съдейки по поведението на кучето, Джес бе заминал.

Орсън се вторачи в мен с огромно любопитство — или поне така си въобразих — и аз казах:

— Не знам какво е станало там. Нито какво означава.

Той явно се усъмни в думите ми. Имаше дарбата да изглежда недоверчив: безизразна муцуна и немигащи очи.

— Наистина — настоях аз.

Върнах се при велосипеда. Орсън припкаше до мен. Гранитният ангел, охраняващ транспортното ми средство, изобщо не приличаше на мен.

Сприхавият вятър отново бе утихнал, беше се превърнал в галещ бриз и дъбовете не шумоляха.

Сребърната луна беше засенчена от движещ се филигран от облаци.

От покрива на църквата се спусна ято лястовици, които кацнаха сред дърветата. Долетяха и няколко славея, сякаш гробището не беше освещавано, откакто Джес Пин си бе тръгнал оттам.

Държейки велосипеда за кормилото и съзерцавайки редиците от надгробни плочи, аз изрецитирах:

— „Мракът се сгъсти около тях, най-сетне превръщайки се в пръст.“ Луис Глък, велик поет.

Орсън изпръхтя, сякаш беше съгласен с мен.

— Не знам какво става тук, но мисля, че много хора ще умрат, преди всичко това да свърши. И някои от тях вероятно ще бъдат хора, които обичаме. Може би дори аз. Или ти.

Очите на Орсън бяха сериозни.

Погледнах към улиците на моя роден град, които изведнъж ми се сториха много по-страшни от гробища.

— Хайде да прием бира — предложих аз.

Потеглих с велосипеда, Орсън заигра кучешки танц по тревата на гробището и поне засега напуснахме обиталището на мъртвите.

ТРЕТА ГЛАВА

ПОЛУНОЦЬ

18.

Вилата е идеалното жилище за сърфист като Боби. Намира се на южния ръкав на залива и е единствената сграда в радиус от петстотин метра. Обгражда я прибоят.

Гледани от града, лампите в къщата на Боби Халоуей изглеждат далеч от светлините по вътрешната извивка на залива и туристите мислят, че виждат кораб, пуснал котва в канала отвъд крайбрежните води. За дългогодишните жители вилата е ориентир.

Сградата е построена преди четирийсет и пет години, преди да бъдат наложени множество ограничения върху крайбрежното строителство. Така и не се намериха съседи, защото в онези дни покрай брега имаше изобилие от евтина земя, където вятърът и климатичните условия бяха по-поносими, отколкото на носа, и имаше улици и удобства. Когато парцелите там се напълниха — и после хълмовете зад тях, — Калифорнийската крайбрежна комисия забрани строителството върху носовете в залива.

Много преди къщата да стане собственост на Боби, един човек, запознат със законите, я бе запазил. Смятал да умре на това място, сред звуците на разбиващите се вълни, но едва след средата на първия век на новото хилядолетие.

До носа води широка скалиста пътека. От двете и страни се простират ниски дюни, несигурно закрепени на местата си от високи, пръснати тук-там туфи крайбрежни треви.

Носовете, обграждащи залива, са естествени формирвания и представляват извити полуострови. Останки са от кратера на голям угаснал вулкан. Самият залив е вулканично гърло, засипано с пластове пясък от хиляди години на приливи. Близо до брега южният нос е широк сто-сто и двайсет метра, но в края се стеснява до трийсет.

Изминах две трети от разстоянието до къщата на Боби и се наложи да сляза от велосипеда и да вървя пеша. По скалистата пътека се издигаха меки насипи от пясък, не по-високи от трийсет сантиметра. Не представляваха пречка за джипа на Боби, но с велосипед беше трудно да се минава по тях.

Разходката обикновено беше спокойна и пораждаше размисъл. Тази вечер носът беше тих, но изглеждаше неземеен като гръбнак на лунна скала и аз непрекъснато се обръщах, очаквайки да видя, че някой ме преследва.

Едноетажната вила е от тиково дърво, с покрив от кедрови плочи. Потъмняло от атмосферните условия до светло сребристосиво, дървото приема ласките на лунната светлина, както женското тяло приема докосването на любимия. От трите страни на къщата има дълбоко вдадена веранда с люлеещи се столове.

Няма дървета. Пейзажът се състои само от пясък и диви треви. Но окото изгубва търпение от по-близката гледка и търси небето, океана и трепкащите светлини на Мунлайт Бей, които се виждат в далечината.

Без да бързам и за да успокоя нервите си, подпрях велосипеда на парапета на верандата, минах покрай вилата и отидох в края на носа. Двамата с Орсън застанахме на върха на склона, спускащ се от десет метра към плажа.

Прибойт беше много мудар, почти като отлив, макар да имаше пълнолуние. Духаше лек крайбрежен бриз, който в града бе утихнал.

Вятърът над океана е най-добър. Заглажда повърхността на водата и издухва пръските от гребените на вълните, позволявайки им да се задържат по-дълго и да хлътнат, преди да се разбият.

Боби и аз караме сърф от единайсетгодишни. Той — през деня, а двамата — нощем. Мнозина сърфисти карат на лунна светлина, малцина — в безлунни нощи, а Боби и аз най-много обичаме бурните вълни, когато на небето няма дори звезди.

Любовта ни към сърфа граничи с мания. Станахме специалисти, преди да навършим четиринайсет, и майстори, когато Боби завърши гимназия, а аз получих зрелостно свидетелство като частен ученик. Сега Боби е нещо повече от запаляно. Той е фанатик и хора от цял свят се обръщат към него, за да разберат къде ще има големи вълни.

Господи, колко обичам морето нощем! Мрак, пречистен до течност. Никъде не се чувствам повече у дома си, както сред тези черни диплещи се вълни. Единствената светлина, появяваща се в океана, е на биолуминесцентния планктон, който започва да сияе, когато го обезпокоят, и макар да може да озари цяла вълна в наситено бледозелено, яркостта му е безвредна за очите ми. Нощем морето не

съдържа нищо, от което трябва да се крия или дори да извърщам поглед.

Когато се върнах при вилата, Боби стоеше на прага на отворената външна врата. Тъй като сме приятели, всички лампи в къщата му имат регулатори за светлината и той ги бе намалил до мъждукането на свещи.

Нямах представа как е разбрал, че съм дошъл. Нито аз, нито Орсън издадохме звук. Но Боби винаги разбира.

Беше бос, макар да беше март, но си бе сложил джинси, а не бански или шорти. Ризата му беше хавайска. Той не носи други модели. Но беше направил отстъпка пред сезона, като бе облякъл бял памучен пуловер с дълги ръкави под ризата, изрисувана с пъстри любопитни папагали и палми. Докато изкачвах стъпалата на верандата, Боби ми направи „шака“, знака на сърфистите, нещо подобно на знака, който си показват в „Стар Трек“. Сгъваш средните три пръста, протягаш палеца и кутрето и лениво поклащаш ръка. Това означава много неща — здравей, какво става, спокойно, страхотни вълни, — всичките дружелюбни и никога не се приема като обида, освен ако не го покажеш на човек, нямащ нищо общо със сърфа — например гангстер от Лос Анджелис, който може и да те застреля.

Изгарях от нетърпение да му разкажа всичко, което се беше случило след залез слънце, но Боби цени мудния подход към живота. Ако беше още по-муден, щеше да е умрял. Дори когато кара сърф, той цени спокойствието. Съхранява го. Ако искаш да станеш приятел на Боби Халоуей, трябва да се научиш да възприемаш неговия възглед за живота: нищо от онова, което става по-далеч на километър от плажа, не е достатъчно важно, за да се тревожиш за него и няма достатъчно тържествено или елегантно събитие, което да оправдава носенето на вратовръзка. Боби реагира по-добре на ленивия разговор, отколкото на бърбенето, и на загатнати, отколкото на преки твърдения.

— Ще ми дадеш ли бира? — попитах аз.

— „Корона“, „Хайнекен“, „Лоуенбрау“?

— За мен „Корона“.

Боби влезе в хола и извика оттам:

— Онзи с опашката ще пие ли тази вечер?

— Да, „Хайнекен“.

— Светла или тъмна?

— Тъмна.

— Нощта сигурно е била тежка за кучета.

— Направо ужасна.

Вилата се състои от голям хол, кабинет, където Боби хваща вълни от цял свят, спалня, кухня и баня. Стените са облицовани в тъмен дъб, прозорците са големи, подовите — с плочки и мебелите — удобни.

Украсата — освен естествената обстановка — се свежда до осем удивителни акварела от Пиа Клик, жена, която Боби още обича, макар че го изостави, за да отиде в Уаймеа Бей, на северния бряг на Оаху. Той искаше да замине с нея, но Пиа каза, че искала да бъде сама. Уаймеа бил духовният ѝ дом. Хармонията и красотата на онова място ѝ давали душевен покой, който ѝ бил необходим, за да реши дали да живее със съдбата си или не. Не знам какво означават думите ѝ. Боби също. Пиа рече, че заминава за един-два месеца. Това беше преди три години. Прибоят край Уаймеа излиза от изключително дълбоки води. Вълните са високи и приличат на стени. Пиа каза, че били зелени като прозрачен нефрит. От време на време мечтая да се разхождам по онзи бряг и да слушам бученето на вълните. Веднъж месечно Боби се обажда на Пиа или тя на него. Понякога говорят няколко минути, друг път — часове. Тя не живее с друг мъж и наистина обича Боби. Пиа е един от най-милите, добри и умни хора, които познавам. Не разбирам защо постъпва така. Боби също не може да разбере. Дните минават. Той чака.

Боби извади бутилка „Корона“ от хладилника в кухнята и ми я подаде.

Отворих я и пийнах глътка.

Той отвори „Хайнекен“ за Орсън и попита:

— Половината или цялата?

— Имахме тежка нощ, та затова нека да е цялата.

Въпреки скръбната вест аз бях потънал дълбоко в тропическите ритми в Страната на Боби.

Той изля бирата в дълбоката купа от емайлиран метал, която държи за Орсън. На купата с печатни букви е написал „РОУЗБЪД“, така както се казваше детската шейничка във филма „Гражданинът Кейн“ на Орсън Уелс.

Боби няма намерение да кара кучето ми да става алкохолик. Орсън не получава бира всеки ден и обикновено дели бутилката с мен. Въпреки всичко той има своите удоволствия и аз не смятам да му отказвам онова, което му харесва. Като се има предвид теглото му, Орсън не се напива от една-единствена бира. Ако обаче му дам две, го хваща и прави разни купонджийски номера.

Кучето започна шумно да лочи бирата, а Боби отвори „Корона“ и за себе си и се опря на хладилника.

Облегнах се на плота до мивката. В кухнята имаше маси и столове, но Боби и аз предпочитаме да се облегнем някъде.

Приличаме си в много отношения. Еднакви сме на ръст и имаме почти едно и също телосложение. Макар че Боби има тъмнокестеняви коси и черни като гарван очи, които сякаш имат сини точки, понякога са ни взимали за братя.

И двамата имаме колекция от мазоли от карането на сърф. И както се беше облегнал на хладилника, Боби разсеяно потърка с единия си крак мазолите на другия. Това са малки, възлести отлагания на калций, които се образуват от постоянния натиск върху сърфа. Получават се и когато гребеш в полулегнало положение.

Аз, разбира се, нямам слънчев загар като на Боби. Той изглежда като плажен бог през цялата година, а през лятото прилича на силно препечена филия. Танцува мамбо с кожния рак и може би някой ден и двамата ще умрем от същото слънце, което той търси, а аз отбягвам.

— Днес имаше хубави вълни — каза той. — Два метра. С идеална форма.

— Струва ми се, че сега са утихнали.

— Да. Намаляха около залез слънце.

Смучехме бирите, а Орсън доволно облизваше муцуна.

— И така, баща ти е починал — рече Боби.

Кимнах. Сигурно Саша му се беше обадила.

— Добре — добави той.

Боби не е жесток или безчувствен. Само имаше предвид, че е добре, задето страданията бяха свършили за баща ми.

Когато сме двамата, ние често си казваме много с няколко думи. Хората ни мислят за братя не само защото сме еднакви на ръст и тегло и имаме сходно телосложение.

— Отишъл си навреме в болницата. Всичко е било точно.

— Да.

Не ме попита как се чувствам. Знаеше.

— И след болницата си изпял няколко песни в църквата — продължи Боби.

Докоснах изцапаното си със сажди лице.

— Някой уби Анджела Фериман и запали къщата ѝ, за да прикрие следите. Едва не изгорях в пожара.

— Кой е този някой?

— Де да знаех. Някакви хора откраднаха тялото на баща ми.

Боби пийна от бирата, без да каже нищо.

— Убиха някакъв скитник и замениха телата. Може би не искаш да знаеш за това.

За миг той постави на везните мъдростта на невежеството и притегателната сила на любопитството.

— Винаги мога да забравя какво съм чул, ако това ти се струва умно.

Орсън се оригна. Бирата му причиняваше газове.

Кучето размаха опашка и погледна умолително, и Боби рече:

— Стига ти толкова, косматко.

— Гладен съм — казах аз.

— И си мръсен. Изкъпи се и вземи някои от дрехите ми. Аз ще направя мексикански питки.

— Мислех да се изкъпя в океана.

— Адски е студено.

— Около шестнайсет градуса.

— Говоря за температурата на водата. Повярвай, рискът от замръзване е висок. Душът е по-добър избор.

— И Орсън се нуждае от баня.

— Вземи го със себе си. Имам хавлии.

— Много великодушно от твоя страна.

— Да, толкова голям християнин съм, че вече не карам по вълните, а ходя по тях.

След като прекарах няколко минути в Страната на Боби, аз се успокоих и изпитах желание да разкажа спокойно новините, дори Анджела да имаше право и светът да се приближаваше към края си. Боби ми е повече от любим приятел. Той ми действа успокояващо.

Изведнъж той се дръпна от хладилника, наклони глава на една страна и се заслуша.

— Какво има? — попитах полугласно.

— Някой ходи отвън.

Не бях чул нищо, освен постоянния и все по-отслабващ глас на вятъра. Прозорците бяха затворени, а приборът — ленив. Не чувах дори вълните, но забелязах, че и Орсън застана нащрек.

Боби тръгна към вратата, за да види кой може да е гостът. Извиках го и му предложих пистолета.

Той погледна недоверчиво оръжието, после мен и рече:

— Бъди спокоен.

— Онзи скитник. Бяха му извадили очите.

— Защо са го направили?

Свих рамене.

За миг Боби остана замислен. Сетне извади ключ от джоба на джинсите си и отключи килера с метлите, който, доколкото си спомням, никога не заключваше преди. От тясното пространство той измъкна пушка-помпа с дръжка на пистолет.

— Това е нещо ново — отбелязах аз.

— Използвам я за посрещане на неканени гости.

Животът в Страната на Боби се бе изменил.

Аз и кучето последвахме Боби. Минахме през хола и излязохме отпред на верандата. Крайбрежният бриз миришеше леко на водорасли.

Вилата гледаше на север. В залива нямаше лодки — или поне бяха угасили светлините си. На изток градът блещукаше по брега и нагоре по хълмовете.

Носът, на който се намираше вилата, беше осеян с ниски дюни и треви, застинали на лунната светлина. Никой не се виждаше.

Орсън се приближи до стъпалата и застана неподвижно. С вдигната глава и изпънат врат душеше въздуха и долавяше миризма, по-интересна от тази на водораслите.

Разчитайки вероятно на шесто чувство, Боби дори не погледна кучето, за да затвърди съмненията си.

— Ти стой тук. Ако изхвърля някого, кажи му, че не може да си тръгне, докато не си плати глобата за неправилно паркиране.

Той слезе по стъпалата и прекоси дюните, за да огледа стръмния склон към плажа. Някой можеше да се крие там и да наблюдава вилата.

Боби се разходи по хребета на насипа и провери склона и плажа долу, като на всеки няколко крачки се обръщаше да държи под око територията между себе си и къщата. Държеше пушката с две ръце и претърсваше с военна методичност.

Явно бе правил това много пъти. Не ми беше казал, че го тормозят неканени гости. Обикновено, ако имаше сериозен проблем, той го споделяше с мен.

Зачудих се каква ли тайна крие.

19.

Орсън провря муцуна в двойния парапет на верандата и се загледа не към Боби, а към града. Ръмжеше гърлено.

Проследих погледа му. Макар че луната беше пълна и назъбените, дрипави облаци не я закриваха в момента, не видях никого.

Кучето ръмжеше равномерно като двигател на кола.

Боби стигна до ръба и продължи да се движи по хребета на склона. Виждах го, но той представляваше само сив силует на фона на абсолютно черното море и небе.

Докато гледах на другата страна, някой можеше да го застреля като нищо, без да може да извика и без аз да разбера. И сега онази неясна фигура, която завиваше и се приближаваше към къщата по южната страна на носа, можеше да бъде на всеки.

— Плашиш ме — казах на ръмжащото куче.

Напрягах очи, но не виждах никаква заплаха от изток, където бе насочил вниманието си Орсън. Единственото движение беше полюшването на високите, пръснати тук-там туфи трева. Утихващият вятър не беше достатъчно силен, за да издуха пясъка от дюните. Орсън спря да ръмжи и изтопурка по стъпалата на верандата, сякаш гонеше дивеч. Не отиде в пясъка, а само на няколко крачки вляво от стъпалата, вдигна крак и се облекчи.

Когато се върна на верандата, по хълбоците му преминаваха видими тръпки. Отново се вторачи на изток и започна нервно да вие.

Тази промяна в него ме обезпокои много повече, отколкото ако бе започнал ожесточено да лае.

Промъкнах се боязливо към западната страна на вилата, опитвайки се да наблюдавам песъчливия преден двор, но и да не изпускам от поглед Боби — ако онзи силует наистина беше той. След малко обаче фигурата изчезна зад къщата.

Осъзнах, че Орсън е спрял да вие. Обърнах се към него и видях, че го няма.

Сигурно бе хукнал да гони нещо в мрака, макар да беше странно това негово безшумно измъкване. Върнах се притеснен по пътя, по който бях дошъл, и застанах там, където бях преди, но сред осветените от луната дюни не забелязах кучето.

После го открих на отворената предна врата. Надничаше предпазливо. Беше влязло в хола и стоеше на прага. Ушите му бяха прилепнали към черепа. Главата му беше наведена, а козината — настръхнала, сякаш го бе ударил електрически ток. Нито ръмжеше, нито скимтеше, но по хълбоците му още преминаваха тръпки.

Орсън притежава много качества — малко е особен, но не е страхлив или глупав. Онова, от което сега отстъпваше, трябва да си е заслужавало страха.

— Какво има, приятел?

Без да ми обръща внимание и да ме поглежда, кучето продължи да гледа втренчено пустия пейзаж отвъд верандата. Макар че оголи зъби, от гърлото му не се изтръгна ръмжение. Явно вече не таеше агресивни намерения, а оголените зъби изразяваха силно отвращение и погнуса.

Отново се огледах и с крайчеца на окото си съзрях движение: неясния силует на човек, който тичаше приведен. Мина покрай вилата в посока изток-запад и бързо продължи с дълги, плавни крачки през последната редица от дюни, отбелязващи върха на склона към плажа, на десетина метра от мен.

Обърнах се и извадих пистолета. Бягащият човек потъна в земята като привидение.

Запитах се дали не е бил Джес Пин. Не. Орсън не би се уплашил от Пин или от някой друг като него.

Прекоших верандата, слязох по трите дървени стъпала и застанах на пясъка, оглеждайки по-отблизо околните дюни. Разпръснатите тук-там стръкове трева се огъваха вълнообразно от морския бриз. Крайбрежните светлини трептяха по проблясващите вълни в залива. Нищо друго не помръдваше.

Дълъг тесен облак се дръпна от лицето на луната подобно на парцалива превръзка, смъкваща се от сухото бяло лице на мумифициран фараон.

Вероятно бягащият човек беше само сянка на облак. Но аз не мислех така.

Погледнах към отворената врата на къщата. Орсън се беше отдалечил от прага и се бе заврял в стаята. Този път не си беше вкъщи през нощта.

И аз не се чувствах като у дома си.

Звезди. Луна. Пясък. Трева. И чувството, че ме наблюдават.

Някой ме наблюдаваше от склона, спускащ се към плажа или от плитката долина между дюните. Погледът може да има плътност и аз го усещах да идва към мен като поредица от вълни — не ленив прибой, а огромни маси вода, стоварващи се върху мен.

Сега Орсън не беше единственият с настръхнала козина.

Точно когато започнах да се тревожа, че Боби се забави много, той се появи иззад ъгъла на вилата. Не ме погледна, докато се приближаваше, стъпвайки в пясъка леко като перце с босите си крака. Очите му непрестанно се стрелкаха от дюна на дюна.

— Орсън се уплаши — рекох аз.

— Не мога да повярвам.

— Глътна си езика от страх. Никога не го е правил. Иначе е много смел.

— Ами не го обвинявам — каза Боби. — И аз се уплаших.

— Там има някой.

— Мисля, че са няколко.

— Кой са те?

Той не отговори. Стискаше пушката и я държеше насочена, докато се вглеждаше в мрака.

— Били са тук и преди, нали? — предположих аз.

— Да.

— Защо? Какво искат?

— Не знам.

— Кой са те? — повторих аз.

Както и първия път, Боби не отговори.

От мрака над океана на запад постепенно се отдели огромна бяла маса: облак мъгла, озарен от лунна светлина, и се разпротря далеч на север и на юг. Независимо дали щеше да дойде към сушата, или цяла нощ щеше да виси над брега, мъглата осезаемо ни притискаше. Ято пеликани безшумно прелетях над полуострова и изчезна сред черните води на залива. Крайбрежният бриз утихна и дългите треви клюмнаха и застанаха неподвижно. Чух по-ясно ленивия прибой на вълните,

разбиващи се на брега, макар че звукът приличаше по-скоро на приспивна песен, отколкото на бучене.

Неочаквано див крясък, идващ от носа, раздра пълната тишина. Отговори му друг — също така пронизителен и смразяващ кръвта. Разнесе се от дюните до къщата.

Спомних си за онези стари уестърни, в които индианците се викат през нощта, имитирайки птици и койоти, за да съгласуват ходовете си непосредствено преди да атакуват разположените в кръг фургони на преселниците.

Неочаквано Боби стреля в близкия пясъчен хълм и така ме стресна, че щеше да ми се пръсне сърцето.

Когато ехото от изстрела отекна в залива и отново заглъхна, а огромната възглавница от мъгла на запад погълна и последното ехо, попитах:

— Защо го направи?

Вместо да отговори, той стреля още веднъж и се заслуша в нощта.

Спомних си, че Джес Пин бе стрелял в тавана на мазето в църквата, за да подсили заплахата, която бе отправил към отец Том.

Накрая, когато безумните викове вече не се чуваха, Боби отговори:

— Вероятно е безполезно, но от време на време не е зле да стреляш по тях.

— Кои са те? Кого предупреждаваш?

Знаех, че Боби е странен тип, но този път май прекаляваше.

Дюните продължаваха да привличат вниманието му. Измина още една минута, после той ме погледна така, сякаш бе забравил за присъствието ми.

— Да влезем вътре. Ти ще си измиеш лицето от тия сажди, с които приличаш на Дензъл Уошингтън, а аз ще приготвя страхотни питки.

Познавах го добре и не зададох повече въпроси.

Боби се държеше загадъчно или за да разпали любопитството ми и да засили скъпоценната си репутация на странен тип, или защото имаше основателна причина да пази тайната си дори от мен. Държеше се особено, сякаш бе на сърфа си, яхнал гребена на безумно висока вълна.

Докато влизах след него в къщата, още усещах, че ме наблюдават. От вниманието на неизвестния наблюдател по гърба ми полазиха тръпки — досущ раци-пустинници по загладен от вълните плаж. Преди да затворя вратата, за пореден път се вторачих в мрака с надеждата да забележа нещо, но които и да бяха тайнствените гости, те останаха добре скрити.

Банята в къщата на Боби е голяма и луксозна: черен гранитен под, черни плочи, красиви шкафчета от тиково дърво и десетки квадратни метра огледала. Огромната вана може да побере четирима, което я прави идеална за къпане на куче.

Корки Колинс, който бе построил тази хубава къща, преди Боби да се роди, е бил непретенциозен човек, но обичал удобствата. Като например мраморната вана за четирима, разположена диагонално от душа. Може би Корки — чието истинско име е било Тоширо Тагава, преди да го смени — си е фантазирал за оргии с мацки от плажа или просто е искал да се къпе с кеф.

На млади години, току-що завършил юридическия факултет през 1941, Тоширо бил заточен в Манзанар — лагера, където лоялните американци от японски произход били затворени по време на Втората световна война. След войната, ядосан и унизен, станал активен и се заловил да осигурява справедливост за угнетените. След пет години загубил надежда в справедливостта на правосъдието и започнал да вярва, че повечето угнетени, ако имат възможност, ще станат потисници.

Сменил амплото си и станал адвокат по дела за лични обиди. Тъй като кривата на образованието му била стръмна като огромната монолитна вълна на южнотихоокеански тайфун, Тоширо бързо станал най-преуспяващият адвокат в тази област в околностите на Сан Франциско.

След още четири години, когато натрупал в банката солидна сума, се отказал от адвокатската практика. През 1956, трийсетгодишен, построил тази къща на южния нос на Мунлайт Бей и прокарал електричество, вода и телефон. Със суховато чувство за хумор, непозволяващо на цинизма да се превърне в огорчение, Тоширо Тагава официално се прекръстил на Корки Колинс в деня, в който се

преместил да живее във вилата и посветил всеки ден до края на живота си на плажа и океана.

По ходилата и пръстите на краката, под капачките на коленете и на долните му ребра излезли мазоли от сърфа. От желание да чува безпрепятствено бученето на вълните, Корки не винаги си слагал тапи в ушите, когато карал сърфа, затова развил екзостоза, костен израстък, изхождащ от повърхността на костите. Каналът на вътрешното ухо се запушва, когато се пълни със студена вода и поради многократна злоупотреба, доброкачествен тумор на костта стеснява канала. На петдесет години Корки оглушал с лявото ухо. На всеки сърфист носът му тече като чешма след бурен сеанс по вълните. Синусите ти се изпразват експлозивно, изхвърляйки всичката морска вода, влязла в ноздрите ти по време на карането. Тази неприятност обикновено се случва, когато разговаряш с някое красиво маце с впити в дупето бикини. След двайсет години на епично каране на сърф и последващ водопад от ноздрите, Корки развил екзостоза в синусите, налагаща операция, която да премахне главоболието и да възстанови правилното оттичане. На всяка годишнина от операцията той организираше специални увеселения. От годините, прекарани под ослепителното слънце и в солената вода, Корки се разболял и от птеригиум, сърфистко око — подобно на крило удебеляване на конюнктивата над бялото на окото, впоследствие обхващащо роговицата. Зрението му постепенно се влошило.

Преди девет години той отърва офталмологична операция, защото беше убит — не от меланом или акула, а от самия океан. Макар че тогава беше шейсет и седем годишен, Корки излизаше в чудовищно бурни вълни, шестметрови грамади, по които повечето сърфисти, три пъти по-млади от него, не биха опитали да карат, и според свидетели бил на гребена на една от тях, викал от радост, носел се почти във въздуха, правел блестящи завои и непрекъснато увеличавал скоростта, докато страхотното му преживяване не свършило и бил повален от разбиваща се вълна. Такива чудовища тежат хиляди тонове. Това е огромно количество вода, твърде много, за да се бориш срещу него и дори силен плувец може да бъде задържан на дъното минута или повече, преди да се измъкне на повърхността да поеме въздух. Нещо по-лошо, Корки се показал над водата в неподходящ момент, бил блъснат от следващата вълна и се удавил в капана между двете.

Сърфистите от единия до другия край на Калифорния бяха на мнение, че Корки Колинс е водил идеален живот и е умрял от идеална смърт. Екзостозата на ухото и на синусите и птериgiumът на двете очи — всичко това не означаваше нищо за Корки и беше по-приятно от скука или заболяване на сърцето и от тлъста пенсия, спечелена с цената на цял живот, прекаран зад бюрото.

Боби наследи вилата.

Този факт го изненада. И двамата познавахме Корки Колинс от единайсетгодишни и за пръв път се осмелихме да отидем до края на носа, натоварили сърфове на велосипедите. Корки беше наставник на всеки запален сърфист, който лакомо поглъщаше опита му и изгаряше от желание да овладее прибоа. Не се държеше така, сякаш носът беше негов, но всички го уважаваха, все едно беше собственик на плажа от Санта Барбара до Санта Круз. Проявяваше нетърпение към всеки некадърник, който разцепваше и разсичаше хубава вълна, съсипвайки я за останалите сърфисти, и презираше лекомислените и бездейните мераклии, но беше приятен и всеотдаен към всички нас, които бяхме влюбени в океана и се носехме в синхрон с ритмите му. Корки имаше хиляди приятели и почитатели. С някои се познаваше от десетилетия, ето защо останахме озадачени, когато той подари всичките си земни притежания на Боби, когото познаваше едва от осем години.

Като обяснение, изпълнителят на завещанието даде на Боби писмо от Корки, което беше шедьовър на сбитостта:

Боби, онова, което за повечето хора е важно, не е важно за теб. Това е мъдрост. За онова, което мислиш за важно, ти си готов да дадеш ума, сърцето и душата си. Това е благородство. Ние имаме само морето, любовта и времето. Господ ти е дал морето. С постъпките си ти винаги ще намериш любов. Затова аз ти давам времето.

Корки видя в Боби човек с вродено разбиране още от детството на онези истини, които самият той бе научил едва на трийсет и пет години. Колинс искаше да уважи и да насърчи това разбиране. Господ да го благослови за това.

През лятото, след първата си година в колежа „Ашдън“, когато наследи къщата и скромна сума пари, Боби заряза учението. Тази постъпка вбеси родителите му. Но той успя да отмине безмълвно гнева им, защото плажът, морето и бъдещето бяха негови.

Пък и родителите му вечно са ядосани за нещо и Боби е свикнал с този факт. Те притежават и издават градския вестник и си въобразяват, че са неуморни кръстоносци, които разясняват на хората публичната политика. Това означава, че мислят повечето граждани или за твърде големи егоисти, за да постъпват правилно, или за твърде глупави, за да разберат кое е най-доброто за тях. Очаквах, че Боби ще сподели онова, което наричаха тяхната „страст към големите въпроси на нашето време“, но той искаше да избяга от шумно разгласявания идеализъм на семейството си и от всичката зле прикрита завист, ненавист и егоизъм, които бяха част от него. Единственото му желание беше да намери спокойствие. И родителите му искаха същото — за цялата планета и във всяко кътче на земята, но не можах да го осигурят между стените на собствения си дом.

С къщата и началния капитал да започне бизнес, с който да се издържа, Боби намери спокойствие.

Стрелките на всеки часовник са ножици, които ни подрязват парче по парче, а дигиталните цифри на електронните часовници мигат, докато угаснат. Времето е толкова ценно, че не може да се купи с пари. Всъщност Корки даде на Боби не време, а възможността да живее без часовници. Така времето сякаш минава по-леко и по-неусетно.

Моите родители се опитаха да ми дадат същото. Но заради заболяването ми от време на време чувам тиктакане. Може би и Боби понякога го чува. Вероятно няма начин двамата да избягаме напълно от усещането за присъствието на часовниците.

Всъщност нощта на отчаянието на Орсън, когато бе гледал звездите с такъв песимизъм и бе отхвърлил усилията ми да го успокоя, може би бе предизвикана от усещането, че дните му са преброени. Казват, че елементарните мозъци на животните не са способни да обхванат понятието за собствената им тленност. И все пак всяко животно има инстинкт за самосъхранение и усеща опасността. Ако се бори да оцелее, всяко същество разбира какво е смъртта, независимо какво твърдят учените и философите.

Това не е холистична сантименталност, а здрав разум.

И сега, под душа на Боби, докато измивах саждите от Орсън, кучето продължаваше да трепери. Водата беше топла. Треперенето нямаше нищо общо с къпането.

Увих го в няколко хавлии и го изсуших със сешоара, който Пиа Клик бе забравила, и Орсън спря да трепери. Докато обличах джинсите и синия памучен пуловер на Боби, кучето погледна през матираното стъкло на прозореца, сякаш подозираше, че някой се спотайва там, в мрака, но усещането му за сигурност явно се завръщаше.

Избърсах коженото си яке и шапката с хартиени кърпи. Дрехите ми още миришеха на пушек.

На оскъдната светлина едва прочетох думите над козирката. Загадъчният влак. Прокарах палец по избродираните букви и си припомних бетонната стая без прозорци, където бях намерил шапката, в един от по-особените изоставени райони във Форт Уайвърн.

Спомних си думите на Анджеа в отговор на твърдението ми, че базата е затворена от година и половина. „Някои неща не умират. Не могат. Колкото и да искаме да са мъртви.“

Във въображението си отново видях банята в къщата ѝ, стъписаните от смъртта очи и изненадата, изписана на устните ѝ. Отново бях завладян от убеждението, че бях подминал важен детайл, отнасящ се до положението на тялото ѝ. И както преди, когато се опитах да си припомня по-ясно опръсканото ѝ с кръв лице, ликът ѝ не се избистри в съзнанието, а стана още по-мъгляв.

„Съсипваме и това, Крис... проваляме се повече от всякога... и вече няма връщане назад, за да поправим стореното.“

Питките, пълнени с късчета пилешко месо, маруля, сирене и салца, бяха много вкусни. Вместо да се облегнем на мивката, ние седнахме да ядем около кухненската маса и прокарахме храната с бира.

Макар че Саша го бе хранила, Орсън си изпроси няколко залъка пилешко, но не можа да ме накара да му дам още една „Хайнекен“.

Боби беше включил радиото — току-що бе започнало предаването на Саша. Полунощ бе настъпила. Тя не спомена името ми, нито представи песента с посвещение, но пусна „Свят с формата на сърце“ на Крис Айзък, защото ми една от любимите.

Съкращавайки в по-голямата част събитията от вечерта, разказах на Боби за случката в гаража на болницата, за сцената в крематориума на Кърк и за взвода безлики мъже, които ме преследваха по хълмовете зад погребалния дом.

По време на разказа ми той само попита:

— Искаш ли „Табаско“?

— Какво?

— Да подлютиш салцата.

— Не — отговорих аз. — Направил си пълнежа страхотно.

Боби извади от хладилника шише със сос „Табаско“ и поръси наполовина изядената си първа питка.

Саша пусна „Две сърца“, пак на Крис Айзък.

От време на време поглеждах през прозореца до масата и се питах дали някой не ни наблюдава. Отначало не мислех, че Боби споделя безпокойството ми. После осъзнах, че и той поглежда напрегнато, макар и привидно безгрижен, към мрака отвън.

— Да спуснем ли щорите? — предложих аз.

— Не. Ще си помислят, че ни пука.

Преструвахме се, че не се страхуваме.

— Кои са те?

Той не отговори, но аз чаках достатъчно дълго и накрая рече:

— Не съм сигурен.

Това не беше откровен отговор, но аз го приех.

Продължих да разказвам и за да не си навлека презрението на Боби, не споменах за котката, която ме заведе до подземния канал в хълмовете, но описах колекцията от черепи, подредена на последните две стъпала на преливника. Разказах му за разговора на шефа Стивънсън с гологлавия с обещата и за пистолета, който намерих на леглото си.

— Страхотен е — отбеляза той с възхищение.

— Татко е предпочел да бъде с лазерен мерник.

— Много мило.

Понякога Боби е хладнокръвен като скала и толкова спокоен, че се питам дали наистина ме слуша. Като малък от време на време ставаше такъв, но колкото повече растеше, толкова по-често изпадеше в това странно състояние. Току-що му бях поднесъл изумителни

новини за необикновени приключения, а той реагираше така, сякаш слушаше баскетболни резултати.

Поглеждайки към мрака отвъд прозореца, се запитах дали някой там ме държи на прицел. Сетне предположих, че ако искаха да ни застрелят, те щяха да го сторят, докато бяхме навън, на дюните.

Разказах на Боби всичко, което се бе случило в къщата на Анджела Фериман.

Той направи гримаса.

— Кайсиево бренди.

— Не пих много.

— Две чаши от онази помия, и ще разговаряш с тюлените — каза Боби, което на жаргона на сърфистите означаваше, че ще повръщам.

Докато му разказвах как Джес Пин тероризираше отец Том в църквата, вече бяхме изяли по три питки. Той приготви още две и ги сложи на масата.

Саша бе пуснула „Денят на дипломирането“.

— Истински концерт на Крис Айзък — отбеляза Боби.

— Прави го заради мен.

— Не се и съмнявам. Не мисля, че Крис Айзък е в радиото и е опрял пистолет в главата ѝ.

Мълчаливо довършихме последната порция питки. Най-после Боби зададе въпросите си. Единственото, което поиска да узнае, беше нещо от думите на Анджела.

— Каза, че били маймуни и в същото време не били, така ли?

— Доколкото си спомням, точните ѝ думи бяха: „Приличаше на маймуна. И, разбира се, беше маймуна. И беше, и не беше. И това не ѝ беше наред.“

— Стори ли ти се странна?

— Беше изтерзана и много уплашена, но не беше превъзбудена. Освен това някой я уби, за да ѝ затвори устата, ето защо в думите ѝ сигурно е имало нещо вярно.

Той кимна и отпи от бирата.

После мълча толкова дълго, че накрая не издържах и попитах:

— Какво ще правим сега?

— Мен ли питаш?

— Не говорех на кучето.

— Ще го зарежем.

— Кое?

— Ще забравим за случилото се и ще продължим да живеем.

— Знаех, че ще кажеш така — признах аз.

— Тогава защо ме питаш?

— Боби, може би смъртта на майка ми не беше случайно произшествие.

— Струва ми се повече от „може би“.

— И вероятно заболяването на баща ми не е било само рак.

— Е, и какво от това? Ще поемеш по пътеката на отмъщението?

— Онези хора не могат да се измъкнат безнаказано с убийство.

— Защо не? Непрекъснато го правят.

— Ами не би трябвало.

— Не казвам, че трябва, а само, че го правят.

— Знаеш ли, Боби, може би животът не е само сърф, секс, храна и бира.

— Никога не съм твърдял такова нещо, а само, че би трябвало да бъде така.

— Е — рекох аз, вторачвайки се в мрака отвъд прозореца, — аз не се боя.

Той въздъхна и се облегна назад.

— Ако чакаш да хванеш вълна и условията са драматични — към брега се приближават наистина огромни вълни, шестметрови, които изискват всичко от теб, и ти знаеш как да се справиш с тях, но въпреки това чакаш като шамандура, това означава, че се страхуваш. Но изведнъж вместо тях се появяват деветметрови вълни, които ще те гонят, ще те съборят от сърфа, ще те повалят, ще те накарат да засмучеш водорасли и да се молиш на Бога. Ако изборът ти е или да бъдеш убит, или да бъдеш шамандура, тогава не се боиш, ако чакаш и прогизнеш целият. Ти показваш зряла преценка. Дори един абсолютен бунтар сърфист се нуждае по малко от това. А онзи, който яхва вълната, макар да знае, че ще бъде смазан... ами, той е глупак.

Бях трогнат от дължината на речта му, защото това означаваше, че е силно притеснен за мен.

— Наричаш ме глупак, така ли? — попитах аз.

— Още не. Зависи какво ще направиш.

— Тогава съм бъдещ глупак.

— Нека само да кажем, че потенциалната ти глупост надхвърля скалата на Рихтер.

Поклатих глава.

— Ами от мястото, където седя, вълната не ми се вижда деветметрова.

— Може би е дванайсетметрова.

— Най-много шестметрова.

Той завъртя очи, сякаш искаше да каже, че единственото място, където вижда здрав разум, е вътрешността на собствения му череп.

— От онова, което каза Анджела, останах с впечатлението, че всичко започва от някакъв проект във форт Уайвърн.

— Тя се качи горе да вземе нещо, което искаше да ми покаже. Предполагам, някакво доказателство, нещо, което съпругът ѝ е измъкнал. Каквото и да беше, пожарът го унищожи.

— Форт Уайвърн. Армията. Военните.

— Е, и?

— Тук става дума за правителството — рече Боби. — А то не е дори девет-, а трийсетметрова вълна. Цунами.

— Това е Америка.

— Беше.

— Тук имам дълг.

— Какъв?

— Морален.

Боби смръщи чело и потърка носа си с палец и показалец, сякаш от моите приказки го бе заболяла главата и каза:

— Сигурно, ако пуснеш вечерните новини и чуеш, че комета заплашва да унищожи земята, ще нахлузиш клина и наметалото на Батман и ще излетиш в космоса, за да я пренасочиш към другия край на галактиката.

— Освен ако наметалото не е на химическо чистене.

— Задник такъв.

— Ти си задник.

20.

— Погледни — каза Боби. — Информацията идва в момента. От правителствен британски сателит, следящ климатичните условия. Обработи я и ще изчислиш височината на всяка вълна по света, плюс-минус няколко сантиметра.

Не беше запалил осветлението в кабинета си. Големите видеомонитори на различните компютърни работни станции осигуряваха достатъчно светлина за него и повече от достатъчно за мен. На екраните се движеха цветни графики, географски карти, увеличени сателитни снимки и диаграми на протичането на динамични климатични процеси.

Не съм поклонник на компютърната епоха и никога няма да бъда. С устойчиви срещу ултравиолетовите лъчи очила не съм в състояние лесно да разчитам какво има на екрана и не мога да рискувам да прекарвам часове дори пред филтриран екран с всички онези лъчи, струящи към мен. За обикновените хора това е облъчване с ниско ниво на радиацията, но имайки предвид кумулативните поражения, няколко часа пред компютъра не биха били безвредни за мен. Пиша на ръка — по някоя статия от време на време и придобилата известност книга, която беше последвана от пространна статия в списание „Тайм“ за мен и за пигментната ксеродермия.

Претъпканата с компютри стая е центърът на „Сърф прогнози“, информационната служба на Боби, която дава всекидневни предвиждания по факс до абонати от цял свят, поддържа Уеб Сайт и е деветстотинцифрова. В офиси в Мунлайт Бей работят четирима служители, но Боби сам изготвя окончателния анализ и прогнозите.

Приблизително шест милиона сърфисти редовно карат в океаните по света и около пет милиона и половина от тях са доволни от вълни, високи два-два метра и половина. Океанският прибой крие силата си под повърхността, простира се до триста метра дълбочина и не се изразява във вълни, докато не стигне до плитчините и не се разбие в брега. Ето защо до края на осемдесетте години не е имало начин да се предскаже точно къде и кога ще има дори двуметрови

вълни. Запалянковците по сърфа седят на плажа по цели дни и чакат пред спокойното море, а на четири-петстотин метра по-нататък се разбиват огромни вълни. Значителен процент от тези пет милиона и половина сърфисти предпочитат да платят на Боби няколко долара, за да научат къде ще бъде интересно, отколкото да разчитат само на добронамереността на Кахуна, бога на приборя.

Няколко долара. Само деветстотинцифровата централа осигурява осемстотин хиляди обаждания годишно, по два долара едното. По ирония на съдбата Боби, мързеливецът и сърфистът бунтар, вероятно е станал един от най-богатите хора в Мунлайт Бей, макар че никой не съзнава това и той раздава повечето спечелени пари.

— Ето — каза той и седна на стола пред един от компютрите. — Преди да хукнеш да спасяваш света и да ти пръснат черепа, помисли върху това.

Орсън наклони глава, за да наблюдава екрана, а Боби започна да натиска клавишите, за да извика нова информация.

Повечето от останалия половин милион от онези шест милиона сърфисти карат по вълни над четири метра и половина и вероятно помалко от десет хиляди могат да яздят шестметрови, но макар и тези страшно опитни и смели типове да са малцина, голям процент от тях търсят прогнозите на Боби. Те дават живота си за сърфа и да изпуснат серия от чудовищни вълни, особено ако са някъде наблизо, за тях е нещо повече от Шекспирова трагедия.

— В неделя — рече Боби, като продължаваше да натиска клавишите.

— Тази ли?

— След две нощи ще изгаряш от желание да си тук. Искам да кажа, ще предпочиташ да си тук, отколкото да си мъртъв.

— Ще има ли големи вълни?

— Страхотни.

Вероятно триста-четиристотин сърфисти в света имат опита, таланта и смелостта да възсядат вълни над шест метра и шепа от тях плащат на Боби добре, за да намери гигантски прибор, макар и коварен и в състояние да ги убие. Малцина от тези манияци са богаташи, които биха взели самолет до всяка точка на планетата, за да предизвикат бурните вълни — девет-, дори дванайсетметрови грамади, към които често ги закарва помощник с джет, защото да хванеш такива огромни

монолити по обикновения начин е трудно и понякога невъзможно. Навсякъде по света можеш да намериш добре оформени, заслужаващи си да ги възседнеш деветметрови и по-големи вълни не повече от трийсет дни в годината и често — на далечни места. Използвайки географски карти, сателитни снимки и информация за времето от многобройни източници, Боби може да осигурява двудневни или тридневни прогнози — толкова точни, че и най-придирчивите му клиенти не са се оплаквали.

— Ето, там. — Боби посочи профил на вълна на компютъра и Орсън се вторачи в екрана. — Мунлайт Бей. Ще бъде класически петък следобед, чак до зазоряване в понеделник. Чудесни вълни.

Примигах на светлината на монитора.

— Четириметрови вълни ли виждам?

— Три-четири метрови, с вероятност за петметрови. Скоро ще бъдат в Хавай... после при нас. На север от Хаити се задава силна буря. Ще има и попътен вятър, затова онези чудовища ще те тласкат повече, отколкото си виждал насън.

— Страхотно.

Той се завъртя на стола, за да ме погледне.

— Е, кое предпочиташ — нощния сърф в неделя вечерта или смъртоносната цунами, задаваща се от Уайвърн?

— И двете.

— Камикадзе — презрително рече той.

— Патица — усмихнах се аз.

Това беше същото като „шамандура“ — човек, който чака и така и не събира смелост да яхне вълна.

Орсън обръщаше глава ту към Боби, ту към мен, сякаш наблюдаваше мач по тенис.

— Извратен тип — каза Боби.

— Мамец — отвърнах аз, което е същото като „патица“.

— Задник — рече той, което има едно и също значение както на жаргона на сърфистите, така и в обикновения език.

— Доколкото разбирам, няма да ми помогнеш.

Боби стана от стола и отговори:

— Не можеш да отидеш при ченгетата. Нито във ФБР. На всички им плащат от едно и също място. Какво евентуално се надяваш да научиш за тайния проект в Уайвърн?

— Вече узнах някои неща.

— Да, и следващото, което ще разбереш, ще те убие. Виж какво, Крис, ти не си Шерлок Холмс, нито Джеймс Бонд. В най-добрия случай си Нанси Дру^[1].

— Нанси Дру е разкрила необикновено много случаи — напомних му аз. — Хванала е сто процента от негодниците, които е преследвала. Ще бъде чест за мен, ако ме сравнят с такъв непреклонен борец срещу престъпността като госпожица Нанси Дру.

— Камикадзе.

— Шамандура.

— Извратен тип.

— Мамец.

Боби се засмя, поклати глава, почеса наболата си брада и рече:

— Повръща ми се от теб.

— И на мен от теб.

Телефонът иззвъня и той отговори.

— Хей, красавице, шашнат съм от новия стил на предаването ти — само Крис Айзък. Пусни „Да танцуваме“ за мен, а? — Сетне ми подаде слушалката. — За теб е, Нанси Дру.

Харесвам гласа на дисководещ на Саша. Малко по-различен е от нормалния ѝ тембър, по-плътен и по-нежен, но ефектът е коренно различен. Чуя ли я като дисководещ, изпитвам желание да се сгуша в леглото с нея. И без това искам да го правя колкото е възможно по-често, но когато я слушам по радиото, ми се иска да го сторя *незабавно*.

— Песента ще свърши след около минута. Трябва да говоря между изпълненията, затова ще бъда кратка — рече тя. — Преди малко тук, в радиото, дойде един човек, който се опитва да се свърже с теб. Било въпрос на живот и смърт.

— Кой е той?

— Не мога да ти кажа името му по телефона. Обещах да не го правя. Когато предположих, че си у Боби... този човек не пожела да ти се обади там или да отиде при теб.

— Защо?

— Не знам. Но... той наистина е нервен, Крис. „Познайник съм на нощта“. Сещаш ли се кого имам предвид?

„Познайник съм на нощта“. Това беше стих от Робърт Фрост. Татко ми вдъхна страстта си към поезията. Аз заразах Саша.

— Да, мисля, че разбирам кого имаш предвид — отговорих аз.

— Искате да те види колкото е възможно по-скоро. Било въпрос на живот и смърт. Какво става, Крис?

— В неделя следобед ще има големи вълни.

— Нямах предвид това.

— Знам. После ще ти разкажа останалото.

— Големите вълни. Ще мога ли да се справя с тях?

— Петметрови.

— Мисля, че ще участвам в купона на плажа.

— Обожавам гласа ти — рекох аз.

— Гладък като залива.

Саша затвори. Аз също.

Макар да беше чул само половината от разговора ни, Боби разчиташе на тайнствената си интуиция, за да разгадае тона и намеренията на Саша.

— В какво ще се забъркваш пак? — попита той.

— Нещо като за Нанси Дру. Няма да ти е интересно.

Докато Боби и аз водехме все още неспокойния Орсън към верандата, по радиото в кухнята прозвуча „Да танцуваме“ на Крис Айзък.

— Саша е страхотна жена — заяви Боби.

— Необикновена — съгласих се аз.

— Няма да можеш да си с нея, ако умреш. Тя не е толкова извратена.

— Разбрах намека ти.

— Носиш ли слънчеви очила?

Потупах джоба на ризата си.

— Да.

— Използва ли лосиона ми?

— Да, мамо.

— Извратен тип.

— Мисля си...

— Крайно време беше да започнеш.

— Работя върху нова книга.

— Най-после размърда ленивия си задник.

— Книгата е за приятелството.

— Включен ли съм?

— Учудващо, но да.

— Нали не използваш истинското ми име?

— Кръстил съм те Игор. Въпросът е... страхувам се, че читателите може да не разберат какво искам да кажа, защото ти и аз — всичките ми приятели — водим различен живот.

Боби спря пред стъпалата на верандата, изгледа ме с един от патентованите си презрителни погледи и каза:

— Мислех, че трябва да си умен, за да пишеш книги.

— Това не е федерален закон.

— Очевидно. Дори литературният еквивалент на некадърен сърфист трябва да знае, че всеки от нас води различен живот.

— Нима? И Мария Кортес ли води различен живот?

Мария беше по-малката сестра на Мануел Рамирес, двайсет и осем годишна като нас с Боби. Тя беше козметичка, а съпругът ѝ — автомобилен техник. Имаха две деца, една котка и малка къща с голяма ипотека.

— Тя не прекарва живота си в козметичния салон, нито вкъщи, чистейки с прахосмукачката. Животът ѝ е между ушите. В черепа ѝ има цял един свят и вероятно много по-странен и шибан, отколкото нашия, с плитките ни мозъци. Шест милиарда като нас се разхождат по тази планета. Шест милиарда по-малки светове в по-големия. Продавачите на обувки и готвачите, които външно изглеждат отегчени, водят много по-странен живот от теб. Шест милиарда различни истории. Всяка една епична, пълна с трагедии и победи, добро и лошо, отчаяние и надежда. Ти и аз не сме толкова особени, братко.

За миг останах безмълвен. После докоснах ръкава на изрисуваната му с папагали и палми риза и казах:

— Не знаех, че си такъв философ.

Той сви рамене.

— Само малък бисер на мъдрост. По дяволите, това беше нещо, което ми се падна в курабия с късметче.

— Трябва да е била голяма.

— Беше огромен монолит, особняко — лукаво се усмихна той.

Голямата вълна, осветена от луната мъгла, се извисяваше застрашително на около осемстотин метра от брега — нито по-близо, нито по-далеч, отколкото беше преди. Нощният въздух бе неподвижен като в хладилното помещение в болница „Милосърдие“.

Никой не стреля по нас, докато слизахме по стъпалата на верандата. И никой не нададе онзи безумен вик.

Бяха тихи и се криеха сред дюните или зад хребета на склона, спускащ се към плажа. Усещах вниманието им като опасната енергия, която иска да се освободи в навита на кълбо, застинала и готова за скок гърмяща змия.

Макар че бе оставил пушката си вътре, Боби беше нащрек. Докато ме изпращаше до велосипеда, той започна да проявява повече интерес към историята ми.

— Онази маймуна, за която Анджела е споменала...

— Е, и?

— Как е изглеждала?

— Ами, маймуна като маймуна.

— Шимпанзе, орангутан или друга?

Хванах кормилото на велосипеда, обърнах го, за да започна да го бутам по мекия пясък и рекох:

— Била е маймуна резус. Не ти ли казах?

— Колко голяма?

— Висока шейсет сантиметра и тежка дванайсет-тринайсет килограма.

Боби се вторачи в дюните и каза:

— Виждал съм такива.

Изненадан, аз отново подпрях велосипеда на парапета на верандата и попитах:

— Маймуни резус? Тук?

— Ами някакви маймуни. Горедолу толкова големи.

Калифорния, разбира се, не е родина на маймуни. Единствените примати в горите и полята на щата са човешките същества.

— Една нощ такава маймуна ме гледаше през прозореца. Излязох навън, но тя беше изчезнала.

— Кога стана това?

— Преди около три месеца.

Орсън застана между нас, сякаш да ни успокои.

— Виждал ли си ги пак? — попитах аз.

— Шест-седем пъти. Винаги нощем. Потайни са. Стават все по-дръзки. Движат се в стадо.

— Стадо?

— Вълците се движат в глутница. Конете — в табун. А маймуните — в стадо.

— Проучил си въпроса. Защо не си ми казал за това?

Боби не отговори. Наблюдаваше дюните.

И аз ги наблюдавах.

— Тук ли са сега?

— Може би.

— Колко са в стадото?

— Не знам. Шест или осем. Така предполагам.

— Купил си пушка. Мислиш ли, че са опасни?

— Може би.

— Обади ли се на някого? Например на Службата за контрол върху животните?

— Защо?

Боби се поколеба, сетне рече:

— Пиа ме побърква.

Пиа Клик. Замина за Уаймеа уж за месец-два, а вече станаха три години.

Не разбрах какво общо имаше Пиа с това, че Боби не се е обадил на Службата за контрол върху животните.

— Установила, че е превъплъщение на Каха Хуна — добави той.

Каха Хуна е митична хавайска богиня на прибоя, но никога не се е прераждала, за да бъде превъплъщение.

Пиа не е местна хавайка, а е родена в Оскалуса, Канзас, израснала е там до седемнайсетгодишната си възраст и едва ли е подходящ кандидат за митологична хавайска богиня.

— Липсват й някои препоръчителни писма — отбелязах аз.

— Абсолютно сериозна е по въпроса.

— Е, всъщност е достатъчно хубава, за да бъде Каха Хуна или някоя друга богиня.

Не виждах добре очите на Боби, но лицето му беше мрачно. Никога не съм го виждал мрачен. Дори не знаех, че може да бъде такъв.

— Опитвала се да реши дали превъплъщението изисква от нея да даде обет за безбрачие.

— Охо.

— Смята, че не трябва да живее с обикновен смъртен. Това щяло да бъде богохулствен отказ от ориста ѝ.

— Жестоко — състрадателно казах аз.

— Но щяло да бъде страхотно, ако живее незаконно със сегашното превъплъщение на Кахуна.

Кахуна е митичният бог на прибоя — по-скоро творение на съвременни сърфисти, които са заимствали легендата за него от живота на древен хавайски знахар.

— А ти не си превъплъщение на Кахуна — предположих аз.

— Отказвам да бъда.

От този отговор стигнах до извода, че Пиа се опитва да го убеди в обратното.

— Тя е толкова умна и талантива — видимо нещастен и разстроен каза Боби.

Пиа бе завършила с отличие Калифорнийския университет в Лос Анджелис. По време на следването се бе издържала, рисувайки портрети. Сега свръхреалистичните ѝ платна се продаваха веднага щом ги нарисуваше.

— Как може да е толкова умна и талантива и да... прави такива неща? — зачуди се Боби.

— Може би *наистина* си Кахуна — казах аз.

— Никак не е смешно.

Това беше поразително твърдение, защото в една или друга степен за Боби всичко беше смешно.

Тревите по дюните клюмнаха на лунната светлина. Нито един стрък не потрепваше във вече безветрената нощ. Тихият ритъм на вълните долу в залива приличаше на приглушен шепот на далечна тълпа богомолци.

Историята с Пиа беше интригуваща, но аз, разбира се, се интересувах повече от маймуните.

— Последните години — продължи Боби, — с всички онези глупости на Пиа... Е, понякога не ми пука, но друг път сякаш прекарвам дни на гребена на огромна, разпенена вълна, натежала от пясък, която те блъска в лицето. Най-неприятното за сърфиста. Щом

затворя телефона след разговор с нея, се чувствам потиснат. Искам да бъдем заедно. Тя ми липсва... Почти съм убеден, че *наистина* е Каха Хуна. Толкова е *искрена*. Не говори екзалтирано по този въпрос. Прави го тихо и кротко и това е още по-обезпокоително.

— Не знаех, че можеш да се безпокоиш.

— И аз не знаех. — Боби въздъхна, заглади пясъка с босия си крак и започна да прави връзката между Пиа и маймуните. — Когато за пръв път видях маймуната на прозореца, беше ми забавно, разсмя ме. Помислих, че е нечие любимо животно, което е избягало... Но втория път не беше само една. И бяха странни като онези тъпотии за Каха Хуна, защото изобщо не се държаха като маймуни.

— Какво искаш да кажеш?

— Маймуните са игриви, щурат се насам-натам. Онези... съвсем не бяха игриви, а целеустремени, сериозни, ужасни малки особняци. Наблюдаваха ме и изучаваха къщата, но не от любопитство, а с някаква цел.

— Каква цел?

Боби сви рамене.

— Бяха толкова странни...

Думите не му стигаха да ги опише, затова взех назаем една от Х. П. Лъвкрафт, чиито истории четяхме с голям ентусиазъм, когато бяхме тринайсетгодишни.

— Демонични.

— Да. Бяха твърде демонични. Знаех, че никой няма да ми повярва. Имах чувството, че едва ли не халюцинирам. Грабнах фотоапарата, но не можах да им направя снимка. И знаеш ли защо?

— Неволно си закрил обектива с палец?

— Те не искаха да ги снимам. Зърнаха фотоапарата и се скриха, при това изумително бързо. — Той ме погледна, за да види реакцията ми, сетне пак се вторачи в дюните. — Маймуните знаеха какво е фотоапарат.

Не можах да устоя и подхвърлих:

— Хей, да не би да отъждествяваш животните с хората? Нали не им приписваш човешки качества?

Без да ми обръща внимание, Боби добави:

— После вече не прибирах фотоапарата в килера. Държах го на кухненския плот. Да ми бъде под ръка. Показеха ли се отново, щях да

ги щракна, преди да са разбрали какво става. Една нощ, преди шест седмици, имаше хубави двуметрови вълни. Макар че беше студено, облякох неопреновия костюм и няколко часа карах сърф. Не взех фотоапарата на плажа.

— Защо?

— Цяла седмица не бях виждал маймуните. Мислех, че може би никога повече няма да ги видя. Прибрах се вкъщи, съблякох неопрена, влязох в кухнята и извадих бира от хладилника. Когато се обърнах, на два от прозорците имаше маймуни. Висяха на рамките отвън и ме гледаха. Посегнах към фотоапарата, но той бе изчезнал.

— Сложил си го на друго място.

— Не. Нямаше го никъде. Бях оставил вратата отключена, когато тръгнах към плажа. Сега винаги я заключвам.

— Искаш да кажеш, че маймуните са го взели?

— На другия ден купих фотоапарат за еднократна употреба. Пак го сложих на плота. Оставих лампите запалени, заключих, взех сърфа и отидох на брега.

— Имаше ли хубави вълни?

— Бавни. Но исках да дам възможност на маймуните. Когато се върнах, бяха разбили рамката на прозореца, бяха го отключили и бяха откраднали фотоапарата. Нищо друго. Само него.

Сега разбрах защо пушката стои в заключен килер.

Тази вила, която се намираше на носа и нямаше съседи, винаги ми е харесвала като чудесно място за почивка. Нощем, когато си тръгнах сърфистите, небето и океанът образуваха сфера и къщата изпъкваше като миниатюрна триизмерна фигура в една от онези стъклени тежести за затискане на хартии, която се изпълва със снежни вихрушки, когато я разклатиш, макар че вместо виелици около вилата цареше абсолютно спокойствие и великолепна самота. Сега обаче това уединение се бе превърнало в обезпокоително. Едва не заръмжах гърлено като Орсън.

Кучето още стоеше между нас. Остана нащрек. Не издаваше звук. Главата му беше вдигната, а едното ухо — наострено. Не трепереше, но явно изпитваше респект от онова, което ни наблюдаваше от мрака.

— След като ти разказах за Анджеला, вече знаеш, че маймуните имат нещо общо с историята във Форт Уайвърн — рекох аз. — Това не

са вестникарски измишльотини, а действителност и ние можем да направим нещо по въпроса.

— Продължава да работи.

— Кое?

— Според разказа на Анджеа базата Уайвърн не е напълно затворена.

— Но преди осемнайсет месеца беше изоставена. Ако там още има персонал, извършващ операции, щяхме да разберем. Ако живеят в базата, ще идват в града да пазаруват, да ходят на кино.

— Анджеа го е нарекла последната битка между доброто и злото. Краят на света.

— Да. Е, и?

— Ако работиш върху проект за унищожението на света, едва ли ще имаш време да отидеш в града на кино. Вече ти казах, че това е цунами, Крис. Правителствена работа. Няма начин да караш сърф по тези вълни и да оцелееш.

Стиснах кормилото на велосипеда и отново го изправих.

— И въпреки маймуните и всичко, което си видял, ще стоиш със скръстени ръце?

Боби кимна.

— Ако запазя хладнокръвие, може би ще се махнат. И без това не идват всяка нощ. Два-три пъти седмично. Ако изчакам... може животът ми отново тръгне по старому.

— Да, но може би Анджеа не се е дрогирала и никога няма да има шанс нещата да вървят по старому.

— Тогава защо да слагаш клина и наметалото на Батман, щом каузата е загубена?

— За болния от пигментна ксеродермия няма загубени каузи — полу на шега казах аз.

— Камикадзе.

— Патица.

— Извратен тип.

— Мамец — с обич рекох аз и забутах велосипеда по мекия пясък.

Орсън нададе лек вой на протест, когато се отдалечихме от сравнително безопасната вила, но не опита да се дърпа. Вървеше близо до мен и душеше нощния въздух.

Изминахме трийсетина крачки, когато Боби, разпръсквайки облачета пясък, изскочи пред нас и застана на пътя.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти? — попита той.

— Изборът ми на приятели?

— Проблемът ти е, че искаш да оставиш следа на този свят. Нещо, с което да кажеш: „Аз бях тук.“

— Не ми пука за това.

— Разправяй ги на оная ми работа.

— Внимавай какво говориш. Тук има куче.

— Затова пишеш статии и книги. За да оставиш следа.

— Пиша, защото ми доставя удоволствие.

— Но вечно се оплакваш от това.

— Защото е най-трудното, което съм правил, но в същото време ме удовлетворява.

— Знаеш ли защо е трудно? Защото е неестествено.

— Може би за хората, които не знаят да четат и пишат.

— Ние не сме тук, за да оставим следа, братко. Паметници, наследство, следи — ето къде постоянно грешим. Тук сме, за да се радваме на света, да се потопим в неговата грандиозност и да караме сърф.

— Боб философът.

— Светът е максимално свършен такъв, какъвто е — красотата от хоризонт до хоризонт. Всяка следа, която се опитваме да оставим, е само графити по стените. Нищо не може да подобри света, който ни е даден. Следите, които оставяме, са вандализъм.

— Музиката на Моцарт.

— Вандализъм — отсече Боби.

— Изкуството на Микеланджело.

— Графити.

— Реноар.

— Графити.

— Бах, Бийтълс.

— Слухови графити.

Следейки разговора ни, Орсън започна да размахва опашка.

— Матис, Бетховен, Уолъс Стивънс, Шекспир.

— Вандали. Хулигани.

— Дик Дейл — споменах аз свещеното име на Краля на китарата на сърфа, бащата на този вид музика.

Боби мигна, но пак повтори:

— Графити.

— Ти си болен.

— Аз съм най-здравият човек, когото познаваш. Зарежи този безумен и безполезен кръстоносен поход, Крис.

— Сигурно наистина плувам сред стадо мързеливци, щом малко любопитство се смята за кръстоносен поход.

— Живей си живота. Радвай му се. Затова си на този свят.

— Правя каквото мога — уверих го аз. — Не се притеснявай — не съм по-малък безделник и глупак от теб.

— Щом казваш.

Когато се опитах да мина покрай него, Боби направи крачка встрани и отново препречи пътя ми.

— Добре — примирено каза той. — Но с едната ръка бутай велосипеда, а с другата дръж пистолета, докато стъпиш на твърда земя. После карай бързо.

Потупах джоба на якето си, който бе увиснал от тежестта на оръжието. В дома на Анджеа случайно изстрелях един куршум. В пълнителя бяха останали девет.

— Но те са само маймуни — казах аз, повтаряйки като ехо думите на Боби.

— И в същото време не са.

Търсейки черните му очи, аз попитах:

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

Той прехапа устни и рече:

— Може би наистина съм Кахуна.

— Не се готвеше да ми кажеш това.

— Не, но е толкова налудничаво, колкото онова, което щях да ти кажа. — Погледът му обходи дюните. — Водачът на стадото... зърнах го само от разстояние, в мрака. Беше като сянка. Той е по-едър от останалите.

— Колко е голям?

Очите ни се срещнаха.

— Горе-долу колкото мен.

Докато стоях на верандата и чаках Боби да се върне от издирването на плажа, с крайчеца на окото си бях съзрял движение: неясен образ на човек, бродещ сред дюните с дълги, плавни крачки. Бях се обърнал да го видя по-добре, но там вече нямаше никой.

— Човек ли е? — попитах аз. — Тича с маймуните на хилядолетието? Водач на стадо? Тарзан от Мунлайт Бей?

— Ами, надявам се да е човек.

— И какво означава това?

— Казвам, че не съм виждал само маймуни. С тях има някой или нещо голямо.

Погледнах към светлините на Мунлайт Бей.

— Имам чувството, че някъде тиктака бомба с часовников механизъм и целият град стои върху експлозиви.

— И аз имам същото чувство, братко. Стой надалеч от взривоопасната зона.

Хванах велосипеда с една ръка и извадих пистолета с другата.

— Докато се занимаваш с опасните си и глупави приключения, има нещо, което не бива да забравяш — рече Боби.

— Отново сърфистки мъдрости.

— Каквото и да става там, в Уайвърн, сигурно е замесена голяма група учени. Страхотно образовани типове с чела, по-високи от цялото ти лице. И много военни. Елитът на системата. Двигатели на събитията. Хора, способни да променят света. Знаеш ли защо са участвали в това, преди нещо да се провали?

— За да си плащат данъците и да издържат семействата си.

— Всеки един от тях е искал да остави следа.

— Тук не става дума за амбиции. Само искам да знам защо мама и татко трябваше да умрат.

— Главата ти е твърда като черупка на мида.

— Да, но вътре има перла.

— Не е перла, а вкаменено лайно на чайка — увери ме той.

— Изразяваш се по много интересен начин. Трябва да напишеш книга.

Боби се изкикоти презрително. Смехът му беше кисел като лимон.

— Предпочитам да чукам кактус.

— Горедолу е същото. Но удовлетворява.

— Онази вълна ще се изцеди и после ще те изхвърли в отходния канал.

— Може би. Но сърфът по нея ще бъде страхотен. Нали сам каза, че сме на този свят, за да се наслаждаваме на сърфа?

Най-сетне претърпял поражение, Боби се дръпна от пътя ми, вдигна дясната си ръка и направи знака „шака“.

Аз направих знака от „Стар Трек“.

В отговор той ми показва среден пръст.

Започнах да бутам велосипеда по пясъка и тръгнах на изток, отправяйки се към по-скалистата част на полуострова. Орсън вървеше до мен. Преди да съм изминал голямо разстояние, Боби извика нещо, но не чух думите му. Спрях, обърнах се и го видях, че се насочва към вилата.

— Какво каза?

— Мъглата идва — повтори той.

Погледнах зад него и видях надвиснала застрашително бяла маса, спускаща се от запад, лавина от кипящи изпарения, посребрена от лунната светлина.

Светлините на града изглеждаха безкрайно далеч.

[1] Осемнайсетгодишна детективка от поредица детски книги, излезли под псевдонима Каролин Кийн, и телевизионен сериал — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА В ЛОНОТО НА НОЩТА

21.

Орсън и аз излязохме от дюните и стигнахме до скалистата част на полуострова. Обвиха ни гъсти облаци. Мъглата беше дълбока десетки метри и макар че през нея проникваше бледа, прахообразна лунна светлина, тънехме в мрак, по-непрогледен и от беззвездна и безлунна нощ.

Светлините на града вече не се виждаха.

Мъглата правеше номера със звука. Още чувах шепота на разбиващите се вълни, но шумът сякаш идваше и от четирите страни, все едно се намирах на остров.

Не исках да карам велосипеда в този наситен мрак. Видимостта непрекъснато се променяше от нулева до максимална на разстояние шест крачки. Макар че по извития ръкав на залива нямаше дървета или други пречки, лесно можех да загубя ориентация и да се приближа до ръба на склона към плажа. Велосипедът можеше да се стрелне напред и когато предната гума заореше в мекия пясък, щях да спра внезапно и да се хвърля на плажа с главата надолу. А можех и да си счупя някой крайник.

За да набера скорост и да пазя равновесие, трябваше да държа кормилото с две ръце, което означаваше да пусна пистолета в джоба. След разговора с Боби не изпитвах желание да се разделям с глока. В мъглата, преди да усетя присъствието му, нещо можеше да се приближи на няколко крачки от мен и нямаше да имам достатъчно време да извадя оръжието и да стрелям.

Вървах сравнително бързо. Преструвах се на безгрижен и уверен, а Орсън припикаше до мен. Кучето беше нащрек и постоянно въртеше глава.

Потракването на спиците и подрънкването на веригата издаваха местоположението ми. За да ги заглуша, може би трябваше да нося велосипеда на ръце. Можех да го правя с една ръка, но само на кратки разстояния.

Но може би шумът нямаше значение. Маймуните вероятно имаха изострени животински сетива, които откриваха и най-слабите сигнали.

Те несъмнено можеха да ме проследят по миризмата.

Но и Орсън би трябвало да ги подуши. Тъмните му очертания едва се забелязваха в мъгливата нощ и не виждах дали космите по врата и гърба му са настръхнали — сигурен знак, че маймуните са наблизко.

Вървах и се питах какво в онези същества ги прави различни от обикновените маймуни резус.

Поне на външен вид звярът в кухнята на Анджеела е бил типичен представител на вида си, макар и по-висок от останалите резус. Тя само каза, че имал „ужасни тъмножълти очи“, но доколкото знаех, този нюанс влизаше в спектъра на цвета на очите на тази група примати. Боби не бе споменал нищо странно за стадото, което го тормозеше, освен необикновеното им поведение и необичайните размери на призрачния им водач. Нито деформирани черепи, трето око на челото, нито винтове във вратовете, които да показват, че са били сглобени и съшити в тайната лаборатория на страдаща от мания за величие пра-пра-правнучка на доктор Франкенщайн.

Ръководителите на проекта във Форт Уайвърн се бяха разтревожили, че маймуната в кухнята на Анджеела може да я е одраскала или ухапала. Съдейки по страха на учените, беше логично да стигна до извода, че звярът е носел инфекция, предаваща се чрез кръвта, слюнката или други телесни течности. Заключение ми беше подкрепено от последвалите физически прегледи, на които е била подложена Анджеела. В продължение на четири години те са й взимали кръвни проби, което означаваше, че заболяването има дълъг инкубационен период.

Биологична война. Лидерите на всяка страна по света отричаха, че се готвят за такъв отвратителен конфликт. Призоваваха името Господне, предупреждаваха за присъдата на историята и тържествено подписваха договори, гарантиращи никога да не се занимават с тази чудовищна научноизследователска работа. А през това време всяка нация трескаво вареше коктейли от антракс, пакетираше флакони с бубонна чума и проектираше такава измамно бляскава колекция от екзотични нови вируси и бактерии, че в никое бюро по заетостта на земята нямаше нито един безработен луд учен.

Въпреки това не разбрах защо насила са стерилизирали Анджеела. Несъмнено някои болести увеличават риска поколението да

страда от вродени дефекти. Съдейки по думите ѝ обаче, не мислех, че хората от Уайвърн я бяха обезплодили от загриженост за нея или за децата, които може да зачене. Изглежда са били мотивирани не от състрадание, а от страх, прераснал в паника.

Бях попитал Анджеला дали маймуната е била болна от нещо. Тя до голяма степен бе отрекла това. „Де да беше болест. Щеше да е хубаво. Може би вече щях да бъда излекувана. Или мъртва. По-добре смърт, отколкото онова, което предстои.“

Но щом не беше болест, какво беше тогава?

Изведнъж безумният вик, който по-рано бяхме чули, отново прониза нощта и мъглата и ме изтръгна от размисъла.

Орсън потрепери конвулсивно и спря. Аз направих същото и тракането на велосипеда заглъхна.

Викът сякаш се разнесе едновременно от запад и от юг и само след миг дойде отговорът — този път от север и от изток. Дебнеха ни.

Тъй като звукът пътува с измамна скорост в мъглата, не можах да преценя на какво разстояние от нас се чува виковете. Но в едно бях сигурен — че бяха наблизно.

Ритмичният, подобен на сърце, пулс на приборя туптеше в нощта. Запитах се коя ли песен на Крис Айзък е пуснала Саша в момента.

Орсън отново тръгна. Аз също. Малко по-бързо от преди. Нищо нямаше да спечелим, ако се колебаехме. Щяхме да бъдем в безопасност едва когато напуснехме уединения полуостров и се върнехме в града — а може би не и тогава.

Изминахме още трийсет-четирийсет крачки и неестественият крясък се повтори. И отново му отговориха.

Този път не спряхме.

Сърцето ми биеше като обезумяло и не забави ритъма си, когато си напомних, че това са само маймуни, а не хищници. Ядяха плодове и ядки. Поданици на миролюбиво царство, които не ядат месо.

Изведнъж, по някакъв перверзен каприз, на екрана на паметта ми отново проблесна лицето на Анджеला. Сега разбрах какво бях изтълкувал погрешно, когато стъписан и изтерзан, бях намерил трупа ѝ. Гърлото ѝ изглеждаше прерязано многократно с полуостър нож, защото раната беше назъбена. Всъщност не беше прерязано, а нахапано, разкъсано и дъвкано. Видях ужасната рана по-ясно, отколкото исках да я виждам, докато стоях на прага на банята.

Нещо повече, спомних си и други белези по тялото ѝ, рани, които тогава ми беше противно да гледам. Синкави следи от ухапвания по ръцете. Вероятно дори по лицето.

Маймуни. Но не обикновени.

Действията на убиеца в къщата ѝ — историята с куклите и играта на криеница — приличаха на лудории на невменяеми деца. В стаите не е имало само една маймуна — достатъчно дребна, за да се скрие на места, където не можеше да се побере човек, и толкова неестествено бърза, че да наподобява призрак.

В мрака се разнесе още един вик. Този път му отговори тихо бухане от други две посоки.

Двамата с Орсън продължихме да крачим бързо, но аз устоях на силното си желание да побягна. Хукнех ли, припряността ми можеше да бъде изтълкувана — и правилно — като признак на страх. За хищника страхът показва слабост. Ако доловяха някаква слабост, те можеха да ме нападнат.

Бях стиснал пистолета толкова силно, че металът сякаш се топеше в ръката ми. Но не знаех колко същества има в стадото: само три-четири, десет или повече. Имайки предвид, че никога не бях стрелял — само веднъж, по-рано тази вечер, при това случайно, — едва ли щях да очистя всички онези зверове, преди да ме надвият.

Макар че не исках да давам на трескавото си въображение такъв мрачен материал за работа, аз не можах да не се запитам какви ли са зъбите на маймуната резус. Всичките тъпи кътници? Не. На тревопасните — ако онези резуси наистина бяха тревопасни — им бяха нужни остри зъби, за да разкъсват обелките на плодовете и люспите и черупките. Сигурно имаха резци, може би дори остри кучешки зъби. Макар че онзи особен вид вероятно бе дебнал Анджеला, маймуните резус не бяха еволюирали в хищници, следователно нямаха големи, издадени напред зъби. Но някои видове имаха. Павианите имаха огромни, опасни зъби. Както и да е, силата от ухапването на резуса беше спорна, защото независимо от естеството на зъбите им, този особен вид бе екипиран достатъчно добре, за да убие Анджеला жестоко и бързо.

Изведнъж усетих някакво движение в мъглата на няколко крачки вдясно. Съзрях тъмен, неопределен силует, приведен до земята, който се приближаваше към мен бързо и безшумно.

Обърнах се по посока на движението. Съществото мина покрай крака ми и изчезна в мъглата, преди да го видя добре.

Орсън изръмжа сдържано, сякаш да предупреди нещо, без да го предизвиква да се бият. Кучето беше с лице към талазите сива мъгла, плъзгаща се в тъмата от другата страна на велосипеда. Подозирах, че ако имаше светлина, щях да видя, че не само козината му е настръхнала, но и всеки косъм се е изправил.

Гледах ниско по земята и очаквах да съзря блестящите тъмножълти очи, за които ми бе разказала Анджела. Но силуетът, който застрашително изскочи от мъглата, беше колкото мен. Може би по-голям. Сенчест, безформен, като върхлитащ ангел на смъртта, кръжащ в съновидение, той беше по-скоро догадка, отколкото материя, страховит именно защото остана загадъчен. Нямаше зли жълти очи. Нито ясни черти или определена форма. Човек или маймуна, или нито едно от двете, водачът на стадото се появи и изчезна.

Орсън и аз отново спряхме.

Бавно обърнах глава, за да огледам струящия като поток мрак около нас и наострих уши, опитвайки се да доловя някакъв звук. Но стадото се движеше безшумно като мъглата.

Имах чувството, че съм гмуркач в океана, хванат в капан от заслепяващи течения, наситени с планктон и водорасли, съзрял съм обикаляща в кръг акула и чакам рибата да се появи отново и да ме захапне през кръста.

Нещо мина зад краката ми и подръпна джинсите ми. Не беше Орсън, защото го чух злобно да изсъсква. Ритнах нещото, но не го уцелих и то изчезна в мъглата, преди да го видя.

Орсън изджавка от изненада, сякаш и той бе срещнал нещо.

— Тук, момче — настоятелно казах аз и кучето веднага дойде при мен.

Пуснах велосипеда на пясъка. Хванах пистолета с две ръце и бавно започнах да се въртя в кръг, търсейки мишена.

Изведнъж се разнесе пронизително, гневно бърборене. Явно гласовете на маймуните. Бяха най-малко пет-шест.

Ако убиех една, другите може би щяха да избягат от страх. Или щяха да реагират като резуса, който бе видял, че Анджела замахва с метлата: с ожесточена агресивност.

Видимостта беше нулева и не виждах нито блясъка на очите им, нито дори сенките им, затова не смеех да прахосвам амуниции, стреляйки напосоки в мъглата. Изпразнех ли пистолета, щях да стана лесна плячка.

Множеството бърбещи гласове едновременно млъкнаха.

Гъстите, непрестанно кипящи облаци мъгла заглушиха дори шума на прибоя. Чувах само дишането на Орсън и собственото си учестено дишане.

Огромният черен силует на водача на стадото отново се надигна от въздухообразното сиво було от мъгла. Врърхлетя, сякаш имаше криле, макар че усещането за полет беше илюзия.

Орсън изрърмжа, а аз се дърпнах назад и задействах лазерния мерник. Червената точка се плързна по неясните очертания на лице в мъглата. Водачърт на стадото, досущ пробъргваща сянка на заскрежен прозорец, бе погърлнат от мъглата, преди да прикова лазерния мерник в променливия му силует.

Спомних си за колекцията от черепи върху бетонните стърпала на преливника в подземния канал. Може би колекционерърт не беше млад социопат, практикуващ за кариерата си на възрастен, а черепите бяха трофеи, събрани и наредени от маймуните — странна и обезпокоителна мисъл.

Хрумна ми нещо още по-тревожно: може би мойт череп и този на Орсън — оголени от плъртта, с кухи очни ябърлки и лърскави — щяха да бърдат прибавени към колекцията.

Орсън нададе вой, когато от воалите мъгла изскочи пищяща маймуна и се метна на гърба му. Кучето изви глава и изщрака със зърби, опитвайки се да ухапе нежелания ездач и едновременно да го изхвърли от себе си.

Бяхме толкова близо, че дори на оскърдната светлина и стелештите се талази мъгла видях жърлтите очи. Блестящи, студени и жестоки. Вторачени в мен. Гледаха ме гневно. Не можех да стрелям по нападаателя, без да улуча Орсън.

Маймуната скочи от гърба на Орсън. Блърсна се с все сила в мен, с всичките си дванайсет-тринайсет килограма жилави мускули, накара ме да залитна назад и се покатери на гърдите ми. Не можех да стрелям в този хаос, защото рискувах да се нараня.

За миг бяхме лице в лице и видях кръвожадните ѝ очи. Зъбите на съществото бяха оголени. Съскаше ожесточено, а дъхът ѝ беше остър и противен. Беше маймуна и в същото време не беше и абсолютно *извънземният* характер на дръзкия ѝ поглед беше ужасяващ. Грабна шапката от главата ми и аз замахнах с дулото на пистолета. Маймуната стисна здраво шапката и скочи на земята. Ритнах я и шапката изхвъркна от ръцете ѝ. Резусът изписка, прекатури се в мъглата, скокна и се скри от погледа ми.

Орсън залая и хукна след звяра. Забрави страха.

Сетне отново се появи по-едрата фигура на водача на стадото, още по-бързоног отпреди, змиеподобен силует, диплещ се като хвърлено наметало, и мигновено изчезна. Но остана достатъчно дълго, за да накара Орсън да промени решението си да гони маймуната, която се бе опитала да открадне шапката ми.

— Исусе! — възкликнах аз, когато кучето нададе вой и се отказа от преследването.

Грабнах шапката от земята, но не я сложих на главата си. Сгънах я и я натъпках във вътрешния джоб на якето.

Разтреперан, проверих дали не съм ухапан. Не усещах да съм одраскан някъде. Слава Богу. Ако маймуната носеше инфекциозна болест, предаваща се само при контакт между телесни течности, не можеше да съм се заразил.

От друга страна, бях вдъхнал зловонния ѝ дъх, когато бяхме лице в лице. Ако заразата се разнасяше по въздуха, вече имах еднопосочен билет за хладилното помещение.

Чух леко дрънчене зад мен, обърнах се и видях, че нещо, което не можех да видя в мъглата, тегли падналия ми велосипед. Мерна ми се само задната гума, която изчезваше в мрака. Протегнах ръка и я сграбчих.

Невидимият крадец на велосипеди и аз задърпахме яростно и аз лесно спечелих схватката, предполагайки, че имам работа с една-две маймуни, а не с много по-едрия им водач. Изправих велосипеда, подпрях го на себе си и пак вдигнах пистолета.

Орсън се върна при мен.

Той отново се облекчи нервно, изхвърляйки и последните капки бира. Бях изненадан, че аз не съм намокрил гащите.

Дишах шумно и треперех толкова силно, че едва държах пистолета. Постепенно се успокоих. Сърцето ми вече не се опитваше да изскочи от гърдите ми.

Подобно на корпуси на призрачни кораби покрай мен се носеха сиви стени от мъгла — безкрайна флотилия, влачеща след себе си неестествена тишина. Нямах бърборене. Нито писъци или вресъци. Нито дори безумни викове. Не се чуваше нито вятърът, нито ревят на прибоя. Имах чувството, че без да съзнавам, съм бил убит в неотдавнашния сблъсък и сякаш сега стоях в студеното преддверие на коридора на живота и чаках да се отвори вратата към Страшния съд.

Докато времето минаваше с неумолимия си ход, срещата с маймуните би трябвало да изглежда все по-малко реална с всяка изминала секунда. Тъкмо обратното, сблъсъкът ставаше все по-жив в съзнанието ми и имах чувството, че онези ужасни жълти очи не само са запечатали блестящия си образ в паметта ми, но са оставили следи и в душата ми.

Накрая стана ясно, че игрите са спрели за известно време. Стискайки пистолета в едната си ръка, започнах да бутам велосипеда с другата. Орсън припикаше до мен.

Бях сигурен, че стадото още ни наблюдава, макар и от по-голямо разстояние, отколкото преди. Не съзирах дебнещи силуети в мрака, но те бяха там.

Маймуни. И същевременно не. Явно избягали от лаборатория в Уайвърн.

Краят на света, както бе казала Анджеа.

Не от огън.

Не от лед.

Нещо по-лошо.

Маймуни. Краят на света, предизвикан от маймуни.

Апокалипсис с примати.

Последната битка между доброто и злото. Край, финито, Омега, Денят на Страшния съд. Затвори вратата и изключи бушоните завинаги.

Това беше истинско и пълно безумие.

Всеки път, когато се опитах да осмисля фактите и да ги подредя в разбираем ред, ме затискаше огромната вълна на немислимото.

Отношението на Боби и непреклонната му решителност да се разграничи от нерешимите беди на съвременния свят и да бъде шампион по мързел винаги ме бяха поразявали като законен избор на стил на живот. Сега ми се струваше не само законен, но и разумен, логичен и мъдър.

Тъй като не се очакваше да изкарам до пубертета, родителите ми ме възпитаха да играя, да се забавлявам, да се отдавам на уменията да се учудвам, да живея, колкото е възможно с по-малко тревоги и страх, да се възползвам от мига, без да ме е грижа за бъдещето: накратко, да вярвам в Бога и да мисля, че и аз, като всеки друг, съм на този свят с определена цел. Да бъда благодарен както за заболяването, така и за талантите и благословията си, защото и двете са част от замисъл, който не съм в състояние да проумея. Научиха ме на самодисциплина и, разбира се, на уважение към другите. Но всъщност тези неща идват по естествен начин, когато искрено вярваш, че животът ти има духовно измерение и си внимателно проектиран елемент в загадъчната мозайка на битието. Макар да имаше малка вероятност да надживея родителите си, мама и татко се бяха подготвили за тази вероятност веднага след като ми поставиха диагнозата. Направиха си голяма застраховка живот, която щеше да ме осигури добре дори ако повече не спечелех нищо от книгите и статиите си. Роден за игри, развлечения и чудеса, орисан от съдбата никога да не работя и да не бъда обременен със задълженията, които смазват повечето хора, аз можех да се откажа от писането и да стана такъв фанатик по сърфа, че в сравнение с мен Боби Халоуей да изглежда работохолик по принуда, без каквото и да е умение да се забавлява. Нещо повече, можех да се отдам на абсолютен мързел, без да изпитвам вина, угризения и съмнения, но бях възпитан да бъда такъв, каквото би могло да бъде цялото човечество, ако не бяхме нарушили условията на договора и не бяхме прокудени от Рая. Като всички, родени от мъж и жена, аз живея по прищевките на съдбата, а поради заболяването ми, съзнавам по-болезнено машинациите на съдбата, отколкото повечето хора, и това ми дава свобода.

И все пак, докато бутах велосипеда на изток по полуострова, аз упорито търсех смисъл във всичко онова, което бях виждал и чул след залез слънце.

Преди стадото да бе пристигнало да тормози Орсън и мен, аз се опитвах да определя какво е различното на онези маймуни и сега се

върнах към тази загадка. За разлика от обикновените резус те бяха по-скоро дръзки, отколкото срамежливи, и обзети от черни мисли, отколкото безгрижни. Най-очевидната разлика беше, че бяха сприхави и зли. Но потенциалната им способност към насилие не беше основното качество, което ги отличаваше от другите резус, а бе само резултат от друга, по-дълбока разлика, която разпознавах, но необяснимо защо не желаех да приема.

Гъстата мъгла постепенно започна да се разсейва. В мрака се появиха неясни петна светлина: сгради и лампи по брега.

Орсън радостно изскимтя — или по-скоро беше с облекчение — при вида на тези знаци на цивилизацията, но дори в града не бяхме в безопасност.

Излязохме от южния ръкав на залива, поехме по Ембаркадеро Уей и аз спрях, за да извадя шапката от джоба на якето си, където я бях пъхнал. Сложих си я и дръпнах надолу козирката.

Орсън ме погледна, килна замислено глава и после изпръхтя одобрително. Отчасти собственият му публичен облик зависеше от моя стил и елегантност.

Благодарение на лампите видимостта се увеличи с трийсетина метра. Като призрак отлив на древно и отдавна мъртво море мъглата се отдръпна от залива и навлезе в улиците. Всяка капчица отразяваше златистата светлина и я прехвърляше на следващата.

Ако още ни придружаваха, членовете на стадото щяха да бъдат принудени да се спотайват на по-голямо разстояние, отколкото на голия полуостров, за да не ги видят. Подобно на актьори, участващи в драматизация на „Убийствата на улица Морг“ от Едгар А. По, те трябваше да ограничат дебненето си до паркове, неосветени улички, балкони, високи первази, парапети и покриви.

В този късен час не се виждаха пешеходци, нито шофьори. Градът изглеждаше опустял.

Обзе ме обезпокоителното чувство, че тези тихи и безлюдни улици са предвестници на истинската, ужасна самота, която щеше да сполети Мунлайт Бей в не твърде далечно бъдеще. Нашият малък град се подготвяше да опустее.

Качих се на велосипеда и поех на север по Ембаркадеро Уей. Мъжът, който се бе свързал с мен чрез Саша, ме чакаше на яхтата си в яхтклуба.

Докато въртях педалите по безлюдната улица, мислите ми се върнаха към маймуните на хилядолетието. Бях убеден, че съм открил най-съществената разлика между обикновените резус и необикновеното стадо, което тайно обикаляше в нощта, но не исках да приема собствения си извод, колкото и да бе неизбежен: *онези маймуни бяха по-умни от обикновените.*

Много по-умни. Несравнимо по-умни.

Бяха разбрали предназначението на фотоапарата на Боби и го бяха откраднали.

Познаха лицето ми сред ликовите на четирийсетте кукли в работната стая на Анджеела и го използваха, за да ми се подиграят. После бяха запалили пожар, за да прикрият убийството на Анджеела.

Важните клечки във Форт Уайвърн може и да се занимаваха с бактериологични оръжия, но това не обясняваше защо лабораторните им маймуни бяха значително по-умни от всички други, ходили по тази земя.

Но какво означаваше „значително по-умни“? Може би не достатъчно, за да спечелят състезание по интелигентност. Да преподават поезия на университетско ниво или успешно да ръководят радиопредаване, да проследяват схемата на вълните по света и дори да напишат бестселър според „Ню Йорк Таймс“, но вероятно достатъчно умни, за да бъдат най-опасната и неконтролируема напасть, която е познавало човечеството. Представете си какви щети могат да нанесат плъховете и колко бързо биха се размножили, ако бяха наполовина умни колкото хората и можеха да се научат да избягват капаните и отровите.

Наистина ли онези маймуни бяха избягали от лаборатория? Разхождаха се на свобода в света и хитро се изплъзваха от залавяне? Ако беше така, как бяха станали толкова интелигентни? Какво искаха? Каква беше целта им? Защо не полагаха усилия да ги проследят, хванат и върнат в по-солидни клетки, от които никога да не избягат?

Или бяха инструменти, използвани от някой във Форт Уайвърн? Така както ченгетата използваха обучени кучета? Както според слуховете нацистите са използвали делфини, за да търсят вражески подводници по време на войната, дори да поставят магнитни пакети с експлозиви върху корпусите на набелязани за мишена кораби.

В главата ми се въртяха хиляди други въпроси. И всички — еднакво налудничави.

В зависимост от отговорите, резултатът от високата интелигентност на маймуните можеше да разтърси света. Евентуалните последици за човешката цивилизация бяха особено тревожни, като се имаше предвид злобата на онези животни и явната им вродена враждебност.

Гибелното предсказание на Анджела може би не беше пресилено и всъщност *по-малко* песимистично от моята преценка за положението, ако знаех всички факти. Но гибелта наистина бе застигнала Анджела.

Освен това инстинктивно усещах, че маймуните не са цялата история. Те бяха само една глава от епичен разказ. Още чудеса чакаха да бъдат открити.

Можеше да се окаже, че в сравнение с проекта в Уайвърн баснословната кутия на Пандора, от която са били пуснати на свобода всички бедствия, измъчващи човечеството — войни, епидемии, болести, глад, наводнения, — е съдържала само колекция от дребни неприятности.

Бързайки да стигна до яхтклуба, въртях педалите твърде бързо и Орсън едва успяваше да ме настигне. Кучето спринтираше с пълна скорост. Ушите му плющяха и дишаше тежко, но ме следваше неизменно.

Всъщност карах с всички сили не защото бързах да стигна до яхтклуба, а защото несъзнателно исках да изпреваря приливната вълна на ужас, която се носеше към нас. Но нямаше начин да избягам от нея и колкото и ожесточено да въртях педалите, не можех да надбягам нищо друго, освен моето куче.

Спомняйки си последните думи на татко, намалих скоростта, за да може Орсън да припка до мен, без да полага героични усилия.

Никога не изоставяй приятел. Приятелите са всичко, което имаме, за да ни помогнат да изкараме този живот. И те са единственото от този свят, което можем да се надяваме да видим в другия.

Освен това най-добрият начин да се справиш с бушуващо море от неприятности е да хванеш вълната, преди да се разбие, да я яхнеш, да се плъзнеш по гребена и да изминеш целия път до брега, като

надаваш радостни възгласи и не показваш страх. Това е не само страхотно, а класика.

22.

С нежен, дори гальовен звук, като съприкосновение на две тела по време на любовен акт, ниските вълни се промъкваха между пилоните и се плискаха във вълнолома. Влажният въздух предлагаше лека и приятна ароматична смесица на солена вода, свежи водорасли, креозот, ръждясало желязо и други ухания, които не можех да разпознавя.

Яхтклубът, сгушен в заслонения североизточен ъгъл на залива, предоставя пристан на около триста плавателни съда, само шест от които са постоянни жилища на собствениците си. Макар че светският живот в Мунлайт Бей не е съсредоточен около яхтите, има дълъг списък на чакащи за всяко място, което се освободи.

Бутах велосипеда към западния край на главния кей, който вървеше успоредно на брега. Гумите тихо свистяха и подскачаха по мокрите от росата неравни дъски. В този час само една яхта светеше. Пристанищните лампи, макар и неясни, ми показваха пътя в мъглата.

Тъй като риболовната флотилия хвърля котва по-нататък по северния ръкав на залива, сравнително закътаният яхтклуб е запазен за увеселителни плавателни съдове. Има корабчета, вариращи от скромни до внушителни, моторни яhti предимно с маневрена дължина и цена, няколко „Бостън Уейлър“ и дори две баржи. Най-голямата яхта с платна е „Танцърка по залез“, двайсетметрова и едномачтова. От моторните яhti най-голяма е „Ностромо“, също двайсетметрова, и аз се бях отправил към нея.

В западния край на пристана направих завой на деветдесет градуса и поех по страничния кей, където от двете страни имаше места за яхтите. „Ностромо“ беше последната вдясно.

Познайник съм на нощта.

Това беше кодът, който Саша бе използвала, за да представи мъжа, отишъл в радиото да ме търси. Не искаше да кажат името му по телефона и не пожела да дойде в къщата на Боби, за да разговаря с мен. Това беше ред от стихотворение на Робърт Фрост, който повечето

подслушвачи едва ли биха познали и аз предположих, че се отнася за Рузвелт Фрост, собственика на „Ностромо“.

Подпрях велосипеда на перилата на пристана до подвижния мост на яхтата. Лодките се поклащаха по вълните. Пъшкаха и стенеха като старци, болни от артрит, които немощно се оплакват насън.

Никога не си правех труда да заключавам с верига велосипеда, когато го оставях някъде, защото до тази нощ Мунлайт Бей беше сигурно убежище от престъпността, заразила съвременния свят. До края на седмицата нашият живописен град можеше да оглави класацията в страната по убийства, осакатявания и побои над свещеници на глава от населението, но вероятно не беше необходимо да се тревожим за драстично нарастване на кражбите на велосипеди.

Трапът беше стръмен и коварно хлъзгав от кондензираните изпарения. Орсън слизаше предпазливо като мен.

Бяхме изминали две трети от пътя, когато тих глас, сякаш по магия се материализира от мъглата над главата ми и попита:

— Кой е там?

Стреснах се и едва не паднах, но се хванах за парапета на мокрия трап и запазих равновесие.

„Блу уотър 563“ е лъскава, бяла, ниска яхта с две палуби и щурвал горе, ограден с платнище. Единствената светлина на борда идваше от прозорците със спуснати пердета на задната каюта и на главната каюта в средата на яхтата на долната палуба. Откритата горна палуба и кабинката на щурвала бяха тъмни и забулени в мъгла и не виждах кой говори.

— Кой е там? — отново прошепна човекът все така тихо, но с по-нервен тон.

По гласа познах, че е Рузвелт Фрост.

Поех подадената реплика и също прошепнах:

— Аз съм, Крис Сноу.

— Закрий очите си, синко.

Сложих ръка на челото и присвих очи, когато блесна лъч на фенерче, който ме прикова на място. Угасна почти веднага и Рузвелт все така тихо каза:

— Онова с теб кучето ти ли е?

— Да.

— И нищо друго?

— Моля?

— Няма никой друг, така ли?

— Не.

— Качи се на борда тогава.

Сега го видях, защото се бе приближил до перилата на откритата горна палуба. Но не можех да го разпозная, макар и от това относително малко разстояние, защото се сливаше с нощта и гъстата жълтеникава мъгла.

Подканих Орсън да мине пред мен и се качих на яхтата през отвора в перилата. Двамата бързо изкачихме стъпалата към горната палуба.

Когато стигнахме там, видях, че Рузвелт Фрост държи ловджийска пушка. Мисля, че много скоро Националната стрелкова асоциация ще премести щаба си в Мунлайт Бей. Не беше насочил оръжието към мен, но бях сигурен, че ме е държал на прицел, докато ме позна на лъча на фенерчето.

Дори без пушка, той беше едър човек. Метър и деветдесет. С врат като пристанищен пилон. Рамене, широки като греди. Хлътнал гръден кош. Разпереше ли двете си ръце, ставаше колкото диаметъра на среден по големина щурвал. Това беше човекът, когото капитан Ахав трябваше да повика, за да се справи с Моби Дик. През шейсетте и началото на седемдесетте години Рузвелт беше футболна звезда и спортните репортери го наричаха Чука. Макар че сега беше шейсет и три годишен преуспяващ бизнесмен, собственик на магазин за мъжки дрехи, малък търговски център и половината акции от крайградския клуб и странноприемницата, той изглеждаше в състояние да смаже всеки генетичен мутант и наблъскана със стероиди грамада, играеща силова роля в съвременен отбор.

— Здравей, куче — измърмори Рузвелт.

Орсън изпръхтя.

— Дръж това, синко — добави Фрост и ми подаде пушката.

На врата му висеше чудноват свръхмодерен бинокъл. Той го вдигна към очите си и огледа кея, по който бях дошъл.

— Виждаш ли нещо? — учудих се аз.

— Това е бинокъл за нощно виждане. Увеличава осемнайсет пъти наличната светлина.

— Но мъглата...

Фрост натисна някакво копче на бинокъла и докато механизмът вътре тихо бръмчеше, каза:

— Има инфрачервено устройство, което показва само източници на топлина.

— Сигурно около яхтклуба има множество източници на топлина.

— Не и когато двигателите не работят. Освен това ме интересуват само *движещи се* източници на топлина.

— Хора?

— Може би.

— Кои?

— Онзи, който вероятно те следи. А сега тихо, синко.

Млъкнах. Докато Рузвелт търпеливо оглеждаше кея, прекарах следващата минута, задавайки си въпроси за тази бивша футболна звезда и настоящ местен бизнесмен, който, в края на краищата, не беше такъв, какъвто изглеждаше.

Не бях изненадан. След залез слънце хората, които бях срещнал, бяха разкрили неподозирани дотогава измерения в живота си. Дори Боби пазеше тайни: пушката-помпа в килера с метлите и стадото маймуни. След като размислих върху убедеността на Пиа Клик, че е превъплъщение на Каха Хуна — нещо, за което Боби не бе споменавал, — аз разбрах по-добре горчивата му, оспорваща реакция към всеки възглед, който смяташе за холистично мислене, включително случайните ми невинни забележки за моето куче. Поне Орсън бе останал същият в тази нощ, макар че както вървяха нещата, нямаше да се учудя, ако неочаквано покажеше способност да стои на задни лапи и с хипнотизиращо умение да танцува степ.

— Никой не те следи — каза Рузвелт, свали бинокъла и взе пушката си. — Оттук, синко.

Прекосихме горната палуба и се приближихме до отворения люк на щирборда.

Фрост спря, обърна се и погледна към перилата на пристана, където Орсън още се бавеше.

— Ела, куче.

Орсън остана там, но не защото усещаше, че нещо се спотайва на палубата. Както обикновено, изпитваше любопитство и необичайно се стесняваше от Рузвелт.

Любимото занимание на нашия домакин беше „общуване с животни“ — типично холистично схващане, хранителен фураж за повечето дневни телевизионни беседи, макар че Фрост проявяваше дискретност за таланта си и го демонстрираше само по молба на съседни и приятели. При самото споменаване за общуване с животни на Боби му излизаше пяна на устата, макар и дълго преди Пиа Клик да реши, че е богинята на сърфа, търсеща своя Кахуна. Рузвелт твърдеше, че разбира тревогите и желанията на обезпокоените домашни любимци, които му водеха. Не взимаше пари за тази услуга, но тази негова липса на интерес към забогатяването не убеждаваше Боби. „По дяволите, Сноу, не казвам, че той е шарлатанин, който се опитва да печели пари. Прави го с добри намерения. Но твърде често са го удряли по главата.“

Според Фрост единственото куче, с което не е могъл да осъществи контакт, е моето. Смята Орсън за предизвикателство и никога не пропуска възможност да се опита да побъбри с него.

— Ела, кученце.

С очевидно нежелание Орсън най-сетне прие поканата. Ноктите му изтракаха по палубата.

Носейки пушката, Рузвелт мина през отворения люк и слезе по стъпалата от фибростъкло, осветени само от слаба отразена светлина отдолу. Наведе глава и прибра ръце до тялото си, за да се свие, но въпреки това, изглежда, имаше риск да се заклеци в тясното стълбище.

Орсън се колебаеше. Беше подвил опашка. Накрая слезе след Фрост. Аз бях последен. Стъпалата водеха към сводеста задна палуба, над която се намираше горната.

Орсън нямаше желание да пристъпи в луксозната каюта, която изглеждаше уютна и приветлива на слабата светлина на нощната лампа. Но след като Рузвелт и аз влязохме, кучето енергично изтръска козина от капчиците мъгла и ни последва. Мисля, че се забави, за да не ни изпръска.

Фрост заключи вратата. Провери я, за да е сигурен. После пак.

В главната каюта имаше камбуз с шкафове и под от светло махагоново дърво, трапезария и просторен салон. От уважение към мен помещението бе осветено само от една обърната надолу лампа в пълната с футболни трофеи витрина и от две дебели зелени свещи, поставени в чинийки на масата.

Въздухът ухаеше на прясно сварено кафе и когато Рузвелт ми предложи чаша, аз приех.

— Съжалявам за баща ти — каза той.

— Е, поне всичко свърши.

— Наистина ли?

— Имам предвид за него.

— Но не и за теб. Не и след онова, което си видял.

Намръщих се.

— Какво съм видял?

— Мълвата се разнесе — загадъчно каза Фрост.

— Какво...

Той вдигна ръка с размер на главина на колело.

— След минута ще говорим по този въпрос. Затова те помолих да дойдеш тук. Но още се опитвам да отсея онова, което трябва да ти кажа. Искам да ти го обясня по свой начин, синко.

Едрият мъж поднесе кафето, съблече непромокаемата си мушама, окачи я на облегалката на стола и седна. Направи ми знак да се настаня диагонално от него и с крак придърпа друг стол.

— Заповядай, куче — каза той, предлагайки третия стол на Орсън.

Макар това да беше обичайна процедура, когато посещавахме Рузвелт, Орсън се престори, че не разбра и седна на пода пред хладилника.

— Това е неприемливо — тихо го информира Фрост.

Кучето се прозя.

Рузвелт леко потропа с крак по стола, който бе преместил за Орсън.

— Бъди добро кученце.

Кучето се прозя по-широко този път. Преиграваше незаинтересоваността си.

— Ако трябва, ще стана, ще те взема и ще те сложа на този стол — настоя Фрост. — Но господарят ти ще изпадне в неловко положение, защото иска да бъдеш възпитан гост.

Той се усмихна добродушно и нито следа от заплахата не помрачи тона му. Едрото му лице приличаше на това на чернокож Буда, а очите бяха пълни с доброта и почуда.

— Бъди добро кученце — повтори Рузвелт.

Орсън помете пода с опашката си, усети се и спря да я размахва. Срамежливо отмести очи от Фрост, погледна ме и наклони глава на една страна.

Свих рамене.

Рузвелт пак потропа с крак по предложения стол. Макар че стана от пода, Орсън не се приближи веднага до масата.

От джоба на непромокаемата си мушама Фрост извади кучешка бисквита с формата на кокал. Вдигна я към светлината на свещите, за да може Орсън да я види по-ясно. Между огромния му палец и показалец бисквитата изглеждаше малка като украшение на амулет, но всъщност беше голяма почерпка. Рузвелт тържествено я сложи на масата пред стола, запазен за кучето.

Орсън проследи движението на ръката му с изпълнени с желание очи. Тръгна към масата, но спря. Държеше се по-неприветливо от обикновено.

Фрост извади втора бисквита. Задържа я близо да пламъка на свещите, преобръщайки я, сякаш беше изящен скъпоценен камък, после я остави на масата до първата.

Макар че тръпнеше от желание, Орсън не се приближи до стола. Срамежливо наведе глава и погледна изпод вежди нашия домакин. Това беше единственият човек, в чиито очи понякога Орсън не искаше да погледне.

Рузвелт измъкна трета бисквита от джоба на мушамата си. Поднесе я към широкия си, често чупен нос и дълбоко вдъхна аромата ѝ.

Орсън вдигна глава и също подуши.

Фрост се усмихна мило, намигна на кучето и пхна бисквитата в устата си. Схруска я с огромна наслада, прокара я с глътка кафе и въздъхна доволно.

Бях смаян. Не го бях виждал да прави такива неща.

— Какъв беше вкусът?

— Не беше лош. Малко като на счукано жито. Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря.

Орсън наостри уши и сега Рузвелт привлече цялото му внимание. Щом този висок, огромен чернокож човек искрено се

наслаждаваше на бисквитите, може би имаше няколко и за всяко куче, което се стараеше усилено да ги получи.

Фрост извади още една бисквита. Поднесе я към носа си и вдъхна толкова силно, че се уплаших да не ме лиши от кислород. Примигна от наслада. Потръпна от престорено удоволствие, едва не падна в несвяст и сякаш обезумя по бисквитите.

Безпокойствието на кучето беше осезаемо. Скочи от пода, хвърли се на стола срещу мен, там, където го искаше Рузвелт, седна и протегна врат, докато муцуната му се приближи само на пет сантиметра от носа на Фрост. Двамата подушиха застрашената от изяждане бисквита.

Вместо да я пъкне в устата си, Рузвелт внимателно я сложи на масата между себе си и Орсън.

— Добро кученце.

Не бях убеден в предполагаемата способност на Фрост да общува с животните, но според мен той несъмнено беше първокласен кучешки психолог.

Орсън подуши бисквитите на масата.

— Ах, ах, ах — предупреди го Рузвелт.

Кучето погледна домакина си.

— Не трябва да ги ядеш, докато не ти кажа — рече Фрост.

Кучето облиза муцуна.

— Ако ги изядеш без мое разрешение, никога повече няма да има бисквита за теб.

Орсън нададе лек, умолителен вой.

— Говоря сериозно, куче — тихо, но твърдо каза Рузвелт. — Не мога да те накарам да говориш с мен, ако не искаш. Но ще настоявам да се държиш прилично на борда на яхтата ми. Не можеш да нахълташ тук и да изгълташ почерпката, сякаш си див звяр.

Орсън се вторачи в очите му, все едно се опитваше да прецени доколко е съгласен с това правило.

Фрост не мигна.

Явно убедено, че заплахата не е празна, кучето съсредоточи вниманието си върху трите бисквити. Гледаше ги с такъв отчаян копнеж, че се запитах дали, в края на краищата, да не ги опитам.

— Добро кученце — рече Рузвелт.

Взе дистанционно управление от масата и натисна едно от копчетата, макар че върхът на пръста му изглеждаше достатъчно

голям, за да натисне три наведнъж. Автоматичните врати зад Орсън се вдигнаха и се скриха в горната половина на голям сандък, откривайки две купчини с електронни уреди с блещукащи светлинни диоди.

Орсън прояви достатъчен интерес, за да обърне глава за миг, сетне продължи да боготвори забранените бисквити.

В сандъка блесна голям видеомонитор. Разделеният на четири екран показва неясни картини от забуления в мъгла яхтклуб и от залива от четирите страни на „Ностромо“.

— Какво е това? — любопитствах аз.

— Мерки за сигурност. — Фрост остави дистанционното управление. — Детекторите за движение и инфрачервените сензори засичат всеки, който се приближи до яхтата и веднага ни предупреждават. После телескопичният обектив автоматично се спира на натрапника и се фокусира върху него, преди да е влязъл тук, затова знаем с кого си имаме работа.

— И с кого си имаме работа?

Човекът планина бавно и изискано изпи две глътки кафе, после отговори:

— Може би вече знаеш.

— Какво искаш да кажеш? Кой си ти?

— Аз съм си аз. Старият Рузвелт Фрост. Ако мислиш, че съм един от хората, които стоят в дъното на тази история, грешиш.

— Какви хора? Каква история?

Гледайки към четирите изображения на монитора, той каза:

— Ако имам късмет, те вероятно не подозират, че знам за тях.

— Кой са те? Хората от Уайвърн?

Чернокожият отново се обърна към мен.

— Вече не са само в Уайвърн. Сега в тази работа са замесени и жители от града. Не знам колко. Може би двеста или петстотин, но вероятно не повече. Поне още не. Несъмнено това се разпространява към други... и вече излиза извън Мунлайт Бей.

— Загадъчен ли се опитваш да бъдеш? — отчаяно попитах аз.

— Да, доколкото е възможно.

Той стана, взе кафеника и без да добави нищо повече, отново напълни чашите. Очевидно възнамеряваше да ме кара да чакам за зальци информация, така както горкият Орсън търпеливо чакаше закуската си.

Кучето близна ръба на масата до трите бисквити, но езикът му не докосна вкусотиите.

Рузвелт седна и аз попитах:

— Щом не си замесен с онези хора, откъде знаеш за тях?

— Не знам толкова много.

— Но явно повече от мен.

— Знам само онова, което ми казват животните.

— Какви животни?

— Е, не твоето куче.

Орсън вдигна глава.

— Той е истински сфинкс — добави Фрост.

Имах чувството, че след залез слънце бях минал през вълшебно огледало.

Реших да играя по безумните правила на това непознато царство и попитах:

— И така... като оставим настрана моето флегматично куче, какво ти казват другите животни?

— Не трябва да знаеш всичко. Само толкова, колкото да осъзнаеш, че е най-добре да забравиш онова, което си видял в гаража на болницата и в погребалния дом.

Изправих се рязко на стола.

— Ти си един от тях.

— Не съм. Успокой се, синко. С мен си в безопасност. Откога сме приятели? Минаха повече от две години, откакто за пръв път дойде тук с кучето си. Знаеш, че можеш да ми вярваш.

Всъщност съвсем не бях убеден, че все още мога да вярвам на Рузвелт Фрост, макар вече да не бях сигурен в преценките си за характера на хората.

— Но ако не забравиш какво си видял — продължи той, — и се опиташ да се свържеш с властите извън града, ще изложиш на риск живота на някои.

Сърцето ми се сви.

— Току-що ми каза, че мога да ти вярвам, а сега ме заплашваш.

Фрост доби обидено изражение.

— Аз съм твой приятел, синко. Не бих те заплашвал. Само ти казвам...

— Да. Какво говорят животните?

— Не аз, а хората от Уайвърн искат да запазят това в тайна. Но лично ти не си в опасност, дори ако се опиташ да отидеш при властите извън града. Поне в началото. Те няма да те докоснат. Не и теб. Ти си на почит.

Това беше едно от най-озадачаващите неща, които бе казал дотогава, и аз объркано започнах да мигам.

— На почит?

— Да. Те изпитват страхопочитание към теб.

Осъзнах, че Орсън съсредоточено ме гледа, временно забравил за обещаните три бисквити.

Твърдението на Рузвелт беше не само озадачаващо, а направо налудничаво.

— Защо някой ще изпитва страхопочитание към мен?

— Заради онова, което си.

Мислите ми се стрелкаха насам-натам, въртяха се и се мятаха като лудуваща морска чайка.

— Какъв съм?

Фрост се намръщи и преди да отговори, замислено потърка лице.

— Да бъда проклет, ако знам. Само повтарям онова, което животните ми казаха.

Онова, което са ти казали животните. Чернокожият доктор Дулитъл.

Част от презрението на Боби се прокрадна и в мен.

— Важното е, че хората от Уайвърн няма да те убият, освен ако не ги принудиш и това не е единственият начин да ти затворят устата.

— Казал си на Саша, че това е въпрос на живот и смърт.

Рузвелт кимна сериозно.

— Така е. За нея и за другите. Онези негодници ще се опитат да те контролират, убивайки хората, които обичаш, докато склониш да спреш, да забравиш какво си видял и да продължиш да си гледаш живота.

— Хората, които обичам?

— Саша. Боби. Дори Орсън.

— Ще убият моите приятели, за да ми затворят устата?

— Ще ги убиват един по един, докато млъкнеш, за да спасиш останалите.

Бях готов да рискувам собствения си живот, за да разбера какво се бе случило с баща ми и майка ми и защо, но не можех да застраша живота на приятелите си.

— Това е чудовищно. Да убиват невинни...

— Ето с кого си имаш работа.

Имах чувството, че черепът ми ще се пръсне, за да освободи напрежението от безсилието.

— С кого имам работа? Нужно ми е нещо по-конкретно от хората в Уайвърн.

Фрост отпи от кафето си и не отговори.

Може би беше мой приятел и предупреждението, което ми бе отправил, щеше да спаси живота на Саша или на Боби, но изпитах желание да го ударя. Вероятно щях да го сторя — да го поваля с безмилостна серия от удари, ако съществуваше вероятност да не си строша пръстите.

Орсън бе сложил лапа на масата, но не с намерението да блъсне бисквитите на пода и да ги излапа, а за да се подпре, докато се навеждаше настрани, гледайки някъде покрай мен. Нещо в каютата зад камбуза и трапезарията бе привлякло вниманието му.

Обърнах се да проследя погледа му и видях котка. Седеше на облегалката за ръце на канапето, осветена в гръб от лампата във витрината с футболните трофеи. Изглеждаше светлосива. В сенките, закриващи муцуната, очите ѝ блестяха в зелено и бяха изпъстрени със златисти точки.

Може би беше същата котка, която бях срещнал по хълмовете зад погребалния дом на Кърк.

23.

Котката седеше неподвижна като египетска скулптура в гробница на фараон и изглеждаше готова да прекара цяла вечност на страничната облегалка на канапето.

Макар да беше само котка, не се чувствах удобно с гръб към нея. Преместих се на стола срещу Рузвелт Фрост, откъдето виждах цялото помещение и канапето в далечния ъгъл.

— Откога имаш котка? — попитах аз.

— Не е моя. Само идва на гости.

— Мисля, че я видях по-рано тази нощ.

— Да, така е.

— Тя ли ти каза?

В гласа ми имаше нещо от пренебрежителното отношение на Боби.

— Да, с Мънгоджери разговаряхме — потвърди сериозно Рузвелт.

— Кой е този Мънгоджери?

Той посочи котката.

Името беше странно и въпреки това познато. Тъй като бях син на баща си повече по кръв, отколкото по име, ми трябваше само миг, за да се сетя за източника.

— Това е една от котките в „Книгата на стария опосум за практични котки“ от Т. С. Елиът.

— Повечето от *тези* котки харесват имената от книгата на Елиът.

— *Тези* котки?

— Новите, като Мънгоджери.

— Нови котки? — учудих се аз, опитвайки се да следя мисълта му.

Без да дава разяснения, Фрост продължи:

— Те предпочитат тези имена. Не мога да ти кажа защо, нито как са попаднали на тях. Познавам една на име Ръм Тъм Тъгър. Друга е Ръмпълтийзър. Има Корикопат и Граултайгър.

— Предпочитат? Говориш така, сякаш котките сами избират имената си.

— Ами горе-долу е така.

Поклатих глава.

— Това е изключително странно.

— След всички тези години на общуване с животните понякога и аз го намирам за странно.

— Боби Халоуей е на мнение, че твърде често са те удряли по главата.

Рузвелт се ухили.

— Той не е единственият, който мисли така. Нали знаеш, че на младини бях футболист, а не боксьор. А ти как смяташ, Крис? Размътил ми се е мозъкът?

— Не — признах аз. — Не си по-малко интелигентен от другите ми познати.

— От друга страна, интелигентността и ексцентричността не се изключват взаимно, нали?

— Познавам твърде много от колегите на баща ми, за да оспорвам това.

Мънгоджери продължаваше да ни наблюдава, а Орсън го гледаше не с типичната кучешка нетърпимост към котките, а с интерес.

— Разказвал ли съм ти как започнах да общувам с животните? — попита Фрост.

— Не. Не съм те питал.

Да проявя интерес към такава ексцентричност, ми се струваше толкова неучтиво, колкото да спомена за физически недъг, затова винаги се бях преструвал, че приемам тази чудноватост на Рузвелт, сякаш изобщо не е забележителна.

— Ами, преди около девет години имах страхотно куче на име Слупи, на черни и жълто-кафяви петна, наполовина на твоя Орсън. Беше само пале, но много особено.

Орсън насочи вниманието си към Фрост.

— Слупи беше игрив и добър и за него нямаше лош ден. После се промени. Вече беше десетгодишен, затова го заведох на ветеринар. Страхувах се, че ще чуя най-лошата диагноза. Но лекарят каза, че му няма нищо. Имал лек артрит, но не толкова остър, че да му пречи да се

движи, и това беше единственото. Но седмица след седмица кучето линееше.

Мънгоджери се размърда. Скочи от облегалката и крадешком се запромъква към нас.

— Един ден — продължи Рузвелт, — прочетох статия за някаква жена от Лос Анджелис, която общувала с животни. Глория Чан. Често я показвах по телевизията. Даваше консултации на хората за домашните им любимци. Написа и книга. Един от репортерите се правеше на много отворен и ѝ задаваше въпроси като на типична холивудска звезда. Направи я на нищо. Нали си спомняш, че след кариерата си във футбола участвах в няколко филма. Запознах се с много знаменитости, актьори, рок звезди и комедианти. Продуценти и режисьори. Някои бяха приятни, други — дори умни, но откровено казано, мнозина от тях и хората, които се въртяха около тях, бяха толкова смахнати, че не е здравословно да се навърташ наоколо, ако не си въоръжен.

Котката стигна до края на канапето и скочи на по-ниската облегалка. Сви се, изопна мускули, протегна шия и прилепи уши до черепа си, сякаш се готвеше да скочи върху нас.

Орсън беше нащрек. Отново се съсредоточи върху Мънгоджери и забрави за Рузвелт и за бисквитите.

— Имах работа в Лос Анджелис — продължи Фрост. — Взех и Слупи. Отидохме с яхта. Тогава още не бях купил „Ностромо“. Карах много хубава „Крис Крафт Роумър“, дълга двайсет метра. Пуснах котва в Марина Дел Рей, взех под наем кола и си свърших работата за два дни. Приятели от филмовия бизнес ми казаха телефонния номер на Глория и тя се съгласи да се срещнем. Живееше в хотел „Палисейд“ и късно една сутрин отидохме там със Слупи.

Котката се готвеше за скок. Мускулите ѝ бяха още по-напрегнати от преди. Малка сива пантера.

Орсън стоеше сковано и неподвижно като Мънгоджери. Нададе пронизителен и тревожен звук, после отново се умълча.

— Глория беше четиринайсето поколение американка от китайски произход. Дребна. Приличаше на кукла. Много красива. Изящни черти, огромни очи. Като скулптура от лъскав нефрит. Гласът ѝ не беше момичешки, както би могло да се очаква от такава изискана жена, а плътен и дрезгав. Слупи моментално я хареса. Веднага се

намести на коленете ѝ. Глория му говореше, галеше го и ми обясни защо е потиснат.

Мънгоджери скочи от облегалката на канапето и сетне на стола, от който бях станал, за да се преместя и да я наблюдавам.

В същия миг и Орсън, и аз застанахме нащрек.

Котката седна на стола, сложи предните си лапи на масата и се вторачи в кучето ми.

Орсън отново издаде онзи пронизителен, кратък и тревожен звук, без да откъсва очи от нея.

Рузвелт не ѝ обърна внимание и продължи:

— Глория ми обясни, че Слупи е потиснат, защото вече не отделям време за него. „Постоянно си с Хелън — каза тя. — А Слупи знае, че Хелън не го обича. Мисли, че ще трябва да избираш между него и Хелън и знае, че ще избереш нея.“ Стъписах се, като чух всичко това, защото в Мунлайт Бей наистина се срещам с жена на име Хелън, но нямаше начин Глория Чан да знае за нея. Бях обсебен от Хелън. Прекарвах повечето си свободно време с нея. Тя наистина не обичаше кучета, което означаваше, че винаги оставях Слупи сам, когато излизах с нея. Предполагах, че все някога ще хареса Слупи, защото беше много мило пале. Но после се оказа, че Хелън вече бе решила да ми бие дузпата, макар още да не го знаех.

Без да сваля поглед от Орсън, Мънгоджери оголи зъби.

Кучето се дръпна назад, сякаш се уплаши, че котката ще се хвърли върху него.

— Сетне Глория ми каза някои други неща, които измъчвали Слупи. Едното беше пикапът „Форд“, който си бях купил. Артритът му беше лек, но горкото куче не можело да се качва и да слиза от пикапа толкова лесно, колкото от кола, и се страхувало да не си счупи някоя лапа.

Все още оголила зъби, котката изсъска.

Орсън трепна и от гърлото му се изтръгна кратък, пронизителен тревожен звук.

Без да обръща внимание на тази кучешко-котешка драма, Рузвелт разказваше:

— Глория и аз обядвахме и прекарахме заедно целия следобед. Говорихме за работата ѝ да общува с животните. Нямала специална дарба и това не били паранормални глупости, а само чувствителност

към другите видове, която всички притежаваме, но сме потиснали. Всеки можел да го прави. Аз също. Стига да съм научел похватите и да съм се занимавал достатъчно с тази дейност. Стори ми се абсурдно.

Мънгоджери отново изсъска, този път по-ожесточено, и Орсън пак трепна, а после мога да се закълна, че котката се усмихна.

Нещо още по-странно — Орсън сякаш се ухили широко — нещо, което не изисква буйно въображение, за да си го представиш, защото всички кучета се хият. Орсън дишаше щастливо и се хилеше на усмихнатата котка, сякаш срещата им беше забавна шега.

— Питам те, синко, кой би искал да се научи на такова нещо?

— Да, наистина, кой? — сковано рекох аз.

— И така, Глория ме научи и това продължи отчайващо дълго време. Месеци. Но накрая станах добър като нея. Първото и най-важно нещо е да повярваш, че можеш да го правиш. Да отхвърлиш съмненията, цинизма и всичките си предварителни представи за това кое е възможно и кое не. Най-трудното е да престанеш да се притесняваш, че изглеждаш глуповато, защото страхът да бъдеш унижен наистина те ограничава. Мнозина не могат да преодолеят това и аз съм малко изненадан, че успях да го сторя.

Орсън се наведе над масата и оголи зъби.

Очите на котката се разшириха от страх.

Мълчаливо, но заплашително, кучето изскърца със зъби.

Тъга изпълни плътния глас на Рузвелт.

— Слупи умря три години по-късно. Господи, колко скърбях за него. Но онези три години бяха изключително интересни и чудесни, защото двамата живяхме в пълна хармония.

Все още с оголени зъби, Орсън тихо изръмжа, а Мънгоджери изскимтя. Кучето пак изръмжа, а котката жално измяука с неподправен страх, после и двамата се ухилиха.

— Какво, по дяволите, става тук? — зачудих се аз.

Орсън и Мънгоджери останаха озадачени от нервността в гласа ми.

— Забавляват се — отговори Рузвелт.

Примигнах.

На светлината на свещите лицето му блестеше като лакирано в черно тиково дърво.

— Забавляват се, като се подиграват със стереотипа си — обясни той.

Имах чувството, че не съм чул правилно. Сигурно погрешно тълкувах думите му и явно трябваше да си промия ушите.

— Подиграват се със стереотипа си?

— Да. — Фрост кимна в потвърждение. — Разбира се, те не биха се изразили по този начин, но точно това правят. Предполага се, че кучетата и котките се мразят безумно. Тези двамата се шегуват с това схващане.

Рузвелт се ухили глуповато като Орсън и Мънгоджери. Устните му бяха толкова тъмnochервени, че изглеждаха черни, а зъбите — големи и бели като бучки захар.

— Взимам си думите назад — рекох аз. — След внимателен размисъл реших, че си абсолютно откачен, луд за връзване.

Той отново кимна и продължи да се хили. Изведнъж, подобно на тъмни лъчи на черна луна, на лицето му се изписа озлобление.

— Ако бях бял, щеше веднага да ми повярваш, нали? — изръмжа Фрост и удари с огромния си юмрук по масата. Чашите за кафе издрънчаха в чинийките и едва не се катурнаха.

Обвинението му ме поразя. Никога не бях чувал родителите ми да употребяват етническа обида или да правят расистко изявление. Бях отгледан без предразсъдъци. Всъщност, ако на този свят съществуваше абсолютно непредубеден човек, това бях аз. „Нощното влечуго“, както някои хулигани ме наричаха, когато бях дете, преди да срещна Боби и да имам някой, който да застане на моята страна. Въпреки че не съм албинос и кожата ми има пигмент, аз бях странен в очите на много хора. За някои бях просто нечистоплътен и отблъскващ, сякаш генетичната ми уязвимост към ултравиолетовите лъчи можеше да се предаде на останалите чрез кихане, но други се страхуваха от мен и ме презираха повече, отколкото ако бях уродлива жаба с три очи, дори само защото им бях съсед.

Рузвелт Фрост се надигна от стола, наведе се над масата, размаха юмрук като пъпеш и заговори с омраза, която ме стъписа и възмути.

— Расист! Болно расистко копеле!

Едва събрах сили да попитам:

— К-какво значение би могла да има расата за мен?

Рузвелт имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да се пресегне през масата, да ме издърпа от стола и да ме души, докато изплезя език. Оголи зъби и изръмжа като куче:

— Какво, по дяволите, става тук? — отново попитах, но този път осъзнах, че се обръщам към кучето и котката.

Фрост отново изръмжа и когато се вторачих глуповато в него, каза:

— Хайде, синко, ако не можеш да ме обидиш, поне изръмжи. Давай, синко, ти можеш да го направиш.

Орсън и Мънгоджери ме гледаха в очакване.

Рузвелт пак изръмжа — този път с въпросителна интонация — и накрая аз също заръмжах. Той изръмжа по-силно. Аз направих същото.

Накрая Фрост се усмихна широко и рече:

— Омраза. Куче и котка. Чернокож и бял. Само се забавляваме, подигравайки се със стереотипа си.

Чернокожият седна на стола, а моето недоумение отстъпи пред вълнуващото усещане, че става някакво чудо. Предстоеше откровение, което щеше да промени живота ми завинаги и да разкрие измерения на света, които в момента не можех да си представя. Но макар че се опитвах да го сграбча, това прозрение остана неуловимо и мъчително отвъд границите на разума ми.

Погледнах Орсън. Онези мастиленочерни, влажни очи.

Погледнах Мънгоджери.

Котката оголи зъби.

Орсън направи същото.

Полазиха ме леки ледени тръпки, не защото се уплаших, че кучето и котката могат да ме ухапят, а заради онова, което започнах да проумявам. Изпитах приятна тръпка на почуда и замайващо вълнение.

Усъмних се дали Рузвелт Фрост не ми е сложил нещо в кафето. Нямах предвид бренди, а халюциногени. Бях дезориентиран и същевременно с по-ясна мисъл от всякога, сякаш бях в състояние на повишена възбудимост.

Котката изсъска към мен и аз сторих същото.

Орсън изръмжа и аз му отвърнах по същия начин.

В този най-изумителен миг от живота ми ние, хора и животни, седяхме около масата и се хилехме един на друг. Това ми напомни онези приятни, старомодни картини, които бяха популярни преди

години. Кучета играят покер. Разбира се, само един от нас беше куче и никой не държеше карти, затова картината не съответстваше точно на ситуацията. Но колкото повече мислех, толкова повече се приближавах до разкритие, до прозрение, до разбиране на всички последици от онова, което се бе случило на тази маса през последните няколко минути...

... И в същия миг потокът на мисълта ми бе прекъснат от пиукане, идващо от електронната алармена система в сандъка до масата.

Рузвелт и аз се обърнахме към видеомонитора. Четирите изображения на екрана се сляха в едно. Автоматичната система се съсредоточи върху натрапника и го показва в тайнствената, усилена светлина на обектива за нощно виждане.

Посетителят се криеше в стелещата се на талази мъгла в задния край на кея, където бе хвърлила котва „Ностромо“. Изглеждаше така, сякаш бе дошъл от юрския период. Беше висок около метър и двајсет, приличаше на птеродактил и имаше дълъг и злобен клюн.

Главата ми беше пълна с трескави разсъждения, свързани с котката и кучето, и бях толкова объркан от другите събития през нощта, че бях готов да видя неестествено в естественото там, където всъщност не съществуваше. Сърцето ми ускори ритъма си. Устата ми пресъхна. Ако не бях смазан от шока, сигурно щях да скоча от стола. Сигурно щях да стана за смях, но Рузвелт ме спаси от неудобното положение. Той беше по природа по-хладнокръвен от мен, а и бе живял толкова дълго в компанията на неестественото, че бързо различаваше истински демоничното от фалшивото.

— Това е синя чапла — каза той. — Излязла е на нощен лов.

Много пъти бях виждал голямата синя чапла, обитаваща околностите на Мунлайт Бей, и сега, когато Фрост спомена за нея, я познах.

В своя защита ще отбележа, че въпреки елегантното си телосложение и неоспорима грациозност онази чапла имаше излъчване на хищник и студените очи на влечуго, отъждествяващи я с оцеляло същество от ерата на динозаврите.

Птицата стоеше досами ръба на кея и съсредоточено надничаше във водата. Изведнъж се наведе, стрелна глава надолу, заби човка във

водата, грабна рибка и отмятайки глава назад, глътна улова. Някои умират, за да живеят други.

Имайки предвид колко прибързано бях приписал праисторически качества на тази обикновена чапла, започнах да се питам дали не придавам твърде голямо значение на неотдавнашния епизод с котката и кучето. Убедеността ми отстъпи пред недоверието. Прииждащата огромна вълна на прозрението изведнъж намаля, без да се разбие, и отново ме заля приливът на съмнението.

Гласът на Рузвелт ме върна към реалността.

— През годините, откакто Глория Чан ме научи да общувам с различните видове животни, което, общо взето, означава да бъдеш изключително добър слушател, животът ми се обогати неизмеримо.

— Изключително добър слушател — повторих аз, като се зачудих как Боби би реагирал на смахнат израз като този.

Може би преживяванията с маймуните завинаги го бяха лишили от сарказма и скептицизма. Надявах се, че не е така. Макар че промяната вероятно е основен принцип във вселената, някои неща са непреходни, включително упорството на Боби да води живот, в който има само пясък, сърф и слънце.

— Много се радвах на всички животни, които дойдоха при мен — сухо отбеляза Рузвелт, сякаш беше само ветеринар, който си спомня за кариера в животинската медицина. Протегна ръка и погали по главата Мънгоджери, сетне я почеса зад ушите. Котката се облегна на голямата му длан и започна да мърка. — Но тези нови котки, които срещам през последните две години... откриват много по-вълнуващи измерения в общуването.

Фрост се обърна към Орсън и добави:

— Убеден съм, че и ти не си по-малко интересен от котките.

Дишайки тежко и с изплезен език, Орсън придоби изражение на съвършена кучешка безучастност.

— Виж какво, куче, никога не си ме заблуждавал — увери го Рузвелт. — И след игричката ти с котката преди малко можеш да се откажеш от преструвките.

Пренебрегвайки Мънгоджери, Орсън погледна трите бисквити на масата.

— Можеш да се преструваш, че си много гладен и за теб няма нищо по-важно от тези вкусотиини, но не мисля така.

Без да откъсва поглед от бисквитите, Орсън изскимтя с копнеж.

— Ти доведе тук Крис, кученце, затова защо дойде, щом не искаш да говориш?

Преди повече от две години, на Бъдни вечер, месец преди майка ми да умре, двамата с Орсън бродехме в нощта, както обикновено. Тогава кучето беше само на една година. Като малък Орсън беше жизнен и игрив, но не и свръхвъзбуден като повечето палета. Въпреки това невинаги можеше да контролира любопитството си и да се държи прилично. Стояхме на баскетболното игрище зад гимназията и аз хвърлях топката в коша. Говорех на Орсън, че Майкъл Джордан трябва да е *адски* доволен, задето съм роден с пигментна ксеродермия и не мога да играя на дневна светлина, когато кучето изведнъж хукна нанякъде. Повиках го няколко пъти, но той само спря и ме погледна, сетне отново побягна. Разбрах, че няма да се върне, метнах се на велосипеда и поех след него. Орсън ме въвлече в безумна гонитба — улици, алеи, през Куестър Парк, надолу към яхтклуба и накрая по доковете, към „Ностромо“. Лаеше като обезумял. Скочи право на сводестата задна палуба на яхтата и когато спрях, плъзгайки се по влажните дъски, Рузвелт вече беше излязъл и го милваше, за да го успокои.

— Ти искаш да говориш — каза Фрост. — Първия път дойде тук, за да говориш, но аз подозирам, че не ми вярваш.

Орсън седеше с наведена глава, приковал очи в бисквитите.

— Дори след две години още се страхуваш, че съм свързан с хората от Уайвърн и няма да направиш нищо, докато не си сигурен в мен.

Кучето подуши бисквитите и пак близна масата около тях, сякаш не съзнаваше, че говорят на него.

Рузвелт насочи вниманието си към мен.

— Тези нови котки идват от Уайвърн. Някои са първо поколение, първоначалните бегълци, а други са второ поколение, родени на свобода.

— Лабораторни животни ли са? — попитах аз.

— Само първото поколение. Те и потомците им са различни от другите котки. В много отношения.

— По-умни са — рекох аз, спомняйки си поведението на маймуните.

— Знаеш повече, отколкото мислех.

— Нощта беше дълга, случиха се доста неща. Колко са умни?

— Не знам как да преценя — отвърна той уклончиво. — Но са по-умни и различни и в други отношения.

— Защо? Какво са им направили там?

— Не знам.

— Как са избягали?

— И аз бих искал да узная.

— Защо не са ги изловили?

— Нямам представа.

— Не се обиждай, но не умееш да лъжеш.

— Така е — усмихна се Фрост. — Виж какво, синко, не знам нищо, освен онова, което животните ми казват. Но за теб не е здравословно да знаеш дори това. Колкото повече знаеш, толкова повече искаш да научиш, а би трябвало да се притесняваш за кучето и за приятелите си.

— Звучи като заплаха — миролюбиво отбелязах аз.

Мъжът сви огромните си рамене.

— Ако мислиш, че сътруднича с онези в Уайвърн, тогава е заплаха. Но ако вярваш, че съм ти приятел, тогава е съвет.

Исках да му вярвам, но споделях съмненията на Орсън. Трудно ми беше да допусна, че този човек е способен на коварство. Но тук, от другата страна на вълшебното огледало, трябваше да предполагам, че всяко лице е измамно.

Изнервен от кофеина, но жадуващ за още, занесох чашата си до кафеарката и пак я напълних.

— Мога да ти кажа — рече Рузвелт, — че във форт Уайвърн освен котки има и кучета.

— Орсън не е дошъл от Уайвърн.

— А откъде?

Стоях с гръб към хладилника и сърбах горещото кафе.

— Един от колегите на мама ни го даде. Тяхната кучка родила много палета и искаха да им намерят дом.

— Колега на майка ти от университета ли?

— Да. Професор от „Ашдън“.

Фрост ме зяпна, без да каже нищо, и облак на състрадание премина по лицето и помрачи очите му. Имах чувството, че чува

грохота на апокалиптична буря и всички мълнии ще се изсипят върху главата ми.

— Какво има? — попитах аз обезпокоен.

Рузвелт отвори уста да отговори, после размисли и запази мълчание. Изведнъж ми се стори, че отбягва погледа ми. И двамата с Орсън се вторачиха в проклетите кучешки бисквити.

Котката обаче наблюдаваше мен.

Дори ако котка, изработена от чисто злато, с очи от скъпоценни камъни, мълчалив пазач на пирамида, намираща се дълбоко под море от пясък, изведнъж оживееше пред очите ми, нямаше да бъде по-загадъчна от тази.

— Да не мислиш, че Орсън е дошъл от Уайвърн? — обърнах се към Фрост. — Защо колегата на майка ми ще я лъже?

Той поклати глава, сякаш нямаше представа, но всъщност много добре знаеше.

Бях отчаян от начина, по който Рузвелт маневрираше между откровенията и тайните си. Не разбирах играта му и не можех да проумея защо ту споделяше нещо, ту млъкваше.

Котката продължаваше да ме гледа със загадъчните си очи. Пламъкът на свещите потрепваше. Влажният въздух се насити с тайнственост, осезаема като тамян.

— Липсва ти само кристална топка, сребърни халки на ушите и кърпа на главата, за да заприличаш на циганка гадателка — отбелязах аз.

Фрост не ме удостои с поглед.

Върнах се на стола си до масата и се опитах да използвам малкото, което знаех, за да го предизвикам да повярва, че знам повече. Може би щеше да се поотпусне и да разкрие тайните си, ако успеех да го убедя, че разполагам с повече информация.

— В лабораториите на Уайвърн не е имало само котки и кучета, а и маймуни — подхвърлих аз.

Рузвелт не каза нищо. Продължаваше да отбягва погледа ми.

— Знаеш ли за маймуните? — не мирясвах аз.

— Не — отговори той, но отмести очи от бисквитите и погледна монитора на камерата за наблюдение.

— Предполагам, че заради маймуните от три месеца закотвяш яхтата си извън яхтклуба.

Осъзнавайки, че се издал, като е погледнал към монитора, когато споменах за маймуните, той отново насочи вниманието си върху кучешките бисквити.

В залива отвъд яхтклуба имаше само сто места за закотвяне, които бяха много скъпи. Беше ненужно и неудобно да пътуваш всяка вечер дотам. Рузвелт бе взел под наем мястото от Дитер Гесел, рибар, чийто траулер бе закотвен по-нататък по северния ръкав на залива, при останалите рибарски лодки. Дитер бе запазил мястото си за деня, в който ще се пенсионира и ще си купи яхта за разходки. Според слуховете Фрост плащаше пет пъти повече, отколкото даваше Дитер.

До този момент не го бях питал за това, защото не беше моя работа.

— Всяка вечер местиш „Ностромо“ и спиш там — продължих аз. — С изключение на тази вечер, докато чакаше мен. Хората мислеха, че ще си купиш втора яхта, нещо по-малко, само за развлечения. Когато не го стори, те си казаха: „Ами старият Рузвелт е малко ексцентричен. Нали разговаря с животните.“

Той мълчеше.

Двамата с Орсън изглеждаха толкова силно заинтригувани от трите кучешки бисквити, че всеки момент очаквах някой от тях да наруши дисциплината и да ги излапа.

— След случилото се тази вечер мисля, че знам защо ходиш да спиш там — продължих аз. — Смяташ, че е по-безопасно. Защото маймуните може би не плуват добре или това не им харесва.

— Добре, куче, макар че не искаш да ми говориш, можеш да излапаш бисквитите — каза Рузвелт, сякаш не ме беше чул.

Орсън впери поглед в инквизитора си, търсейки потвърждение.

— Хайде, яж — подкани го Фрост.

Кучето ме погледна недоверчиво, все едно ме питаше дали разрешението на Рузвелт е номер.

— Той е домакинът — рекох аз.

Орсън лапна първата бисквита и доволно я схруска.

Най-после насочвайки вниманието си към мен, с очи, все още изпълнени с онова озадачаващо състрадание, Фрост каза:

— Хората, участващи в проекта в Уайвърн... може да са имали добри намерения. Поне някои от тях. И мисля, че от работата им можеше да излезе нещо добро. — Той отново протегна ръка и погали

котката, която се отпусна при допира му, макар че не отмести пронизващите си очи от мен. — Но тази история има и тъмна страна. Много тъмна. От онова, което ми казаха, маймуните са само едно от нейните изражения.

— Нима има и нещо друго?

Рузвелт дълго ме гледа мълчаливо. Орсън изяде втората бисквита. Когато най-после Фрост заговори, гласът му беше по-тих от всякога.

— В онези лаборатории е имало не само котки, кучета и маймуни.

Не знаех какво има предвид, но рекох:

— Подозирам, че не говориш за морски свинчета или бели мишки.

Той отмести очи от мен и се вторачи в нещо далеч отвъд каютата на яхтата си.

— Ще настъпят много промени.

— Казват, че промяната е хубаво нещо.

— Понякога да, понякога не.

Орсън изяде и третата бисквита. Рузвелт стана, взе котката, притисна я до гърдите си и я погали. Изглежда се опитваше да реши дали да разказва още.

— Уморен съм, синко. — Тонът му вече не беше откровен, а загадъчен. — Отдавна трябваше да съм в леглото. — Помолиха ме да те предупредя, че приятелите ти ще бъдат в опасност, ако не се откажеш от тази история и продължиш да разпитваш.

— Котката ли те помоли да ме предупредиш?

— Точно така.

Станах и усетих, че яхтата се люлее. За миг ми се зави свят и се хванах за облегалката на стола, за да запазя равновесие.

Този физически симптом беше съпътстван и от душевен смут и контролът ми върху реалността ставаше все по-слаб. Имах чувството, че се въртя на повърхността на водовъртеж, който бързо ще ме засмуче надолу, докато стигна до дъното на фунията и се озова не в приказната страна на магьосника от Оз, а на Уаймеа Бей, Хавай, обсъждайки с Пиа Клик превъплъщението.

— А котката, Мънгоджери... тя не е съюзник на хората в Уайвърн, така ли? — попитах.

— Избягала е от тях.

Орсън облиза муцуна, за да се увери, че не са останали скъпоценни трохи от бисквитите, скочи от стола и застана до мен.

— По-рано тази вечер чух да описват проекта в Уайвърн като апокалипсис... края на света.

— Светът, който познаваме.

— Наистина ли вярваш в това?

— Може да стане и така. Но вероятно, когато всичко се успокои, ще има повече добри промени отколкото лоши. Краят на света, *който познаваме*, не означава задължително края на света изобщо.

— Кажи го на динозаврите след сблъсъка на земята с кометата.

— И аз се страхувам понякога — призна той.

— Щом се страхуваш толкова много, че всяка нощ отиваш да спиш в пристанището на рибарите и ако наистина мислиш, че онова, което правят в Уайвърн, е опасно, защо не напуснеш Мунлайт Бей?

— Мислил съм по този въпрос. Но бизнесът ми е тук. Животът ми е тук. Пък и как бих могъл да избягам? Само ще спечеля малко време. Накрая никъде няма да бъде безопасно.

— Мрачна прогноза.

— Да.

— И все пак, не изглеждаш потиснат.

Носейки котката на ръце, Рузвелт ни поведе навън.

— Винаги съм бил в състояние да се справя с онова, което ми подхвърли животът, синко. И с хубавото, и с лошото, стига да е било поне *интересно*. Господ ме благослови с пълноценен и разнообразен живот. Единственото, от което наистина се страхувам, е скуката. — Излязохме от каютата и се озовахме в лепкавата прегръдка на мъглата. — Тук, в бижуто на Централното крайбрежие, нещата ще станат страшни, но каквото и да се случи, със сигурност няма да е скучно.

Фрост приличаше на Боби Халоуей повече, отколкото предполагам.

— Ами... благодаря за съвета.

Седнах на защитната преграда на палубата, провесих крака и скочих на кея. Орсън ме последва.

Голямата синя чапла бе изчезнала. Мъглата се стелеше на талози около мен, черните води се плискаха под яхтата и всичко останало беше неподвижно като мъртвешки сън.

Направих няколко крачки към подвижния мост, когато Рузвелт ме повика:

— Ей, момче!

Спрях и се обърнах.

— Безопасността на приятелите ти е изложена на риск. Както и твоето щастие. Повярвай, не ти трябва да знаеш повече за тази история. Имаш си достатъчно проблеми... с начина, по който си принуден да живееш.

— Нямам никакви проблеми — уверих го аз. — Само някои предимства и неудобства в сравнение с повечето хора.

Кожата му беше толкова черна, че можеше да бъде мираж в мъглата, игра на сенки. Котката, която държеше, не се виждаше. Блестяха само очите ѝ като безплътни, загадъчни ярки зелени орбити, носещи се във въздуха.

— Само някои предимства... Наистина ли вярваш в това? — попита Рузвелт.

— Да — отговорих аз, макар че не бях сигурен дали го вярвам, защото е истина, или защото цял живот си бях внушавал, че е така. През повечето време реалността е такава, каквато сам си я правиш.

— Ще ти кажа още нещо — добави той. — Защото може да те убеди да се откажеш от всичко това и да си гледаш живота.

Зачаках.

Най-после, малко тъжно, Фрост каза:

— Причината, поради която повечето от тях не искат да ти сторят зло и предпочитат да се опитат да те контролират, убивайки приятелите ти, и изпитват страхопочитание от теб, е защото знаят коя беше майка ти.

По гърба ми запълзя смъртоносен и леден страх и за миг дробовете ми се сковаха така, че не можех да поемам въздух — макар да не знаех защо, загадъчното твърдение на Рузвелт Фрост ми въздейства толкова бързо и дълбоко. Може би разбирах повече, отколкото осъзнавах. И истината вече чакаше да бъде открита в дебрите на подсъзнанието или в бездната на сърцето ми.

Успях да поема дъх и попитах:

— Какво искаш да кажеш?

— Ако се замислиш, ще осъзнаеш, че няма да спечелиш нищо, ако продължиш да се занимаваш с тази история. А ще загубиш много.

Познанието рядко ни носи покой, синко. Преди сто години не знаехме за строежа на атома, нито за ДНК или за черните дупки в космоса. Но по-щастливи и по-доволни ли сме от хората тогава?

Докато Рузвелт произнасяше последната дума, мъглата изпълни пространството на задната палуба, където бе застанал. Някъде тихо се затвори врата на каюта и силно изщрака резе.

24.

Мъглата около скърцащата „Ностромо“ се стелеше бавно. От талазите сякаш се материализираха кошмарни същества, извисяваха се застрашително и после се разсейваха.

Бях вдъхновен от последното откровение на Рузвелт Фрост и в съзнанието ми се оформиха по-страшни видения от чудовищата в мъглата. Но нямах желание да се съсредоточавам върху тях и да им придавам плътност. Вероятно той имаше право. Ако успеях да се добера до истината, може би щях да съжалявам, че не съм останал в неведение.

Боби твърди, че истината е съблазнителна, но опасна. Хората нямало да могат да живеят, ако знаели всичко за себе си.

В такъв случай той никога не би се самоубил.

Докато Орсън припкаше пред мен по подвижния мост, се опитвах да реша къде да отида и какво да направя. Виеше сирена и само аз чувах опасната ѝ песен. Макар че се страхувах да не се разбия в скалите на истината, не можех да устоя на хипнотичната ѝ мелодия.

Стигнахме до края на подвижния мост и аз казах на кучето:

— И така... когато решиш да ми обясниш всичко, готов съм да те изслушам.

Дори да можеше да ми отговори, Орсън, изглежда, не беше в настроение да общува.

Велосипедът още беше подпрян на перилата на кея. Обвитите с гума дръжки на кормилото бяха студени, хлъзгави и влажни от концентрираната пара.

Двигателите на „Ностромо“ забръмчаха. Обърнах се и видях сигналните светлини на яхтата — неясни и оградени с ореоли в мъглата.

Не виждах кабината с щурвала, но знаех, че Рузвелт е там. Макар че до зазоряване оставаха само няколко часа, Фрост придвижваше яхтата си към риболовното пристанище дори при лошата видимост.

Тръгнах покрай леко поклащащите се лодки и се обърнах няколко пъти, за да проверя дали ще съзря Мънгоджери в неясните

светлини. Ако ни преследваше, Рузвелт го правеше дискретно. Подозирах, че котката още е на борда на „Ностромо“.

„Причината, поради която повечето от тях изпитват страхопочитание от теб, е защото знаят коя беше майка ти.“

Завихме надясно по главния кей и се отправихме към входа на яхтклуба. От водата се разнесе противна воня. Явно приливът бе довял до пилоните мъртва сепия, птица фрегата или риба. Гниещият труп сигурно се бе закачил за някой от назъбените масиви от морски жълди, полепнали по бетонните понтони. Вонята стана толкова силна, че влажният въздух сякаш бе напоен с нея. Затаих дъх и стиснах устни.

Бръмченето на двигателите на „Ностромо“ отслабна. Яхтата се насочваше към пристанището. Приглушеното ритмично бучене, носещо се по водата, съвсем не звучеше като мотор, а като злокобни удари на сърцето на огромно чудовище, което се кани да потопи всички плавателни съдове, да разбие на трески пристанището и да погребее всичко в морските дълбини.

Стигнахме до средата на главния кей. Пак се обърнах. Не видях нито котката, нито преследвачи.

Въпреки това казах на Орсън:

— По дяволите, наистина имам чувството, че настъпва краят на света.

Кучето изпръхтя в знак, че е съгласно с мен. Оставихме зад гърба си вонята на смъртта и тръгнахме към светлината на старомодните корабни фенери, монтирани на огромните пиластри от тиково дърво до входа на главния кей.

Изскачайки от гъстия мрак до административната сграда на яхтклуба, Луис Стивънсън, шефът на полицията, в униформата, в която го бях видял по-рано тази вечер, излезе на светлината и каза:

— В настроение съм.

В него имаше нещо толкова странно, че ледена тръпка ме прониза в гърдите. Но онова, което бях видял — или помислих, че съм видял — мигновено отлетя. Разтреперих се. Бях силно обезпокоен и обзет от необикновено усещане, че съм в присъствието на нещо неземно и враждебно, без да мога да определя точната причина за това чувство.

В дясната си ръка Стивънсън стискаше огромен пистолет. Макар че не бе заел позиция за стрелба, той не държеше оръжието небрежно. Дулото беше насочено към Орсън, който бе на две крачки пред мен и стоеше във външния кръг светлина, докато аз останах в сенките.

— Искаш ли да отгатнеш в какво настроение съм? — попита Стивънсън и спря на не повече от десет крачки от мен.

— Лошо — осмелих се да кажа аз.

— Не съм в настроение да се будалкат с мен.

Сякаш не беше той. Гласът му беше познат и тембърът и акцентът — непроменени, но сега звучеше твърдо. Обикновено речта му се лееше като поток — спокоен, топъл и уверен — и човек сякаш се носеше по него, но сега потокът беше бърз, буен и леден.

— Не се чувствам добре — добави той. — Изобщо не се чувствам добре. Всъщност съм адски скапан, повече от това няма накъде. Разбираш ли?

Макар че не го разбих напълно, кимнах.

— Да, разбирам.

Орсън беше неподвижен като бронзова скулптура и не откъсваше очи от пистолета.

Болезнено съзнавах, че в този час яхтклубът е безлюден. Служителите в административната сграда идваха едва в шест часа. Само петима собственици на яhti, с изключение на Рузвелт Фрост, живееха на плавателните си съдове и несъмнено спяха. Пристанището беше пусто като гранитните редици от паметни плочи в гробището на „Свети Бернадет“.

Мъглата заглушаваше гласовете ни. Едва ли някой можеше да чуе разговора ни и да се притече на помощ.

Без да изпуска Орсън от погледа си, Стивънсън се обърна към мен:

— Не мога да получа онова, което ми е необходимо, защото дори не знам какво е то. Не е ли отвратително?

Усетих, че този човек всеки миг можеше да рухне психически и едва се държи. Беше изгубил благородния си вид. Дори хубостта му беше помрачена, чертите на лицето му бяха сгърчени и променени до неузнаваемост от някакво силно безпокойство.

— Чувствал ли си някога празнота, Сноу? Толкова всеобхватна, че или трябва да я запълниш, или ще умреш. Но не знаеш къде е, нито

с какво, за Бога, да я запълниш.

Сега вече не разбирах нищо, но останах сериозен и състрадателно кимнах.

— Да. Това чувство ми е познато.

Челото и страните му бяха влажни, но не от въздуха, а от лепкава, мазна пот. Лицето му беше толкова неестествено бяло, че мъглата сякаш струеше от него.

— Обзема те нощем — каза той.

— Да.

— Обзема те по всяко време, но най-лошо е нощем. — Лицето му се изкриви от отвращение. — Но какво е това проклето куче?

Ръката, в която държеше пистолета, застина и ми се стори, че пръстът му се сви около спусъка.

Орсън оголи зъби, но нито помръдна, нито издаде звук.

— Кръстоска между лабрадор и още някаква порода — побързах да кажа аз. — Добро куче е. Не би сторило зло никому.

Гневът на Стивънсън се засили без видима причина.

— Само лабрадор и още някаква порода, а? И още как. Нищо не е само онова, което изглежда. Не и тук. Не и сега. Вече не.

Хрумна ми да бръкна в джоба на якето си и да извадя пистолета. Държах велосипеда с лявата ръка. Дясната беше свободна и оръжието беше в десния ми джоб.

Но макар че не бе на себе си, Стивънсън все пак беше ченге и сигурно щеше да реагира светкавично на всяко заплашително движение. Не вярвах много на странното твърдение на Рузвелт Фрост, че някой изпитва страхопочитание към мен. Дори да оставех велосипеда да падне, за да отвлека вниманието му, Стивънсън щеше да ме застреля, преди да успея да измъкна пистолета.

Пък и не бих извадил оръжие срещу шефа на полицията, освен ако няхах друг избор. И ако го застрелях, това щеше да бъде краят и за мен.

Стивънсън рязко обърна глава, отмествайки поглед от Орсън. Пое дълбоко въздух, после започна да диша припряно като хрътка, следваща миризмата на плячката си.

— Какво е това?

Луис Стивънсън явно имаше по-остро обоняние от мен, защото едва сега усетих, че почти неосезаемият бриз е донесъл лек полъх от

вонята на разлагащото се под главния кей морско същество.

Стивънсън се държеше доста странно и без това, но сега като че ли съвсем се побърка. Напрягна тяло, прегърби рамене, протегна врат и вдигна лице към мъглата, сякаш вкусваше мириса ѝ на гнило. Очите горяха трескаво на бледото му лице. Заговори не с професионалния интерес на ченге, а с нетърпеливо, нервно любопитство, в което имаше нещо перверзно.

— Какво е това? Усещаш ли онази миризма? На труп е, нали?

— Има нещо под пристана — потвърдих аз. — Предполагам, че е риба.

— Нещо мъртво и разлагащо се. Има нещо възбуждащо в този мирис, нали? — Той сякаш се наклони да оближе устни. — Да. Да. Наистина има интересен привкус.

Стивънсън може би долови зловещата дрезгавина в гласа си или усети безпокойството ми от странното му поведение, защото ме погледна разтревожено и положи усилия да се успокои. Личеше, че в душата му се води истинска борба.

Накрая възвърна нормалния си глас.

— Трябва да говоря с теб. Да постигнем споразумение. Веднага. Тази вечер. Защо не дойдеш с мен, Сноу?

— Къде?

— Патрулната ми кола е отпред.

— Имам и велосипед...

— Не те арестувам. Само малко ще си поговорим. И се надявам, че накрая ще се разберем.

Последното, което исках, беше да вляза в патрулната кола със Стивънсън. Ако обаче откажех, той можеше да ме арестува и пак щеше да постигне своето.

Дори ако окажа съпротива при ареста, ако се кача на велосипеда и завъртя с всички сили педалите — къде щях да отида? До зазоряване оставаха само няколко часа и нямаше да имам време да стигна до съседния град по тази усамотена крайбрежна ивица. Дори да разполагах с достатъчно време, пигментната ксеродермия ограничаваше моя свят до очертанията на Мунлайт Бей, където можех да се прибера вкъщи на разсъмване или да намеря отзивчив приятел, който да ме подслони и да ми осигури жизненоважния мрак.

— В настроение съм — повтори Луис Стивънсън през стиснати зъби, а твърдостта се върна в гласа му. — Наистина съм в настроение. Идваш ли с мен?

— Да. Добре.

Той замахна с пистолета, за да ни направи знак с Орсън да го последваме.

Започнах да бутам велосипеда към края на кея. Никак не ми се искаше шефът на полицията да върви зад гърба ми. Не беше необходимо да умея да общувам с животни, за да разбера, че и Орсън е нервен.

Дъските на кея свършваха до бетонен тротоар, ограден от двете страни с цветни лехи, засадени с мимози, чиито цветове се разтваряха широко на слънчевата светлина и се затваряха нощем. По алеята пълзяха охлюви. Рогцата им блестяха. Оставяха сребристи следи от слуз. С усилие си проправяха път между лехите, сякаш тези скромни мекотели споделяха човешките безпокойства и недоволства от условията на съществуване.

Въртях насам-натам кормилото на велосипеда, за да ги избегна, и макар че ги подуши, докато минаваше, и Орсън ги прескочи.

Зад нас се разнесе хрущене от счупени черупки и от смазване на пихтиести тела, стъпкани от човешки крак. Стивънсън безогледно газеше всичко по пътя си.

Не се обърнах да погледна.

Спомням си жестоката радост, изписана на лицата на малките хулигани, които ме тормозеха в детството, преди да поумнея и да порасна достатъчно, за да отвърщам на ударите. Въпреки че това изражение беше обезпокоително, когато го видиш на дете, същият израз — малки, кръгли, светещи очи, досущ на влечуго, макар и без елипсовидни зеници, зачервени от омраза страни, обезкръвени устни, оголени в подигравателна усмивка, блеснали от слюнка зъби — беше още по-опасно върху лицето на възрастен, особено такъв с пистолет и полицейска значка.

Патрулната кола на Стивънсън беше паркирана до червения бордюр на трийсетина крачки вляво от входа на яхтклуба, извън обсега на уличните лампи, в плътните сенки под широките клони на огромно лаврово дърво.

Подпрях велосипеда на ствола на дървото, по което мъглата висеше като увивно тропическо растение. Най-после се обърнах предпазливо към Стивънсън, който отваряше задната врата на автомобила.

Дори в мрака разпознах изражението на лицето му, което се страхувах, че ще видя — омразата, безумния, неукротим гняв, превръщащ някои човешки същества в по-смъртоносно опасни от всеки друг звяр на планетата.

Стивънсън никога не бе показвал тази своя злобна страна. Изглеждаше неспособен на нелюбезност, да не говорим за ненавист. В този момент бях готов да повярвам, че пред мен стои не истинският Луис Стивънсън, а някакъв извънземен тип, който прилича на него.

Размахвайки пистолета, той нареди на кучето:

— Качвай се в колата.

— Няма да му стане нищо, ако остане тук — обадох се аз.

— Качвай се — настоя той.

Кучето надникна подозрително през отворената врата и изскимтя недоверчиво.

— Ще чака тук — не отстъпих аз. — Няма да избяга.

— Искam го в колата — ледено заяви Стивънсън. — В този град има закон, че кучетата трябва да се водят на каишка, Сноу. Не сме го прилагали към теб. Винаги сме си затваряли очите. Преструвахме се, че не виждаме заради... защото кучето е освободено от това задължение, ако принадлежи на инвалид.

Не му се противопоставих, отхвърляйки етикета „инвалид“. Много повече ме интересуваха думите, които той едва не произнесе, преди да се усети: ... *заради майка ти*.

— Но този път — продължи Стивънсън, — няма да седя в колата, докато това проклето куче е на свобода. Ще изцапа тротоара, докато се перчи, че е без каишка.

Забелязах противоречието — кучето на инвалида има правото да се разхожда без каишка и същевременно не може да се гордее с това, но не казах нищо. Не можех да спечеля никакъв спор със Стивънсън, докато беше враждебно настроен.

— Ако не се качи в колата, когато аз му казвам — рече той, — *ти* ще го накараш да го направи.

Поколебах се, търсейки приемлива алтернатива. Положението ни ставаше по-опасно с всяка изминала секунда. Чувствах се в по-голяма безопасност, когато бяхме в заслепяващата мъгла на полуострова и стадото ни дебнеше.

— *Веднага качи проклетото куче в шибаната кола!* — злобно изкомандва Стивънсън.

Бях в неизгодно положение, защото той размахваше пистолет, но малко се успокоих, тъй като Стивънсън не знаеше, че и аз съм въоръжен. Засега нямах друг избор, освен да се подчиня.

— Качи се в колата, приятел — казах аз на Орсън, опитвайки се да не издавам страха си.

Кучето с нежелание изпълни молбата ми.

Полицаят тръшна задната врата и отвори предната.

— А сега, ти, Сноу.

Седнах на предната седалка, а Стивънсън заобиколи патрулната кола и се намести зад волана. Затвори вратата си и ми каза да направя същото — нещо, което се бях надявал да избегна.

Обикновено не страдам от клаустрофобия в затворени пространства, но едва ли имаше по-тесен ковчег от тази патрулна кола, а и мъглата потискаше психиката.

В колата беше по-хладно и влажно, отколкото в нощта навън. Стивънсън запали двигателя, за да включи парното.

Полицейското радио изпраща и в изпълнения с атмосферни смущения ефир гласът на диспечера изграчи. Стивънсън го изключи.

Орсън стоеше на пода пред задната седалка. Беше сложил лапи на стоманената мрежа, която ни разделяше, и тревожно надничаше през тази бариера. Шефът на полицията натисна едно копче с дулото на пистолета си и автоматичните ключалки на задните врати изщракаха като окончателния трясък на гилотина.

Надявах се, че когато се качим в колата, Стивънсън ще прибере пистолета, но той продължи да го държи. Дулото сочеше към таблото. На оскъдната зелена светлина от уредите ми се стори, че показалецът му беше върху предпазителя, а не върху самия спусък, но това никак не ме успокояваше.

За миг той наведе глава и затвори очи, сякаш се молеше или подреждаше мислите си.

Мъглата по лавровото дърво се кондензира и от връхчетата на листата започнаха да се процеждат водни капки, потропвайки неритмично по покрива и капака на колата.

Небрежно и безшумно, пъхнах ръце в джобовете на якето си и с дясната стиснах пистолета.

Може би поради твърде буйното ми въображение преувеличавах заплахата. Да, Стивънсън беше в лошо настроение и от онова, което бях видял зад полицейския участък, знаех, че той не олицетворява справедливата ръка на закона, както дълго време се преструваше. Но това не означаваше, че има намерение да упражни насилие. Може би наистина искаше само да разговаряме и после щеше да ни пусне.

Когато най-сетне вдигна глава, очите му имаха цвета на горчив чай в чаши от костен порцелан. Когато ме погледна, отново се смразих от нечовешката злоба, която за пръв път забелязах изписана на лицето на Стивънсън в мрака до административната сграда на яхтклуба, но този път разбрах защо опънатите ми като струни на арфа нерви реагират така бурно. За миг в постоянно блуждаещите му очи пробягна жълта светлина, подобна на блясъка в очите на животните нощем. Студена и загадъчна вътрешна светлина, каквато не бях съзирал в човешки очи.

25.

Животинската светлина в очите на Стивънсън изчезна толкова бързо, че допреди ужасните събития тази нощ бих окачествил явлението само като странно отражение от светлините на таблото. Но след залез слънце се бях сблъскал с необикновени маймуни, с котка, която беше нещо повече от животно, бях нагазил дълбоко в една загадъчна история и се бях научил да търся и откривам смисъл и в привидно незначителното.

Очите му отново загубиха животинския си блясък и станаха мастиленочерни. Гневът в гласа му сега приличаше на подводно течение, а на повърхността плаваха мрачно отчаяние и тъга.

— Вече всичко се промени и няма връщане назад.

— Какво се е променило? — попитах аз.

— Не съм какъвто бях. Почти не си спомням какъв съм бил преди. Всичко е загубено.

Имах чувството, че говори не толкова на мен, колкото на себе си и тъгува на глас за загубената си предишна личност.

— Нямам какво да губя. Аз съм ходещ мъртвец, Сноу. Това е. Имаш ли представа какво изпитвам?

— Не.

— Защото дори ти, с шибания си начин на живот да се криеш от деня и да излизаш само нощем като плужек, изпълзяващ от камък, дори ти имаш причина да живееш.

Макар че в нашия град длъжността шеф на полицията беше изборна, Луис Стивънсън явно не се интересувахе дали на следващите избори ще гласувам за него.

Искаше ми се да го пратя по дяволите. Но между това да не показваш страх и да си просиш куршум в главата има разлика.

Той извърна лице от мен и се вторачи в бялата киша от мъгла, стелеща се по предното стъкло, и онзи студен огън отново блесна и запулсира в очите му. Беше по-мимолетен и слаб отпреди, но в същото време по-обезпокоителен, защото вече не можех да го отхвърля като въображаем.

Понижавайки глас, сякаш се боеше да не го чуе някой, Стивънсън каза:

— Сънувам ужасни кошмари. Пълни със секс и кръв.

Не знаех какво точно да очаквам от този разговор, но откровенията за лични терзания не бяха между любимите ми теми за разговор в момента.

— Започнаха преди повече от година — продължи той. — Отначало се явяваха само веднъж седмично, но после зачестиха. И в началото, поне за известно време, жените в кошмарите бяха непознати, само плод на фантазията. Приличаха на онези сънища, които те спохождат в пубертета. Страхотни мадами, тръпнещи от желание и нетърпеливи да ти се отдадат... Но насън аз правех не само секс с тях...

Мислите му, изглежда, се понесоха заедно с талазите мъгла към някакви кошмарни дълбини.

Жестокост се излъчваше от слабо осветения му и блестящ от лепкава пот профил. Горещо се надявах, че няма да ме удостои с наградата да го видя и анфас.

— В онези сънища — още по-тихо каза той, — аз ги биех. Удриях ги по лицата, докато ги размажех. Душах ги, докато езиците им се изплезеха от устата...

Когато започна да описва кошмарите си, в гласа му се долови страх. Но наред с това у Стивънсън забелязвах перверзна възбуда, осезаема не само в дрезгавия глас, но и в напрежението, което завладя тялото му.

— Те крещяха от болка и аз харесвах писъците, агонията, изписана на лицата, и цвета на кръвта им. Беше толкова приятно. *Възбуждащо*. Събуждах се треперещ от удоволствие и надървен от желание. И понякога... макар да съм на петдесет и две, за Бога, изпитвах страхотен оргазъм в съня си.

Орсън се пусна от мрежата и се настани на задната седалка.

И аз исках да се отдалеча от Стивънсън. Тясната патрулна кола сякаш ни притисна. Имах чувството, че ни смачква хидравлична преса в паркинг за бракувани коли.

— После Луиза, съпругата ми, започна да се явява в сънищата ми... и двете ми... дъщери. Джанин и Кира. Страхувах се от мен в онези кошмари и имаха основателни причини, защото техният ужас ме

възбуждаше. Бях отвратен... но и тръпнех от удоволствие от онова, което правех с тях...

В гласа му още звучеше гняв, отчаяние и перверзна възбуда. Дишаше дълбоко и тежко и раменете му бяха прегърбени. Лицето му бе ужасно преобразено. Но сред онези мощни противоречиви желания, които се бореха за контрол върху съзнанието му, имаше и отчаяна надежда, че може да не падне в бездната на умопомрачението и жестокостта, на чийто ръб се крепеше толкова застрашително. И тази надежда стана доловима в гласа и в поведението му също като гнева, отчаянието и перверзната потребност.

— Кошмарите станаха толкова ужасни и нещата, които правех, толкова извратени, мръсни и отвратителни, че се страхувах да заспя. Стоях буден до пълно изтощение. Когато най-после заспивах, сънищата бяха по-емоционални от всякога, сякаш умората ме влачеше към по-дълбок сън, в по-дълбок мрак, там, където живеят най-злите чудовища. Сексуална извратеност и убийства, непрестанни и образни. Това бяха първите ми цветни сънища. Багрите бяха изключително наситени. Имаше и звуци — умоляващите им гласове и безмилостните ми отговори, писъците и плачът им, конвулсиите и предсмъртното прашене и пукане, когато разкъсвах гърлата им със зъби, докато ги обладавах.

Стивънсън, изглежда, си представяше онези ужасни образи там, където аз виждах само лениво стелещите се талази мъгла, сякаш предното стъкло пред него беше екран, на който прожектираха безумните му фантазии.

— След известно време... спрях да се боря със съня. Опитах да се примиря с кошмарите. После — не си спомням точно кога — сънищата престанаха да ме ужасяват и станаха *само* приятни, докато по-рано предизвиквах повече вина, отколкото удоволствие. Макар че отначало не исках да го призная пред себе си, започнах да очаквам с нетърпение времето за лягане. Много обичах съпругата и дъщерите си, когато бях буден, но щом заспах... тогава изпитвах радостна тръпка от възможността да ги опозорявам, унижавам и измъчвам по невероятни начини. Вече не се събуждах уплашен от тези кошмари... а в странно блаженство. Лежах в мрака и се питах колко ли по-добре ще се почувствам, ако действително извърша тези зверства, отколкото само да ги сънувам. При самата *мисъл* да ги осъществя усещах, че в мен се

влива страховита *сила* и се чувствах свободен както никога дотогава. Имах чувството, че съм живял в огромни железни окови с тежки каменни блокове. Струваше ми се, че отдавайки се на тези желания, няма да извърша престъпление и те нямат морални измерения. Нито щях да сгреша, нито щях да бъда прав. Нито добър, нито лош. Само абсолютно свободен.

Или въздухът в патрулната кола ставаше все по-задушен, или ми се догади от мисълта, че дишам един и същи въздух със Стивънсън. Устата ми се изпълни с вкус на метал, сякаш смучех монети. Стомахът ми се сви и сякаш ледена ръка сграбчи сърцето ми.

Не разбирах защо ченгето разголява изтерзаната си душа пред мен, но имах предчувствието, че тази изповед е само прелюдия към ужасно откровение, което ще пожелае никога да не бях чувал. Искях да му затворя устата, преди да е споделил последната си тайна, но разбирах, че той е принуден насила да ми разкаже тези отблъскващи фантазии — вероятно защото бях първият, пред когото се бе осмелил да се разкрие. Нямахме друг начин да го накарам да млъкне, освен да го убия.

— После — продължи той с изпълнен с копнеж шепот, който щеше да ме преследва насън до края на живота ми, — сънищата се съсредоточиха върху внучката ми, Ребека. Тя е на десет години. Хубаво момиченце. Слабичко и много хубаво. Какви неща само й правя насън! Бедна ти е фантазията. Такава безмилостна бруталност! Такава изтънчена зла *изобретателност*. И когато се събудя, аз съм в състояние на нещо повече от възторг. Екстаз. Опиянение. Лежа в леглото до съпругата си, която спи, без да подозира какви ужасни мисли ме обсебват, и кипя от енергия и от убеждението, че онази абсолютна свобода е постижима за мен винаги, когато пожелае да се възползвам от нея. По всяко време. Следващата седмица. Утре. *Веднага*.

Мълчаливото лаврово дърво над главите ни заговори и сякаш десетки заострени зелени езичета затрептяха от голямата тежест на кондензираната мъгла. Сепнах се от внезапното барабанене на едрите капки, които се посипаха върху колата, и изпитах облекчение, че струйките по предното стъкло са само вода, а не кръв.

Стиснах пистолета в джоба на якето. След онова, което Стивънсън ми бе разказал, не можех да си представя, че ще ме пусне

да изляза жив от колата. Размърдах се леко на седалката. Първото от няколкото незабележими движения, които не биваше да предизвикват подозрителността му, но щяха да ми позволят да го застрелям през джоба на якето, без да изваждам пистолета.

— Миналата седмица — прошепна шефът на полицията, — Кира и Ребека дойдоха на вечеря у нас и аз не можах да откъсна очи от момиченцето. Погледнех ли я, представях си я гола, както в сънищата ми. Толкова слаба. Крехка. Уязвима. Възбудих се от уязвимостта, от нежността, от слабостта ѝ и се наложи да прикривам състоянието си от Кира и Ребека. От Луиза. Исках... *Изпитвах необходимост...*

Внезапното му ридание ме стресна. Отново го завладяха вълни на тъга и отчаяние. Неестествените му потребности и извратени желания бяха удавени от този прилив на мъка и самоненавист.

— От една страна, искам да се самоубия, но това желание е незначително и слабо, частица от човека, който бях преди. Хищникът, в който се превърнах, никога няма да се самоубие. Твърде е *жизнен*.

Той сви лявата си ръка в юмрук и я захапа ожесточено, до кръв. Хапеше и сподавяше най-изтерзаните ридания, които бях чувал.

У този нов човек, в който се бе превърнал Луис Стивънсън, нямаше и следа от предишното спокойно и уравновесено поведение, което винаги го бе правило внушаваща доверие фигура, символ на власт и справедливост. Не и тази нощ, в това потиснато настроение, което го измъчваше. Той непрестанно трепереше под напора на силните чувства, които го смазваха.

Страхът ми от Стивънсън намаля и отстъпи място на съжаление. Едва не протегнах ръка да го потупам успокоително по рамото, но се въздържах, защото усетих, че чудовището, което слушах до преди миг, не беше нито победено, нито дори оковано във вериги.

Той престана да хапе юмрука си и се обърна към мен. Лицето му беше изкривено от такава неизмерима душевна мъка, че извърнах очи.

Стивънсън също отмести поглед и отново се вторачи в предното стъкло. От лавровото дърво се процеждаха ситни капчици мъгла. Риданията на Стивънсън утихнаха и той отново беше в състояние да говори.

— От миналата седмица търся извинения да не посещавам Кира и да не бъда около Ребека. И понякога, късно нощем, когато изпадна в това проклето настроение и почувствам студенина и празнота отвътре,

че ми идва да крещя, без да спирам, мисля, че начинът да я запълня и да спра ужасното глождене в стомаха ми... е да извърша онова, което ми доставя удоволствие в сънищата. И наистина ще го направя. Рано или късно. — Сега вълната от емоции на вина и угризения се превърна в тиха, но демонична радост. — Ще го правя отново и отново. Търся момиченца на възрастта на Ребека. Девет-десетгодишни, слаби и хубави като нея. Ще бъде по-безопасно да започна с някоя, която няма връзка с мен. По-безопасно, но не по-малко задоволяващо. Ще се почувствам добре. Силата и унищожението ще скъсат всички окови, които ме ограничават. Ще разрушат стените и най-сетне ще бъда абсолютно свободен. Ще хапя момиченцата до забрава. В сънищата си ближа кожата им. Има солен вкус. После ги хапя и усещам как писъците им вибрират в гърлата им.

Макар че светлината беше слаба, виждах ясно маниакалния пулс, който туптеше в слепоочията му. Мускулите на челюстта изпъкнаха и ъгълчетата на устата му потрепваха от вълнение. Приличаше по-скоро на животно, отколкото на човек — или на нещо по-низше и от двете.

Стиснах пистолета толкова силно, че ме прониза болка, която стигна чак до рамото. Веднага осъзнах, че пръстът ми е обвил спусъка и има опасност, без да искам, да стрелям, макар още да не бях в положение да се прицеля в Стивънсън. С големи усилия успях да отместя пръст от спусъка.

— Какво те направи такъв? — попитах аз.

Той обърна глава към мен и мимолетната животинска светлина отново проблесна в очите му. Погледът му беше мрачен и убийствен.

— Малък куриер — загадъчно каза Стивънсън. — Момче, което не искаше да умира.

— Защо ми разказваш сънищата си?

— Защото, тъпо копеле такова, трябва да ти дам ултиматум. И искам да разбереш колко сериозно е положението ти и колко опасен съм аз. Няма какво да губя и ще ми достави огромно удоволствие да те изкормя, ако се стигне дотам. Има други, които не биха те докоснали...

— Заради онова, което беше майка ми?

— Вече знаеш и това?

— Но не и какво означава. Каква роля е играла майка ми във всичко това?

— Има други, които не биха те докоснали. Искат да спрат и мен. Но аз трябва да го сторя. Продължаваш ли да си пъхаш носа в тази работа, ще ти разбия черепа, ще извадя мозъка и ще го хвърля в залива за храна на рибите. Мислиш, че няма да го направя ли?

— Вярвам, че ще го направиш — искрено отговорих аз.

— Ти написа книга, която стана известна, и може да накараш хората от пресата да те изслушат. Ако се обадиш тук-там и се опиташ да мътиш водата, първо ще спипам онази кучка, дисководещата. Ще сторя невъобразими неща с нея.

Намекът му за Саша ме вбеси, но страхът ме накара да запазя мълчание.

Стана ми ясно, че предупреждението на Рузвелт Фрост наистина е било само съвет. Думите на Стивънсън бяха истинската заплаха, която Рузвелт, твърдейки, че е разговарял с котката, ме бе предупредил да очаквам.

Лицето на ченгето вече не беше бледо, а зачервено, сякаш в мига, в който бе решил да се отдаде на психопатските си желания, студентите и празни пространства в него се бяха изпълнили с огън.

Той протегна ръка към таблото и изключи отоплението.

Нямаше съмнение, че до следващия залез Стивънсън щеше да похити някое момиченце.

Вече бях успял да насоча оръжието си през джоба към него и можех по-спокойно да настоявам за отговори.

— Къде е тялото на баща ми?

— Във Форт Уайвърн. Ще му правят аутопсия.

— Защо?

— Не е необходимо да знаеш. Но за да сложа край на този твой кръстоносен поход, поне ще ти кажа, че ракът го уби. Вид рак. Няма на кого да отмъщаваш, както говореше на Анджеला Фериман.

— Защо да ти вярвам?

— Защото мога да те убия толкова лесно, колкото и да ти отговарям. Тогава защо да лъжа?

— Какво става в Мунлайт Бей?

Шефът на полицията се ухили като луд за връзване и сякаш перспективата за бедствие го зарадва. Изправи рамене, изпъчи се и рече:

— Целият град се носи като с влакче на ужасите право към ада и пътуването ще бъде *невероятно*.

— Това не е отговор.

— Няма да ти кажа нищо повече.

— Кой уби майка ми?

— Беше злополука.

— До тази нощ и аз мислех така.

Злобната му усмивка, тънка като острие на бръснач, се разшири.

— Добре. Ще научиш още нещо, щом настояваш. Майка ти беше убита, точно както подозираш.

Сякаш воденичен камък затисна сърцето ми.

— Кой я уби?

— Самоуби се. Карала е колата със сто и петдесет километра в час и се е блъснала в моста. Нямаше механична повреда. Педалът за газта не беше блокирал. Това беше история за прикритие, която съчинихме.

— Лъжеш, негоднико.

Стивънсън бавно облиза устни.

— Не те лъжа, Сноу. И знаеш ли какво? Ако преди две години знаех какво ще се случи с мен и колко много ще се промени всичко, с радост щях да убия майка ти. Заради ролята, която играеше в тази история. Щях да я заведа някъде, да изтръгна сърцето ѝ, да напълня дупката в гръдния кош със сол и да я изгоря на клада — всичко, което правиш, за да се увериш, че една вещица е мъртва. Защото има ли разлика между стореното от нея и проклятието на вещица? Наука или магия? Какво значение има, щом резултатът е един и същ? Но тогава не знаех какво предстои, а тя знаеше, затова ми спести неприятностите и се блъсна с висока скорост в бетонна стена, дебела петдесет сантиметра.

Изпитах пристъп на гадене, защото чувах в гласа му истината толкова ясно, сякаш я произнасяше. Разбирах само отчасти думите му, но и това беше твърде много.

— Няма за какво да отмъщаваш, урод такъв. Никой не е убил родителите ти. Всъщност, ако погледнеш от една страна, майка ти е виновна и за своята, и за смъртта на баща ти.

Затворих очи. Не можех да го гледам не само защото изпитваше удоволствие от факта, че майка ми е умряла, но и защото явно

намираше смъртта ѝ за справедлива.

— А сега искам да допълиш обратно под камъка си и да стоиш там. Изживей остатъка от живота си. Няма да ти позволим да разгласиш случая. Ако светът разбере какво става тук и новината излезе извън Уайвърн, властите извън града ще поставят под карантина цялата околност. Ще ни изолират, ще убият всички, ще изгорят сградите, ще отровят птиците, койотите и домашните котки и после вероятно няколко пъти ще бомбардират мястото за всеки случай. Но всичко това ще бъде безполезно, защото бедствието вече се е разпространило извън очертанятия на този район и е стигнало до другия край на континента, дори по-нататък. Ние сме първоначалният източник и тук последиците са по-забележими и се развиват по-бързо, но сетне ще продължат да се разнасят без нас.

Отворих очи и видях, че Стивънсън е вдигнал пистолета и ме държи на прицел. Дулото беше на по-малко от пет сантиметра от лицето ми. Единственото ми предимство беше, че той не знае за оръжието в джоба ми, но щях да имам полза от това само ако съумееш пръв да натисна спусъка.

Опитах се да споря с него, макар да съзнавах, че е безсмислено — вероятно защото спорът беше единственото, с което можех да отвлека мислите си от онова, което Стивънсън бе разкрил за майка ми.

— Но само преди няколко минути ти каза, че няма за какво да живееш. Каквото и да става тук, може би, ако получим помощ...

— Бях в *настроение* — грубо ме прекъсна той. — Не чу ли какво ти казах, урод такъв? Казах ти, че съм в отвратително настроение. Но сега съм в друго настроение. По-добро. Готов съм да приема онова, в което се превръщам, вместо да се опитвам да се съпротивлявам. Промяна, приятелче. За това става дума. Страхотна промяна. Всичко се променя. Завинаги и необратимо. Идва нов свят — *зашеметяващ*.

— Но ние не можем...

— Ако наистина разкриеш загадката и кажеш на света, само ще подпишеш смъртната си присъда. Ще убиеш оная сексапилна кучка, дисководещата, и всичките си приятели. А сега слез от колата, качи се на велосипеда си и замъкни мършавия си задник вкъщи. Погребви пепелта, която Санди Кърк ще ти даде. После, ако не можеш да се примириш, че не знаеш повече и ако проявяваш любопитство, отиди на плажа за няколко дни и поработи върху тена си.

Не можех да повярвам, че ме пуска да си отида.

— Кучето ще остане с мен — добави той.

— Не.

Стивънсън замахна с пистолета.

— Изчезвай.

— Кучето е мое.

— Не е на никого. Точка по въпроса.

— Какво ще правиш с него?

— Ще ти дам един урок. Ще го закарам в общинския гараж. Там има машина за стърготини. За смилане на клони.

— Няма да стане.

— Ще го прострелям в главата...

— Не.

— Ще го хвърля в машината...

— Веднага го пусни.

— Ще изсипя в чувал пихтията, която ще излезе от другия край, и ще я хвърля пред къщата ти като напомняне, че трябва да си траеш.

Вторавайки се в него, разбрах, че Стивънсън не само се е променил, а изобщо не е същият. Беше съвсем различен. Някой, роден от предишния Луис Стивънсън като пеперуда от какавида, само че този път процесът беше обратен: пеперудата бе влязла в какавидата, а червеят се беше показал навън. Тази кошмарна метаморфоза се бе извършвала известно време, но бе стигнала крайната си фаза пред очите ми. Шефът на полицията, когото познавах преди, беше изчезнал завинаги. Съществото, което сега предизвиквах очи в очи, беше управлявано само от потребност и желание, неподвластно на съвестта, вече неспособно да ридае, както бе направило само преди няколко минути, и смъртоносно като най-свирепото чудовище.

Ако беше заразено със създадена в лаборатория инфекция, която можеше да предизвика такава промяна, щеше ли да ми я предаде сега?

Сърцето ми биеше все по-силно.

Никога не ми бе минавало през ума, че мога да убия друго човешко същество. Но сега мислех, че съм в състояние да премахна Стивънсън, защото щях да спася не само кучето, но и момичетата и жените, с които той възнамеряваше да осъществи кошмарите си.

С по-спокоен глас, отколкото очаквах, казах:

— *Веднага* пусни кучето от колата.

Недоверчивото му лице разцъфна в онази позната змийска усмивка.

— Забравяш ли кой е ченгето? Кой държи пистолета?

Макар че бяхме близо един до друг, можеше да не го убия мигновено, ако стрелях. Дори ако първият куршум спреше сърцето му, Стивънсън можеше инстинктивно да натисне спусъка и да ме улучи.

— Добре, искаш ли да *гледаш*, докато го правя?

Неочаквано той се обърна, пхна дулото на пистолета в една от двусантиметровите дупки в стоманената мрежа и стреля по кучето.

Изстрелът разтресе колата и Орсън изквича.

— *Не!* — извиках аз.

И докато Стивънсън изваждаше пистолета си от мрежата, аз го застрелях. Куршумът проби дупка в джоба на коженото ми яке и разкъса гръдния му кош. Той стреля напосоки в тавана. Стрелях отново — този път в гърлото — и куршумът премина през плътта и строши стъклото зад него.

26.

Седях стъписан, сякаш бях омагьосан. Не бях в състояние да помръдна, дори да мигна. Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Не усещах нищо, дори оръжието в ръката си. Не виждах нищо, дори мъртвия човек, който знаех, че седи на седалката до мен. За миг бях заслепен от шока, объркан и потънал в мрак, временно оглушал и от изстрелите, и от отчаяното желание да не чувам вътрешния глас на съвестта ми, който нашепваше за последиците.

Единственото ми останало възприятие беше обонянието. Задущливата воня на барут, металическият мирис на кръв, киселите изпарения на урина, защото Стивънсън се бе изпуснал в предсмъртната си агония, и уханието на шампоана с дъх на рози на майка ми изведнъж се завъртяха над мен, буря от приятни и неприятни миризми. Всички бяха реални освен ароматът на рози, който бе отдавна забравен, но сега повикан от паметта с всичките му фини нюанси. „Силният ужас ни връща към жестокостите на детството“ — бе казал някой. В ужаса ми уханието на онзи шампоан беше начинът да протегна ръка към покойната ми майка с надеждата, че тя окуражително ще я стисне.

Изведнъж зрението, слухът и всичките ми останали възприятия се върнаха и бурно ме разтърсиха.

Треперейки неконтролируемо, натиснах копчето, което по-рано той бе докоснал. Електронните ключалки на задните врати изщракаха и се освободиха.

Отворих вратата от моята страна, измъкнах се от патрулната кола и дръпнах задната. Виках като обезумял името на Орсън и се питах как ще го занеса до кабинета на ветеринарния лекар навреме, за да го спася, ако е ранен и как ще понеса загубата му, ако е мъртъв. Не можеше да е умрял. Орсън не беше обикновено куче, а моето, особено и специално, мой другар и приятел. Беше с мен само от три години, но бе станал съществена част от тъмния ми свят.

И Орсън *наистина* беше жив. Изскочи от колата с такова облекчение, че едва не ме събори на земята. Пронизителното му

квичене по време на изстрела явно е било израз на ужас, а не на болка.

Паднах на колене на тротоара, пуснах пистолета и притеглих кучето в обятията си. Притиснах го до себе си, погалих го по главата, пригладих черната му козина и се радвах като дете на дишането, на бързото биене на сърцето, на размахването на опашката, дори на вонята на влага и на миризмата на кучешки бисквити.

Гласът ми изневери. Сякаш беше камък, зазидан с хоросан в гърлото ми. Ако успеех да го пусна на воля, можеше да се срути цял бент. От мен щеше да се излее поток от мъка, копнеж и всичките непроляни сълзи за татко и за Анджеला Фериман.

Не си позволявам да плача. Предпочитам да съм камък, разтрошен на сухи отломки от скръбта, отколкото гъба, непрестанно мацкана в нейните ръце.

Пък и дори и да можех да говоря, думите бяха излишни. Макар да беше необикновено куче, Орсън не можеше да разговаря с мен — освен ако не пренебрегнеш предразсъдъците си и не помолех Рузвелт Фрост да ме научи да общувам с животните. Най-сетне пуснах Орсън, взех пистолета и се изправих, за да огледам паркинга на яхтклуба. Мъглата скриваше колите и яхтите, чиито собственици ги обитаваха постоянно. Не се виждаше никой и в нощта се чуваше само бръмченето на двигателя на патрулната кола.

Явно звукът от изстрелите бе заглушен от мъглата. Най-близките къщи се намираха извън района на търговското пристанище, две преки по-нататък. Дори някой от живеещите на яхтите да беше буден и да бе чул нещо, щеше да предположи, че гърмежите са били от повреден двигател.

Нямаше непосредствена опасност да ме арестуват, но трябваше да го очаквам рано или късно. Бях убил шефа на полицията и макар че той вече не беше човекът, когото в Мунлайт Бей отдавна познаваха и комуто се възхищаваха, и бе претърпял метаморфоза от съвестен слуга на народа в безчовечен тип, аз не можех да докажа, че този герой се бе превърнал в престъпник.

Съдебномедицинската експертиза щеше да ме осъди. Поради важността на жертвата в анализите щяха да вземат участие първокласни оперативни работници от областни и държавни институции и когато вземеха отпечатъци и снемеха всички следи от патрулната кола, едва ли щяха да пропуснат нещо.

Нямаше да понеса затворничеството в някоя осветявана от свещи килия. Макар че животът ми е ограничен в тъмната част на деня, не съществуват стени, които да ме затворят между залеза и изгрева. Никой не е в състояние да го стори. Мракът в затворени пространства е коренно различен от мрака на нощта. Нощта няма граници и предлага безкрайни загадки, открития, чудеса и радостни изживявания. Нощта е знамето на свободата, под което живея и или ще живея свободен, или ще умра.

Гадеше ми се от перспективата да се върна в патрулната кола при мъртвеца и да избърша всички повърхности, по които вероятно бях оставил отпечатьци. От друга страна, това щеше да бъде безполезно усилие, защото сигурно щях да допусна някой фатален пропуск.

Пък и отпечатьците едва ли щяха да бъдат единственото доказателство, което бях оставил. Косми. Конец от джинсите. Няколко мънички влакънца от шапката ми с надпис „ЗАГАДЪЧНИЯТ ВЛАК“. Космите на Орсън на задната седалка, следите от ноктите му по тапицерията. И несъмнено други неща, по-малко или повече уличаващи.

Извадих страхотен късмет — никой не чу изстрелите. Но бях така изнервен, че ми се струваше, че чувам часовника си, макар да имаше микрочип вместо пружина.

И Орсън беше нервен. Енергично душеше въздуха, търсейки следи от маймуни или друга заплаха.

Забързах към патрулната кола и натиснах копчето, за да отворя багажника. Беше заключен, както се бях опасявал.

Тик-так, тик-так.

Събрах сили и се приближих до отворената предна врата. Поех дълбоко въздух, затаих дъх и се наведох.

Тялото на Стивънсън седеше сгърчено на седалката. Главата му беше отметната назад, на вратата. Устата му бе застинала в безмълвен писък, а зъбите бяха окървавени, сякаш бе реализирал сънищата си и бе хапал момиченца.

Привлечен от по-слабото течение, нахлувайки през строшеното стъкло, към мен се понесе облак мъгла като изпарения, издигащи се от още топлата кръв по униформата на мъртвеца.

Трябваше да се наведе доста ниско, за да изключи двигателя.

Черните като маслини очи на Стивънсън бяха отворени. Те бяха лишени от живот и вътрешен блясък, но ми се струваше, че всеки миг ще се вторачат в мен.

Преди лепкавата му посиняла ръка да се е протегнала да ме сграбчи, извадих ключовете от волана, измъкнах се от колата и най-после поех въздух.

В багажника намерих аптечка. Извадих само бинт и ножица.

Докато Орсън обикаляше около патрулната кола, усърдно душейки въздуха, размотах бинта, навих го на две и го нарязвах на няколко ивици. Усуках ги и завързах възли в двата края и в средата. Получи се фитил, дълъг около три метра.

Тик-так. Тик-так.

Навих фитила на тротоара, отворих резервоара на колата и махнах капачката. Отвътре се разнесе мирис на бензин.

Затворих аптечката и я прибрах в багажника.

Паркингът тънеше в безмълвие. Единствените звуци бяха капките кондензирана мъгла, които се стичаха от лавровото дърво върху патрулната кола, и тихото, непрестанно тупане на лапите на разтревоженото ми куче.

Върнах ключовете на волана, макар че пак трябваше да се доближа до мъртвеца. Гледал съм няколко от най-популярните криминални сериали по телевизията и знам колко лесно дори вманиачени, умни престъпници могат да бъдат заловени от изобретателен детектив. Или от жена, писател на приключенски романи, за която разследването на истински убийства е хоби. Или от някоя пенсионирана учителка, стара мома. Имах намерение да затрудня доста работата както на професионалистите, така и на любопитните аматьори.

Дълбоко в хранопровода на мъртвеца се спуска мехурче газ и от гърлото му се разнесе гъргорене.

Не забелязах трите гилзи на предната седалка. По тях опитните детективи можеха да разпознаят оръжието на престъплението, но нямах нерви да претърся пода, особено под краката на Стивънсън.

А и да бях намерил гилзите, в гърдите му пак оставаше един куршум. Ако не беше ужасно деформирано, по това парче олово щеше да има белези, които можеше да бъдат сравнени с особеностите на цевта на моя пистолет, но дори перспективата да попадна в затвора не

беше в състояние да ме накара да извадя джобното си ножче и да измъкна уличаващият куршум.

Но дори и да имах достатъчно здрав стомах за такава импровизирана аутопсия, пак нямаше да рискувам. При положение, че коренната промяна в личността на Стивънсън — новооткритата му жажда за насилие — беше симптом на странната болест, която носеше, и ако това заболяване се разпространяваше чрез контакт със заразени тъкани и телесни течности, тази отвратителна „мокра“ работа беше немислима. Затова внимавах да не се докосвам до мъртвеца.

Когато шефът на полицията ми разказваше за сънищата си с изнасилвания и осакатявания, ми се беше догадило от мисълта, че дишам един и същи въздух с него. Съмнявах се обаче, че микробът, който той носеше, се пренася по въздуха. Ако болестта беше чак *толкова* заразна, Мунлайт Бей нямаше да е на влакчето на ужасите на път за ада, както Стивънсън твърдеше, а отдавна щеше да е пристигнало там.

Според измервателния уред на таблото резервоарът беше почти пълен. Добре. Идеално. По-рано тази нощ в къщата на Анджела стадото ме бе научило как се унищожават веществени доказателства и как се прикриват следи на убийство.

Пожарът трябваше да бъде толкова силен, че да стопи трите месингови гилзи, металната каросерия на колата и дори части от по-тежкото шаси. От покойния Луис Стивънсън щяха да останат само овъглени кости и мекият оловна куршум щеше да изчезне. Естествено нямаше да оцелеят и моите отпечатащи, косми или влакна от дрехите.

През врата на Стивънсън бе минал още един куршум, който после строши стъклото от страната на шофьора. Сега се намираше някъде из паркинга и ако имах късмет, почиваше спокойно дълбоко в обраслия с бръшлян склон, издигащ се в далечния край на паркинга, където беше невъзможно да го намерят.

— Ще дам възможност на учителките стари моми да проявят детективските си способности — измърморих аз и затворих вратите на колата.

Краткотрайният смях, който се изтръгна от мен, беше безрадостен и мрачен и ме уплаши толкова, колкото и вероятността да отида в затвора.

Извадих от пълнителя на моя пистолет един патрон и оставих шест.

Орсън изскимтя нетърпеливо и захапа единия край на бинта.

— Да, да, да — рекох аз и му отделих закъснялото внимание, което заслужаваше.

Кучето може би захапа бинта само защото изпитваше любопитство. Всички кучета са любопитни.

Странна бяла нишка. Като змия... но не е змия. Интересно. Долавям миризмата на господаря Сноу по нея. Вероятно става за ядене. Почти всичко става за ядене.

Само защото Орсън захапа фитила и изскимтя нетърпеливо не означаваше задължително, че разбирах целта му или същността на целия план, който бях измислил. Интересът на кучето — и странно подобреният подходящ момент — може би бяха случайно съвпадение.

Да. Сигурно. Като чисто случайната експлозия от фойерверки в Деня на независимостта.

С разтуптяно сърце, очаквайки да бъде разкрит всеки момент, взех бинта от Орсън и внимателно завързах патрона в единия край.

Кучето ме наблюдаваше съсредоточено.

— Одобряваш ли взела? — попитах аз. — Или искаш ти да го завържеш?

Спуснах патрона в резервоара. Тежестта му потопи фитила до дъното. Бинтът бързо щеше да се напои с бензин.

Орсън нервно обикаляше в кръг. Бързай, бързай, господарю Сноу.

Оставих около два метра и половина бинт извън резервоара. Фитилът увисна отстрани на патрулната кола и се провлачи по тротоара.

Докарах велосипеда, наведох се и запалих края на бинта с газовата си запалка. Макар че не беше напоена с бензин, ивицата отвън гореше по-бързо, отколкото очаквах. Твърде бързо.

Метнах се на велосипеда и завъртях педалите така, сякаш всички адски демони от този и онзи свят ме гонеха по петите — което може би беше истина. Орсън тичаше до мен. Профучах по паркинга, поех по една пуста улица и сетне — на юг, покрай ресторантите със спуснати капаци на прозорците и магазините по крайбрежието.

Експлозията се чу твърде скоро. Гърмежът беше по-слаб, отколкото очаквах. Около мен блесна оранжева светлина. Мъглата отрази първоначалния пламък на значително разстояние.

Безразсъдно стиснах ръчната спирачка, спрях, помагайки си с крак, и се обърнах.

Виждаше се съвсем малко — ядро от силна жълто-бяла светлина окръжаваше по-светлооранжевите пламъци, а всичко друго беше омекотено от гъстата, стелеща се на талази мъгла.

Най-лошото, което видях, не беше в мрака, а в съзнанието ми: лицето на Стивънсън се сгърчва, дими и по него се стича гореща бистра мас като бекон в тиган.

— Мили Боже — възкликнах аз с глас, който беше толкова дрезгав и треперещ, че не го познах.

Ала не можех да направя нищо друго, освен да запаля фитила. Ченгетата щяха да разберат, че Стивънсън е бил убит, но доказателствата, как е било извършено това и от кого, щяха да бъдат унищожени.

Натиснах здраво педалите на велосипеда и веригата запя. Поведох съучастника си, моето куче, далеч от пристанището, през спираловидния лабиринт от улици и алеи, все по-навътре в мрачното морско сърце на Мунлайт Бей. Макар че пистолетът тежеше в джоба ми и разкопчаното ми яке се развяваше като наметало, аз бягах в нощта невидим, криейки се от светлината вече поради друга причина. Бях сянка, лееща се като течност в мрака, сякаш бях легендарният фантом, избягал от лабиринтите на операта, който, яхнал велосипед, бе поел към ада.

Учудих се, че мога да мисля за себе си в романтична светлина толкова скоро, след като бях извършил убийство. В своя защита мога само да кажа, че гледайки на тези събития като голямо приключение с мен в главната роля, отчаяно се опитвах да потисна страха си и още по-отчаяно се борех да забравя спомена за изстрелите. Трябваше да отблъсна и ужасните видения на горящото тяло, които възбуденото ми въображение раждаше като безкрайни редици от призраци, изскачащи от черните стени на лунапарк.

Както и да е, това разтърсващо усилие да придам романтичен ореол на случилото се продължи само докато стигнах уличката зад театъра, на половин пресечка южно от Оушън Авеню, където на

оскъдната светлина на фара ми мъглата изглеждаше кафява и мръсна. Скочих от велосипеда, пуснах го да издрънчи на тротоара, наведох се над една кофа за боклук и повърнах малкото, което не бях смлял от среднощната вечеря с Боби Халоуей.

Бях убил човек.

Несъмнено жертвата заслужаваше да умре. Рано или късно, разчитайки на едно или друго оправдание, Стивънсън щеше да ме убие въпреки склонността на партньорите си заговорници да се погрижат по специален начин за мен. Можеше да се допусне, че съм действал при самоотбрана. И за да спася живота на Орсън.

Независимо от всичко бях убил човешко същество. Дори смекчаващите вината обстоятелства не променяха моралното естество на деянието. Безизразните му очи, потъмнели от смъртта, ме преследваха. Устата му, отворена в безмълвен писък, окървавените зъби. Образите лесно изникват от паметта. Спомените за звуците, вкуса и допира не се явяват толкова лесно и е невъзможно да усетиш миризма само ако поискаш да си я спомниш. И все пак аз си бях спомнил уханието на шампоана на майка ми, а сега металическият мирис на прясната кръв на Стивънсън ме завладя толкова осезателно, че ме задържа над кофата за боклук, сякаш се бях вкопчил в перилата на люшкац се кораб.

Всъщност бях потресен не само от факта, че го бях убил, но и защото бях унищожил трупа и всички доказателства хладнокръвно и делово. Явно притежавах талант за престъпен живот. Имах чувството, че част от мрака, в който бях живял в продължение на двайсет и осем години, се е просмукал в мен.

Пречистен, но без да се чувствам по-добре, отново се качих на велосипеда и поведох Орсън през страничните улички към бензиностанцията на „Шел“ на ъгъла на Сан Рафаел Авеню и Палм Стрийт. Тя беше затворена. Единствената светлина вътре идваше от неоновосин стенен часовник, а единствената отвън — от автомата за безалкохолни напитки.

Взех си една пепси-кола, за да прогоня тръпчивия вкус.

Отворих я, започнах да изливам тънка струя в устата на кучето и го зачаках да изпие дажбата си.

— Какъв щастливец си ти, че аз съм ти господар — казах аз. — Винаги се грижа за теб, когато си жаден и гладен. Къпя те. Винаги съм

готов да убия всеки, който вдигне ръка срещу теб.

Мракът не можеше да скрие безпокойството в погледа на Орсън.
Кучето близна ръката ми.

— Приемам благодарността ти.

Той отново пийна от струйката пепси-кола и отърси муцуната си от капките.

— Откъде те взе майка ми? — попитах аз.

Орсън пак ме погледна в очите.

— Каква беше нейната тайна?

Издържа на погледа ми. Орсън знаеше отговорите на въпросите.
Само че не можеше да говори.

Предполагам, че Господ наистина може би обикаля около църквата „Свети Бернадет“, свирейки на китара в акомпанимент на оркестър от ангели или играе наум шах. Вероятно е там, в някое невидимо за нас измерение, и чертае подробни планове на нови вселени, където такива проблеми, като омраза, невежество, рак и гъбички по краката ще бъдат ликвидирани още в зародиш. Може би се рее високо над лакираните дъбови пейки, като в плувен басейн, пълен не с вода, а с облаци ароматичен тамян и смирени молитви, и безшумно се блъска в колоните и ъглите на църквата, докато замечтано размишлява и чака нуждаещите се енорияши да отидат при Него със своите проблеми.

Бях сигурен, че този път Господ се държи на разстояние от жилището на пастора, което се намираше до църквата, и това ме уплаши. Архитектурата на двуетажната каменна къща — както и на самата църква — беше видоизменен нормандски стил, с доста френски нюанси, пригоден към по-мекия климат на Калифорния. Мокрите от мъглата застъпващи се черни плочи на стръмния покрив бяха дебели като динозавърска броня и зад безизразните тъмни стъкла на прозорците властваше бездушие. Жилището на пастора никога не ми беше вдъхвало страх, но сега го гледах неспокойно заради ужасната сцена между Джес Пин и отец Том, на която бях станал свидетел.

Минах покрай къщата и църквата, навлязох в гробището и тръгнах между гробовете. Ной Джоузеф Джеймс, който бе разполагал с деветдесет и шест години от раждането до смъртта си, не каза нищо, както друг път, когато го поздравявах и оставях велосипеда си до надгробната му плоча.

Откачих клетъчния телефон от колана си и набрах номера на невписаната в указателя линия, свързана пряко със студиото на Кей Би Ей Уай. Чух четири извънявания, преди Саша да отговори.

Орсън пак започна да души по следите на катериците. Мъглата образуваше странни силуети сред надгробните плочи — досущ изгубени души.

— Имам само пет минути между парчетата, миличък — каза Саша.

— Как позна, че съм аз?

— Само неколцина имат този номер и повечето от тях спят по това време. Пък и що се отнася до теб, имам страхотна интуиция. Щом видях лампичката на телефона да примигва, и краката ми се разтрепериха от желание.

— Какво желание?

— За секс с теб, глупчо. Изгарям от нетърпение да те видя.

— Аз също. Слушай, кой друг е на работа тази нощ?

— Дуги Сасман.

Той беше инженерът на продукцията и отговаряше за звука.

— Само двамата ли сте? — притесних се аз.

— Ревнуваш ли? Колко мило. Не се безпокой. Не отговарям на изискванията на Дуги.

Когато не седеше на командния пулт пред аудиоконтролния плот, Дуги прекарваше повечето си време, увил дългите си крака около своя „Харли Дейвидсън“. Беше висок метър и осемдесет и тежеше сто и петдесет килограма. Буйните му разрошени руси коси и естествено къдрава брада изглеждаха меки като коприна и човек едва устояваше на изкушението да ги погали, а разноцветните татуировки, покриващи буквално всеки сантиметър от ръцете и тялото му, бяха изплатили колежанското образование на детето на някой специалист по татуажа. Въпреки това Саша не излъга, като каза, че не отговаря на изискванията му. С противоположния пол той се държеше непохватно като мечок. Откакто преди шест години се запознах с него, всяка от четирите жени, с които Дуги беше имал връзка, бе толкова поразителна, че можеше да присъства по джинси и фланелка и без грим на раздаването на „Оскарите“ и пак да засенчи всички присъстващи кинозвезди.

Боби казва за Дуги Сасман, че е продал душата си на дявола и е тайният господар на вселената. Имал най-изумително пропорционалните гениталии в историята на планетата и произвеждал полови хормони, които били по-силни от земното притегляне.

Зарадвах се, че Дуги е там, защото беше много по-як и силен от другите инженери в Кей Би Ей Уай.

— Мислех, че има и други освен вас — казах аз.

Саша знаеше, че не ревнувам от Дуги и долови загрижеността в гласа ми.

— Нали знаеш, че нещата тук се затегнаха, откакто Форт Уайвърн затвори и изгубихме военните като нощни слушатели. Едва изкарваме пари от тази смяна, макар и със съвсем ограничен персонал. Какво се е случило, Крис?

— Вратите на радиото са заключени, нали?

— Да.

— Макар че когато излезеш, ще се е съмнало, обещавай ми, че ще накараш Дуги или някой от сутрешната смяна да те изпрати до колата.

— Кой е на свобода? Дракула?

— Обещавай.

— Крис, какво, по дяволите...

— После ще ти разкажа. Само ми обещавай — настоях аз.

Тя въздъхна.

— Добре. Неприятности ли имаш? Как си?

— Добре съм, Саша. Наистина. Не се притеснявай. Само ми обещавай, по дяволите.

— Господи! Добре, *обещавам*. Честна дума. Да пукна, ако те излъжа. Но по-късно очаквам да чуя страхотната ти история и да бъде ужасяваща като онези, които слушах навремето около огъня в скаутските лагери. Ще ме чакаш ли вкъщи?

— Ще си облечеш ли скаутската униформа?

— Нищо, освен три-четвъртите чорапи не ми става.

— Това е достатъчно.

— Възбуди се, а?

— Целият тръпна от желание.

— Ти си ужасен тип, Кристофър Сноу.

— Да, и на всичко отгоре съм и убиец.

— Ще се видим по-късно, убиецо.

Затворих и закачих клетъчния телефон на колана си.

Заслушах се за миг в гробищната тишина. Не пееше нито един славей и дори лястовиците спяха. Червеите несъмнено бяха будни и се трудеха, но те винаги вършат сериозната си работа в изпълнено с уважение мълчание.

— Изпитвам потребност от духовни напътствия — казах на Орсън. — Да отидем при отец Том.

Докато вървах през гробището на път към задната част на църквата, извадих пистолета от джоба на якето си. В град, в който шефът на полицията насън бие и изтезва момиченца и погребалните агенти носят оръжие, не можех да очаквам свещеникът да бъде въоръжен само с Божието слово.

От улицата жилището на пастора изглеждаше тъмно, но от двора видях два светещи прозореца в задната стая на втория етаж.

След сцената в мазето на църквата, на която бях неволен свидетел, не се изненадах, че пасторът на „Свети Бернадет“ не може да заспи. Макар че беше три сутринта и бяха минали четири часа след посещението на Джес Пин, отец Том още нямаше желание да угаси лампите.

— Движи се като котка — прошепнах аз на Орсън.

Изкачихме безшумно каменните стъпала и се озовахме на верандата.

Опитах се да отворя, но вратата беше заключена. Надявах се, че Божият човек ще се довери по-скоро на Създателя, отколкото на ключалката.

Не възнамерявах нито да потропам, нито да позвъня на предната врата. На съвестта ми вече тежеше убийство и ми се струваше глупаво да изпитвам угризения, че съм влязъл незаконно в чужда собственост. Но се надявах, че няма да се стигне до влизане с взлом, защото звукът от разбито стъкло би привлякъл вниманието на свещеника.

Към верандата гледаха четири двойни прозореца. Проверих ги един по един и третият поддаде. Отново трябваше да пхна пистолета в джоба на якето, защото дървената рамка се беше издула от влагата и заяждаше. Нуждаех се от двете си ръце, за да вдигна рамката, да провра пръсти отдолу и да я вдигна нагоре. Рамката се плъзна с безобразно стържене.

Орсън изпръхтя, сякаш изрази презрение към уменията ми на апаш. Никой не е авторитет в очите на собственото си куче.

Изчаках, за да се уверя, че никой горе не е чул шума и се вмъкнах през отворения прозорец. Вътре беше тъмно като в рог.

— Хайде, приятел — прошепнах аз, защото нямах намерение да оставям Орсън навън.

Кучето скочи вътре и аз безшумно затворих прозореца. Макар да не вярвах, че в момента ни наблюдават членове на стадото или някой друг, исках да възпрепятствам, доколкото мога, всеки, който би пожелал да влезе по нашия път в жилището на пастора.

Бързо огледах трапезарията на лъча на фенерчето с формата на писалка. Имаше две врати — една вдясно и друга — на стената срещу прозорците.

Угасих фенерчето, пак извадих оръжието и опитах по-близката врата. Зад нея беше кухнята. Светлите цифри на дигиталните часовници на двете печки и на микровълновата фурна хвърляха достатъчно светлина, за да мога да се приближа до вратата, без да се блъсна в хладилника или в плота.

Коридорът водеше към преддверие, осветено от една-единствена свещ. На трикрака масичка с формата на полумесец стоеше икона на Светата майка. Обредната свещ в рубиненочервена чашка догаряше колебливо.

На тази оскъдна трепкаща светлина лицето на порцелановата фигура на Дева Мария изразяваше не блажена благосклонност, а скръб. Тя вероятно знаеше, че напоследък обитателят на дома беше по-скоро пленник на страха, отколкото предводител на вярата.

Орсън вървеше до мен. Качих се на втория етаж.

Коридорът там имаше формата на буквата „Г“ със стълбище в ъгъла. Пространството вляво беше тъмно. В дъното на коридора пред мен имаше стълба, спускаща се от капака на тавана. В далечния край на таванското помещение беше запалена лампа, но до стълбата достигаше само призрачно сияние.

През отворената врата отдясно проникваше по-силна светлина. Промъкнах се до прага, предпазливо надникнах вътре и видях оскъдно обзаведената спалня на отец Том. Над обикновеното легло от тъмен дъб беше окачено разпятие. Свещеникът го нямаше. Явно бе отишъл на тавана. Завивката беше отметната и прилежно сгъната, но чаршафите не бяха намачкани.

И двете нощни лампи бяха запалени, което правеше помещението твърде ярко осветено за мен, но аз проявих по-голям интерес към другия ъгъл на стаята, където беше бюрото. Под бронзовата лампа със зелен абажур имаше тетрадка и писалка. Тетрадката приличаше на дневник.

Орсън тихо изръмжа.

Обърнах се и видях, че кучето стои до стълбата и подозрително гледа оскъдно осветеното таванско помещение. Погледна ме и аз вдигнах пръст към устните си, за да му направя знак да не вдига шум и да дойде при мен.

Орсън изпълни молбата ми. Поне засега новоустановената практика на подчинение, изглежда, му доставяше удоволствие.

Бях сигурен, че ще чуя отец Том, ако започнеше да слиза от тавана. Въпреки това оставих Орсън да пази пред вратата на спалнята, откъдето се виждаше стълбата.

Извърнах лице от светлината около леглото, приближих се до бюрото и погледнах през отворената врата на банята. Нямаше никого.

На бюрото стоеше и гарафа със златиста течност, която приличаше на уиски, и чаша, пълна до половината. Свещеникът го пиеше чисто, без лед.

Взех дневника. Почеркът на отец Том беше старателен и педантичен, сякаш беше печатан на машина текст. Отстъпих в най-тъмния ъгъл на стаята, защото привикналите ми с мрака очи се нуждаеха от малко светлина, за да четат, и прегледах последния абзац на страницата, който се отнасяше до сестра му и беше прекъснат по средата на изречението.

Когато дойде крайт, вероятно няма да мога да се спася. Знам, че няма да мога да спася и Лора, защото тя вече не е каквато беше. Остана само физическата ѝ обвивка и може би дори и това се е променило. Или Господ по някакъв начин е прибрал душата ѝ в Неговото лоно и е оставил тялото, обитавано от съществото, в което Лора се е превърнала, или я е изоставил. Следователно ще изостави и всички нас. Вярвам в милостта на Христос. Вярвам, защото няма за какво друго да живея. А щом вярвам, тогава трябва да живея с моята вяра и да спася когото мога. Щом не мога да спася себе си, нито дори Лора, мога поне да спася онези жалки същества, които идват при мен, за да бъдат избавени от мъченията и контрола. Джес Пин или онези, които му дават заповеди, може да убият Лора, но тя

вече не е същата. Истинската Лора отдавна я няма и аз не мога да позволя техните заплахи да попречат на работата ми. Може да убият и мен, но докато го направят...

Орсън стоеше нащрек на прага и наблюдаваше коридора.

Прелистих на първата страница на дневника и видях, че датата е първи януари, тази година.

Държат Лора вече девет месеца и аз изгубих всякаква надежда, че някога ще я видя отново. Но дори да имам възможност да я видя пак, може да откажа, Господ да ми прости, защото ще се страхувам да погледна онова, в което вероятно се е превърнала. Всяка нощ се моля на Божията Майка да се застъпи пред своя Син да избави Лора от страданията на този свят.

За да разбере какво точно е положението и състоянието на Лора, трябваше да намеря предишния том или томовете на дневника, но нямах време да ги търся.

Нещо тупна горе. Застинах на място и се вторачих в тавана. Орсън наостри уши.

Когато мина половин минута, без да чуя звук, отново насочих вниманието си към дневника. Съзнавах, че времето лети бързо, затова прелиствах тетрадката и четях оттук-оттам.

По-голямата част от написаното се отнасяше до теологичните съмнения и терзания на свещеника. Всеки ден се беше борил да си напомня, да се убеждава, да се моли на себе си да не забравя, че вярата го крепи отдавна и би бил напълно объркан, ако не може да се уповава на вярата си по време на тази криза. Пасажите бяха мрачни и сигурно интересни, защото описваха измъчена психика, но не разкриваха нищо за фактите, свързани с конспирацията в Уайвърн, която бе заразила Мунлайт Бей.

Намерих една страница и после още няколко, където прилежният почерк на отец Том се израждаше в разпокъсани драсканици. Откъсите

бяха несвързани, безсмислени и параноични и аз предположих, че са писани след доста уискита.

По-обезпокоителен беше пасажът с дата пети февруари — три страници, на които елегантният почерк беше изключително прецизен.

Вярвам в милостта на Христос. Вярвам в милостта на Христос. Вярвам в милостта на Христос. Вярвам в милостта на Христос...

Тези пет думи се повтаряха ред подир ред, почти двеста пъти. Нито една от тях не изглеждаше набързо надраскана. Всяко изречение беше написано толкова педантично, че гумена щампа и попивателна не биха оставили по-еднакви отпечатащи. Преглеждайки откъса, почувствах отчаянието и ужаса, които свещеникът бе изпитал, докато го е писал, сякаш бурните му емоции бяха напоили хартията, за да се излъчват сега с още по-голяма сила.

Вярвам в милостта на Христос.

Зачудих се каква ли случка от пети февруари бе довела отец Том до ръба на тази емоционална и психическа бездна. Какво беше видял? Дали бе написал това прочувствено и отчаяно заклинание след кошмар, подобен на сънищата за изнасилвания и осакатявания, които бяха измъчвали — и накрая доставяли удоволствие — на Луис Стивънсън?

Прелистих страниците и попаднах на интересно наблюдение с дата единайсети февруари. Беше заровено в дълъг и мъчителен абзац, в който свещеникът спореше със себе си за съществуването и естеството на Бог, приемайки ролята ту на скептик, ту на вярващ, и щях да го подмина, ако погледът ми не беше привлечен от думата „стадо“.

Това ново стадо, на чиято свобода съм се посветил, ми дава надежда именно защото е коренно различно от

първоначалното стадо. В тези най-нови същества няма злоба, нито жажда за насилие или ярост...

Отчаян вопъл от таванското помещение ме накара да откъсна вниманието си от дневника. Викът беше без думи, неестествен и пълен със страх и болка. Гласът беше като на изгубено три-четиригодишно дете, уплашено и изпаднало в голяма беда.

Викът упражни силно въздействие върху Орсън, който бързо изприпка от спалнята и отиде в коридора.

Дневникът на свещеника беше твърде голям, за да се побере в джобовете на якето ми. Пъхнах го отзад, на гърба, в колана на джинсите.

Излязох в коридора и видях, че Орсън пак стои до стълбата и се е вторачил в диплещите се сенки и мека светлина, проникващи от таванското помещение. Кучето обърна изразителните си очи към мен и аз разбрах, че ако можеше да говори, щеше да каже: „Трябва да направим нещо.“

Това особено същество е не само непресъхващ извор от загадки и не само показва по-голяма интелигентност, отколкото би трябвало да притежава едно куче, но често проявява и чувство за морална отговорност. Преди да се случат събитията, за които пиша, понякога полу на шега се бях питал дали превъплъщението е нещо повече от суеверие, защото си представях Орсън като всеотдаен учител или съвестен полицаи, или дори като стара мъдра монахиня в някой предишен живот, сега прероден в малко косматото тяло с опашка.

Разбира се, такива разсъждения отдавна биха ме номинирали за наградата на Пиа Клик за изключителни постижения в областта на вятърничавото мислене. По ирония на съдбата, истинският произход на Орсън, както скоро щях да разбера, макар и не свръхестествен, щеше да се окаже по-изумителен от всеки сценарий, който аз и Пиа Клик в трескаво сътрудничество бихме си представили.

Викът се чу за втори път и Орсън толкова се разтревожи, че нададе пронизителен вой на безпокойство. И този път вопълът приличаше на детски глас.

После се разнесе друг глас, твърде тих, за да се доловят думите. Макар да бях сигурен, че принадлежи на отец Том, не можах да чуя

тона достатъчно добре, за да определя дали звучи утешително или заплашително.

Ако се бях доверил на инстинкта си, веднага щях да избягам от жилището на пастора, да се прибера вкъщи, да си направя чай, да си намажа кифличка с лимонов мармалад, да си потърся филм с Джаки Чан на някой от телевизионните канали и да прекарам следващите два часа на дивана, увит във вълнено одеяло и потиснал любопитството си.

Но тъй като гордостта не ми позволи да призная, че чувството ми за морална отговорност е по-слабо развито от това на кучето ми, направих знак на Орсън да стои и да чака. Сетне, като държах в дясната си ръка деветмилиметровия „Глок“, пъхнах в колана дневника на отец Том и започнах да се качвам по стълбата.

Подобно на гарван, обезумяло блъскащ с криле в клетка, в съзнанието ми преминаха мрачни образи от извратените сънища на Луис Стивънсън. Шефът на полицията бе фантазирал за момиченца на възрастта на внучката му, но викът, който току-що бях чул, звучеше като на много по-малко дете. Но ако пасторът на „Свети Бернадет“ страдеше от същото умопомрачение, което бе поразило Стивънсън, сигурно нямаше да подбира жертвите си.

Стигнах догоре и с ръка на перилата се обърнах и видях, че Орсън ме гледа от коридора. Бях му дал указания и кучето не се опита да се покатери след мен.

Вече почти час Орсън беше послушен и изпълняваше заповедите ми без саркастично пръхтене или въртене на очите. Тази сдържаност беше личният му рекорд за добро поведение.

Стъпих на най-горното стъпало и всеки миг очаквах божият служител да ме изрита надолу. Явно се промъквах достатъчно безшумно, за да не привлече вниманието на отец Том.

Капакът се намираше в средата на тясно разчистено пространство, заобиколено, доколкото виждах, от картонени кашони с различни размери, стари мебели и други предмети, които не можех да разпозная — всички, натрупани на около два метра височина. Голата крушка над капака не беше запалена и единствената светлина идваше отляво, от предната част на къщата.

Проврях се приведен през отвора, макар че имаше място и можех да се изправа, и се озовах на тавана. Стръмният заострен покрив осигуряваше достатъчно пространство между главата ми и гредите. Нямаше опасност да се блъсна в нещо, а и божият служител още не беше усетил присъствието ми и засега не ме беше нападнал.

Миришеше на влага, прах, спарен стар картон, на дърво от грубо издяланите греди, плесен и разлагаща се мърша.

Вляво от капака имаше два входа към лабиринта — единият широк около метър и половина и друг, не по-голям от метър. Предположих, че по-просторният коридор предоставя по-пряк път през отрупания с вещи таван и следователно е по-често използван от свещеника, за да посещава пленника си — ако наистина имаше такъв, — и предпочитам да изненадам отец Том, отколкото случайно да се натъкна на него.

От двете ми страни имаше кашони, някои завързани с връв, други с гирлянди от лющещи се ивици пластир, които докосваха лицето ми като пипалца на насекоми. Движех се бавно, приведен, проправяйки си път пипнешком, защото сенките бяха подвеждащи и не исках да се блъсна в нещо и да вдигна шум.

Стигнах до разклонение с формата на буквата „Т“, но не тръгнах веднага по него. Спрях в единия ъгъл, послушах се за миг и затаих дъх, но не чух нищо.

Предпазливо надникнах в първия коридор и се огледах. Пространството беше широко само метър. Светлината отляво беше малко по-ярка отпреди. Вдясно цареше непрогледен мрак, който не издаваше тайните си дори на привикналите ми с нощта очи и имах усещането, че в тази тъма ме наблюдава и дебне, готов за скок, неизвестен нападател.

След като се убедих, че не ме причакват нито зли джуджета, троли или таласъми, чието място не беше в пасторския дом, поех по първия коридор и завих наляво, обръщайки гръб на непроницаемия мрак.

Изведнъж се чу писък — толкова смразяващ кръвта, че се обърнах и насочих пистолета към тъматата, убеден, че върху мен ще връхлетят всички зли призраци и демони от филмите на ужасите. За щастие не натиснах спусъка, защото това мимолетно безумие премина

и осъзнах, че викът се разнесе от същата посока като преди — от осветеното пространство в югоизточния ъгъл.

Третият вопъл, заглушил шума, който вдигнах, обръщайки се, за да се изправя срещу въображаемите демони, дойде от същото място, както първите два, но тук, на тавана, прозвуча различно. Вече не приличаше на гласа на страдащо дете. Беше по-ужасен, почти свръхестествен, излязъл сякаш от гърлото на самия пъкъл.

Мина ми през ум да се върна, но вече бях стигнал твърде далеч. Освен това, ако отстъпех, кучето ми щеше да разбере, че съм се уплашил. Орсън беше един от тримата ми най-близки приятели в свят, където приятелите и семейството имат първостепенно значение. И тъй като вече няха семейство, аз много ценях високото му мнение за мен.

След кашоните вляво имаше струпани плетени градински столове, нахвърляни безразборно сламени и лакирани кошове, очукана тоалетка с мръсно овално огледало и вещи с неизвестно предназначение, скрити под вехти покривала.

Завих зад ъгъла и чух гласа на отец Том — нежен и утешителен, но не можах да разбера нито дума.

Минах през мрежа от паяжини и изтръпнах, когато полепнаха по лицето ми и ме докоснаха като призрачни устни. С лявата си ръка избърсах дрипавите нишки. Паяжината имаше вкус на горчива гъба. Намръщих се и се опитах да я изплюя безшумно.

Тъй като се надявах да чуя още откровения, изпитвах непреодолимо влечение да вървя по посока на гласа. През цялото време се мъчех да не кихна от прахоляците, с които се бях надишал.

След още един завой се озовах в последната къса част на коридора. На около два метра се намираше стръмната вътрешна страна на покрива в източния ъгъл на сградата. Гредите, подпорите и облицовката се виждаха на неясната жълта светлина, идваща от невидимия източник вдясно.

Промъквайки се към края на коридора, болезнено съзнавах, че дъските под краката ми скърцат и това можеше да ме издаде.

Гласът на отец Том стана по-ясен, макар че разбирах само една дума от пет-шест.

Чу се друг глас — по-пронизителен и треперещ. Приличаше на гласа на съвсем малко дете. Не беше музикален като речта на дете.

Нито толкова невинен. Не можех да разбера какво казва. Колкото по-дълго слушах, толкова по-тайнствен ставаше гласът.

Проходът свършваше до страничния коридор, минаващ по източната страна на таванското помещение. Рискувах и надникнах в този дълъг и прав тунел.

Вляво цареше мрак, но вдясно бяха източникът на светлината и свещеникът с неговия стенещ пленник. Все пак до лампата оставаше още един завой.

Тръгнах по широкия два метра страничен коридор, защото стената вляво всъщност беше стръмно спускащата се вътрешна страна на покрива. Минах покрай тъмния отвор на още един коридор между купчините кашони и стари мебели, после спрях на две крачки от ъгъла. Между мен и лампата оставаше само последната преграда от складирани вещи.

Внезапно по гредите и облицовката на покрива пред мен изскочи гърчеща се сянка — жестоки, островърхи, размахващи се назъбени крайници с топчеста подутина в средата, толкова неестествена, че едва не извиках от ужас. Установих, че стискам пистолета с две ръце.

После осъзнах, че привидението е кривата сянка на паяк, увиснал на една-единствена нишка. Полюшваше се толкова близо до източника на светлина, че хвърляше многократно уголемена сянка.

За безмилостен убиец бях твърде нервен. Може би това се дължеше на наситената с кофеин пепси-кола, която бях изпил, за да подсладя тръпчивия от повръщането дъх. Следващия път, когато убиех някого и повърнех, трябваше да използвам безалкохолна напитка без кофеин и да я подсиля с валиум, за да не опетня репутацията си на безчувствена, ефикасна машина за убиване на хора.

Успокоих се и установих, че най-сетне чувам гласа на свещеника достатъчно ясно, за да разбирам всяка негова дума.

— Боли, да, разбира се, много боли. Но сега изрязах предавателя от теб и го строших и те вече не могат да те следят.

Спомних си как Джес Пин крачеше из гробището, държеше някакъв особен уред, слушаше тихите електронни звуци и разчиташе информацията на малък, светъл зелен екран. Явно проследяваше сигнала от хирургично присадения предавател в онова същество. Маймуна ли беше? И беше, и не беше маймуна.

— Разрезът не беше дълбок — продължи свещеникът. — Предавателят беше под подкожните тлъстини. Почистих раната и я заших. Бих искал да знам доколко ме разбираш, ако изобщо ме разбираш.

Отец Том въздъхна.

В дневника си той споменавахе за членове на *ново* стадо, които не са толкова враждебно настроени и склонни към насилие като първите и бе написал, че се е посветил на тяхната свобода. Защо трябваше да има *ново* стадо, защо бяха пуснати на свобода с предаватели под кожата и *как* по-умните маймуни от двете стада се бяха появили на белия свят, оставаше загадка за мен. Но беше ясно, че свещеникът се изживява като съвременен аболиционист, борещ се за правата на онеправданите, и домът му е важна спирка по нелегалния път към свободата.

По време на кавгата в мазето на църквата Джес Пин сигурно смяташе, че този беглец вече е опериран и преместен и ръчният му приемник улавя сигнал от предавател, който вече не е имплантиран в съществото. Но беглецът възстановяваше сили тук, на тавана.

Загадъчният посетител тихо изстена от болка и отец Том отговори с поток от състрадателни думи.

Събрах смелост от спомена колко смирено бе реагирал свещеникът на заплахите на погребалния агент и извървях останалите няколко крачки до последната стена от кашони. Застанах с гръб към края на редицата. За да видя оттам свещеника и беглеца, трябваше само да обърна глава надясно и да погледна в страничния коридор, откъдето идваха светлината и гласовете.

Колебаех се да разкрия присъствието си, защото си спомних някои от по-странните откъси в дневника на отец Том. Налудничавите и параноичните, които граничеха с нечленоразделност, повтореното двеста пъти „Вярвам в милостта на Христос.“ Вероятно не винаги беше хрисим, както по време на караницата с Джес Пин.

Сред миризмата на плесен, прах и стар картон долових мирис на медицински спирт за разтриване, йод и на парлив антисептичен разтвор.

Някъде по-нататък тлъстият паяк се изкатери нагоре по нишката си, отдалечи се от светлината и уголемената му сянка бързо се смали по скосения покрив, свивайки се до черна точка, и накрая изчезна.

— Имам антибиотик на прах — насърчително говореше отец Том на пациента, — капсули с различни пеницилинови производни, но нямам ефикасни болкоуспокояващи. Съжалявам. Но този свят е създаден за страдание, нали? Ще се оправиш. Всичко ще бъде наред. Обещавам. Господ ще се грижи за теб чрез мен.

Не можех да преценя дали пасторът на „Свети Бернадет“ е светец или престъпник, един от малцината разумни хора, останали в Мунлайт Бей, или луд за връзване. Не разполагах с достатъчно факти и не разбирах смисъла на действията му. Дори отец Том да беше с ума си и да постъпваше правилно, все пак не бях готов да повярвам в добрите му намерения. Не още.

— Имам опит в медицинската практика — каза той на пациента си, — защото три години, след като завърших семинарията, бях на мисия в Уганда.

Стори ми се, че чух пациента: мърморене, което ми напомни — но не съвсем — на тихото гукане на гълъби, примесено с по-гърленото мъркане на котка.

— Сигурен съм, че ще се оправиш — добави отец Том, — но трябва да останеш тук няколко дни, за да ти давам антибиотици и да следя как зараства раната. Разбираш ли? Разбираш ли ме изобщо?

Във въпроса прозвуча известна безпомощност и отчаяние.

Наканих се да надникна надясно зад стената от кашони, когато пациентът отговори на свещеника. От близко разстояние гласът не беше нито като на дете, нито като на маймуна или на някое друго земно същество.

Замръзнах на мястото си. Пръстът ми обви спусъка.

Гласът наистина звучеше и като на момиченце, и като на маймуна. Всъщност наподобяваше много неща, сякаш изключително изобретателен холивудски звукотехник си бе играл с човешки и животински гласове, смесвайки ги в аудиоапаратура, докато създаде гласа на това същество.

Най-поразителното в говора му беше не обхватът на тоналността или особеностите на интонацията, нито дори сериозността и чувствата, които му придаваха форма. Най-много ме потресе усещането, че има *смисъл*. Не слушах само бръщолевене от животински звуци. Не беше английски, разбира се, и макар да не съм полиглот, бях сигурен, че не и някой чужд език, защото не беше

достатъчно сложен. Въпреки това представляваше плавна поредица от странни звуци, грубо оформени като думи, мощен, но примитивен *опит* да бъде език, с беден речник от многосрични думи, отличаващ се с настойчив ритъм.

Съществува, изглежда, изпитваше отчаяна необходимост да общува. Слушах и с изненада установих, че изпитвам емоционално въздействие от копнежа, самотата и мъката в гласа. Това не бяха свойства, които си въобразявах, а реални неща като дъските под краката ми, натрупаните кашони зад гърба ми и силните удари на сърцето ми.

То и свещеникът се умълчаха, но аз не бях в състояние да погледна зад ъгъла. Подозирах, че посетителят на отец Том не е маймуна като членовете на стадото, което тормозеше Боби и каквито бях срещнал на южния нос на залива. Ако изобщо приличаше на резус, разликите щяха да бъдат по-съществени и по-многобройни, отколкото само тъмножълтият цвят на злите очи.

Боях се от онова, което можеше да видя, но страхът ми нямаше нищо общо с вероятната уродливост на това родено в лаборатория същество. Гърдите ми бяха толкова смазани от напора на чувствата, че не можех да дишам, а гърлото — толкова пресъхнало, че преглъщах с усилие. Най-много се страхувах от погледа на онова създание и да видя собствената си самота в очите му и копнежа ми да бъде нормален, които бях потискал в продължение на двацет и осем години толкова успешно, за да бъде доволен от съдбата си. Но както на всички останали, и моето щастие е крехко. Бях чул ужасната мъка в гласа на онова същество и почувствах, че то познава мъчителния копнеж, около който години наред аз градах перла от безразличие и мълчаливо примирение. Боях се, че ако срещна очите на съществото, резонансът между нас ще строши перлата и отново ще ме остави уязвим.

Треперех.

Това е причината да не се осмелявам да показвам болката или скръбта си, когато животът ме нарани или ми отнеме човек, когото обичам. Скръбта твърде лесно води до отчаяние. А в плодородната почва на отчаянието избуява самосъжалението. Не мога да се предам на самосъжалението, защото, изброявайки и разсъждавайки върху ограниченията си, ще изкопая дълбока яма, от която никога няма да мога да изпъля. Трябва да бъде хладнокръвен негодник, за да оцелея

или поне да живея с непроницаема черупка около сърцето, поне когато се стигне до тъгуване по мъртвите. Способен съм да изразявам любовта си към живите, да прегръщам невъздържано приятелите си и да давам сърцето си, без да ме е грижа как ще злоупотребят с него. Но в деня, в който татко почина, аз трябва да се шегувам със смъртта, с крематориумите, с живота, с всяко проклето нещо, защото не мога да рискувам да изпадна от скръб в отчаяние, после в самосъжаление и накрая в ямата на неизбежната ярост, самота и самоненавист, която се нарича безумие. Не мога да си позволя да обичам мъртвите твърде много. Колкото и отчаяно да се опитвам да ги помня и да запазя свидния спомен за тях, трябва да ги забравя, при това бързо. Налага се да бъда хладнокръвен негодник и да ги изтласкам от сърцето си. По същия начин трябва да се шегувам с факта, че съм убиец, защото ако се замисля твърде дълго и усилено какво всъщност означава да убиеш човек, макар и чудовище като Луис Стивънсън, ще започна да се питам дали наистина не съм урод, както ми викаха децата, когато бях малък. Нощното влечуго, Вампира, Крис Кретена. Не бива да ме е грижа толкова много за мъртвите — нито за онези, които обичах, нито за онези, които мразех. Не бива да ми пука твърде много, че съм самотен. Нито за онова, което не мога да променя. Като всички нас в тази буря между раждането и смъртта, не мога да предизвиквам големи промени в света, а само малки, към по-добро — поне така се надявам — в живота на хората, които обичам. А това означава, че за да живея, не трябва да ми пука какъв съм, а какъв може да стана, не за миналото, а за бъдещето, нито дори за самия мен, а за слънчевия кръг от приятели, осигуряващи ми единствената светлина, в която мога да съществувам.

Треперех, докато мислех как ще погледна зад ъгъла и ще видя създаването, в чиито очи ще съзра себе си. Стисках пистолета, сякаш не беше оръжие, а талисман или разпятие, с което мога да прогоня всичко, заплашващо да ме унищожи, но положих усилия да пристъпя към действие. Наведох се надясно, обърнах глава — и не видях нищо.

Страничният коридор покрай южната страна на тавана беше поширок от източния, около два метра и половина, и върху пода от шперплат имаше малък дюшек с разхвърляни одеяла. Светлината идваше от конусовидна месингова лампа, включена в контакт, инсталиран на подпората на стряхата. До дюшека имаше термос, чиния с нарязани плодове, хляб с масло, кофа вода, шишенца с

лекарства, спирт за разтриване, бинтове, сгъната хавлия и мокра изпрана кърпа с петна от кръв.

Свещеникът и гостът му бяха изчезнали.

Макар и парализиран от емоционалното въздействие на копнежа в гласа на съществото, не бях стоял зад ъгъла повече от минута, след като то се бе умълчало. Въпреки това в коридора пред мен не видях нито отец Том, нито посетителя му.

Цареше тишина. Не се чуваха стъпки. Нито скърцане, пукане или потракване на дъски.

Погледнах към гредите в средата на пространството, завладян от странното убеждение, че изчезналата двойка бе научила някой номер от хитрия паяк и се бе изтеглила нагоре по нишка от паяжина, смалявайки се в стегната черна топка в сенките над главата ми.

До стената кашони вдясно имаше достатъчно място, за да стоя изправен. Разстоянието между скосените греди и главата ми беше петнайсет-двайсет сантиметра. Въпреки това се движех приведен, за да мога да се отбранявам.

Светлината на лампата не беше опасно ярка и месинговият конус я насочваше встрани от мен, затова се приближих до дюшека, за да разгледам вещите, наредени до него. Разбутах с крак усуканите одеяла, макар че не бях сигурен какво очаквам да намеря там. Нямаше нищо.

Не се притеснявах дали отец Том ще слезе долу и ще види Орсън. Мисля, че преди всичко свещеникът не бе довършил работата си на тавана. Пък и моето куче имаше вече опит и щеше да се скрие и да стои там, докато бягството стане по-осъществимо.

Изведнъж осъзнах, че ако е долу, свещеникът вероятно е сгънал стълбата и е затворил капака. Можех да го разбия и да спусна стълбата отгоре, но шумът щеше да бъде толкова силен, какъвто сигурно са вдигнали Сатаната и съзаклятниците му, когато са ги изхвърлили от рая.

Не исках да рискувам да срещна отец Том и съществото, затова тръгнах обратно по пътя, по който бях дошъл, като си напомних да стъпвам леко. Висококачественият шперплат имаше малко процепи и беше добре закован за дъските на пода, затова се движех безшумно и бързо.

Завих в края на редицата с кашони и дебелият отец Том изскочи от сенките, където бях стоял и подслушвал преди една-две минути. Не

беше облечен нито за лягане, нито за литургия, а в сив анцуг и блестеше от пот, сякаш бе правил усилено гимнастика за отслабване.

— *Tu!* — огорчено каза той, когато ме позна, сякаш не бях Кристофър Сноу, а дяволът, излязъл от магическа пентаграма, нарисувана с тебешир, без да имам разрешение или пропуск.

Добродушният, весел и любезен падре, когото познавах, сякаш беше изчезнал и на негово място бе дошъл някакъв зъл дух. Удари ме в гърдите с върха на бейзболна бухалка толкова силно, че ме заболя.

Тъй като дори болният от пигментна ксеродермия се подчинява на законите на физиката, залитнах назад, блъснах се в стрехите и ударих главата си в една гредка. Гъстата ми коса ме спаси да не изгубя съзнание.

Отец Том отново ме ръгна с бейзболната бухалка и повтори:

— *Tu! Tu!*

Наистина бях аз и не се опитвах да твърдя друго, така че не разбирах защо беше толкова вбесен.

— *Tu!* — изрече той с нов прилив на гняв.

Този път свещеникът ме удари в стомаха, което ме накара да се задъхам, но тъй като забелязах навреме приближаващата бейзболна бухалка, затаих дъх и стегнах мускулите на стомаха си. Вече бях повърнал остатъка от питките на Боби, тъй че единствената последица беше гореща вълна от болка от слабините до гърдите.

Насочих пистолета към него и изхриптах заплашително, но той или не се боеше от смъртта, или беше луд. Стисна бухалката с две ръце и отново замахна към стомаха ми, но аз се обърнах и избегнах удара.

Притесняваше ме това, че се бия със свещеник. Сблъсъкът беше по-скоро абсурден, отколкото страшен. Въпреки това сърцето ми биеше като обезумяло.

— *Tu! Tu!* — каза той още по-гневно и с нарастваща изненада, сякаш появата ми на този пращен таван беше нещо възмутително и невероятно.

Отец Том отново замахна. Нямаше да улучи дори ако не се бях дръпнал назад. В края на краищата той беше свещеник, а не убиец нинджа. Освен това беше възрастен и дебел.

Бейзболната бухалка се стовари върху един от картонените кашони, проби дупка в него и го събори от купчината. Пълничкият отец за съжаление не познаваше основните принципи на бойните

изкуства и не беше надарен с яко телосложението, но все пак не можеше да бъде обвинен в липса на ентусиазъм.

Не можех да си представя, че ще го застрелям, но не възнамерявах да го оставя да ме пребие до смърт. Отстъпих назад, към лампата и дюшека, в по-широкия коридор, с надеждата, че свещеникът ще се вразуми.

Но отец Том тръгна към мен, като размахваше бухалката отляво надясно и разсичаше въздуха със свистене, докато монотонно повтаряше: „Ти! Ти!“

Косата му беше разрошена и падаше над челото, а лицето му бе изкривено от ужас и ярост. Ноздрите му се разширяваха и потрепваха при всяко шумно поемане на въздух и от устата му хвърчаха слюнки, докато произнасяше местоимението, от което, изглежда, се състоеше целият му речник.

Щях да бъда мъртъв, ако го изчаках да се съвземе. Дори да му бе останал разум, свещеникът явно не го беше взел със себе си. Беше го оставил някъде, вероятно в църквата, заключен при костите на някой светец в мощехранителницата на олтара.

Когато той за пореден път замахна към мен, потърсих онази животинска светлина, която бях видял в очите на Луис Стивънсън, защото този неестествен блясък би оправдал насилието. Това щеше да означава, че се бия не със свещеник или с обикновен човек, а с нещо, стъпило с единия крак в Зоната на здрача. Но не съзрях онова сияние. Вероятно отец Том бе заразен със същата болест, погубила ума на Стивънсън, но още не беше стигнал толкова далеч, колкото ченгето.

Отстъпих назад и приковал очи в бейзболната бухалка, се спънах в кабела на лампата. Сгромолясах се по гръб и си ударих главата.

Лампата падна. За щастие нито угасна, нито насочи светлината си към чувствителните ми очи.

Ритнах кабела и се дръпнах назад, а отец Том уцели пода с бухалката.

Размина се на сантиметри от краката ми и придружи удара с онова вече познато обвинение във второ лице единствено число.

— *Tu!*

Изкрещя го истерично, а аз продължих да се отмествам от пътя му.

Запитах се къде са всички онези хора, които изпитваха страхопочитание към мен. Имах нужда от тях, но Луис Стивънсън и отец Елиът явно не бяха членове на клуба на почитателите на Кристофър Сноу.

Макар да дишаше тежко и да се обливаше в пот, свещеникът бе решил да докаже, че е издръжлив. Напираше към мен приведен, с прегърбени рамене и с поклащащата се походка на трол. Тази поза му позволяваше да вдига бухалката високо над главата си, без да я удря в гредата горе. Явно намерението му беше да ми разбие черепа.

Въпреки че не видях онзи странен блясък в очите му, трябваше незабавно да застрелям този пълен дребен човек. Не можех да отстъпвам по задник назад толкова бързо, колкото той се приближаваше, и макар да бях изпаднал в истерия, знаех какви са шансовете ми — и най-алчният букмейкър в Лас Вегас не би заложил за мене. В паниката си, завладян от ужас и от опасно зашеметяващо чувство за абсурд, реших, че най-хуманният начин на действие ще бъде да го прострелям в топките, защото и без това бе дал обет за безбрачие и нямаше да му трябват.

Прицелих се в слабините му и пръстът ми обви спусъка. Нямах време да използвам лазерния мерник. Преди да натисна спусъка, нещо чудовищно изръмжа в коридора зад свещеника и огромен, черен, ръмжащ хищник скочи на гърба му. Отец Том изпищя, изпусна бухалката и се свлече на пода.

За миг останах втрещен, че съществото съвсем не прилича на резус и нападна свещеника, своя болногледач и покровител, вместо да разкъса *мое*то гърло. Но, както се разбра, огромният черен ръмжащ хищник не беше онова същество, а Орсън.

Кучето се опря в гърба му и ухапа яката на анцуга. Ръмжеше толкова злобно, че се уплаших да не осакати отца.

Повиках го, докато се изправях. Орсън веднага се подчини, без да наранява свещеника.

Отец Том не положи усилия да стане. Лежеше на пода. Главата му беше обърната на една страна, а лицето бе закрито от сплетените, мокри от потта коси. Дишаше тежко, ридаше и от време на време повтаряше:

— *Tu...*

Очевидно знаеше какво става във Форт Уайвърн и в Мунлайт Бей и можеше да отговори на повечето ми нетърпящи отлагане въпроси. Въпреки това не исках да разговарям с него. *Не можех да го направя.*

Онова същество вероятно още беше в дома на пастора и се спотайваше в сенчестите сводове на тавана. Макар да не вярвах, че представлява сериозна заплаха за мен и за Орсън, особено както бях въоръжен, не го бях виждал и следователно не можех да го отхвърля като евентуална опасност. Не желяех да се натъкна на него в това клаустрофобично място.

Разбира се, съществото беше само оправдание да избягам.

Нещата, от които наистина се страхувах, бяха отговорите на отец Том. Изгарях от нетърпение да ги чуя, но явно още не бях подготвен за някои истини.

Ти.

Беше произнасял през цялото време тази единствена дума с кипяща омраза, с непривична злоба за Божи служител, както и за човек, който обикновено беше мил и добър. Бе превърнал това местоимение в анатема и проклятие.

Ти.

Не бях направил нищо, за да си навлека омразата му. Не бях дарил живот на окаяните същества, които той освобождаваше. Не бях част от програмата в Уайвърн, заразила сестра му и вероятно него. Това означаваше, че ненавижда не мен, а онова, което съм.

Но кой бях аз?

Кой, ако не син на майка си?

Според Рузвелт Фрост и дори Луис Стивънсън, имаше хора, които ме почитаха, защото бях син на майка си, макар че още не знаех кои са те. И ме мразеха поради същата причина.

Кристофър Николас Сноу, единственото дете на Глициния Джейн (Милбъри) Сноу, чиято майка ѝ бе дала името на цвете. Кристофър бе дошъл на този твърде ярко осветен свят малко преди началото на дискодесетилетието. Роден във време на модни тенденции, показващи лош вкус, и на лекомислени занимания, когато страната водеше студена война и най-големият страх беше ядрен холокост.

Какво бе извършила умната ми и любяща майка, че да ме направи достоен за уважение и същевременно ненавиждан?

Проснат на пода на таванското помещение и съкрушен от емоции, отец Том знаеше отговора на тази загадка и сигурно щеше да я разкрие, когато се успокоеше.

Вместо да му задам въпроса, който лежеше в основата на всичко, случило се тази нощ, треперейки, аз му се извиних.

— Съжалявам. Не... трябваше да идвам тук. Господи. Слушай. Съжалявам. Моля те, прости ми. Моля те.

Какво бе направила майка ми?

Не питай.

Не питай.

Ако отец Том бе започнал да отговаря на неизречения ми въпрос, щях да си запуша ушите.

Повиках Орсън да дойде при мен. Минахме покрай свещеника и тръгнахме из лабиринта. Тесният коридор криволичеше и се разклоняваше, докато ми се стори, че вече не бяхме на таван, а в плетеница от катакомби. На места мракът беше почти пълен, но аз съм дете на тъмата и тя не ми пречи. Бързо се добрахме до капака.

Макар че вече бях минал по стълбата, Орсън смутен надникна надолу и се поколеба да тръгне. Дори за четириног акробат слизането по стръмна стълба беше несравнимо по-трудно, отколкото качването.

Тъй като много от кашоните бяха грамадни, а складираните мебели — обемисти, трябваше да има втори капак, при това по-голям от първия, с приспособление за вдигане и смъкване на тежки предмети. Не исках да го търся, но не бях сигурен как ще слеза по стръмните стъпала, носейки четирийсет и пет килограмово куче.

От най-далечния край на огромното помещение се чу гласът на свещеника, изпълнен с угризения.

— Кристофър, аз съм объркан. Прости ми. *Объркан съм.*

От друго място в мрака прозвуча гласът на съществото — опитваше се да говори на някакъв език, отчаяно настояващ да бъде разбран, зареден с копнеж и самота и мрачен като арктично ледено поле, и нещо по-лошо — изпълнен с безразсъдна надежда, която никога нямаше да бъде осъществена.

Този умолителен вопъл беше толкова непоносим, че накара Орсън да слезе бързо-бързо по стълбата. Стигна до средата и скочи на пода.

Докато слизах, дневникът на свещеника болезнено се търкаше в гърба ми и когато стъпих на втория етаж, го извадих и го хванах в лявата си ръка. Дясната още стискаше пистолета.

Орсън и аз хукнахме из дома на пастора и минахме покрай иконата на Благословената Дева. Мъждукащата свещ угасна от полъха на движението ни. Изтичахме по коридора, през кухнята с трите зелени дигитални часовника и излязохме през задната врата, сякаш бягахме от самия дявол.

Минахме покрай задната страна на църквата. Огромната грамада представляваше цунами от камък и докато бяхме в сянката ѝ, ми се стори, че ще рухне, ще се сгромоляса и ще ни смаже.

Два пъти се обърнах да погледна назад. Свещеникът не ни преследваше. Нито нещо друго.

Очаквах, че велосипедът ми ще бъде изчезнал или повреден, но той си стоеше подпрян на надгробната плоча, където го бях оставил.

Не спрях да кажа някоя дума на Ной Джоузеф Джеймс. В свят, объркан като нашия, деветдесет и шест години живот не изглеждаше толкова привлекателна перспектива, както ми се струваше до днес.

Пъхнах пистолета и дневника в ризата си и започнах да бутам велосипеда по пътеката между гробовете. Стигнах до улицата, завъртях яростно педалите и се стрелнах в мъглата.

Орсън не прояви интерес към дирите на катериците. И той изгаряше от нетърпение да увеличи разстоянието между нас и „Свети Бернадет“.

Изминахме няколко пресечки, когато започнах да осъзнавам, че бягството е невъзможно. Неизбежната зора ме ограничаваше в района на Мунлайт Бей, а безумието от пасторския дом дебнеше на всеки ъгъл в града.

Опитвах се да избягам от заплахата, от която нямаше избавление дори ако се доберях до най-далечния остров или планински връх на света. Където и да отидех, щях да нося със себе си онова, от което се страхувах — потребността да знам. Не се боях само от отговорите, които можеше да получа на въпросите за майка ми. Най-много се страхувах от самите въпроси, защото естеството им щеше да промени живота ми завинаги.

29.

Седнали на пейка в парка на ъгъла на Палм Стрийт и Грейс Драйв, двамата с Орсън изучавахме странна скулптура, състояща се от ятаган, закрепен на две търкалящи се зарчета, изсечени от бял мрамор, които на свой ред стояха върху лъскаво изображение на Земята, изваяно от син мрамор, кацнало на голяма могила от бронз, напомняща купчина кучешки изпражнения.

Това произведение на изкуството от три години се извисяваше в средата на парка, заобиколено от тихо бълбукащ фонтан. Много нощи сме седели тук, разсъждавайки върху значението на това творение, но не съвсем наясно със смисъла му.

Отначало смятахме, че значението е ясно. Ятаганът представлява война или смърт. Търкалящите се зарчета символизират съдбата. Синята мраморна сфера е символът на нашия живот. Всичко заедно говори за положението на човека — ние живеем и умираме по прищевките на съдбата и нашият живот на този свят се управлява от безпристрастен шанс. Бронзовата купчина в основата е сбито повторение на същата тема — животът е лайно.

Последвах множество анализи. Например, че ятаганът е полумесец. Зарчетата — кубчета захар. Синята сфера — топка за боулинг. Онова, което символизират различните форми, може да се тълкува по безброй начини, макар че е невъзможно да възприемеш бронзовата отливка като нещо друго освен кучешки изпражнения.

Гледан на лунна светлина, този шедьовър може да е предупреждение, че нашите най-високи стремежи (да стигнем до луната) не могат да бъдат осъществени, ако наказваме телата си и изтощаваме умовете си, като ядем твърде много сладки неща или ако се схващаме при силно хвърляне на топките за боулинг, опитвайки се да съборим всички кегли. Бронзовите изпражнения следователно ни разкриват крайния резултат от неправилното хранене, съчетано с фанатизма по боулинга: животът е лайно.

На широката алея, заобикаляща фонтана със скулптурата, има четири пейки. Бяхме наблюдавали творението от всевъзможни ъгли.

Лампите са свързани с таймер и в полунощ ги гасят, за да пестят парите на управата. Фонтанът също спира да бълбука. Тихо плискащата се вода поражда размисъл и ни се иска да блика цяла нощ. И дори да не бях болен от пигментна ксеродермия, пак щяхме да предпочитаме мрака. Светлината наоколо е не само достатъчна, но и идеална за изучаване на скулптурата и хубавата гъста мъгла може да добави неизмеримо много към тълкуването на замисъла на ваятеля. Преди да издигнат този паметник, в средата на фонтана от сто години стоеше обикновена бронзова статуя на Джуниперо Сера, испански мисионер, посещавал индианците от Калифорния преди два века и половина. Човекът, създал мрежа от мисии, които сега са забележителности и привличат туристите, любители на историята.

Родителите на Боби и група граждани, разсъждаващи като тях, бяха сформирали комитет, за да настояват за свалянето на статуята на Джуниперо Сера с мотива, че един паметник на религиозна фигура няма място в парк, създаден и поддържан с публични средства. Отделяне на църквата от държавата. Казаха, че американската конституция е ясна по този въпрос.

Глициния Джейн (Милбъри) Сноу — *Глицы* за приятелите и *мама* за мен, — въпреки че беше учен и рационалист, оглави противниковия комитет, който искаше запазването на статуята на Сера.

— Заличи ли миналото си, едно общество не може да има бъдеще — казваше тя.

Мама изгуби спора. Родителите на Боби спечелиха.

В нощта, когато оповестиха решението, Боби и аз се срещнахме при най-тържествените и сериозни обстоятелства на дългогодишното ни приятелство, за да преценим дали семейната чест и свещеният дълг на кръвта изискват от нас да поведем ожесточена и безмилостна война, докато и най-далечните братовчеди бъдат изпратени да спят при червеите и докато единият или и двамата умрем. След като изпихме достатъчно бира, за да проясним съзнанието си, решихме, че е невъзможно да водим истинска война и да намираме време да се плъзгаме по блестящите като стъкло, прииждащи на талази вълни, които добрият океан ни изпраща на брега. Да не говорим за всичкото време, прекарано в убийства и хулиганство, през което можехме да зяпаме момичета с впити в дупетата бикини.

Извадих клетъчния телефон и набрах номера на Боби.

Увеличих малко звука, за да може Орсън да чува целия разговор. Когато осъзнах какво правя, разбрах, че несъзнателно приемам най-фантастичната вероятност на проекта в Уайвърн като доказан факт, макар още да се преструвам, че изпитвам съмнения.

Боби отговори на второто извъняване.

— Изчезвай.

— Спиш ли?

— Да.

— Седя в парка „Животът е лайно“.

— Какво ме интересува?

— Откакто бяхме заедно, се случиха адски неприятни неща.

— Това е от салцата в питките.

— Не мога да говоря по телефона.

— Чудесно.

— Тревожа се за теб.

— Много мило.

— Наистина си в опасност, Боби.

— Кълна се, че си измих зъбите преди лягане, мамче.

Орсън изпръхтя весело, сякаш се изсмя. И още как.

— Разсъни ли се вече? — попитах аз Боби.

— Не.

— Преди всичко мисля, че не спиш.

Той замълча, после каза:

— Е, цяла нощ върви един страшен филм, след като си тръгна.

— „Планетата на маймуните“ ли? — предположих аз.

— Изпълват целия екран.

— Какво правят?

— Ами, нали знаеш, обичайните маймунджулуци.

— Нищо по-заплашително?

— Мислят се за много готини. В момента една от тях виси на прозореца и ме закача.

— Ти ли започна?

— Имам чувството, че се опитват да ме ядосат, за да изляза отново навън.

Разтревожен, аз продължих:

— Моля те, не излизай навън.

— Не съм малоумен — кисело рече Боби.

— Извинявай.

— Аз съм задник.

— Точно така.

— Има съществена разлика между слабоумен и задник.

— Наясно съм по въпроса.

— Мислиш ли?

— Пушката до теб ли е?

— Господи, Сноу, нали току-що ти казах, че не съм слабоумен.

— Ако изкараме до зазоряване, мисля, че ще бъдем в безопасност до утре по залез слънце.

— Сега са на покрива.

— Какво правят?

— Не знам. — Той млъкна и се заслуша. — Най-малко са две. Тичат напред-назад. Може би търсят откъде да влязат.

Орсън скочи от пейката и напрегна тяло. Едното му ухо беше наострено към телефона. Изглеждаше разтревожен.

— Има ли начин да влязат през покрива? — попитах аз.

— Вентилационните шахти на банята и кухнята не са достатъчно големи за онези копелета.

Като се имат предвид всичките й удобства, учудващо е, че вилата няма камина. Корки Колинс вероятно бе решил да не прави камина, защото за разлика от топлата вода на ваната, каменното огнище и твърдите тухли не предоставяха идеално място за игри с голи момичета от плажа. Благодарение на похотливостта му сега нямаше удобен комин, през който да се вмъкнат маймуните.

— Трябва да се вживея в ролята на Нанси Дру и да узная още неща, преди да се зазори — казах аз.

— Как върви разследването?

— Много ме бива. Настъпи ли утрото, ще прекарам деня у Саша и двамата ще дойдем при теб вечерта.

— Искаш да кажеш, че пак трябва да приготвям вечеря?

— Ще донесем пици. Виж какво, мисля, че ще ни убият. Поне един от нас. И единственият начин да го предотвратим, е да бъдем заедно. По-добре поспи през деня. Утре през нощта може да е много страшно там, на носа.

— Тогава си намерил начин да се справиш.

— Няма справяне с това.

— Не звучиш бодро като Нанси Дру.

Нямах намерение да го лъжа. Нито Орсън. Или Саша.

— Няма решение. Не мога да ги спра. Каквото и да става тук, трябва да живеем с него до края на живота си. Но може да намерим начин да възседнем тази вълна, макар да е огромен, страшен монолит.

След минута мълчание Боби попита:

— Какво се е случило, братко?

— Нали ти казах.

— Не ми разказа всичко.

— Някои неща не са за телефона.

— Не говоря за подробностите, а за теб.

Орсън сложи муцуна на коленете ми, сякаш мислеше, че ще намеря известна утеха, ако го погала и почеша зад ушите. Направих го. Винаги въздейства. Доброто куче е лек против меланхолията и по-ефикасно успокоително от валиума.

— Справяш се страхотно — рече Боби, — но самият ти не си добре.

— Боби Фройд, незаконен внук на Зигмунд.

— Заповядай в кабинета ми.

Пригладих козината на Орсън в опит да успокоя нервите си, въздъхнах и продължих:

— Ами, доколкото разбирам, може би майка ми е унищожила света.

— С онази нейна наука?

— Генетика.

— Предупредих те да не оставяш следа на света.

— Мисля, че е нещо по-лошо. В началото може би се е опитвала да намери начин да ми помогне.

— И ще настъпи краят на света, а?

— Краят на света, който познаваме — повторих аз думите на Рузвелт Фрост.

— Виж какво. Не вземай нещата толкова навътре. Прави любов със Саша. Наспи се добре. Утре вечерта ще бъде страхотно. Ще ритаме маймунски задници. След седмица майка ти отново ще бъде онова, което винаги е била за теб — твоя майка, — ако искаш да бъде така.

— Може би — неуверено казах аз.

— Начинът на мислене, братко, това е всичко.

— Ще работя по въпроса.

— Изненадва ме само едно.

— Какво?

— Майка ти сигурно истински се е вбесила заради онази история с паметника в парка.

Боби затвори. И аз изключих телефона.

Наистина ли това е мъдра стратегия за живот? Да настояваш, че в по-голямата си част животът не трябва да бъде вземан насериозно. Непрекъснато да гледаш на него като на космическа шега. Да имаш само четири водещи принципа: първо, причинявай колкото е възможно по-малко зло на другите, второ, винаги бъди на разположение на приятелите си, трето, отговаряй за себе си и не искай нищо от другите и четвърто, забавлявай се колкото можеш повече. Не придавай значение на мнението на други, освен на най-близките си. Не оставяй следа на света. Не обръщай внимание на големите въпроси на твоето съвремие и по този начин подобри храносмилането си. Не живеи с миналото. Не се тревожи за бъдещето. Живей за мига. Вярвай в целта на съществуването си и смисълът сам ще те осени, вместо да се напъваш да го откриеш. Когато животът ти нанесе удар, претърколи се — но се търкаляй от смях. Хвани вълната, особняко.

Така живее Боби, който е най-щастливият и уравновесен човек, когото познавам.

Опитвам се да живея като него, но не успявам. Понякога се мятам насам-натам, когато трябва да плавам на повърхността. Прекарвам твърде много време в очакване и твърде малко, оставяйки животът да ме изненада. Може би не се старая достатъчно да живея като Боби. Или се опитвам твърде усърдно.

Орсън се приближи до фонтана около скулптурата и шумно започна да лочи бистрата вода, очевидно наслаждавайки се на вкуса и студенината ѝ.

Спомних си онази юлска нощ в нашия заден двор, когато кучето се бе вторачило в звездите и бе изпаднало в най-мрачното си отчаяние. Не можех да преценя колко по-умен е Орсън от обикновено куче. Тъй като интелигентността му по някакъв начин е била повишена от проекта в Уайвърн, той разбираше много повече от останалите си събратя. В онази юлска нощ, осъзнавайки революционния му потенциал и в същото време — вероятно за пръв път — разбирайки

ужасните ограничения, наложени му от природата, Орсън бе затънал в блатото на песимизма, което непрекъснато го зовеше. Да бъдеш интелигентен, но да не притежаваш сложния ларинкс и другите физически дадености, за да говориш, ръце, за да пишеш и да твориш и да бъдеш затворен във физическа обвивка, която никога няма да ти позволи да изразиш напълно интелигентността си, за човека това е все едно да е роден глух, нем и без крайници.

Наблюдавах Орсън с изумление, с ново разбиране за смелостта му и с нежност, която никога не бях изпитвал към друго същество на този свят.

Той обърна глава, ближейки водата, капеща от муцуната му, и се ухили доволно. Видях, че го гледам и размахна опашка, щастлив или задето е привлякъл вниманието ми, или защото беше с мен в тази странна нощ.

Въпреки ограниченията си и основателните причини да бъде постоянно тъжно, моето куче много по-добре успяваше да живее като Боби Халоуей, отколкото аз.

Имаше ли Боби мъдра стратегия за живот? А Орсън? Надявам се един ден да стана достатъчно зрял, за да живея според тяхната философия.

Станах от пейката и посочих скулптурата.

— Онова не е ятаган. Не е и полумесец, а усмивката на невидимата котка от „Алиса в Страната на чудесата“.

Орсън се обърна да огледа шедьовъра.

— Онези неща не са зарчета, нито кубчета захар — продължих аз, — а двете хапчета за смаляване и уголемяване, които Алиса е взела от магазина.

Орсън обмисли това с интерес. Беше гледал на видео анимационната версия на Дисни по класическата приказка.

— А онова не е символ на земята, нито синя топка за боулинг, а голямо синьо око. И какво означава всичко заедно?

Орсън ме гледаше и чакаше да му обясня.

— Широката замръзнала усмивка е смехът на скулптора над лековерните хора, които са му платили толкова щедро. Двете хапчета са наркотиците, с които е бил дрогиран, когато е създавал този боклук. Синьото око е неговото око, а другото не го виждаш, защото намига. Купчината бронз в основата, разбира се, е кучешко изражение.

Предназначено е да бъде язвителен коментар за произведението, защото, както всеки знае, кучетата са най-проницателните критици.

Ако силата, с която размахваше опашка, беше надежден показател, Орсън изпитваше огромно удоволствие от това тълкуване.

Кучето обиколи фонтана, оглеждайки скулптурата от всички страни.

Вероятно целта на появата ми на този свят *не е* да пиша за живота си, търсейки универсално значение, което може да помогне на другите по-добре да разберат техния живот. В по-егоманиакалните си мигове си въобразявам, че мисията ми е тази. Вместо да се стремя да оставя макар и малка следа на света, вероятно трябва да мисля, че единствената цел, с която съм роден, е да забавлявам Орсън, да бъда не негов господар, а любящ брат и да направя лесен странния му и труден живот. Това би било мисия, по-важна и по-благородна от много други.

Орсън размахваше опашка и изглеждаше доволен от най-новото ми тълкуване на скулптурата. Погледнах часовника си. До зазоряване оставаха по-малко от два часа.

Трябваше да посетя две места, преди слънцето да ме принуди да се скрия. Първото беше Форт Уайвърн.

От парка на Палм Стрийт и Грейс Драйв до Форт Уайвърн е по-малко от десет минути с велосипед дори със скорост, с която Орсън да не се умори. Знам пряк път през подземния канал, минаващ под магистрала № 1. Отвъд него има открит бетонен канал, широк три метра, който продължава навътре в територията на военната база, след като е преграден с решетка, завършваща с бодлива тел отгоре, определяща периметъра на съоръжението.

Навсякъде по оградата, както и във владенията на Форт Уайвърн, големи табели в червено и черно предупреждават, че нарушителите, които влизат без разрешение, ще бъдат съдени според федералните закони и минималната глоба е не по-малко от десет хиляди долара и затвор до една година. Никога не съм обръщал внимание на тези заплахи, защото знам, че поради състоянието ми никой съдия няма да ме хвърли в затвора за такова дребно нарушение. Пък и мога да си позволя да платя десетте хиляди долара, ако се стигне дотам.

Една нощ преди осемнайсет месеца, наскоро след като Уайвърн беше затворен, използвах ножовка за метал, за да срежа решетката там, където се спускаше в отводния канал. Възможността да изследвам това огромно ново пространство беше твърде примамлива, за да не я използвам.

Ако вълнението ми ви се струва странно — като се има предвид, че не бях хлапе, изпълнено с жажда за приключения, а двајсет и шест годишен мъж, — тогава вероятно сте човек, който може да хване самолета за Лондон, ако иска, да отплава за Порто Валярта, щом му хрумне, или да се качи на „Ориент Експрес“ от Париж до Истанбул. Вероятно имате шофьорска книжка и кола. Сигурно не сте прекарвали целия си живот в град с население дванайсет хиляди души, непрестанно обикаляйки нощем, докато опознаете всяка тиха, уединена уличка толкова подробно като спалнята си, и следователно сте луд по непознатите места и преживявания. Ето защо, спестете ми пренебрежението си.

Фортът, кръстен на генерал Харисън Блеър Уайвърн, герой, награден с множество медали през Първата световна война, е бил създаден през 1939 година като база за подготовка и поддръжка. Разположен е на територия от петстотин декара, но това не го прави нито най-голямата, нито най-малката военна база в щат Калифорния.

По време на Втората световна война във Форт Уайвърн била създадена танкова школа, предлагаща подготовка за боравене и поддръжка на всяко превозно средство, движещо се с верига, използвано по бойните полета на Европа и Азия. Други школи под чадъра на Уайвърн предоставили първокласно обучение в унищожение и хвърляне на бомби, саботаж, полева артилерия, полева медицинска помощ, военна стратегия и криптография, както и основна подготовка на десетки хиляди пехотинци. На територията на базата има артилерийско стрелбище, огромна мрежа от бункери, служещи за складове с амуниции, летище и повече сгради, отколкото в Мунлайт Бей.

В разгара на студената война действащият персонал официално наброяваше 36 400 души. Имаше и 12 904 членове на семействата на служителите и над четири хиляди цивилни служители. Военният бюджет беше много над седемстотин милиона долара годишно, а

разходите за договори превишаваха сто и петдесет милиона за същия период.

Когато Уайвърн беше затворен по препоръка на Комисията по закриване и преустройство на отбранителните бази, звукът на парите, изсмуквани от икономиката на страната, беше толкова силен, че местните търговци не можеха да спят, а бебетата им плачеха нощем от страх, че няма да получат колежанско образование когато пораснат. Радио Кей Би Ей Уай, което загуби една трета от потенциалните си слушатели в околността и половината от нощната си аудитория, беше принудено да съкрати персонала. Затова Саша започна да изпълнява ролята на дисководещ и на директор, а Дуги Сасман работеше осем часа извънредно на седмица, за да изкарва редовната си надница и никога не помръдна татуираните си бицепси в знак на протест.

Строителните проекти на свръхсекретните обекти на територията на Форт Уайвърн бяха поверени на военни наемници. Несъмнено работниците е трябвало да положат клетва да пазят тайната и до края на живота си оставаха изложени на риска да бъдат обвинени в предателство заради неволна грешка на езика. Според слуховете, заради авторитета си на център за военна подготовка и обучение, Уайвърн бе избран за база на голям химично-биологичен военен научноизследователски институт, построен в огромен, изолиран, обезопасен подземен комплекс.

Имайки предвид събитията от изминалите дванайсет часа, бях убеден, че тези слухове са верни, макар да не бях виждал никакво доказателство за съществуването на такава крепост.

Изоставената база предлага гледки, които могат да те изумят, да те уплашат и да те накарат да се замислиш върху размерите на човешката глупост. Представям си Форт Уайвърн в сегашното му състояние като зловещ парк, разделен на множество сектори като Дисниленд, с тази разлика, че базата е достъпна само за един клиент и вярното му куче.

Мъртвия град е един от любимите ми.

Аз съм го кръстил така. Не са го наричали с това име, когато Форт Уайвърн е преуспявал. Състои се от над три хиляди семейни къщи и двойни бунгала, в които са живели женените служители. В архитектурно отношение тези скромни постройки са непривлекателни и еднакви. Осигурявали са минимални удобства предимно на младите

семейства, които са ги обитавали. Но макар да са еднообразни, къщите са приятни и когато се разхождаш из празните им стаи, усещаш, че там се е водил хубав живот и е имало любов, смях и събирания с приятели.

Напоследък улиците на Мъртвия град са затрупани с купчини прах и сухи треви, очакващи да бъдат пометени от вятъра. След дъждовния сезон тревата бързо става кафява и запазва този цвят през по-голямата част от годината. Храстите са повехнали, а много от дърветата — изсъхнали. Безжизнените им клони са черни. Мишките са превзели жилищата, а птиците свиват гнезда в трегерите на външните врати и цапат верандите с изпразненията си.

Човек би предположил, че постройките ще бъдат или поддържани поради някаква реална вероятност за бъдеща употреба, или сринати със земята, но явно няма средства за нито едно от тези две решения. Засега сградите са оставени да се рушат така, както са били изоставяни градовете от епохата на златотърсачите.

Разхождайки се из Мъртвия град, имаш чувството, че всички на този свят са изчезнали или умрели от чума и си сам на земята. Или че си полудял и живееш в мрачна, крайно субективна фантазия, обграден от хора, които очакваш да видиш. Или че си умрял и си отишъл в ада, където наказанието ти се състои от вечна самота. Съзреш ли мършав който с дълги зъби и пламтящи очи, тези животни ти приличат на демони и фантазията, че си в пъкъла е най-лесната за вярване. Но ако баща ти е бил професор по литература и си благословен или прокълнат със съзнание като цирк с триста арени, можеш да си представиш безброй сценарии, за да си обясниш къде се намиращ.

В тази мартенска нощ въртях педалите по улиците на Мъртвия град, но не спрях да посетя никой от домовете. Мъглата още не беше стигнала дотук и сухият въздух бе по-топъл от влажния мрак по крайбрежието. Луната бе залязла, но звездите бяха ярки и нощта беше идеална за разглеждане на забележителности. Но за да изследваш задълбочено дори един сектор от парка, какъвто представлява Форт Уайвърн, трябва да посветиш цяла седмица на тази задача.

Нямах чувството, че ме следят. След онова, което бях научил през последните няколко часа, знаех, че трябва да са ме следили от време на време при предишните ми посещения.

Отвъд границите на Мъртвия град има безброй бараки и други сгради. Някога хубав супермаркет, бръснарница, химическо чистене,

цветарски магазин, хлебарница, банка. Табелите им са олющени и покрити с прах. Целодневни детски ясли. По-големите синове и дъщери на военните ходеха на училище в Мунлайт Бей, но в базата има забавачница и основно училище. Покритите с паяжини лавици в библиотеката са празни, с изключение на един подминат екземпляр на „Спасителят в ръжта“. Стоматологична и медицинска клиника. Кинотеатър, върху чийто плосък купол няма нищо освен единствената загадъчна дума: „КОЙ“. Игрище за боулинг. Басейн с олимпийски размери, сега пресъхнал, напукан и пълен с отломки. Спортен център. В редиците от конюшни, където вече няма коне, вратите се люлееха със зловещо стържене и скърцане всеки път, когато вятърът се усилише. Игрището за софтбоул се задушава от плевели и от разлагащия се труп на планински лъв, който лежа повече от година в разбита клетка, най-после е останал само скелетът.

Но всички тези места не ме интересуваха. Минах покрай тях и се отправих към хангара, който се извисява над лабиринта от подземни помещения, където намерих шапката с надпис „ЗАГАДЪЧНИЯТ ВЛАК“ по време на едно от посещенията си миналата година.

На багажника на велосипеда ми е закачен полицейски прожектор с копче, което позволява да се регулира яркостта. Спрях до хангара и взех прожектора.

Орсън намира Форт Уайвърн за също така страшен и интригуващ, но въпреки реакцията му нощем, стои до мен, без да се оплаква. Този път видимо изпитваше опасения, но не се колебаеше, нито скимтеше.

По-малката врата на хангара беше отключена. Запалих прожектора и влязох. Орсън ме следваше по петите.

Хангарът не е до летището и тук едва ли са съхранявали или ремонтирали самолети. На тавана има релси, по които някога се е движел кран от единия до другия край на помещението. Съдейки по масата и сложността на стоманените подпори на тези релси, кранът е вдигал много тежки предмети. На стоманените плочи, още завинтени в бетона, явно са били монтирани огромни машини. На други места, в любопитно оформени кладенци в пода, сега празни, изглежда, са се помещавали хидравлични механизми с неизвестно предназначение.

На светлината на стрелкащия се насам-натам лъч на прожектора от релсите на крана изскочиха сенки с геометрични очертания.

Подобно на идеограми на непознат език, те украсиха с шарки стените и извивката на сводестия таван, разкривайки, че половината стъкла на високите прозорци са счупени.

Гледката беше озадачаваща. Струваше ми се, че това не е било машинен цех или ремонтна работилница, а запустяла църква. Мазните петна от химични препарати на пода излъчваха мирис, подобен на тамян. Проникващият студ не беше само физическо усещане, а въздействаше и на душата, сякаш мястото не беше осветявано.

Във вестибюла в единия ъгъл на хангара имаше стълбище и голяма асансьорна шахта, от която подемният механизъм и кабината бяха извадени. Не можех да бъда сигурен, но съдейки по резултатите, оставени от онези, които бяха изтърбушили сградата, до вестибюла се е стигало от друго помещение. Подозирах, че съществуването на стълбището и асансьора е било пазено в тайна от повечето служители, които са работили в хангара или са минавали през него.

На площадката на стълбището бяха останали огромната стоманена рамка и прагът, но вратата я нямаше. Лъчът на прожектора прогони паяците и бръмбарите от стъпалата. Поведох Орсън надолу по слоя прах, където нямаше други отпечатыци, освен онези, които бяхме оставили по време на предишните си посещения.

Стълбището обслужва три подземни етажа, всеки с площ, значително по-голяма от хангара горе. Този лабиринт от коридори и стаи без прозорци е старателно разчистен от всяка вещ, която би издала по някакъв начин естеството на работата, извършвана тук. Останал е само бетонът. Изтръгнати са дори най-дребните елементи на системите за пречистване на въздуха и водоснабдяването.

Имам чувството, че това педантично разчистване отчасти може да бъде обяснено от желанието им да попречат на някой да определи предназначението на това място. Макар да действам само по интуиция, мисля, че са заличили всяка следа от извършваната тук работа, мотивирани донякъде от чувство за *вина*.

Не мисля обаче, че това е химично-биологичната военна лаборатория, за която споменах. Имайки предвид високата степен на биологична защита, която се изисква, този подземен комплекс сигурно се намира в някой по-отдалечен ъгъл на Форт Уайвърн и е много по-голям, по-изкусно скрит и заровен много по-надълбоко в земята.

Пък и лабораторията явно още работеше.

Въпреки всичко съм убеден, че под този хангар се е извършвала опасна и изключително странна дейност. Много от стаите, от които е останал само бетонът, имат някои особености, които силно ме безпокоят.

Едно от тези помещения се намира на най-долното ниво, където още няма прах, в средата на етаж, обкръжено от коридори и по-малки стаи. Представлява огромна елипса, дълга четирийсет и с диаметър двадесет метра в най-широката си част и заострена в краищата. Стените, таванът и подът са овални и когато стоиш там, имаш чувството, че се намиращ в празната черупка на яйце.

Влиза се през малко помещение, което може би е било преддверие на противогазово убежище. Вместо врата вероятно е имало люк. Единственият отвор в стените на това яйцевидно помещение е кръг с диаметър метър и петдесет.

Прекрачих издигнатия извит праг и минах през отвора. Осветих с прожектора цялата ширина на ограждащата стена и недоумението ми нарасна. Железобетон с дебелина метър и петдесет.

Непрекъснатата гладка извивка, образуваща стените, пода и тавана във вътрешността на гигантското яйце, е покрита с нещо като млечнобяло, смътно златисто, прозрачно стъкло, дебело най-малко пет-шест сантиметра. Но материалът не е стъкло, защото е нечуплив и когато потропаш силно, кънти като камбана. Нещо повече, никъде не се виждат вдлъбнатини.

Странният материал е изключително добре полиран и изглежда гладък като порцелан. Лъчът на прожектора прониква през това покритие, потрепва и проблясва през него, после се отразява от златистите извивки вътре и искри по повърхността. Въпреки това не е хлъзгав и двамата с Орсън безпрепятствено стигнахме до средата на помещението.

В нощта на смъртта на баща ми, в тази нощ на нощите, аз исках пак да отида на онова място, където през есента намерих шапката с надпис „ЗАГАДЪЧНИЯТ ВЛАК“. Тя се намираше в средата на стаята с формата на яйце и беше единственият предмет, оставен на трите етажа под хангара.

Мислех, че шапката е забравена от някой работник. Но сега подозирах, че в някоя октомврийска нощ неизвестни личности бяха разбрали за изследователската ми дейност и ме бяха следили, без да

знам, и дори се бяха промъкнали преди мен, за да оставят шапката там, където със сигурност щях да я намеря.

В такъв случай жестът им не беше подигравателен, а по-скоро нещо като поздрав или дори любезност. Интуицията ми подсказваше, че думите „загадъчният влак“ имат нещо общо с дейността на майка ми. Двайсет и един месеца след смъртта ѝ някой ми бе дал шапката, тъй като тази вещ беше връзка с нея, и онзи, който ми я бе подарил, се беше възхищавал от майка ми и уважаваше мен, макар и само защото бях неин син.

Ето, така ми се искаше да мисля: имаше хора, които ме бяха въвлекли в тази привидно недостъпна конспирация и не гледаха на майка ми като на злосторник. Бяха настроени приятелски към мен, макар и да не изпитваха страхопочитание, както твърдеше Рузвелт Фрост. Искях да вярвам, че в тази история са замесени не само лоши, но и свестни хора, защото когато научех какво е направила майка ми, за да унищожи света, аз предпочитах да получа тази информация от хора, които бяха убедени, че поне *намеренията* ѝ са били добри.

Не желаех да науча истината от хора, които ме гледат и виждат в мен майка ми, и обвинително ме заплюват с онова обидно: „Ти!“

— Има ли някой тук? — извиках.

Въпросът ми се разнесе спираловидно в двете посоки по стените на стаята с формата на яйце и се върна при мен като ехо.

Орсън изскимтя въпросително. Тихият звук се задържа по извитите повърхности на помещението като ветреца, шепнеца по вода.

Не получихме отговор.

— Не търся отмъщение — продължих аз. — Отказал съм се от това.

Нищо.

— Вече не възнамерявам да отида при властите извън града. Твърде късно е да поправа стореното.

Ехото от гласа ми постепенно заглъхна. Както става понякога, овалната стая се изпълни с тайнствена тишина, плътна като вода. Изчаках минута, сетне отново наруших мълчанието.

— Не искам Мунлайт Бей да бъде заличен от картата — както и аз, и приятелите ми — без основателна причина. Само искам да знам защо.

Никой не си направи труда да ми обясни.

Е, и без това идването ми тук беше безполезно.

Не бях разочарован. Рядко си позволявах да изпитвам разочарование от нещо. Урокът на живота ми е търпение.

Над създадените от човешка ръка подземия скоро щеше да се зазори и аз не можех да отделя повече време на Форт Уайвърн. Трябваше да посетя още едно важно място, преди да се оттегля в къщата на Саша, за да изчакам господството на убийственото слънце да свърши.

Аз и Орсън прекосихме полирания под, по който лъчът на прожектора се отразяваше в блещукащите златисти извивки като галактики от звезди.

До люка на входа, върху сивия бетонен свод, който вероятно е бил преддверие на противогазово убежище, намерихме куфара на баща ми. Онзи, който бях оставил в гаража на болницата, преди да се скрия под катафалката.

Разбира се, когато преди пет минути минахме оттам, куфарът го нямаше.

Осветих пространството наоколо, но нямаше никого.

Орсън послушно чакаше до куфара и аз се приближих до него.

Взех куфара. Беше толкова лек, че сигурно беше празен. После чух как нещо вътре тихо се преобърна.

Докато отварях ключалките, сърцето ми се сви при мисълта, че може да намеря още едни извадени очи. За да отблъсна това ужасно видение, си представих красивото лице на Саша и сърцето ми отново започна бие.

Вдигнах капака и видях, че куфарът е празен. Дрехите, тоалетните принадлежности, книгите и другите вещи на татко бяха изчезнали.

После видях снимката в ъгъла. Фотографията на майка ми, която бях обещал, че ще бъде изгорена заедно с тялото на баща ми.

Поднесох я към светлината на прожектора. Мама беше красива. И от очите ѝ бликаше интелигентност.

В лицето ѝ видях черти от собствения си лик и това ме накара да разбера защо Саша ме харесва. На снимката майка ми се усмихваше и усмивката ѝ много приличаше на моята.

Орсън, изглежда, също искаше да види фотографията и аз я обърнах към него. Погледът му обходи изображението. Отмести очи и

тихото му скимтене беше изпълнено с тъга.

Аз и Орсън *наистина* сме братя. Аз съм плод на сърцето и утробата на Глициния, а Орсън — на ума й. Във вените ни не тече една и съща кръв, но притежаваме общи неща, много по-важни от кръвта.

Орсън отново изскимтя и аз произнесох: „Мъртва е“. В гласа ми прозвуча мъдро смирение пред невъзвратимостта на миналото и вяра в бъдещето, която ми помага да живея.

Погледнах още веднъж снимката и я пуснах в джоба на ризата си.

Не изпитвах тъга. Нито отчаяние или самосъжаление.

Пък и без това майка ми не е съвсем мъртва. Тя живее в мен, в Орсън и вероятно в други същества като него.

Въпреки престъпленията срещу човечеството, в които някои я обвиняват, майка ми е жива в нас. И с цялото си дължимо смирение, мисля, че светът е по-добър, защото аз и Орсън живеем в него. Ние не сме лоши момчета.

Докато излизахме от сводестото помещение, аз казах: „Благодаря“ на онези, които ми бяха оставили снимката, макар да не знаех дали ме чуват и само предполагах, че намеренията им са добри.

Велосипедът ми беше там, където го бях оставил. И звездите бяха на местата си.

Завъртях педалите по периферията на Мъртвия град и отново се насочих към Мунлайт Бей, където ме чакаше мъглата — и още нещо.

ПЕТА ГЛАВА

ПРЕДИ ЗАЗОРЯВАНЕ

30.

Къщата е облицована с черни дървени плоскости, а верандите са боядисани в бяло. Разположена е в предната част на парцел от четири декара и притежава очарованието, благородството и топлотата на семейството, което живее в нея.

Всички прозорци бяха тъмни, но скоро някои от тях щяха да светнат. Алерия Рамирес щеше да стане рано, за да приготви богата закуска за сина си Мануел, който щеше да се върне от двете смени дежурство в полицията — при положение че не го забавеха подробните доклади, свързани с убийството на шефа Стивънсън. Тъй като беше по-добър готвач от майка си, Мануел би предпочел сам да си направи закуската, но щеше да изяде и да похвали всичко, което тя му поднесе. Алерия още спеше. Имаше голяма спалня, някога принадлежала на сина ѝ, стая, която той не бе използвал от шестнайсет години, откакто съпругата му Кармелита почина при раждането на Тоби.

В дъното на задния двор, също облицован в дървени плоскости, за да подхожда на къщата и с прозорци с бели капаци, има малък хамбар със стръмен покрив. Тъй като се намира в крайградската зона, имотът предлага достъп до пътеките и откритите хълмове. Първият собственик е отглеждал коне в хамбара. Сега постройката е ателие, където Тоби Рамирес изработва изящни предмети от стъкло.

Приближих се в мъглата и видях, че прозорците светят. Тоби често се буди много преди зазоряване и отива в ателието.

Подпрях велосипеда на стената на хамбара и надникнах през най-близкия прозорец. Орсън сложи лапи на перваза, застана до мен и също погледна вътре.

Когато се отбивам да гледам как Тоби работи, обикновено не влизам в ателието. Флуоресцентното осветление е твърде ярко за мен. И тъй като се обработва при температури, надвишаващи хиляда градуса по Целзий, стъклото излъчва значителни количества силна светлина, която може да увреди очите на всеки, не само моите. Щом ме види, Тоби прекъсва работа, угася лампите и си бърби с мен.

Сложил кръгли очила със стъкла от лантан, той седеше на работния си стол пред нагревателя. Току-що бе направил изящна ваза с формата на круша, която още беше толкова гореща, че сияеше в златисто и червено, и сега я закаляваше.

Когато изведнъж се дръпне от пламъка, стъкленият предмет се охлажда твърде бързо и се напуква. За да се запази, стъкленото произведение трябва да бъде закалено, тоест внимателно и постепенно охладено.

Пламъкът се поддържаше от природен газ, смесен с чист кислород от резервоар под налягане, прикрепен към работния тезгях. По време на процеса на закаляване Тоби пуска по малко кислород и постепенно понижава температурата, давайки на молекулите на стъклото възможност да заемат стабилни позиции.

Поради множеството опасности, свързани със стъкларството, някои хора в Мунлайт Бей мислят, че Мануел проявява безотговорност, като позволява на своя болен от синдрома на Даун син да упражнява това технически изисквателно изкуство и занаят, предричат и с нетърпение очакват пожар и експлозия.

Първоначално нямаше по-голям противник на мечтата на Тоби от Мануел. В продължение на петнайсет години хамбарът бе служил за ателие на Салвадор, големия брат на Кармелита, първокласен стъклар. Като дете Тоби прекарваше безброй часове с чичо си Салвадор. Слагаше си очила, гледаше как работи майсторът и понякога надяваше кевларени ръкавици, за да пренесе някоя ваза или купа. Докато мнозина смятаха, че Тоби прекарва тези часове вцепенен, изпаднал в глупашки унес, с тъп поглед и неразбираща усмивка. А той всъщност се учеше, без да му преподават пряко. За да се справят, хората с ниско интелектуално развитие трябва да проявяват свръхчовешко търпение. Ден след ден, година след година Тоби седеше в ателието на чичо си, наблюдаваше и бавно се учеше. Когато преди две години Салвадор почина, Тоби — тогава едва на четиринайсет — попита баща си дали може да продължи работата на чичо си. Мануел не погледна сериозно на молбата му и деликатно се опита да разубеди сина си.

Една сутрин преди зазоряване Мануел намерил Тоби в ателието. На работния тезгях имало семейство семпло изработени стъклени лебеди. До тях стояла новоизваяна и закалена ваза, в която били внесени подходящи по цвят примеси, придаващи на стъклото

загадъчни среднощно сини спирали със сребрист блясък като звезди. Мануел веднага разбрал, че това творение е на нивото на най-хубавите вази на Салвадор. И в момента Тоби закаляваше едно също така поразително произведение.

Момчето беше усвоило техническите аспекти на стъкларския занаят от чичо си и въпреки леко забавеното си умствено развитие, явно знаеше как да направи всичко както трябва, и то без да се нарани. Магията на генетиката също имаше пръст в тази работа, защото Тоби притежаваше изумителна дарба, която не може да се научи. Той беше не само занаятчия, а художник или по-скоро учен, за когото вдъхновението на художника и техниката на занаятчията идват с лекотата, с която вълните се носят към брега.

Всички магазини за подаръци в Мунлайт Бей, Камбрия и на север, чак до Кармел, продаваха творенията на Тоби. След няколко години щеше да започне да се издържа сам.

Понякога природата подхвърля някоя компенсация на онези, които е оцетила. Доказателство е моята способност с лекота да съставям изречения и да пиша увлекателно.

Оранжевата светлина в ателието блесна и се разгоря от пламъка на нагревателя. Тоби внимателно обръщаше вазата така, че да се изпече равномерно от всички страни.

Той имаше дебел врат, заоблени рамене, съразмерни къси ръце и набити крака и приличаше на гном от приказките. Челото му беше скосено, а носът плосък. Ушите бяха разположени твърде ниско на главата, която беше малка за тялото. Омекотените черти и гънките около очите му придаваха постоянно замечтано изражение.

И все пак, седнал на високия си работен стол, обръщайки внимателно вазата на огъня, регулирайки кислородния поток с интуитивна прецизност, с лице, осветено от отразена светлина, и очи, скрити зад очилата от лантан, той съвсем не приличаше на бавноразвиващ се и не ми приличаше на умствено ограничен. Напротив, наблюдаван в стихията си, в акта на творчество, Тоби изглеждаше одухотворен.

Орсън изпръхтя разтревожено. Спусна лапи от прозореца, обърна се и изопна тяло като за скок.

Аз също се обърнах и видях тъмен силует, който прекосяваше двора и идваше към нас. Въпреки мрака и мъглата го познах веднага по

безгрижната походка. Мануел Рамирес, бащата на Тоби. Той беше номер две в полицията в Мунлайт Бей и сега, след смъртта на Стивънсън, беше повишен да изпълнява длъжността шеф на полицейското управление.

Пъхнах ръце в джобовете си и с дясната стиснах пистолета.

Двамата с Мануел бяхме приятели. Нямахме да се чувствам удобно да насоча оръжие срещу него и със сигурност не можех да го застрелям. Освен ако вече не беше той и, подобно на Стивънсън, се бе превърнал в някой друг.

Спря на осем-десет крачки от нас. На оранжевата светлина, процеждаща се от близкия прозорец, видях, че Мануел е в сиво-кафявата си униформа. Служебният му пистолет беше в кобур на десния хълбок. Беше пъхнал палци в колана си и можеше да извади пистолета си толкова бързо, колкото и аз можех да измъкна своя от якето.

— Свърши ли ти смяната? — попитах аз, макар да знаех, че не е така.

Вместо да отговори на въпроса ми, Мануел рече:

— За какво си дошъл? Надявам се, не очакваш да те черпя бира в този час.

— Само се отбих да кажа здрасти на Тоби.

Лицето на Мануел, твърде изнурено от грижи за четирийсетте му години, имаше естествено дружелюбен вид. Дори на тази зловеща светлина усмивката му беше приятна и окуражителна. Доколкото виждах, единственият блясък в очите му беше отразената светлина от прозореца в ателието. Разбира се, отражението може би прикриваше същия мимолетен животински проблясък, какъвто бях видял в очите на Луис Стивънсън.

Орсън се успокои и отпусна тяло. Но остана нащрек.

Поведението на Мануел с нищо не напомняше това на Стивънсън. Както винаги, гласът му беше тих и почти напевен.

— Не дойде в участъка, след като се обади.

Обмислих отговора си и реших да кажа истината.

— Така е.

— Беше наблизко, когато ми се обади, нали? — предположи той.

— Зад ъгъла. Кой е онзи гологлавият с обещата?

Мануел се замисли и последва примера ми, като също каза истината.

— Името му е Карл Скорцо.

— Но кой е той?

— Пълен боклук. Докъде смяташ да стигнеш?

— Доникъде.

Мануел замълча. Явно не ми вярваше.

— Започна като кръстоносен поход — добавих аз, — но ще разбере, когато претърпя поражение.

— Това ще бъде един нов Крис Сноу.

— Дори да можех да се свържа с властите извън града или с медиите, не разбирам какво точно става, за да ги убедя да се намесят.

— Нямах и доказателства.

— Нищо съществено. Пък и не мисля, че ще ми позволят да осъществя контакта. Ако повикам някой да разследва, едва ли аз или приятелите ми ще сме живи, за да го посрещнем, когато пристигне тук.

Мануел не отговори, но мълчанието му беше красноречиво.

Може би още обичаше бейзбола. И харесваше кънтримузиката, Абът и Костело. Все още разбираше като мен какво означават ограниченията и усещаше ръката на съдбата. Вероятно още ме харесваше, но вече не беше мой приятел. Дори да не беше достатъчно коварен, за да ме застреля, щеше да гледа, докато някой друг го прави.

Обхвана ме угнетяващ песимизъм, какъвто никога не бях изпитвал. Бях отвратен.

— Цялото полицейско управление им сътрудничи, нали?

Усмивката му помръкна. Изглеждаше уморен.

Когато видях умора, а не гняв, разбрах, че Мануел ще ми разкаже повече, отколкото би трябвало. Тласкан от чувство за вина, той нямаше да съумее да запази всичките си тайни.

Вече подозирах, че едно от откровенията, които ще направи, ще бъде за майка ми. Не исках да го чуя и едва не си тръгнах. За малко щях да го направя.

— Да — каза Мануел. — Цялото управление е с тях.

— Дори и ти, нали?

— Особено аз, приятелю.

— Заразен ли си от микроба, изпуснат от Уайвърн?

— Зараза не е най-подходящата дума.

— Но е достатъчно близка до истината, нали.

— Всички други в управлението са го прихванали. Но не и аз. Поне доколкото знам, още не.

— Може би те не са имали избор, а ти си имал.

— Реших да им сътруднича, защото от тази работа може да излезе по-скоро нещо добро, отколкото лошо.

— От кое, от края на света ли?

— Те работят, за да поправят стореното.

— Работят в Уайвърн някъде под земята?

— Да. Там и на други места. И ако намерят начин да се преборят... може би ще постигнат добри резултати.

Докато говореше, погледът му се премести към прозореца на ателието.

— Тоби ли имаш предвид? — попитах аз.

Очите на Мануел отново се съсредоточиха върху мен.

— Онова нещо, онази чума или епидемия... Вярваш ли, че ако я поставят под контрол, ще могат да помогнат на Тоби?

— И ти имаш интерес от това, Крис.

От покрива на хамбара няколко пъти избуха бухал.

Поех дълбоко въздух и казах:

— Това е единствената причина, поради която майка ми би участвала в биологична изследователска дейност за военни цели. Защото е имало голяма вероятност да излезе нещо, което да излекува пигментната ми ксеродермия.

— И наистина може да излезе нещо.

— Военен проект ли беше?

— Не я обвинявай, Крис. Само такъв проект би могъл да разполага с десетки милиарди долари. Иначе тя никога не би имала възможност да върши тази работа в името на *доброто*. Осигурили са им много пари.

Това несъмнено беше вярно. Само един проект, свързан с военните, би могъл да си осигури необходимите средства за финансирането на сложната научноизследователска работа, която са изисквали задълбочените познания на майка ми.

Глициния Джейн (Милбъри) Сноу беше генетик теоретик. Това означаваше, че е разсъждавала по-задълбочено от другите учени. Не прекарваше времето си в лаборатории, нито работеше във виртуалната

реалност на компютър. Нейната лаборатория беше умът ѝ, който бе изключителен. Тя теоретизираше и под нейните напътствия другите се стремяха да докажат теориите ѝ.

Беше невероятно умна. Гениална. Можеше да избере всеки университет в света. Всички я търсеха.

Баща ми обичаше „Ашдън“, но щеше да я последва навсякъде, където би пожелала да отиде. Той би преуспял във всяка научна среда.

Майка ми се примири с „Ашдън“ заради мен. Повечето престижни университети са или в големи, или в средни по големина градове, където денем нямаше да съм по-ограничен отколкото в Мунлайт Бей, но където не можех да се надявам на разнообразен нощен живот. Големите градове са ярко осветени дори след залез слънце. А малкото тъмни райони не са места, където момче с велосипед може в безопасност да търси приключения между здрача и зората.

Тя се лиши от много неща, за да обогати моя живот. Затвори се в малък град, готова да зареже нереализиран целия си потенциал и да ми даде възможност да реализирам моя.

Когато се родих, тестовите за определяне на генетичните увреждания на зародиша бяха в началната си фаза. Ако аналитичните методи бяха достатъчно усъвършенствани и пигментната ми ксеродермия бе открита няколко седмици след зачеването, вероятно майка ми щеше да направи аборт.

Колко много обичам света с цялата му красота и странност.

Но заради мен през следващите години светът ще стане още по-странен и може би не толкова красив.

Ако не бях аз, майка ми би отказала да работи за проекта в Уайвърн и никога нямаше да поведе учените по нови пътища на изследователска дейност. И ние нямаше да го извървим и да стигнем до ръба на пропастта, където стоим сега.

Мануел се приближи до прозореца и Орсън се дръпна, за да му направи място. Вторачи се в сина си и когато светлината озари по-ярко лицето му, не видях безумен блясък в очите, а любов.

— Да повишиш интелигентността на животните — казах аз. — Какви военни приложения би могло да има това?

— Преди всичко има ли по-добър шпионин от куче, умно като човек, изпратено зад вражеската линия? Пълна маскировка. Пък и не

проверяват кучешките паспорти. Какъв по-добър разузнавач на бойното поле?

Може да създадеш изключително интелигентно куче, което е умно, но и свирепо, и зло, когато е необходимо да бъде такова. Имаш нов вид войник — биологично проектирана машина за убийства, способна да разработва стратегии.

— Мислех, че интелигентността зависи от размера на мозъка.

Мануел сви рамене.

— Аз съм само ченге.

— Или от броя на гънките на мозъчната кора.

— Явно са открили, че не е така. Както и да е, в началото всичко вървеше успешно. Нещо, наречено проект „Франсис“. Допреди няколко години. Изумително интелигентно ловджийско куче. Операцията в Уайвърн започна, за да се извлече полза от наученото. И не работеха само върху повишаването на човешката интелигентност, а върху *много* други неща.

Надянал кевларените ръкавици, Тоби сложи горещата ваза в кофа, пълна до половината с вермикулит. Това беше следващият етап на процеса на закаляване.

— И кои са тези много други неща? — попитах аз.

— Искаха да повишат човешката подвижност, скорост и продължителност на живота, като намерят начин не само да прехвърлят генетичен материал от един човек на друг, но и между различните видове.

— О, Боже.

Тоби изсипа още гранули вермикулит, докато покри вазата. Вермикулитът е превъзходен изолационен материал, който позволява на стъклото да се охлажда много бавно и равномерно.

Спомних си нещо, което бе казал Рузвелт. Кучетата, котките и маймуните не били единствените експериментални обекти в лабораториите в Уайвърн. Имало и нещо по-лошо.

— Хора — вцепенен промълвих аз. — Експериментирали са върху хора?

— Върху войници, осъдени за убийство на доживотен затвор. Можеше да гният там... или да вземат участие в проекта и да възвърнат свободата си като награда.

— Но да експериментираш върху хора...

— Съмнявам се дали майка ти е знаела за това. Не винаги са споделяли с нея *как* точно прилагат идеите ѝ.

Тоби сигурно чу гласовете ни, защото свали кевларените ръкавици и вдигна на челото големите очила, после ни махна приятелски.

— Сетне всичко се провали — продължи Мануел. — Не съм учен. Не ме питай как е станало. Но се е провалило не само в едно отношение, а тотално. Изведнъж се случиха неща, които те не очаквах. Промени, които не бяха предвидили. Експерименталните животни и затворниците... Генетичната им природа претърпя промени, които бяха нежелани и излязоха от контрол...

Изваках минута, но той явно не беше готов да ми каже повече, затова го притиснах.

— Избягала е една маймуна, нали? Резус. Намерили са я в кухнята на Анджела Фериман.

Мануел ми отправи изпитателен поглед. Бях сигурен, че е проникнал не само в душата ми, но и знае какво има в джобовете ми и точния брой на патроните в пистолета.

— Хванаха резуса — каза той, — но допуснаха грешката да припишат бягството му на човешко недоглеждане. Не осъзнаха, че маймуната е била пусната, *освободена* от няколко учени, участващи в проекта... които са се променили.

— В какво?

— В нещо ново. Просто са се променили.

Тоби изключи газта. Нагревателят „Фишер“ прибра пламъците си.

— Как точно е станало? — попитах аз.

— Системата на пренасяне, която са разработили, за да вкарат новия генетичен материал в лабораторно животно или затворник... е придобила собствен живот.

Тоби изключи всички уреди, освен една флуоресцентна лампа, за да мога да вляза да го посетя.

— В организмите на учените участници в проекта, без тяхно знание, е бил пренасян генетичен материал от други животински видове. Накрая някои от тях са станали почти животни.

— Исусе!

— Имало е някакви... инциденти. Не знам подробностите. Грубо насилие. Загинали са хора. И всички животни или избягали, или били пуснати.

— Разбирам. Стадото, нали?

— Да, десетина умни и зли маймуни. Но също и кучета, и котки... и деветима от затворниците.

— Още ли са на свобода?

— Трима от затворниците бяха убити при опит да ги хванат. Военната полиция поиска помощ от нас. Тогава се заразиха повечето ченгета от управлението. Но останалите шестима и животните...

Вратата на ателието се отвори и на прага застана Тоби.

— Татко?

Тътрейки крака, той се приближи до баща си и го прегърна, после ми се ухили.

— Здравсти, Кристофър.

— Здравсти, Тоби.

— Здравсти, Орсън — рече момчето и коленичи, за да поздрави кучето.

Орсън харесваше Тоби и му позволяваше да го гали.

— Ела ми на гости — каза Тоби.

— Сега има цяло ново стадо — обърнах се аз към Мануел. — Не проявяват склонност към насилие като първото. Или поне... още не. Всички имат предаватели и са пуснати на свобода умишлено. Защо?

— За да намерят първото стадо и да съобщят къде се намира. Толкова бързо се изплъзват, че всички опити да ги намерят са безуспешни. Отчаян план, усилие да се направи *нещо*, преди първото стадо да се размножи. Но и това се проваля. Възникват други проблеми.

— И не само заради отец Елиът, нали?

Мануел се вторачи в мен.

— Доста неща си научил, а?

— Не достатъчно. И същевременно твърде много.

— Имаш право. Отец Том не е проблемът. Някои от животните са ходили при него. Други се хапят, разкъсват кожата си и изтръгват предавателите. Онова, новото стадо... Не проявяват насилие, но са много умни и отказват да се подчиняват. Искат да бъдат свободни. На всяка цена.

Тоби прегърна Орсън и повтори поканата си.

— Ела ми на гости, Кристофър.

Преди да отговоря, Мануел се намеси:

— Скоро ще се зазори, Тоби. Крис трябва да се прибере вкъщи.

Погледнах към хоризонта на изток, но дори нощното небе да бе започнало да просветлява в тази посока, мъглата ми пречеше да видя промяната.

— От много години сме приятели — рече Мануел. — Струва ми се, че ти дължах обяснение. Винаги си се отнасял добре към Тоби. Сега знаеш достатъчно. Направих каквото трябваше за един стар приятел. Може би твърде много. А сега си отивай вкъщи.

Без да забележа, той бе сложил дясната си ръка върху кобура.

— Вече няма да гледаме заедно филми с Джаки Чан — добави Мануел.

Искаше да ми каже да не ходя повече при него. Нямах да настоявам да продължим приятелството ни. Може би от време на време щях да идвам да виждам Тоби. Но не и сега.

Повиках Орсън и Тоби с нежелание го пусна.

— И още нещо — продължи Мануел, когато хванах кормилото на велосипеда си. — Добрите животни, чиято интелигентност е била повишена — котките, кучетата, новите маймуни — знаят произхода си. Майка ти... ами, тя е легенда за тях... Техен създател... почти богиня. Те знаят кой си ти и изпитват страхопочитание към теб. Никой от тях няма да вдигне ръка срещу теб. Но първото стадо и повечето хора, които се промениха... Промяната им харесва, но въпреки това мразят майка ти, заради онова, което са загубили. Мразят и теб по разбираеми причини. Рано или късно ще пожелаят да си отмъстят. На теб. На хора, които са ти близки.

Кимнах. Вече бях взел някои мерки в тази насока.

— Ти не можеш да ме защитиш, така ли?

Мануел не отговори. Прегърна сина си. В този нов Мунлайт Бей семейството може би още имаше значение, но представата за общност вече се размиваше.

— Не можеш или не искаш да ме защитиш? — попитах аз и без да чакам отговор, продължих. — Не ми каза кой е Карл Скорцо.

Това беше гологлавият с обещата, който бе закарал тялото на баща ми в зала за аутопсии в някоя добре обезопасена лаборатория, все

още действаща под Форт Уайвърн.

— Той е един от първите затворници, които се подписаха, че са съгласни да участват в експеримента. Генетичното увреждане, свързано с предишното му поведение на социопат, беше идентифицирано и изолирано. Вече не е опасен. Карл е един от малкото им успехи.

Вторачих се в него, но не можах да прочета истинските му мисли.

— Той уби един скитник и му избодe очите.

— Не. Стадото уби скитника. Скорцо само намери трупа и го занесе на Санди Кърк да го изгори. Това се случва от време на време. Стопаджии, скитници... Има ги много по калифорнийското крайбрежие. Но напоследък не отиват по-нататък от Мунлайт Бей.

— И ти се примиряваш с всичко това?

— Правя, каквото ми кажат — студено отговори той.

Тоби прегърна баща си, сякаш да го защити и ме погледна учудено, защото бях предизвикал гнева на Мануел.

— Правим, каквото ни кажат. Това е положението, Крис. Решенията се взимат на много високо ниво и всичко се върши при пълна секретност. На много високо ниво, Крис. Предположи, че самият президент на Съединените щати си пада по науката и е видял възможност да остане в историята, финансирайки генното инженерство, така както Рузвелт е отделил средства за проекта „Манхатън“ и Кенеди — за да стъпи човек на луната. И сега и президентът, и всички около него са твърдо решени да потулят цялата история.

— Това ли е истината?

— Никой по върховете не иска да рискува и да си навлече гнева на обществото. Може би се страхуват, че не само ще бъдат изритани от длъжностите си, но и ще бъдат съдени за престъпления срещу човечеството. Боят се, че разярени тълпи ще ги разкъсат. Имам предвид... военните от Уайвърн и техните семейства, които може би са били заразени. Сега са из цялата страна. На колко хора са предали заразата? Може да настъпи паника. Да възникне международно движение да се поставят под карантина целите Съединени щати. И защо? Защото властниците мислят, че проблемът може да се разреши

от само себе си, без съществени поражения, да достигне върхната си точка и сетне постепенно да отмре.

— Има ли такава вероятност?

— Може би.

— Аз не мисля така.

Мануел сви рамене и с едната си ръка приглади косите на Тоби, които бяха щръкнали и разрошени от ремъка на очилата.

— Не всички хора със симптоми на промяна са като Луис Стивънсън. Нещата, които стават с тях, са безкрайно разнообразни. А някои, които преминават през неприятна фаза... после я преодоляват. Непрекъснато се променят. Това не е бедствие като земетресение или торнадо, а процес. Ако се беше наложило, самият аз щях да се справя със Стивънсън.

Без да признавам нищо, аз казах:

— Може би трябваше да го направиш.

— Не може всеки да раздава правосъдие. Трябва да има ред и стабилност.

— Но няма.

— Погледни мен.

— Има ли вероятност да си заразен, но още да не знаеш?

— Не.

— Променяш ли се?

— Не.

— Адски ме плашиш, Мануел.

Бухалът отново избуха.

Лек, но приятен ветрец разбърка като с черпак гъстата мъгла.

— Прибирай се вкъщи — рече Мануел. — Скоро ще се съмне.

— Кой заповяда да убият Анджела Фериман?

— Върви си вкъщи.

— Кой го направи?

— Никой.

— Мисля, че я убиха, защото щеше да направи случая публично достояние. Каза, че няма какво да губи. Страхуваше се от онова, в което... се превръща.

— Стадото я уби.

— Кой контролира стадото?

— Никой. Дори не можем да ги *намерим*.

Знаех едно място, където се навъртаха — подземния канал в хълмовете с колекцията от черепи. Но нямаше да споделя тази информация с Мануел, защото още не можех да преценя кои са най-опасните ми врагове — стадото или той и другите ченгета.

— Щом никой не ги е изпратил да я убият, защо го направиха?

— Имат си свои цели, които може би понякога съвпадат с нашите. И те не искат светът да узнае за тази история. Бъдещето им не се състои в това да поправят стореното, а в новия свят, който настъпва. И ако по някакъв начин са разбрали какви са плановите на Анджеа, те са се справили с нея. В дъното на тази история не стои един водач, Крис. Има различни групи — добрите и злите животни, учените в Уайвърн, хората, станали лоши и онези, които са се променили към добро. Множество съперничаещи си групи. Хаос. И преди да се подобрят, нещата ще се влошат. А сега си отивай вкъщи. Зарежи тази работа. Откажи се, преди някой да те набележи за мишена, както стана с Анджеа.

— Заплашваш ли ме?

Той не отговори.

Започнах да бутам велосипеда по задния двор, а Тоби рече:

— Кристофър Сноу. Сняг за Коледа. Дядо Коледа. Шейна по снега. Сняг за Коледа. Кристофър Сноу.

Засмя се с невинна наслада, развеселен от тази непохватна игра на думи и явно остана доволен от изненадата ми.

Тоби Рамирес, когото познавах, не беше в състояние да направи дори такава елементарна асоциация.

— Започнали са да ти се отплащат за сътрудничеството, нали? — обърнах се аз към Мануел.

Въодушевлението и гордостта му от новите словесни умения на Тоби бяха толкова трогателни, че не можех да го гледам.

— Макар че му липсваха много неща, той винаги беше щастлив — казах аз, имайки предвид Тоби. — Намираше цел и реализация. Ами, ако го променят толкова много, че не остане доволен... и после да не могат да го върнат до нормалното състояние?

— Ще успеят — рече Мануел с убеденост, за която нямаше основания. — Ще успеят.

— Същите хора, които създадоха този кошмар?

— Нещата имат и светла страна.

Замислих се за жалостивите вопли на пациента на пастора на тавана, за меланхоличния нюанс в променящия се глас и за ужасния копнеж в отчаяните му опити да придаде смисъл на мяукането си. И за Орсън в онази лятна нощ, когато страдаше под звездите.

— Господ да ти е на помощ, Тоби — казах, защото и той ми беше приятел. — Бог да те благослови.

— Господ пропиля шанса си — рече Мануел. — Отсега нататък сами ще градим щастието си.

Трябваше да се махна оттам, и не само защото скоро щеше да се зазори. Започнах да бутам велосипеда и едва когато минах покрай къщата и излязох на улицата, осъзнах, че тичам.

Обърнах се и погледнах постройката. Къщата изглеждаше различна. По-малка, отколкото си я спомнях. Сгушена. Отблъскваща.

На изток, високо над земята се носеше сребристосиво сияние. Настъпваше или изгревът на слънцето, или Денят на Страшния съд.

В продължение на дванайсет часа бях изгубил баща си, приятелството на Мануел и Тоби, много илюзии и добродетели. Бях обзет от ужасяващото чувство, че предстоят още и вероятно по-тежки загуби.

Двамата с Орсън побягнахме към дома на Саша.

31.

Къщата на Саша е собственост на Кей Би Ей Уай и ѝ се полага за служебно ползване като директор на радиостанцията. Сградата е малка, двуетажна и построена във викториански стил с богати орнаменти, подчертаващи фасадата на капандурите, всички фронтони, стрехите, рамките на прозорците и вратата и перилата на верандата.

Дълбоко вдадената задна веранда е остъклена и с помощта на електрически радиатор през по-хладните месеци Саша я е превърнала в оранжерия за билки. На масите, пейките и масивните метални лавици има стотици саксии и пластмасови сандъчета, в които тя отглежда пелин, бабина душица, ангелика, кервел, кориандър, цикория, мента, исоп, маточина, босилек, риган, джоджен, копър, розмарин, лайкучка, вратига. Използва ги, като готви и прави чудесни, изискано подправени ястия и вари лековити чайове, които не са чак толкова противни на вкус.

Не си правя труда да нося собствен ключ. Резервният е пъхнат в саксия с формата на жаба, под жълтеникавите листа на едно седефче. На изток смъртоносната зора просветля в по-бледосиво, светът се приготви да сложи край на съня и аз потърсих подслон в гостоприемния дом на Саша.

Веднага пуснах радиото в кухнята. Саша водеше последния половин час на предаването и в момента съобщаваше прогнозата за времето. Още беше влажно и от северозапад се задаваше буря. Щом се свечереше, щеше да завали.

Ако Саша предвиждаше, че ще има трийсетметрова приливна вълна и вулканични изригвания с огромни потоци лава, щях да слушам с удоволствие. Чуех ли спокойния ѝ леко гърлен глас по радиото, лицето ми разцъфваше в широка глуповата усмивка и дори в това утро, близо до края на света, не можах да се сдържа.

Навън се развидели. Орсън се насочи право към двете пластмасови купи, поставени върху гумена постелка в единия ъгъл на кухнята. На всяка беше написано името му. Където и да отиде — във вилата на Боби или у Саша, — той е член на семейството.

Когато беше малък, го наричахме с различни имена, но кучето не реагираше на нито едно от тях. След като забелязахме колко съсредоточено гледа старите фирми на Орсън Уелс, когато му пуснехме видеото — и особено появата на самия Уелс, — ние на шега го кръстихме на актьора-режисьор. И кучето започна да отговаря на това име.

Орсън видя, че и двете купи са празни, захапа едната и ми я донесе. Напълних я с вода и я сложих на гумената постелка, за да не се плъзга по пода с бели керамични плочки.

Той захапа втората купа и ме погледна умолително. Като на всяко куче, очите и муцуната на Орсън са по-добре устроени за умолителен поглед, отколкото изразителните черти на най-талантливия актьор, излизал на сцената.

Докато седяхме около масата в трапезарията на „Ностромо“, аз си бях спомнил онези добре нарисувани, но шеговити картини на кучета, които играят покер, и ми бе хрумнало, че подсъзнанието ми се опитва да ми каже нещо важно, възкресявайки този образ от паметта. Сега се сетих. Всяко от кучетата на онези картини изобразява познат човешки тип и явно е умно колкото човек. Когато Орсън и Мънгоджери си играеха, „шегувайки се със стереотипа си“, аз осъзнах, че някои от животните в Уайвърн може да са много по-умни, отколкото мислех. Толкова умни, че още не бях готов да приема тази плашеща истина. Щом можеха да държат карти и да говорят, те вероятно щяха да спечелят играта на покер и да ми оберат парите.

— Рано е за хапване — казах аз, взимайки купата от Орсън, — но ти преживя тежка нощ.

Сипах в купата от любимата му суха кучешка храна, обиколих кухнята и спуснах щорите, за да се предпазя от нарастващата заплаха на деня. Докато спусках последната, ми се стори, че чух как някъде в къщата тихо се затваря врата.

Застинах на мястото си и се послушах.

— Има ли нещо? — попитах кучето.

Орсън вдигна глава, подуши въздуха, изсумтя и пак насочи вниманието си към храната.

Циркът с триста арени в съзнанието ми се завъртя.

Приблжих се до мивката, измих си ръцете и си напписах лицето със студена вода.

Саша поддържа кухнята безупречна. Всичко блести от чистота и ухае приятно. Но помещението е препълнено с разни неща. Саша е превъзходен готвач и едната половина на плота е отрупана с чудновати домакински уреди. От лавиците висят множество тигани, тенджери, черпаци и съдове и имаш чувството, че изследваш пещера, където всеки сантиметър от тавана е осеян със сталактити.

Тръгнах из къщата, спускайки щорите и усещайки бликация й от енергия дух на всеки ъгъл. Саша е толкова *жизнена*, че оставя след себе си специфично излъчване, което се задържа дълго, след като си е тръгнала.

Домът й не е подреден от дизайнер. В изобилието от мебели и произведения на изкуството няма хармония. По-скоро всяка стая е свидетелство за обсебващите я от време на време страсти. Саша е жена с много страсти.

Ястията се поднасят на голямата маса в кухнята, защото трапезарията е посветена на музиката. До едната стена има йоника и синтезатор, с който може да композира произведения за оркестър, ако иска. До тях е масата за писане, а върху нея — купчина нотни листове, които чакат молива й. В средата на стаята има барабани, а в ъгъла — висококачествено виолончело и ниско столче. В друг ъгъл е окачен саксофон. Има и две китари — акустична и електрическа.

Холът е посветен на книгите — друга нейна страст. Стените са изпълнени с лавици, отрупани с книги с твърди и меки корици. Мебелите не са модерни, нито стилни — столове и канапета в неутрални цветове, избрани заради удобството, което осигуряват.

В първата стая до стълбището на втория етаж има велосипед на стенд, уред за гребане, комплект гири от един до десет килограма и гимнастически дюшеци. Това е и стаята й за хомеопатична медицина, където държи десетки шишенца с витамини и минерали и практикува йога. Прави гимнастика, докато плувне в пот и навърти най-малко петдесет километра на одометъра. Когато свърши с упражненията, Саша винаги е по-енергична, отколкото преди да започне, зачервена и бодра. А щом приключи сеанс на медитация в различни пози на йога, напрежението от отпускането й е достатъчно силно, за да взриви стените на стаята.

Господи, колко я обичам!

Докато излизах от стаята за гимнастика и тръгнах по коридора, още веднъж бях завладян от онова предчувствие за предстояща загуба. Разтреперих се толкова силно, че трябваше да се облегна на стената, докато усещането отmine.

През деня не можеше да ѝ се случи нищо. Нито по време на десетминутното пътуване от студиото на радиото дотук, през центъра на града. Стадото се разхождаше нощем. Денем се криеха някъде под земята, вероятно в каналите под града или в хълмовете, където бях намерил колекцията от черепи. А *хората*, на които вече не можеше да се има доверие, изглежда, се владееха повече под слънцето, отколкото под луната. Губеха мярката си за самоконтрол с падането на здрача. Тогава у тях възникваше желание за приключения и те се осмеляваха да правят неща, за които и не бяха мечтали през деня. Сигурно нищо лошо не можеше да се случи на Саша сега, когато се загоряваше и вероятно за пръв път през живота си изпитах облекчение, че слънцето ще изгрее.

Накрая стигнах до спалнята ѝ. Там няма музикални инструменти, нито една книга, саксии с билки, шишенца с витамини или гимнастически уреди. Леглото е обикновено и застлано с тънка бяла плюшена покривка. В тоалетката, нощните шкафчета и лампите няма нищо забележително. Стените са бледожълти — нюансът на утринната слънчева светлина в облак. Няма произведения на изкуството. На някои стаята може да изглежда гола, но когато Саша е там, помещението е изящно украсено като барокова зала във френски замък и спокойно и зареждащо с енергия като място за медитации в градина на Зен. Саша никога не спи неспокойно, а винаги дълбоко и неподвижно като камък на дъното на морето, затова изпитвам желание да протегна ръка и да я докосна, да почувствам топлината на кожата или пулса ѝ и да потисна внезапния страх, който ме обзема от време на време. Тя има страст и към съня. Притежава и страст към страстта и когато се люби, стаята престава да съществува и се озовавам в безкрайно време и в безгранично пространство, където е само Саша, нейната светлина и топлина и великолепно ѝ излъчване, което свети, но не изгаря.

Докато минавах покрай леглото на път към първия от трите прозореца, за да спусна щорите, видях някакъв предмет върху плюшената покривка. Малък, с неправилна форма и лъскав. Парче

рисуван на ръка, глазиран порцелан. Полуусмихната уста, извивка на скула и синьо око. Къс от лицето на куклата с лика на Кристофър Сноу, която се бе разбила в стената на къщата на Анджеа Фериман, точно преди лампите да угаснат и пушекът да започне да бълва от горната и долната част на стълбището.

Явно стадото е било тук през нощта.

Отново се разтрепери, но този път по-скоро от гняв, отколкото от страх. Извадих пистолета от якето и тръгнах да претърсвам къщата. Надникнах във всяка стая, килер и бюфет, където можеше да се е скрило някое от онези ненавистни същества. Не се промъквах крадешком и не бях предпазлив. Ругаейки и отправяйки заплахи, които бях твърдо решен да изпълня, отварях врата след врата, тръсках чекмеджета и бърках под мебелите с дръжката на метлата. Вдигнах такъв шум, че Орсън изприпка до мен, любопитен да разбере какво става. Започна да ме следва от разстояние, сякаш се страхуваше, че в сегашното ми състояние на крайна възбуда може да се прострелям в крака или да улуча него, ако стои твърде близо.

В къщата нямаше никого от стадото.

Свърших с претърсването и изпитах силно желание да напълня кофа с вода и амоняк и да изтъркам всяка повърхност, до която натрапниците може да са се докоснали: стените, пода, стъпалата, перилата и мебелите. Не защото мислех, че са оставили някакви микроорганизми, които биха могли да ни заразят, а защото ги намирах за нечисти в душевен смисъл, сякаш не бяха излезли от лабораториите в Уайвърн, а от дупка в земята, откъдето се разнасят серни изпарения, призрачна светлина, далечни вопли на прокълнатите.

Използвах телефона в кухнята и се обадох на пряката линия в студиото на Кей Би Ей Уай. Преди да натисна последната цифра, осъзнах, че предаването е свършило и Саша вече пътува към дома си. Затворих и набрах номера на мобилния й телефон.

— Здравей, Снежко — каза тя.

— Къде си?

— На пет минути път от теб.

— Заклучи ли вратите на колата?

— Какво?

— *Заклучи ли вратите, за Бога?*

Саша се поколеба, сетне каза:

— Вече ги заключих.

— Не спирай на никого. Нито на приятел, нито дори на ченге. Особено на ченге.

— Ами, ако случайно прегазя някоя дребна възрастна дама?

— Тя няма да е дребна възрастна дама. Само ще прилича на такава.

— Станал си ужасно подозрителен, Снежко.

— Просто светът стана твърде опасен, мила. Слушай, не затваряй телефона, докато не стигнеш до алеята за коли пред къщата.

— Познавам добре пътя.

— Недей да ми противоречиш. Не съм на себе си.

— Забелязах.

— Трябва да чувам гласа ти. През цялото време. Докато стигнеш дотук.

Поддържахме връзка, докато Саша вкара форда в гаража и изключи двигателя.

Макар че слънцето беше изгряло, искаше ми се да изляза навън и да я посрещна. Искях да съм до нея и да я пазя с пистолета, докато върви към задната веранда, откъдето обикновено влизаше.

Стори ми се, че мина цял час, докато чух стъпките ѝ по пода на оранжерията.

Когато Саша отвори вратата, широкото острие на утринната светлина прониза кухнята. Притеглих я в обятията си, тръснах вратата след нея и я прегърнах толкова силно, че за миг и двамата спряхме да дишаме. После я целунах. Тя беше реална, прелестна и жива.

Но колкото и силно да я притисках до себе си и колкото и сладки да бяха целувките, още бях обсебен от предчувствието, че предстоят тежки загуби.

ШЕСТА ГЛАВА

ДЕНЯТ И НОЩТА

32.

След всичко, което се бе случило през нощта, не мислех, че ще се любим. Но Саша не можеше да си представи, че *няма* да се любим. Макар че не знаеше каква е причината за ужаса ми, уплашеният ми вид и треперенето ми при мисълта, че може да я загубя, ѝ подейства като афродизиак и не бях в състояние да откажа.

Орсън, както винаги джентълмен, остана в кухнята. Качихме се в спалнята и там се озовахме в безкрайното време и в безграничното пространство, където Саша е единствената енергия, форма на материя и сила във вселената.

После, в настроение, което направи и най-апокалиптичните новини поносими, аз ѝ разказах за изминалата нощ от залез слънце до зазоряване, за маймуните на хилядолетието, за Стивънсън и как сега Мунлайт Бей е кутия на Пандора, гъмжаща от неизброими злини.

Саша може би ме помисли за откачен, но успешно го прикри. Когато ѝ разказах за закачките на стадото, които Орсън и аз бяхме изтърпели на връщане от къщата на Боби, кожата ѝ настръхна и се наложи да облече халата си. Постепенно осъзнаваше колко ужасно е положението ни, че няма към кого да се обърнем и къде да избягаме, дори да успеем да се измъкнем от града, и че може би вече сме се заразили от уайвърнската чума, с предстоящи поражения, които не можем да си представим.

Макар че може би беше отвратена от онова, което бях сторил със Стивънсън, тя овладя чувствата си със забележителен успех, защото, когато накрая ѝ разказах за парчето от лицето на куклата на леглото ѝ, Саша отметна халата и отново ме въведе в светлината си.

Този път, докато се любехме, бяхме по-тихи отпреди и се движехме по-нежно, отколкото първия път. Вкопчихме се един в друг с любов и желание, но и с отчаяние, защото изпитвахме непознато и мъчително усещане за самота. Но макар да имахме чувството, че сме двама осъдени на смърт и часовникът на ексекутора тиктака безмилостно, нашето сливане беше по-приятно отпреди.

А може би това съвсем не беше странно. Вероятно надвисналата опасност ни оголва от всякакви преструвки, амбиции и смутове и ни кара да се съсредоточим, за да си спомним онова, което сме забравяли през целия си живот — че нашата цел преди всичко е да обичаме, да се любим, да се радваме на красотата на света и да живеем със съзнанието, че бъдещето не е толкова реално, както настоящето и миналото.

Ако светът, който познавахме, в този миг загиваше, моите книги и песните на Саша нямаха значение. Или, както Богарт казва на Бергман, в това смахнато бъдеще, носещо се като лавина към нас, амбициите на двама души не струват повече от кило фасул. Само приятелството, любовта и сърфът имаха значение. Магьосниците от Уайвърн бяха дали на мен и Саша съществуване, сведено до основните неща, както живееше Боби Халоуей.

Приятелство, любов и сърф. Улови ги, преди да отминат. Докато още си достатъчно човек, за да знаеш колко са ценни.

Известно време лежахме, без да говорим. Притискахме се един в друг в очакване времето отново да продължи хода си. А може би се надявахме, че това никога няма да стане.

После Саша каза:

— Хайде да си приготвим нещо за ядене, например омлет.

— М-м-м. Всички онези вкусни белтъци — рекох аз, присмивайки се на склонността ѝ да стига до крайности със здравословното хранене.

— Днес ще сложа цели яйца.

— Сега вече съм сигурен, че е настъпил краят на света.

— Ще ги изпържа в масло.

— А ще има ли сирене?

— Някой трябва да осигурява работа на кравите.

— Масло, сирене, жълтъци. Решила си да се самоубиваш.

Държахме се хладнокръвно, но не се чувствахме хладнокръвни.

И двамата го знаехме.

Но се държахме по този начин, защото инак би означавало да признаем колко много се страхуваме.

Омлетът беше изключително вкусен. Както и пържените картофи, и обилно намазаните с масло питки.

Докато Саша и аз се хранехме на светлината на свещите, Орсън обикаляше около масата в кухнята, скимтеше умолително и гледаше с очи като на умиращо от глад дете от гетото.

— Вече изяде всичко от купата си — казах му аз.

Той изсумтя, сякаш се учуди, че мога да твърдя подобно нещо. Сетне жално изскимтя на Саша, все едно се опитваше да я убеди, че лъжа и не съм му дал храна. После се претърколи по гръб. Започна да се върти и размаха лапи, привличайки симпатиите ни в опит да спечели някой залък. Застана на задните си крака и се завъртя в кръг. Нямаше капка срам.

Притеглих с крак трети стол към масата и казах:

— Добре, седни тук.

Орсън мигновено скочи на стола и се вторачи очаквателно в мен.

— Госпожица Гудал — рекох аз, — повярва на моята изключително странна и налудничава история, без да ѝ представя никакви доказателства, освен дневника на един явно умопомрачен свещеник. Вероятно го направи, защото е луда по секса и се нуждае от мъж, а аз съм единственият, който я желае.

Саша ме замери с къшей препечен хляб, който падна на масата пред Орсън. Той веднага се устреми към него.

— Не, братко! — казах аз.

Орсън застина с отворена уста и оголени зъби на два-три сантиметра от къшея и вместо да го изяде, го подуши с неприкрито удоволствие.

— Ако ми помогнеш да докажа на госпожица Гудал, че онова, което ѝ разказах за проекта в Уайвърн, е истина, ще ти дам част от омлета и картофите си.

— Трябва да го щадиш, Крис, ще му стане нещо на сърцето — разтревожи се Саша.

— Той няма сърце. Целият е стомах.

Орсън ме погледна укорително, сякаш искаше да каже, че не е честно да се шегуват с него, когато той не може да участва в разговора.

— Когато някой кимне, това означава „да“, а когато поклати глава — „не“. Разбираш, нали?

Орсън се вторачи в мен, като дишаше учестено и се хилеше глуповато.

— Може и да не вярваш на Рузвелт Фрост — казах му аз, — но трябва да вярваш на тази дама тук, защото отсега нататък тя и аз ще бъдем заедно и ще живеем под един покрив до края на живота си.

Орсън насочи вниманието си към Саша.

— Нали? — попитах я аз.

Тя се усмихна.

— Обичам те, Снежко.

— И аз те обичам, госпожице Гудал.

— Вече ще бъдем трима.

Орсън примига няколко пъти, после лакомо се вторачи в залъка хляб на масата пред него.

— Сега разбра ли какво означава кимането и поклащането на главата? — попитах го аз.

Кучето се поколеба и кимна.

Саша ахна.

— Мислиш ли, че тя е добра? — попитах аз.

Орсън пак кимна.

— Харесваш ли я?

Кучето отново кимна.

Обзе ме главозамайваща радост. Лицето на Саша сияеше от същия възторг.

Майка ми, която бе унищожила света, бе допринесла и за чудесата в него.

Търсех помощта на Орсън не само за да потвърди разказа ми, но и за да повдигне духа ни и да ни даде основание да се надяваме, че след случилото се в Уайвърн може би ще има живот. Дори ако човечеството бе застрашено от опасни нови врагове като членовете на първото стадо, избягало от лабораториите, дори ако ни погубеше загадъчна епидемия от гени, прехвърлящи се от вид на вид, дори ако през следващите години оцелееха малцина без съществени изменения в интелектуалната, емоционалната и физическата си природа, вероятно все още имаше шанс, че когато ние, настоящите шампиони в еволюционната игра, отпаднем от надпреварата и изчезнем, ще имаме достойни наследници, които да се справят по-добре от нас със света.

Хладнокръвната утеха е по-добра от липсата на утеха.

— Мислиш ли, че Саша е хубава? — попитах аз кучето.

Орсън замислено се вторачи в нея, после се обърна към мен и кимна.

— Можеше да реагира по-бързо — възнегодува Саша.

— Ами, забави се, за да те огледа добре, затова бъди сигурна, че е искрен — уверих я аз.

— Мисля, че и ти си хубав — каза му тя.

Орсън размаха опашка.

— Голям късметлия съм, нали, братко? — рекох аз.

Кучето енергично кимна.

— И аз съм късметлийка — каза Саша.

Орсън се обърна към мен и поклати глава.

— Ах ти, мошеник такъв — извиках аз.

Кучето ми намигна, ухили се и издаде онзи тих хриптящ звук, който, мога да се закълна, че е смях.

— Не може да говори, а се шегува — отбелязах аз.

Сега не само се справяхме хладнокръвно, но и бяхме хладнокръвни. Ако наистина запазиш самообладание, ще превъзмogneш всичко. Това е една от основните догми във философията на Боби Халоуей и след случилото се тази нощ трябва да кажа, че Боб философа предлага по-сполучлив пътеводител към щастлив живот, отколкото всичките му високочели съперници от Аристотел до Киркегард, Томас Мор, Шелинг и Джакопо Забарела, които са вярвали във върховенството на логиката, реда и метода. Безспорно тези неща са важни. Но може ли животът да бъде анализиран и разбран само с тези похвати? Няма да твърдя, че съм видял Снежния човек или че мога да общувам с духовете на мъртвите, или съм превъплъщение на Кахуна, но като гледам докъде ни е довело педантичното отношение към логиката, реда и метода... Е, мисля, че ще бъда по-доволен, ако хвана някоя огромна вълна.

За Саша апокалипсисът не е причина за безсъние. Както винаги, тя заспа дълбоко.

Макар и изтощен, аз дремех неспокойно. Вратата на спалнята беше заключена и валчестата дръжка беше подпряна със стол. Орсън

спеше на пода, но би се събудил навреме, за да ни предупреди, ако някой влезеше в къщата. Пистолетът беше на нощното шкафче до мен, а револверът „Смит и Уесън“, 38-ми калибър на Саша — до нея. Въпреки това непрекъснато се стряхах и будех, убеден, че някой е разбил вратата на спалнята, и не се чувствах в безопасност.

Сънищата не ме успокоиха. В един от тях бях скитник. Разхождах се по пълнолуние по магистрала в пустинята и безуспешно се опитвах да спра някоя кола. В дясната си ръка държах куфар, точно като на баща ми. Беше толкова тежък, сякаш бе пълен с камъни. Накрая го сложих на земята, отворих го и отскочих назад, когато Луис Стивънсън се надигна като кобра от плетена кошница. В очите му блестеше златиста светлина. Разбрах, че щом в куфара ми може да има нещо толкова странно, като мъртъв шеф на полицията, в мен вероятно има нещо още по-странно. После усетих, че черепът ми се разтваря... и се събудих.

Час преди залез слънце се обадих на Боби от кухнята на Саша.

— Как е времето в централата на маймуните? — попитах аз.

— Бурята ще се разрази по-късно. Далеч над океана се виждат светкавици.

— Успя ли да поспиш?

— След като шегаджиите си тръгнаха.

— И кога беше това?

— Когато си сменихме ролите и аз започнах да ги дразня.

— Уплашиха се, нали?

— Точно така, по дяволите. Моят задник е по-голям и те го видяха.

— Имаш ли амуниции за пушката?

— Няколко кутии.

— Ще донесем още.

— Саша няма ли предаване тази нощ?

— В събота не. Може би изобщо вече няма да работи нощем.

— Звучи като новина.

— Ние сме новината. Слушай, имаш ли пожарогасител?

— Е, сега вече се хвалиш. Толкова ли сте се разгорещили?

— Ще донесем два пожарогасителя. Онези копелета обичат да палят огън.

— Наистина ли мислиш, че ще се стигне дотам?

— Абсолютно съм сигурен.

Веднага щом слънцето залезе, докато чаках във форда, Саша влезе в оръжейния магазин на Тор, за да купи амуниции за пушката-помпа, пистолета и за нейния „Смит и Уесън“. Покупката беше толкова голяма и тежка, че самият Тор Хайсен донесе кашона до колата и го натовари в багажника.

После се приближи до прозореца, за да ми каже здрасти. Той е висок, дебел мъж с лице, издълбано от акне и лявото му око е стъклено. Тор е не само един от най-красивите мъже на света, но е и бивш полицаи, напуснал заради принципи, а не заради скандал, активен деятел и основател на църквата и най-щедрият спомоществовател на сиропиталището към нея.

— Чух за татко ти, Крис. Съжалявам.

— Поне вече не страда — казах аз и се запитах какво беше различното на рака му, че хората в Уайвърн искаха да му правят аутопсия.

— Понякога това е благословия — рече Тор. — Да можеш да си отидеш, когато ти дойде времето. Но на мнозина ще им липсва. Той беше добър човек.

— Благодаря, господин Хайсен.

— Между другото, какво сте намислили? Война ли ще започвате?

— Точно така — отговорих аз.

Саша включи двигателя.

— Саша каза, че ще стреляте по мидени черупки.

— А това не е екологично, нали?

Тор се засмя и ние потеглихме.

Влязохме в задния двор на къщата ми и Саша освети с фенерче кратерите, които предишната нощ Орсън бе издълбал в тревата, преди да го взема със себе си на срещата с Анджеа Фериман.

— Защо е ровил тук? — попита тя. — Може би е търсил скелет на тиранозавър?

— Снощи мислех, че рови, защото тъгува по татко. Начин да изразходва негативната енергия, нали разбираш.

— Някаква реакция на смъртта? — каза тя и се намръщи.

Саша бе видяла колко е умен Орсън, но още не разбираше колко е сложен душевният му живот. Каквито и методи да бяха използвали, за да повишат интелигентността на онези животни, това бе включвало присаждането на човешки генетичен материал в тяхната ДНК. Щеше да ѝ бъде трудно да го проумее.

— После ми хрумна — продължих аз, — че търси нещо, което ни е необходимо.

Коленичих на тревата до Орсън.

— Знам, че снощи беше много развълнуван и тъгуваше за татко. Беше объркан и не си спомняше къде да ровиш. Вече мина едно денонощие и сега е малко по-лесно да приемеш смъртта му, нали, братко?

Орсън тихо изскимтя.

— Опитай пак.

Кучето не се поколеба и не се чуди откъде да започне, а отиде до една от дупките и се залови да я разширява. След пет минути ноктите му изтракаха върху нещо.

Саша насочи лъча на фенерчето към буркан, покрит с втвърдена кал, а аз го изрових от пръстта.

Вътре имаше свитък жълти страници, пристегнати с ластик.

Разгънах ги, вдигнах първия лист към светлината и веднага познах почерка на баща ми. Прочетох само първия абзац:

Когато четеш това, Крис, аз ще съм мъртъв и Орсън ще те е завел при буркана в двора, защото само той знае за съществуването му. И оттук трябва да започнем. Нека да ти разкажа за твоето куче...

— Бинго — рекох аз.

Навих на руло листата и отново ги сложих в буркана. Погледнах небето. Нямаше луна. Нито звезди. Бързодвижещите се облаци бяха

ниси, черни и обагрени тук-там в отблъскващо жълто от светлините на Мунлайт Бей.

— Сетне ще ги прочетем — казах аз. — Да вървим. Боби е сам.

33.

Докато Саша отваряше задните врати на форда, над главите ни прелетяха писукащи чайки. Насочиха се към вътрешността на сушата, към по-безопасно място, уплашени от вятъра, който вълнуваше океана и разпръскваше вода по носа на залива.

Взех под мишница кашона от оръжейния магазин на Тор и се вторачих в белите криле, които се смаляваха на фона на буреносното черно небе.

Мъглата се беше разсеяла. Нощта под снишаващите се облаци беше кристално ясна.

Разпръснатите тук-там треви по полуострова се огъваха. Леки пясъчни вихри се въртяха по върховете на дюните — досущ бледи духове, изскочили от гробовете.

Запитах се дали само вятърът бе уплашил чайките.

— Още не са дошли — увери ме Боби, докато изваждаше двете кутии с пици от форда. — Рано е за тях.

— Маймуните обикновено ядат по това време — казах аз. — После се забавляват.

— Може би тази нощ няма да дойдат — изрази надежда Саша.

— Ще дойдат — казах аз.

— Да. Ще дойдат — съгласи се Боби.

Той влезе във вилата. Орсън вървеше до него, но не от страх, че стадото убийци може да са сред дюните, а в ролята на ченге, охраняващо храната, за да предотврати несправедливото разпределяне на пиците.

Саша извади две найлонови пазарски торби. В тях бяха пожарогасителите, които бе купила пътьом от железарията.

Тя затвори задните врати и използва дистанционното управление, за да заключи форда. Тъй като джипът на Боби беше в гаража, оставихме колата ѝ пред вилата.

Саша се обърна към мен и вятърът превърна лъскавите ѝ коси с цвят на махагон във великолепно знаме. Кожата ѝ леко заблестя, сякаш луната бе успяла да процеди изящен лъч през гъстите облаци, за да

погали лицето ѝ. Саша изглеждаше по-силна от самия живот, дух на стихииите, богиня на вятъра, привличаща бурята към себе си.

— Какво има? — попита тя, защото не можа да изтълкува погледа ми.

— Толкова си красива. Като богиня на вятъра, привличаща бурята към себе си.

— Само глупости ти се въртят в главата — каза тя, но се усмихна.

— Това е едно от най-очарователните ми качества.

Около нас като дервиш се завъртя пясъчен вихър, плюейки зрънца в лицата ни, и ние забързахме към къщата.

Боби чакаше вътре, където лампите бяха намалени до уютен здрач. Влязохме и той заключи вратата.

Саша огледа големите прозорци и каза:

— Можем да ги обковем с дъски.

— Това е моята къща — възрази Боби. — Няма да се барикадирам, да се крия и да живея като затворник само заради някакви проклети маймуни.

— Откакто го познавам, този удивителен индивид никога не се е страхувал от маймуни — казах аз на Саша.

— Никога — съгласи се той. — И няма да започна да го правя сега.

Поклатих глава.

— Лоша идея. Това само ще ги направи подозрителни. Ако могат да ни наблюдават и ако не изглеждаме така, сякаш им готвим засада, няма да бъдат толкова предпазливи.

Саша извади от кутиите двата пожарогасителя. Тежаха по пет килограма и с тях се боравеше лесно. Остави единия в ъгъла на кухнята, където маймуните не можеха да го видят, и пхна втория под едно от канапетата в хола.

Боби и аз седнахме в осветената от свещи кухня и сложихме амунициите на коленете си, действайки под масата в случай, че маймунската мафия се появеше. Саша бе купила три пълнителя за пистолета ми и три автоматични пълнителя за револвера и ние се заловихме да зареждаме оръжията.

— След като снощи си тръгнах оттук, отидох при Рузвелт Фрост — казах аз.

Боби ме изгледа под вежди и попита:

— Поговориха ли си с Орсън?

— Рузвелт се опита, но Орсън отказа. Имаше една котка на име Мънгоджери.

— Естествено — сухо отбеляза той.

— Котката казала, че хората в Уайвърн искат да престана да се занимавам с тази история.

— Лично ли говори с нея?

— Не. Рузвелт ми предаде посланието.

— Естествено.

— Според котката щял съм да получа предупреждение. Ако не спра да слухтя, ще убият приятелите ми един по един, докато се откажа.

— Ще ми пръснат черепа, за да те предупредят?

— Идеята не е моя, а тяхна.

— Не могат ли просто да убият теб?

— Рузвелт каза, че изпитвали страхопочитание към мен.

— Е, че кой не го прави?

Дори след преживяванията си с маймуните Боби още изпитваше съмнения по въпроса за отъждествяването на животните с хората. Но сарказмът му определено бе намалял.

— И веднага след като слязох от „Ностромо“, бях предупреден, точно както котката бе казала — продължих аз.

Разказах му за Стивънсън, а Боби попита:

— Щеше да убие Орсън, така ли?

Кучето, което пазеше пиците, вдигна глава и изскимтя, сякаш да потвърди историята ми.

— Застрелял си шерифа, а? — рече Боби.

— Той беше шеф на полицията.

— Ти си застрелял шерифа — настоя той.

Преди много години Боби беше пламенен почитател на Ерик Клептън, затова знаех защо му харесва повече да се изразява така.

— Добре — склоних аз. — Аз застрелях шерифа, но не застрелях заместника.

— Изпусна ли те от поглед, все ще забъркаш някоя каша.

Той напълни автоматичните пълнители за револвера и ги пхна в кесията, която Саша бе купила.

— Ризата ти е страхотна — отбелязах аз.

Боби беше облечен в уникална хавайска риза с дълги ръкави, изобразяваща зрелищна мозайка на тропически цветове: оранжево, червено и зелено.

— Компания за облекло „Камехамеха“, от около 1950 година.

Саша скри пожарогасителите, влезе в кухнята и включи една от двете фурни, за да затопли пиците.

— Сетне подпалих патрулната кола, за да унищожа доказателствата — добавих аз.

— С какво са пиците? — обърна се той към Саша.

— Едната е с чушки, а другата — с кренвирши и лук.

— Боби е с вехта риза — отбелязах аз.

— Старинна — поправи ме той.

— Както и да е, след като взривих патрулната кола, отидох в „Свети Бернадет“ и влязох.

— С взлом?

— През отворен прозорец.

— Пак е незаконно.

— Стара риза или старинна — струва ми се едно и също.

— Едното е евтино, а другото не е — обясни Саша.

— Едното е изкуство — рече Боби и й подаде кожената кесия с автоматично зареждащите се пълнители. — Ето ти боеприпасите.

Тя я взе и я пхна в колана си.

— Сестрата на отец Том беше колежка на майка ми — рекох аз.

— От типа луди учени, които искат да взривят света? — попита Боби.

— Не става дума за експлозиви. Но сега и тя е заражена.

— Заражена. — Боби направи гримаса. — Наистина ли трябва да вярваме на тази история?

— Да. Но е сложно. Свързано е с генетиката.

— Работа за големи умове. Каква досада.

— Не и този път.

Далеч в небето над океана пулсираха ярките артерии на мълните. Разнесе се приглушен тътен.

Саша бе купила и ловджийски патрондаш и Боби започна да го зарежда.

— И отец Том е заразен — добавих аз, слагайки в джоба на ризата си един от пълнителите за деветмилиметрови патрони.

— А ти? — попита Боби.

— Може би. Майка ми трябва да е била. И татко също.

— Как се предава заразата?

— Чрез телесните течности — отговорих аз, поставяйки останалите два пълнителя зад една от дебелиите червени свещи на масата, за да не се виждат от прозорците. — И вероятно по други начини.

Боби погледна Саша, която слагаше пиците във фурната.

Тя сви рамене и рече:

— Щом Крис е заразен, и аз съм заразена.

— От година се държим за ръце — казах аз на Боби.

— Искаш ли сам да затоплиш пицата си? — попита го Саша.

— Не. Трябва да положи много усилия. Давай, зарази и мен.

Затворих кутията с патроните и я сложих на пода. Пистолетът ми още беше в джоба на якето, което бе окачено на облегалката на стола.

— Може би Орсън не е точно заразен. Искам да кажа, че по-скоро е преносител или нещо подобно.

Прокарвайки патрон между пръстите и по кокалчетата си като фокусник, който жонглира с монета, Боби попита:

— И кога ще започне гноясването и повръщането?

— Това не е болест в традиционния смисъл, а по-скоро процес.

Отново блесна светкавица. Красива. И твърде краткотрайна, за да ми навреди.

— Процес — замислено повтори Боби.

— Всъщност не си болен, а... се променяш.

— На кого е била ризата, преди да я купиш? — попита Саша.

— През петдесетте години ли? Кой знае? — отговори той.

— Били ли са живи динозаврите тогава? — зачудих се аз.

— Няколко от тях — рече Боби.

— От какво е направена? — попита Саша.

— Изкуствена коприна.

— Изглежда в отлично състояние.

— Човек пази риза като тази — сериозно каза Боби.

Извадих от хладилника бири за всеки, освен за Орсън.

Поради теглото си кучето обикновено може да изпие една бира, без рефлексите му да се забавят, но тази нощ съзнанието му трябваше да бъде ясно. Останалите наистина се нуждаехме от бирата — успокояването на нервите щеше да повиши боеспособността ни.

Докато стоях до мивката и отварях бирите, още една светкавица раздра небето, безуспешно опитвайки се да изтръгне дъжд от облаците. На светлината ѝ видях три прегърбени фигури, които тичаха между дюните.

— Дойдоха — казах аз и сложих бирите на масата.

— Винаги им е нужно малко време, за да съберат смелост — отбеляза Боби.

— Надявам се, че ще ни оставят да вечеряме на спокойствие.

— Умирам от глад — рече Саша.

— И какви са основните симптоми на този процес? — попита Боби. — Може би накрая ще приличаме на чворести израстъци на дъб.

— Някои дегенерират психически като Стивънсън — отговорих аз. — Други се променят физически. Но, изглежда, всеки случай е различен. Вероятно някои хора не се повлияват или поне не го забелязваш, а други претърпяват коренна промяна.

Саша попипа ръкава на ризата на Боби и ѝ се възхити.

— Копчетата наистина са стилни — отбеляза тя.

— Да — съгласи се той, усмихвайки се с гордостта на страстен колекционер. — Лакирана черупка от кокосов орех.

Саша извади салфетки от едно чекмедже и ги сложи на масата.

Въздухът беше сгъстен и влажен. Повърхността на бурята беше като надут балон, който всеки момент щеше да се спука.

Пийнах глътка от леденостудената „Корона“ и се обърнах към Боби.

— И така, братко, преди да ти разкажа останалото, Орсън иска да ти покаже нещо. — Повиках кучето и му казах. — На канапетата в хола има няколко възглавнички. Едната е подарък на Боби от мен. Би ли му я донесъл?

Орсън изприпка към хола.

— Какво става? — зачуди се Боби.

Саша седна, ухили се и рече:

— Почакай и ще видиш.

Револверът ѝ беше на масата. Тя разгърна салфетка и го покри.

Всяка година Боби и аз си разменяме подаръци за Коледа. По един. Тъй като и двамата имаме всичко, от което се нуждаем, стойността и приложението не са критерии, когато ги купуваме. Идеята е да изберем най-безвкусните неща на пазара. Това е свещена традиция, откакто бяхме дванайсетгодишни. В спалнята му има лавици, отрупани с безвкусни подаръци. Единственият, който не намери за достатъчно безвкусен, за да му запази място на онези лавици, е възглавничката.

Орсън се върна, захапал възглавничката, и Боби я прие, опитвайки се да не показва смайването си от подвига на кучето.

Възглавничката е с размери двацет на трийсет сантиметра и има бродерия отпред. Беше една от вещите, произвеждани и продавани за набиране на средства от популярен телевизионен евангелист. В изящна рамка от плетеници бяха избродирани седем думи: „Исус изяжда грешниците и изплюва спасените души“.

— И ти не я смяташ за безвкусна? — недоверчиво попита Саша.

— Безвкусна е — отговори Боби, запасвайки на кръста си патрондаша, без да става от стола, — но не достатъчно.

— Имамے страшно високи изисквания — отбелязах аз.

Година, след като бях подарил възглавничката на Боби, му поднесох керамична скулптура на Елвис Пресли. На нея Елвис е изваян в един от най-лъскавите си костюми от бяла коприна на пайети и седи на тоалетната чиния, където е починал. Ръцете му са сключени като за молитва, очите са вдигнати към небето и около главата му има ореол.

Боби има предимство в това коледно състезание, защото обикаля магазините за подаръци, търсейки съвършените боклуци. Поради пигментната ксеродермия аз се ограничавам с поръчки по пощата. В каталозите има достатъчно безвкусни стоки, за да отрупаш всички лавици в библиотеката на Конгреса.

Боби погледна Орсън, намръщи се и рече:

— Най-обикновен номер.

— Не е номер — възразих аз. — В Уайвърн явно са били извършвани различни експерименти. Единият е бил да повишат интелигентността на хората и животните.

— Лъжа и измама.

— Истина е, Боби.

— Това е някакво безумие.

— Точно така.

Дадох указания на Орсън да остави възглавничката там, където я бе намерил, после да отиде в спалнята, да отвори плъзгащите се врати и да донесе една от черните мокасини, които Боби си бе купил, когато установи, че има само чехли, сандали и маратонки и няма подходящи обувки, за да присъства на погребението на майка ми.

В кухнята се носеше ухание на пица и кучето погледна с копнеж към фурната.

— Ще получиш дяла си — уверих го аз. — А сега тичай за обувката.

Орсън тръгна към хола и Боби се обади:

— Чакай малко, приятелче.

Кучето го погледна в очакване.

— Не коя да е обувка. И не коя да е мокасина. А лява обувка.

Орсън изпръхтя, сякаш искаше да каже, че това усложнение е незначително, и се запъти да изпълни задачата.

Блестяща стълба от светкавици свърза небето и водите на Тихия океан, сякаш предизвести за слизането на архангели. Последвалата гръмотевица разтърси прозорците и отекна в стените на вилата.

По нашето крайбрежие с умерен климат бурите рядко са придружени от такива пиротехнични ефекти. Явно ни е дошъл редът за по-големи сътресения.

Сложих на масата кутия пържени картофи с червен пипер, картонени чинии и подложки, на които Саша постави пиците.

— Мънгоджери — каза Боби.

— Това е име от книга със стихове за котки.

— Звучи претенциозно.

— Напротив, много е сладко — възрази Саша.

— Пухи — рече той. — Ето, това е име, подходящо за котка.

Вятърът се усили и засвири в стрехите. Капакът на отдушника на покрива изтрака. Не бях сигурен, но ми се стори, че в далечината чух налудничавите викове на стадото.

Боби протегна ръка, за да премести пушката, която беше на пода до стола му.

— Пухи или Писана — каза той. — Това са типични котешки имена.

Саша нарязва пицата с чушки на малки парчета и я остави да се охлажда за Орсън.

Кучето се върна. Носеше мокасина. Даде я на Боби. Беше лява.

Боби занесе обувката до кошчето за отпадъци и я пусна вътре.

— Не че си я олигавил — обърна се той към Орсън, — но вече не смятам да си слагам тези обувки.

Сетих се за плика от оръжейния магазин на Тор, който беше на леглото ми, когато предишната нощ бях намерил пистолета. Беше малко влажен и осеян със странни вдлъбнатини. Слюнка. Следи от зъби. Орсън бе сложил пистолета там, където със сигурност щях да го намеря.

Боби се върна до масата, седна и се вторачи в кучето.

— Е, и?

— Какво?

— Знаеш какво.

— Трябва ли да го кажа?

— Да.

Той въздъхна.

— Имам чувството, че огромна монолитна вълна е минала през главата ми и е изсмукала мозъка ми, докато се отдръпва.

— Стана известен — казах аз на Орсън.

Саша вееше с ръка над пицата за кучето, така че сиренето да не е горещо и да не залепне на небцето му и да го опари. После сложи картонената чиния на пода.

Орсън удари с опашка по краката на масата и столовете и се залови да покаже, че високата интелигентност не е задължително съвместима с изисканите маниери на хранене.

— Маца — рече Боби. — Обикновено котешко име. Маца.

Докато ядохме пица и пиехме бира, трите трепкащи пламъка на свещите ми осигуряваха достатъчно светлина, за да прегледам жълтите страници, намерени в градината. Баща ми бе написал сбит разказ за дейността в Уайвърн, за неочаквания развой, който спираловидно бе прераснал в катастрофа, и за степента на участие на майка ми. Макар че татко не беше учен и само можеше да преразказва — предимно с обикновени думи — онова, което бе чул от мама, документът съдържаеше богата информация.

— „Малък куриер“ — рекох аз. — Така отговори Стивънсън, когато го попитах какво го е накарало да се промени. „Момче, което не искаше да умира.“ Той говореше за ретровирус. Явно майка ми е разработвала теоретично нов вид ретровирус... с избирателна способност за ретротранспониране.

Вдигнах глава. Саша и Боби ме гледаха озадачено.

— Орсън вероятно знае за какво говориш, братко, но аз не съм завършил колеж — каза Боби.

— Аз пък съм дисководеща — рече Саша.

— При това добра — отбеляза той.

— Благодаря.

— Макар че пускаш твърде много песни на Крис Айзък — добави Боби.

Този път светкавицата не слезе от небето, а се спусна стремглаво и бързо като ярко пламтящ експресен асансьор, пренасящ силно запалими експлозиви, които експлодираха, щом се тресна в земята. Целият полуостров сякаш подскочи. Къщата се разтресе и по покрива затропа дъжд като порой от отломки от взрив.

Саша погледна през прозореца и каза:

— Може би дъждът няма да им хареса и ще си отидат.

Бръкнах в джоба на якето си, което беше окачено на стола, и извадих пистолета. Сложих го на масата, откъдето можех да го грабна по-лесно и използвах номера на Саша със салфетката, за да го скрия.

— Предимно в клинични тестове учените лекуват много заболявания — СПИН, рак, наследствени увреждания — с различни генни терапии. Идеята е, ако пациентът има дефектни гени или изобщо му липсват някои гени, да заменят увредените с правилно функциониращи копия или да добавят липсващите, които да подсилят клетките в борбата срещу болестта. Има окуражителни резултати. Нарастващ брой скромни успехи. Но и провали. Неприятни изненади.

— Винаги има по някоя Годзила — отбеляза Боби. — Токио си живее щастливо и преуспява и изведнъж — гигантски гущер изравнява всичко със земята.

— Проблемът е как да се присадят здравите клетки на пациента. Използват предимно омаломощени вируси, които да внесат гените в клетките. Повечето са ретровируси.

— Омаломощени? — учуди се Боби.

— Това означава, че не могат да се възпроизвеждат. По този начин те не са заплаха за организма. Щом внесат човешкия ген в клетката, те имат способността да го вградят в нейните хромозоми.

— Малки куриери — отбеляза Боби.

— И след като се свършат работата, те трябва да умрат, така ли? — попита Саша.

— Понякога не умират лесно — отговорих аз. — Могат да причинят възпаление или сериозни имунни реакции, които унищожават вирусите, но и клетките, където са внесли гените. Затова някои учени търсят начини да видоизменят ретровирусите, така че да приличат повече на ретротранспоненти, части от собствената ДНК на организма, които могат да се възпроизвеждат и да се вменстват в хромозомите.

— Годзила идва — каза Боби на Саша.

— Снежко, откъде знаеш всички тези неща? — попита тя. — Не си ги научил, докато за две минути преглеждаше онези страници.

— И най-суховатите научни доклади ти стават интересни, когато знаеш, че могат да спасят живота ти — отговорих аз. — Ако някой намери начин да замени дефектните ми гени с правилно функциониращи копия, организмът ми ще може да произвежда ензимите, които да възстановяват щетите върху моята ДНК, нанесени от ултравиолетовите лъчи.

— И вече няма да си Нощното влечуго — каза Боби.

— Сбогом, уродливост — съгласих се аз.

На фона на шумното барабанене на дъжда по покрива се чува ситните стъпки на нещо, което тичаше по задната веранда.

Погледнахме по посока на звука и видяхме как голяма маймуна резус скочи на перваза на прозореца над мивката в кухнята. Козината ѝ беше мокра и сплъстена и животното изглеждаше по-мършаво, отколкото когато беше сухо. Задържа се сръчно на тесния ръб и малката му ръка се вкопчи в отвесната рамка. Надничайки към нас с привидно обикновено маймунско любопитство, съществото изглеждаше съвсем обикновено — с изключение на злите очи.

— Вероятно ще се ядосат по-бързо, ако не им обръщаме внимание — рече Боби.

— И колкото повече се ядосват, толкова по-безразсъдни ще станат — добави Саша.

Отхапах още едно парче от пицата с кренвирши и лук, потропах върху купчината жълти страници и казах:

— Виждам абзаца, където татко обяснява онова, което е разбрал от новата теория на майка ми. За проекта в Уайвърн тя е развила нов революционен подход за разработване на ретровируси, за да могат по-безопасно да бъдат използвани при пренасянето на гени в клетките на пациентите.

— Наистина чувам стъпки на гигантски гущер — рече Боби. — Бам, бам, бам.

Маймуната на прозореца изпищя пронизително.

Погледнах към по-близкия прозорец, онзи до масата, но оттам не надничаше нищо.

Орсън застана на задните си крака, сложи лапи на масата и артистично прояви интерес към още пица, насочвайки чара си към Саша.

— Знаеш как децата се опитват да настроят единия родител срещу другия — предупредих я аз.

— Аз съм по-скоро снаха — каза тя. — Пък и това може да е последното ни ядене.

Въздъгнах.

— Добре. Но в случай, че не ни убият, създаваме лош прецедент.

На перваза на прозореца скочи втора маймуна. И двете започнаха да пицят и да се зъбят срещу нас.

Саша избра най-малкото парче от останалата пица, нарязва го на хапки и ги сложи в чинията на кучето.

Орсън погледна разтревожено към таласъмните на прозореца, но дори приматите на съдбата не можаха да развалят апетита му. Той насочи вниманието си към вечерята.

Едната маймуна започна да блъска ритмично по стъклото и закрещя по-силно.

Зъбите ѝ изглеждаха по-големи и остри отколкото на обикновен резус и явно ѝ помагаша да изпълнява възискателната роля на хищник. Може би това беше физическа особеност, заложена в нея от игривите изследователи на оръжия в Уайвърн. Представих си разкъсаното гърло на Анджеа.

— Това може да е предназначено да отклони вниманието ни — предположи Саша.

— Не могат да влязат от друго място, без да счупят стъклата — каза Боби. — Ще ги чуем.

— При този шум и дъжда? — учуди се тя.

— Ще ги чуем.

— Не мисля, че трябва да се разпръсваме в отделни стаи, освен ако не е абсолютно наложително — казах аз. — Те са достатъчно умни и знаят принципа „разделяй и владей“.

Отново присвих очи и погледнах към прозореца до масата, но там нямаше маймуни и сред тъмните дюни отвъд перилата на верандата не помръдваше нищо, освен дъждът и вятърът.

Една от маймуните над мивката бе успяла да се обърне с гръб и въпреки това се крепеше на перваза. Пищеше, сякаш се смееше, докато ни дразнеше, притискайки голия си неокосмен, грозен задник до стъклото.

— И какво стана, след като влезе в пасторския дом? — попита Боби.

Усещайки, че времето минава, аз разказах кратко и ясно случилото се на тавана, в Уайвърн и пред къщата на Рамирес.

— Мануел, неразсъждаващият робот изпълнител — отбеляза Боби и тъжно поклати глава.

— О, Боже — възкликна Саша, но това не се отнасяше за Мануел.

Мъжкият резус на прозореца се беше обърнал към нас и уринираше с обилна струя на стъклото.

— Е, това е нещо ново — отбеляза Боби.

На верандата зад прозореца над мивката изскочиха още маймуни — досущ пуканки в тенджерата с горещо масло. Претъркаляха се, появяваха се пред погледа ни, сетне пак изчезваха. Всичките пищяха и крещяха пронизително. Изглежда бяха десетки, макар че сигурно едни и същи пет-шест преминаваха пред прозореца, като подскачаха и се преобръщаха.

Изпих бирата си.

Ставаше все по-трудно да бъда хладнокръвен. Вероятно дори самият опит да запазиш хладнокръвие изискваше повече енергия и съсредоточеност, отколкото притеждавах.

— Орсън — казах аз, — няма да е лошо да се разходиш из къщата.

Кучето разбра и веднага тръгна да обикаля помещенията.

Преди да излезе от кухнята, добавих:

— И не се прави на герой. Ако видиш, че нещо не е наред, лай с всички сили или веднага тичай тук.

Орсън се скри от погледа ни.

Мигновено съжалих, че съм го изпратил на разузнаване. Но знаех, че трябва да постъпя така.

Първият резус бе изпразнил пикочния си мехур и сега вторият се бе обърнал с лице към кухнята и обливаше стъклото със струята си. Други подскачаха по перилата отвън и се люлееха на покривните греди на верандата.

Боби седеше срещу прозореца до масата. И той се вглеждаше в онази сравнително спокойна част на мрака с подозрителност, равна на моята.

Светкавиците като че ли бяха отминали, но над океана още тътнеха гръмотевици. Канонадата възбуди стадото.

— Чух, че новият филм с Брад Пит бил страхотен — обади се Боби.

— Не съм го гледала — отвърна Саша.

— Аз винаги чакам да ги пуснат на видео — напомних му аз.

Нещо се опита да отвори вратата към задната веранда. Валчестата дръжка изтрака и изскърца, но резето беше здраво спуснато.

Двете маймуни на прозореца над мивката изчезнаха. На тяхно място скочиха други две и също започнаха да уринират на стъклото.

— Аз няма да мия това — заяви Боби.

— Нито пък аз — каза Саша.

— Може да изразходват агресивността и гнева си по този начин и после да си отидат — предположих аз.

Боби и Саша, изглежда, се бяха обучавали да гледат смразяващо и саркастично в едно и също училище.

— А може би няма — размислих аз.

Камък с размерите на костилка от череша удари стъклото и пикаещите маймуни отскочиха, за да се дръпнат от огневата линия. Още камъчета бързо последваха първото и затропаха като градушка.

Не хвърляха камъни по най-близкия прозорец.

Боби взе пушката от пода и я сложи на коленете си.

Канонадата стигна връхната си точка и внезапно спря.

Пощурелите маймуни започнаха да крещят по-неистово. Екзалтираните им викове бяха пронизителни, свръхестествени и имаха зловещо въздействие. Насищаха нощта с такава демонична енергия, че дъждът сякаш затропа по вилата по-силно от всякога. Безмилостен тътен на гръмотевици разпука черупката на нощта и ярките тръни на светкавиците отново се впиха в плътта на небето.

Камък, по-голям от предишните, рикошира в прозореца над мивката. Последва втори, приблизително със същия размер, хвърлен по-силно от първия.

За щастие ръцете им бяха твърде малки, за да държат пистолети или револвери и поради относително малкото си тегло маймуните щяха да се претърколят назад от отката. Тези същества сигурно бяха достатъчно умни, за да разбират предназначението на оръжието и добре че ония идиоти в Уайвърн не бяха експериментирали с горили. Но ако тази идея им хрумнеше, те несъмнено щяха да потърсят финансиране за това начинание и не само щяха да научат горилите да стрелят, но и да им тикнат ядрено оръжие в ръцете.

Още два камъка удариха стъклото, набелязано за мишена.

Сложих ръка на клетъчния телефон, закачен на колана ми. Трябваше да има някой, когото можехме да повикаме на помощ. Не полицията, не и ФБР. Ако последните откликнеха, дружелюбните ченгета от Мунлайт Бей вероятно щяха да прикриват с огън маймуните. Дори да се доберяхме до най-близкия клон на ФБР и да бяхме по-убедителни от всички, които твърдяха, че са били отвлечени от летящи чинии, пак щяхме да разговаряме с врагове. Мануел Рамирес бе казал, че решението за осъществяването на този кошмар е било взето на „много високо ниво“ и аз му вярвах.

Правейки отстъпка от отговорност, непозната на поколенията преди нас, ние сме поверили живота си на професионалисти и специалисти, които ни убеждават, че имаме твърде малко знания или ум, за да вземаме решения за управлението на обществото. Това е последицата от нашето лековерие и мързел. Апокалипсис с примати.

Един още по-голям камък удари прозореца. Стъклото издрънча, но не се счупи.

Взех двата резервни пълнителя с деветмилиметрови патрони и ги пъхнах в джобовете на джинсите си.

Саша плъзна ръка под салфетката, където бе скрила револвера си.

Последвах примера ѝ и стиснах моя пистолет.

Спогледахме се. В очите ѝ премина страх и бях сигурен, че тя видя същите тъмни течения в моите.

Опитах да се усмихна окуражително, но имах чувството, че лицето ми ще се напука като втвърден гипс.

— Всичко ще бъде наред. Дисководеща, сърфист бунтар и Батман — идеалният екип за спасението на света.

— Ако е възможно — рече Боби, — не убивайте веднага първите една-две, които влязат. Пуснете няколко. Изчакайте. Оставете ги да се чувстват уверени. После ме оставете да започна пръв. Да ги науча на уважение. С ловджийската пушка дори не трябва да се прицелвам.

— Да, сър. Тъй вярно, генерал Боб — пошегувах се аз.

Два, три, четири камъка — тежки колкото костилка от праскова — удариха прозореца. Стъклото се напука — досущ разклонена светкавица.

С мен се случваше нещо, което би смаяло всеки лекар. Стомахът и сърцето ми си бяха разменили местата.

Пет-шест по-големи камъка, хвърлени по-силно, обстреляха прозореца и стъклото се строши. С трелите на звънлива мелодия парчетата се посипаха в мивката от неръждаема стомана, по гранитните плотове и на пода. Няколко отломки излетяха чак на масата и аз затворих очи за миг.

Когато отново ги отворих, на прозореца стояха две кряскащи маймуни, големи колкото онази, която Анджела бе описала. Пазейки се от счупеното стъкло и от нас, те се залюляха, праметнаха се вътре и скочиха на гранитния плот. Вятърът духаше и разрошваше сплъстената им от дъжда козина.

Едната погледна към килера с метлите, където обикновено стоеше заключена ловджийската пушка. Откакто бяха дошли, те не ни бяха видели да се приближаваме до килера и не бяха забелязали пушката-помпа дванайсети калибър на коленете на Боби.

Той им хвърли един поглед, но повече го интересуваха прозореца срещу масата.

Прегърбени и пъргави, двете същества, които вече бяха влезли в стаята, тръгнаха по плота, в срещуположната посока от мивката. В

оскъдно осветената кухня злите им жълти очи блестяха ярко като пламъчетата на свещите.

Натрапникът вляво се блъсна в тостера и гневно го запокити на пода. От електрическия контакт изскочиха искри.

Спомних си разказа на Анджела как резусът я бе бомбардирал с ябълки с такава сила, че ѝ беше разцепил устната. Кухнята на Боби беше подредена, но ако започнеха да отварят бюфетите и да ни обстрелват с чаши и чинии, тези зверове можеха да ни наранят сериозно, макар да имаме предимството, че сме въоръжени. Чиния, въртяща се като фризби, уцелила те по носа, може да бъде поразяваща като куршум.

През счупеното стъкло скочиха още две същества със зли очи. Оголиха зъби срещу нас и започнаха да съскат.

Салфетката над револвера на Саша видимо затрепери — не беше от въздушното течение.

Въпреки пронизителното бърбене и съскане на натрапниците, бушуващия мартенски вятър и барабанящия дъжд ми се стори, че Боби тихо пее. Не обръщаше внимание на маймуните в отдалечения край на кухнята. Беше се съсредоточил върху непокътнатия прозорец срещу масата и устните му се движеха.

Вероятно събрали смелост от нашата липса на реакция и убедени, че са ни парализирали от страх, двете все по-разгорещавачи се същества също тръгнаха по плота.

Или Боби започна да пее по-силно, или ужасът изостри слуха ми, защото изведнъж познах песента. Беше „Вярващ“. Популярна стара песен, заемала челно място в класациите, първоначално записана от „Мънкис“^[1].

Още две маймуни се изкатериха на прозореца над мивката и се вкопчиха в рамката. В очите им гореше пъклен огън. Пицяха и изливаха злобата си срещу нас.

Четирите, които вече бяха в стаята, крещяха по-силно от всякога, подскачаха по плотовете, размахваха юмруци във въздуха, оголваха зъби и ни плюеха.

Бяха умни, но не чак толкова. Яростта бързо замъгляваше решенията им.

— Да им видим сметката — изкомандва Боби.

И ние пристъпихме към действие.

Боби се обърна, изправи се плавно и вдигна пушката, сякаш имаше не само военна подготовка, а бе учил и балет. От дулото излезе пламък и първият оглушителен изстрел уцели двете новодошли маймуни на прозореца. Повали ги по гръб на верандата, все едно бяха детски плюшени играчки. Вторият куршум порази двойката вляво от мивката.

Ушите ми кънтяха, сякаш се намирах в камбанарията на катедрала и макар че трясъкът на изстрелите в това затворено пространство беше достатъчно силен, за да загубя ориентация, скочих преди пушката да гръмне втори път. Саша също стана, обърна се и стреля по другите двама натрапници точно когато Боби се справи с номер три и четири.

Докато те стреляха и кухнята се тресеше от изстрелите, най-близкият прозорец се взриви върху мен. Плъзгайки се сред водопад от стъкла, крещящ резус тупна в средата на масата. Събори две от трите свещи, угаси едната, изтръска козината си от дъжда и блъсна тавата с пиците на пода.

Извадих пистолета, но новодошлият се хвърли на гърба на Саша. Ако стрелях по него, куршумът щеше да мине през проклетото същество и вероятно щеше да засегне и нея.

Ритнах стола и заобиколих масата. Саша пищеше. Кряскащата маймуна се опитваше да отскубне кичур от косите ѝ. Инстинктивно Саша бе изпуснала револвера, за да посегне към резуса. Маймуната искаше да я ухапе. Зъбите ѝ тракаха силно. Саша стоеше прегърбена над масата, а звярът се мъчеше да отметне главата ѝ назад, за да оголи гърлото ѝ.

Изпитах болезнено предчувствие за загуба, което ме беше измъчвало преди. Убеден, че ще ми отнемат Саша, оставих пистолета на масата и хванах маймуната. С дясната ръка я стиснах през врата, а с лявата сграбчих козината и кожата между лопатките на гърба. Ощипах го толкова ожесточено, че звярът изпищя от болка. Но не искаше да пусне Саша и докато се борех да я измъкна от лапите му, се опита да ѝ оскубе косите.

Боби зареди пушката и стреля трети път. Стените на вилата се разтресоха, сякаш имаше земетресение. Помислих, че това са последните двама натрапници. После чух Боби да псува и разбрах, че ни очакват още неприятности.

Осветени повече от собствените си пламтящи очи, отколкото от мъждукащите пламъчета на останалите свещи, още две маймуни, като камикадзе бяха скочили през прозореца над мивката.

Боби трескаво зареждаше пушката.

Някъде из вилата Орсън бясно лаеше. Не знаех дали тича към нас, за да се включи в боя или зове за помощ.

От устата ми се изсипа порой от псувни, коя от коя по-сочни. Изръмжах свирепо като животно и стиснах резуса за гърлото. Започнах да го душа и звярът нямаше друг избор, освен да пусне Саша.

Маймуната тежеше дванайсет-тринайсет килограма, по-малко от една шеста от моето тегло, но беше кокалеста, мускулеста и изпълнена с омраза. Крещейки пронизително и плюейки, макар че едва поемаше въздух, тя се опита да наведе глава, за да ме ухапе по ръцете. Извиваше се, гърчеше се, риташе, размахваше лапи и беше по-неуловима от змиорка, но яростта ми, че бе посегнала на Саша, придаваше изключителна сила на ръцете ми. Най-после вратът на резуса изпука. Съществото се отпусна безжизнено и аз го хвърлих на пода.

Догади ми се от отвращение. Едва поемайки дъх, взех пистолета. Саша също бе грабнала револвера си. Приблужи се до счупения прозорец и откри огън в мрака навън.

Докато презареждаше, явно загубил дирите на последните две маймуни, въпреки святкащите им очи, Боби се приближи до електрическия ключ за осветлението и завъртя регулатора силно, като ме накара да присвия очи.

Едно от малките копелета стоеше на плота до печката. Беше извадило най-малкия нож и преди някой от нас да успее да стреля, го хвърли срещу Боби.

Не знам дали стадото беше обучено на елементарни бойни техники или на маймуната ѝ провървя. Ножът се превъртя във въздуха и се заби в дясното рамо на Боби.

Той изпусна пушката.

Изстрелях два куршума в нападателя и резусът се строполи мъртъв.

Последната маймуна може би знаеше, че не е благоразумно да се излагаш на излишни рискове, защото подви опашка и избяга през прозореца над мивката. Стрелях още два пъти, но не я уцелих.

На другия прозорец, с изумително спокойни нерви и ловки пръсти, Саша извади пълнител от кесията на колана си и го пхна в револвера трийсет и осми калибър. Завъртя автоматичния пълнител, напълни едновременно всички гнезда, пусна го на пода и затвори барабана.

Запитах се кое училище по радиопредавания предлагаше на бъдещи дисководещи курсове по оръжейно майсторство и поведение под обстрел. От всички хора в Мунлайт Бей Саша беше единствената, която наистина изглеждаше такава, каквато всъщност беше. Сега се усъмних, че и тя си има свои тайни.

Саша отново започна да стреля в мрака. Не знам дали виждаше някаква мишена или само сипеше куршуми, за да обезкуражи останалите от стадото.

Извадих полупразния пълнител от пистолета, сложих нов и се приближих до Боби, който измъкваше ножа от рамото си. Острието бе проникнало само на два-три сантиметра, но петното кръв на ризата му се разрастваше.

— Боли ли те?

— *По дяволите!*

— Можеш ли да се държиш?

— Това беше най-хубавата ми риза.

Вероятно щеше да се оправи.

От предната част на къщата Орсън лаеше, без да спира, но сега в гласа му се долавяха тревожни нотки на ужас.

Затъкнах пистолета в колана си, взех пушката на Боби, която беше заредена, и хукнах по посока на лаенето.

Осветлението в хола беше намалено, така както го бяхме оставили, и аз го увеличих малко.

Единият от големите прозорци беше счупен. Бушуващият вятър навяваше дъжд под покрива на верандата и в хола.

Четири пицци маймуни стояха на облегалките на столовете и на канапетата. Обърнаха глави към мен и засъскаха едновременно.

Според изчисленията на Боби стадото се състоеше от осем-десет екземпляра, но явно беше по-голямо. Вече бях видял дванайсет или четиринайсет резуса и макар да бяха обезумели от ярост и омраза, не мислех, че са толкова безразсъдни — или глупави, — за да пожертват повечето си членове в една-единствена атака като тази.

Бяха на свобода от две-три години. Достатъчно време, за да се размножат.

Орсън беше на пода, обкръжен от четири таласъма, които отново започнаха да пицят срещу него. Кучето разтревожено се въртеше в кръг, опитвайки се да ги наблюдава едновременно.

Едната маймуна ми беше точно на мушката и не бе нужно да се притеснявам, че някой заблуден куршум ще уцели Орсън. Без да се колебаю, застрелях съществото и последвалият порой от сачми и маймунски вътрешности щеше да струва на Боби може би пет хиляди долара за пребоядисване на стените.

Крецейки, останалите трима натрапници започнаха да скачат по мебелите и се насочиха към прозорците. Убих още един резус, но третият изстрел само надупчи облицованата в тиково дърво стена и оцети Боби с още пет-десет хиляди долара.

Хвърлих пушката, извадих пистолета и хукнах след двете маймуни, които бягаха през счупения прозорец. Изведнъж краката ми се отлепиха от пода, защото някой ме сграбчи отзад. Около гърлото ми се уви мускулеста ръка, която мигновено прекъсна достъпа на въздух, а друга хвана пистолета и го изтръгна от пръстите ми.

В следващия миг някой ме вдигна и ме хвърли, сякаш бях малко дете. Блъснах се в масичката за кафе, която се строши от тежестта ми.

Проснат по гръб сред треските от масата, вдигнах глава и видях, че Карл Скорцо заплашително се е навел над мен. От този ъгъл изглеждаше още по-огромен, отколкото в действителност. Обръснатата глава. Обещата. Макар да бях увеличил светлината, стаята още беше достатъчно тъмна, за да забележа животинския блясък в очите му.

Той беше водачът на стадото. Нямаше съмнение по този въпрос. Беше с маратонки, джинси и бархетна риза, а на ръката му имаше часовник и ако го изправех на полицейска очна ставка до четири горили, никой не би изпитал и най-малкото затруднение да го посочи като единственото човешко същество. Но въпреки дрехите и човешкия си облик, той излъчваше дивашки ореол на нещо нечовешко не само заради блясъка в очите, но и защото лицето му беше изкривено в изражение, което не отразяваше човешки чувства. Макар да беше облечен, сякаш беше гол. Макар и гладко избръснат, Скорцо все едно беше космат като маймуна. Ако водеше двойствен живот, той

очевидно беше по-привикнал към нощния, със стадото, отколкото към дневния, сред онези, които не се бяха променили като него.

Скорцо държеше пистолета на една ръка разстояние от мен, като ексекUTOR, и се прицелваше в лицето ми.

Ръмжейки, Орсън се хвърли върху него, но Скорцо беше по-бърз. Ритна го с всичка сила в главата и кучето падна и остана да лежи на пода, без да издъвка или да потрепне с крака.

Сърцето ми потъна в гърдите като камък в кладенец.

Скорцо отново насочи пистолета срещу мен и стреля. Или поне така ми се стори. Но секунда, преди да натисне спусъка, Саша го простреля в гърба и изстрелът, който чух, беше от нейния револвер.

Скорцо се разтресе от силата на удара и отмести оръжието. Дървеният под до главата ми се разби на трески, когато куршумът се заби там.

Ранен, но не толкова объркан, колкото повечето от нас биха били на негово място, Скорцо рязко се обърна и започна да стреля.

Саша се хвърли на пода и се претърколи назад, а Скорцо изпразни пълнителя на мястото, където бе стояла. Продължи да натиска спусъка дори когато патроните свършиха.

На гърба на бархетната му риза се разстилаше тъмночервено кърваво петно.

Най-сетне хвърли пистолета, обърна се към мен и сякаш се поколеба дали да стъпи върху лицето ми или да ми издере очите, оставяйки ме сляп и агонизиращ. Явно не успя да избере някоя от двете възможности, защото тръгна към счупения прозорец, откъдето бяха избягали последните две маймуни.

Тъкмо се измъкваше на верандата, когато Саша отново се появи и, макар да не е за вярване, хукна след него.

Извиках ѝ да спре, но тя изглеждаше толкова обезумяла, че нямаше да се изненадам, ако видех онзи ужасен блясък и в нейните очи.

Саша излезе навън и револверът ѝ изтрещя три пъти.

Макар че след случилото се през последните няколко минути да беше ясно, че Саша може да се грижи за себе си, исках да се втурна след нея и да я дръпна назад. Дори да довършеше Скорцо, нощта вероятно беше убежище на още маймуни, с които надали можеше да се справи един първокласен дисководещ.

Разнесе се четвърти изстрел. Сетне пети.

Колебаех се, защото Орсън лежеше отпуснат и толкова страшно неподвижен, че не виждах дали диша. Беше или мъртъв, или в безсъзнание. Нуждаеше се от незабавна помощ. Скорцо го бе ритнал в главата. Дори кучето да беше живо, имаше опасност от мозъчно увреждане.

Осъзнах, че плача. Прехапах устни, сподавих скръбта и примигах, за да прогоня сълзите. Както правя винаги.

Боби влезе в хола и тръгна към мен, като притискаше с ръка раната на рамото си.

— Помогни на Орсън — помолих аз.

Отказвах да повярвам, че вече нищо не може да му помогне, защото когато мислиш за нещо толкова ужасно, то със сигурност ще се случи.

Пиа Клик би разбрала това схващане.

Може би сега и Боби би го разбрал.

Отбягвайки мебели и мъртви маймуни, изтичах до прозореца. Покрай назъбените парчета стъкло, още стърчащи от рамката, проникваха сребристи капки студен, навяван от вятъра дъжд. Прекосих верандата, прескочих стъпалата и хукнах в пороя, към Саша, която стоеше на трийсетина крачки сред дюните.

Карл Скорцо лежеше по лице на пясъка.

Мокра и трепереща, Саша се беше навела над него и слагаше третия и последен пълнител в револвера. Сигурно го бе уцелила с повечето куршуми, които изстреля, но явно имаше чувството, че това не е достатъчно.

Скорцо потрепваше конвулсивно и загребваше шепи пясък, сякаш беше рак и се заравяше, за да се скрие.

Саша потрепери от ужас и изстреля още един куршум, този път в главата му.

Обърна се към мен и видях, че плаче. Не направи опит да преглътне сълзите.

Моите очи вече бяха пресъхнали. Един от двама ни трябваше да се държи.

— Хайде, скъпа — нежно казах аз.

Тя се хвърли в обятията ми.

Притиснах я до себе си.

Дъждът се лееше като из ведро и не виждах светлините на града, които се намираха само на петстотин метра на изток. Мунлайт Бей можеше да се разтопи от този небесен потоп като изящна пясъчна скулптура.

Но градът беше там. Чакаше бурята да премине и после да дойде друга, трета, четвърта и така до края на съществуването си. Нямаше бягство от Мунлайт Бей. Не и за нас. Градът наистина беше в кръвта ни.

— Какво ще правим сега? — попита Саша.

— Ще продължим да живеем.

— Всичко е скапано.

— Винаги е било така.

— Те са още там.

— Може би ще ни оставят на мира — поне за известно време.

— Къде ще отидем сега, Снежко?

— Вкъщи. Ще прием бира.

Тя още трепереше, но не от дъжда.

— А после? Не можем вечно да прием бира.

— Утре ще има големи вълни.

— Толкова ли лесно ще бъде?

— Хвани вълната, докато можеш.

Тръгнахме към вилата. Орсън и Боби ни чакаха на широките стъпала на верандата. Имаше място да седнем до тях.

Никой от приятелите ми не беше в настроение.

Боби реши, че се нуждае само от антибиотична паста и бинт.

— Раната не е дълбока. Един-два сантиметра.

— Съжалявам за ризата — каза Саша.

— И аз.

Скимтейки, Орсън стана, слезе, олюлявайки се по стъпалата, и повърна на пясъка. Беше нощ на пречистване.

Не можех да откъсна очи от него. Треперех от страх.

— Може би трябва да го заведем на ветеринар — предложи Саша.

Поклатих отрицателно глава.

Не исках да плача и не плачех. Рискувах да остана пълен с огорчения, като преглъщах толкова много сълзи.

Когато бях в състояние да говоря, казах:

— Нямам доверие на ветеринарите в града. Вероятно също сътрудничат на Уайвърн. Ако разберат, че кучето е едно от животните от лабораториите, може да ми го вземат и да го върнат там.

Орсън стоеше, вдигнал глава към дъжда, сякаш се освежаваше.

— Те ще се върнат — каза Боби, имайки предвид стадото.

— Не и тази нощ — рекох аз. — И може би след известно време.

— Но рано или късно ще дойдат пак.

— Да.

— И какво ли още ще се случи? — зачуди се Саша.

— Цари пълен хаос — рекох аз, спомняйки си какво ми беше казал Мануел. — Идва един коренно различен нов свят. Кой знае какво има там или какво се ражда в момента?

Въпреки всичко, което бяхме видели и научили за проекта в Уайвърн, вероятно едва сега, докато седяхме на стъпалата, ние наистина повярвахме, че живеем в края на цивилизацията, пред прага на последната битка между доброто и злото. Силният и неспирен дъжд барабанеше върху света като барабаните на Страшния съд. Тази нощ не беше необикновена и едва ли щеше да бъде по-странна, ако облаците се бяха отдръпнали и разкрили три луни, вместо една и небе, пълно с чудновати звезди.

Орсън нагази в локвата дъждовна вода пред най-долното стъпало. После се качи до мен по-уверено, отколкото когато бе слязъл.

Колебливо, използвайки нашия код с кимане и поклащане на главата, аз проверих дали главата му беше пострадала по-сериозно. Нямахме му нищо.

— Слава Богу — с облекчение каза Боби.

Никога не го бях виждал толкова потресен.

Влязох в къщата и извадих четири бири и купата, на която Боби бе написал „Роузбъд“. Върнах се на верандата.

— Сачмите надупчиха няколко от картините на Пиа — рекох аз.

— Ще обвиним Орсън за това — ухили се Боби.

— Няма нищо по-опасно от куче с пушка — добави Саша.

Умълчахме се и се заслушахме в дъжда, вдишвайки приятния, свеж и пречистен въздух.

Тялото на Скорцо лежеше на пясъка. Сега и Саша беше убиец като мен.

— Това вече е върхът — обади се Боби.

— Точно така — съгласих се аз.
— Абсолютно вярно — добави Саша.
Орсън само изсумтя.

[1] Monkeys — маймуни (англ.) — Б.пр. [↑](#)

34.

Увихме в чаршафи мъртвите маймуни. И трупа на Скорцо. През цялото време очаквах да се надигне и да протегне ръка към мен, разкъсвайки памучната си обвивка като мумия от стар филм, правен в епоха, когато хората са се плашели повече от свръхестественото, отколкото от реално съществуващия тогава свят. После ги натоварихме на форда.

В гаража на Боби имаше купчина мушамы, останали от последното посещение на бояджиите, които периодично лакираха дървената ламперия. Заковахме ги на счупените прозорци.

В два часа сутринта Саша ни откара в североизточния край на града, нагоре по дългата алея за коли, покрай грациозните калифорнийски пиперови дървета, които чакаха като редица от опечалени, плачещи в бурята, и покрай бетонната „Пиета“. Спряхме под портала пред масивната къща.

Прозорците не светеха. Не знаех дали Санди Кърк спи или не е вкъщи.

Разтоварихме увитите в чаршафи трупове и ги оставихме пред вратата.

Потеглихме и Боби попита:

— Спомняш ли си, когато идвахме тук като деца да гледаме как работи бащата на Санди?

— Да.

— Представяш ли си някоя нощ да бяхме намерили нещо такова на стълбите му?

— Жестоко.

Трябваше дълго да почистваме и да оправяме щетите в къщата на Боби, но не бяхме готови да се заловим с тази задача. Отидохме у Саша, прекарахме остатъка от нощта в нейната кухня, прояснявайки съзнанието си с още бира, и прочетохме разказа на баща ми за нашия нов свят и нов живот.

Майка ми бе измислила нов революционен подход към създаването на ретровируси с цел да пренесе гени в клетките на пациенти или на опитни животни. В тайната лаборатория на Уайвърн учени от световна класа бяха осъществили идеите ѝ. Новите „куриери“, микроорганизмите, били по-селективни, отколкото някой се надявал.

„Годзила идва“, както се бе изразил Боби.

Новите вируси, макар и омаломощени, се оказали толкова умни, че не само доставяли пратката си от генетичен материал, но и избирали пакет от ДНК на пациента — или от лабораторното животно, — за да замести онова, което са донесли. Така те станали двупосочни куриери, внасящи и изнасящи генетичен материал от организма.

Освен това се оказали способни да улавят други вируси в организма, да избират от тях характерни особености и да се видоизменят. Мутирали повече и по-бързо от всеки друг микроорганизъм, познат дотогава. Преобразявали се за часове. Можели и да се възпроизвеждат, макар да били омаломощени.

Преди някой в Уайвърн да разбере какво става, новите вируси на мама прехвърлили голямо количество генетичен материал не само върху опитните животни, но и върху учените и другите служители в лабораториите. Заразата не се осъществява само чрез контакт с телесни течности. Дори допирът до кожата е достатъчен, за да се реализира пренасянето на микроорганизмите, ако имаш и най-малката рана или порязване.

В бъдеще, когато всички бъдем заразени, ще придобием нова ДНК, различна от нормалната. Резултатът ще бъде специфичен за всеки индивид. Някои от нас няма да се променят осезателно, защото ще получат толкова много частици и фрагменти от толкова много източници, че няма да има кумулативен ефект. Докато клетките ни умират, внесеният материал или ще се появи, или няма в новите клетки, които ще ги заменят. Но други от нас вероятно ще се превърнат в чудовища.

Или, ако перифразирам Джеймс Джойс, това ще внесе печал в нашия смешен животински свят. Ще го обогати със странни разновидности.

Не знаем дали промяната ще се ускори, дали ефектите ще станат по-видими, дали тайната ще бъде разкрита в процеса на работата

върху ретровирусите, нито дали ще бъде процес, протичащ незабележимо в продължение на десетилетия или векове. Само можем да чакаме. Бъдещето ще покаже.

Татко, изглежда, е мислел, че проблемът не е възникнал заради грешка в теорията. Той смята, че хората в Уайвърн, изпробвали на практика теориите на майка ми и разработили ги, докато получат действителни организми, са по-виновни от нея, защото са се отклонили от представите ѝ по начини, които навремето може да са изглеждали незначителни, но накрая са се оказали катастрофални.

От която и страна да погледнеш въпроса, майка ми е унищожила света, който познаваме. Но въпреки всичко, тя си остава моя майка. От една страна е направила това в името на любовта и с надежда, че животът ми може да бъде спасен. Обичам я както винаги и се учудвам, че е могла да скрие от мен ужаса и терзанията си през последните години от живота си, след като е разбрала що за нов свят настъпва.

Татко не беше убеден, че се е самоубила. Но в бележките си допускаше тази вероятност. Според него беше по-скоро убийство. Макар че епидемията се бе разпространила твърде далеч и твърде бързо, за да бъде овладяна, накрая мама е искала цялата история да стане публично достояние. Може би са ѝ затворили устата. Всъщност няма значение дали се е самоубила или е опитала да се изправи срещу военните и правителството. И в двата случая е била обречена.

Сега, когато разбирах майка ми по-добре, знаех откъде намирам силата — или обсебващото желание — да потискам чувствата си, когато ми е твърде трудно да се справя с тях. Ще се опитам да се променя. Не виждам защо да не мога да го сторя. В края на краищата, нали това е същността на света: промяната. Безмилостна промяна.

Макар че някои ме мразят, защото съм син на майка си, на мен ми е позволено да живея. Дори баща ми не беше сигурен защо ми подаряват тази съдба, като имаше предвид дивашкия нрав на някои от враговете ми. Но подозираше, че майка ми е използвала фрагменти от моя генетичен материал, за да създаде този апокалиптичен ретровирус и затова ключът към поправянето на стореното или поне към ограничаването на мащабите на бедствието рано или късно ще бъде открит в моите гени. Всеки месец ми взимат кръв, но не както ми бяха

казали — заради пигментната ксеродермия, а за да бъде изследвана в Уайвърн. Вероятно съм самоходна лаборатория, съдържаща потенциал за имунитет към тази напаст, ключът към крайното унищожение или ужасът, който ще предизвика. Ако пазя тайната на Мунлайт Бей и живея по правилата на заразените, по всяка вероятност ще остана жив и свободен. От друга страна, ако се опитам да разкажа всичко на света, несъмнено ще прекарам остатъка от дните си в тъмна килия в някоя подземна камера под полята и хълмовете на Уайвърн.

Татко се страхуваше, че въпреки всичко рано или късно те ще ме приберат, ще ме затворят и така ще си осигурят постоянен запас от кръвни проби. Ще трябва да се справям с тази заплаха, когато му дойде времето.

В неделя, докато над Мунлайт Бей бурята отминаваше, ние спяхме и само Саша не се събуди от кошмар.

След четири часа, прекарани в леглото, слязох в кухнята на Саша, спуснах щорите и седнах. Вторачих се в думите „ЗАГАДЪЧНИЯТ ВЛАК“, избродирани на шапката ми, като се питах по какъв начин са свързани с работата на майка ми. Макар да не можех да открия смисъла им, имах чувството, че Мунлайт Бей е не само влакче на ужасите, пътуващо към ада, както твърдеше Стивънсън. Бяхме предприели пътешествие в загадъчна посока, която не виждахме съвсем ясно. Може би към нещо чудесно, а може би към нещо по-лошо от мъченията в ада.

После взех писалка и бележник и започнах да пиша. Възнамерявам да записвам всичко, случващо се в дните, които ми остават.

Не очаквам да видя това произведение публикувано. Онези, които искат истината за Форт Уайвърн да остане неразкрита, никога няма да ми позволят да публикувам бележките си за случилото се. Пък и Стивънсън имаше право: твърде късно е да спасяваме света. Това било посланието, което Боби непрекъснато се опитваше да ми внуши по време на дългогодишното ни приятелство.

Макар че вече не пиша за публикуване, важно е да има информация за тази катастрофа. Светът, който познаваме, не трябва да загине, без обяснението за гибелта му да се запази за бъдещето. Ние

сме арогантни животински видове, пълни с ужасяващ потенциал, но и с огромни способности за любов, приятелство, щедрост, доброта, вяра, надежда и радост. Преди всичко фактът как сме били погубени от собствената си ръка, може би е по-важен, отколкото как сме се родили — загадка, която никога няма да разкрием.

Може би старателно ще запиша всичко, което се случва в Мунлайт Бей и в останалия свят, докато заразата се разпространява, но усилията ми ще се окажат напразни, защото един ден няма да има кой да прочете думите ми. Ще рискувам. Ако бях комарджия, щях да се обзаложа, че от хаоса, който ще настъпи след нас, ще се родят нови видове, бъдещите господари на земята. Всъщност щях да заложа на кучетата.

Неделна нощ. Небето е непроницаемо като лицето на Господ, а звездите — чисти като сълзи. Четиримата отидохме на плажа. Четириметрови вълни, блестящи като стъкло, неспирно прииждаха от Таити. Беше епично. И толкова... изпълнено с живот.

Издание:

Дийн Кунц. Не бой се от нищо

ИК „Плеяда“, 1999

Дизайн на корицата: Димитър Стоянов — ДИМО, 1999

Редактор: Анели Векилска-Ръждева

ISBN 954-409-180-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.